MARISSA MEYER

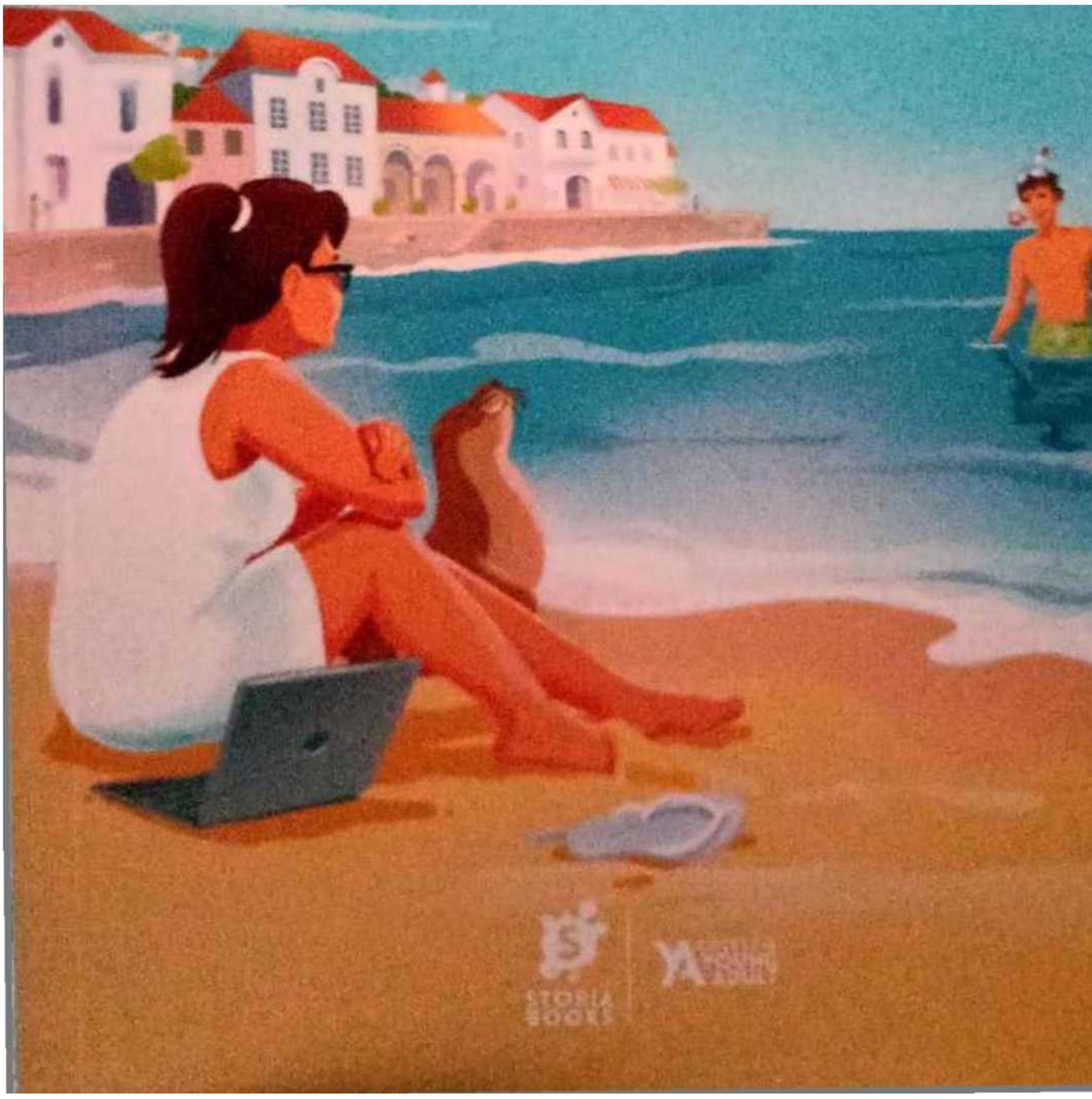

INSTANT KARMA

MARISSA MEYER

VZJ\b

INSTANT KARMA

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

Pentru **tata***

care *ne umplea casa de muzică*

Capitolul 1

/‘Xuint Erickson întârzie.

LJlar

N'âr trebui să mă surprindă. Nu sunt surprinsă. Aş fi mai surprinsă dacă ar ajunge la timp. Dar chiar azi? Serios? *Dintre toate zilele?*

Fierb pe locul meu, cu degetele bătând darabana pe

planşa de prezentare, strânsă pe masa de laborator, şi cu ochii fixaţi pe ceasul aflat deasupra uşii. în timp ce repet în gând cuvin' tele pe care ie memorez de o săptămână.

Plajele şi *apele noastre de coastă sunt căminul unor specii remarcabile. Peşti, mamifere şi ţestoase marine şi,,.*

— Rechinii zice Maya Livingstoue, din faţa clasei, au fost grav nedreptăţiţi de Hollywood, în ultimele decenii Nu sunt monştrii în care i-au transformat oamenii!

— în plus» adaugă partenerul ei de laborator, Ezra Kent, cine mănâncă pe cine? Adică ştiaţi că oamenii chiar mânâncd rechini?

Maya îi aruncă o privire, încruntându se.

— în mare parte, doar înotătoarele. Ca să fie clar.

— Dai Fac supă din ele, spune Ezra. Supa de înotătoare de rechin este o superdelicatesă, pentru că este moale şi crocantă ti acelaşi *timp.* Ia încercaţi să băgaţi asta la cap! Dar ce vreau de fapt să spune că eu sigur aş încerca-o!

Unii dintre colegii noştri se prefac că vomită, acârbfţt deşi este clar că exact reacţia asta spera să o obţină Ezra. Cei mai mulţi îi zic EZ şi credeam că-i o referinţă la numeroase escapade sexuale, însă acum cred că i spun aşa doar fiindcă are o reputaţie de glumeţ. Profesorii noştri au înţeles că nu e cazul să-l aşeze lângă Quint.

— în fine, reia Maya, încercând să revină la subiectul
discuţiei.

Continuă să vorbească despre metodele oribile prin care vânătorii prind rechinii şi le taie înotătoarele, apoi îi eliberează din nou în apă. Fără înotătoare, se scufundă şi fie se sufocă, fie sunt mâncaţi de vii de al ţi prădători.

Toţi colegii se strâmbă.

— Şi apoi fac supă din ei! adaugă Ezra, în caz că a ratat
cineva partea aia.

Mai trece un minut. îmi muşc obrazul pe interior, strădu- indu-mfl să mă calmez. încep aceeaşi tiradă frustrată pe care mi-o repet în minte a opta milioana oară anul ăsta.

Quint Erickson. Este. Cel. Mai. Nasol.

I-am reamintit chiar ieri. Nu uita, Quint, c-avem o prezentare importantă mâine! Aduci tu referatul. Trebuie să mă ajuţi cu introducerea. Te rog, de dragul tuturor lucrurilor bune de pe lume, să nu întârzii!

Răspunsul lui?

A dat din umeri.

Sunt un tip *ocupat, Prudence. Dar o să mă străduiesc.*

Sigur. Fiindcă are multe de făcut într-o marţi, înainte de .‘30.

Ştiu că pot să mă descurc şi singură cu introducerea. Până la urmă, am repetat fără eL Dar trebuie să aducă hârtiile la care să se poată holba restul colegilor, cât vorbim. Hârtiile care le-ar ţine ochii plictisiţi şi dezinteresaţi departe de *mine.* [r] Toţi încep să aplaude fără chef şi eu tresar. îmi lovesc palmele una de alta o dată, de două ori. apoi le las pe masă. Maya

şt Ezraîşi strâng planşa de prezentare. Mă uit la Jude, care atâ în primul rând, şi. deşi îi văd doar ceafa, ştiu că ochii lui n-au părăsit-o pe Maya de când s a ridicat şi nici nu o vor părăsi până ce nu se aşază din nou. iar cl n o să aibă de ales decât fie să privească în altă parte, fie să rişte să atragă atenţia asupra faptului că se holbează. îmi iubesc mult fratele, dar pasiunea lui pentru Maya Livingstone durează deja din clasa a cincea. Să fiu sinceră, a început să pară lipsită de speranţă.

Are toată compasiunea mea. Chiar nu glumesc. În fond, vorbim de *Maya Livingstone.* Cam toţi cei din clasa a zecea suspină după ea. Dar îmi cunosc fratele. Nu va îndrăzni s-o invite în oraş.

De aici lipsa de speranţă.

Săracul!

Dar hai să ne întoarcem la săraca de *mine.* Maya şi Ezra se trântesc pe locurile lor şi, în continuare, nici urmă de Quint. Nici urmă de hârtiile pe care trebuia să le aducă.

Disperată, îmi pescuiesc rujul roşu din geantă şi aplic repede un strat nou, în caz că a început să se şteargă de când m-am dat cu el înainte de oră. Nu-mi place să mă machiez, dar un ruj îndrăzneţ îmi ridică instant moralul. E armura mea. O armă.

Poţi face asta! îmi spun. *N-ai nevoie de Quint.*

Inima a început să-mi bată tot mai tare. Respir tot mai repede. Strecor rujul înapoi în geantă şi îmi iau cartonaşele. Nu cred că voi avea nevoie de ele. Am repetat de atâtea ori, încât pot vorbi despre habitate şi protecţia mediului şi-n somn. Dar faptul că le am cu mine mă ajută să-mi potolesc nervii întinşi la maximum.

Cel puţin, cred că o vor face. Sper că o vor face.

Până când mă loveşte brusc teama că palmele transpirate vor şterge cerneala, care va deveni astfel ilizibilă, şi emoţiile mă vor copleşi din nou, din plin.

INSTANT KARMA

— Şi ultima prezentare. începe domnul Clurvrz, cu o vin? aproape emparic*. îmi pare râu, Prudent Arn 5 cât a-a putut Poate dl ni *st* alâtură Qulnt înainte «< termin< -

Mă forţez aA zâmbesc,

— E în reguli. Oricum plflnuisem ai vorbesc mai muM

& 3 Nu e deloc în regulă. Dar acum nu se mai poate face J

Mi ridic încet în picioare. îmi bag notiţele în buzunar şi planşa de prezentare şi sacoşa de pânzâ plină cu material« bonus. îmi tremură mâinile MA opresc cât sâ expir profund.

J'

K să închid ochii strâns, sâ repet refrenul pe care mH spun mereu când trebuie să vorbesc sau să apar în faţa oamenilor.

Suni doar zece *minute din viaţa ta. Prudente Apoi totul* **ar**

termină şi *poţi merge mai departe. Zece minute. Poţi s-o facil*

Deschid ochii. îmi îndrept umerii şi-mi croiesc drum în faţa clasei

Nu că nu m-aş pricepe deloc la vorbitul în public. Cred că

mint chiar bună, după ce mă încălzesc. Ştiu cum să-mi proiectez vocea astfel încât să mă audă toată lumea. Repet mereu până la epuizare rit»' înainte, ca să nu mă încurc, şi muncesc greu să fiu amuzantă şi plină de viaţă.

Doar că momentele de dinainte să încep sunt oribile. Sunt

convinsă mereu că va merge ceva prost. Că mintea mi se va goli şi voi uita totul. Că voi începe să transpir. Că mă voi face roşie ca focul Că voi leşina.

Dar, odată ce încep, sunt în regulă, de obicei Trebui* doar

să încep... şi apoi înainte să-mi dau seama, totul se termină.

Şi aud ce aud de fiecare dată: *Uau, Prudence,* eşti tn elementul

f g *tău! Eşti o vorbitoare înnăscută Bravo!*

. Cuvinte care-mi liniştesc sufletul disperat.

Profesorii. cel puţin, zic lucrurile astea. Colegii mei nu se

– Ceea ce-mi convine de minune.

▪ 'P I ▪:▪&.' ▪-•"y . ▪▪ i.-'? .1

- ■ ■ . ■ : OSOW ' ■ -

t..< • ■ • v . -¿fe :•

▪ •■A-'. 'i ■ _ – , ^1. ■■

îmi ia câteva secunde să mă pregătesc, prinzând planşa de prezentare pe tabla albă şi dând la o parte sacoşa cu bună tâţi surpriză. Apoi trag măsuţa pe roţi care susţine macheta. adusA maintc să înceapă ora. încă acopcntâ cu un cearşaf albastru.

J'în cartonaşele într-o mână, iar cu cealaltă apuc indicatorul folosit de domnul Chavez ca să arate detaliile de pe prezentările lui în PowerPoint.

Zâmbesc.

încerc sâ-i surprind privirea lui Jude, dar el mâzgăleşte în caietul lui de schiţe şi nu e receptiv la mesaje.

Grozav, frăţioare! Mersi de susţinere!

Restul colegilor mă privesc atât de plictisiţi, încât zici că-s cu totii în comă.

Mi se strânge stomacul.

începe odată!

Sunt doar zece minute.

Va fi bine.

Inspir.

— Trebuia să am materiale suplimentare la care să vă uitaţi, încep cu o voce prea ascuţită şi mă opresc să-mi dreg glasul. înainte să continui. Ca să le puteţi urmări în timpul prezentării Dar Quint trebuia să le aducă şi el... nu-i aici.

Strâng din dinţi Aş vrea să condamn nedreptatea care mi se întâmplă. Partenerii tuturor au apărut! Dar al meu nu s-a obosit.

— În fine, reiau, fluturând indicatorul prin aer, dramatic. Hai sâ-i dăm drumul!

Mă plimb prin faţa planşei de prezen tare şi expir în tretăiat. *începe odată!*

Zâmbind larg, mă lansez în introducerea pregătită.

— Un lucru pe care l-am învăţat cu privire la biologia mân'na graţie excepţionalului tutelaj al domnului Chavez -

aici mă opresc ca să arăt cu entuziasm spre profesorul nostru, care arată înapoi spre mine cu o vioiciune considerabil mai mică – este că suntem atât de norocoşi aici, în Fortuna Beach. pentru că avem acces la o viaţă marină bogată Plajele noastre şi apele de coastă sunt casa multor specii deosebite. Peşti, mamifere, ţestoase şi rechini

— Rechinii *sunt* peşti, intervine Maya.

Mă încordez şi-i arunc o privire urâtă. Nimic nu poate destabiliza o prezentare repetată obsesiv mai m t decât întreruperile inutile.

întreruperile sunt duşmanul.

îmi lipesc iar zâmbetul pe faţă. Sunt tentată să o iau de la capăt, dar mă forţez să continui de unde am rămas. *Peşti, mamifere, ţestoase şi rechini...*

— Până la ecosistemele diverse de plancton şi viaţă vegetală care se găsesc în Orange Bay. Aceste resurse sunt un dar şi este responsabilitatea noastră nu doar să ne bucurăm de ele, ci şi să le protejăm. De aceea, pentru proiectul de semestru, Quint şi cu mine am decis să ne concentrăm eforturile asupra – fac o pauză, pentru un efect dramatic – conservării marine prin ecoturism!

Apuc pânza albastră şi-o trag de pe exponat, dezvelind macheta făcută cu mâna mea, care prezintă Main Street, punctul turistic principal din Fortuna Beach, paralel cu plaja şi faleza.

Nu rezist tentaţiei de a privi în jur, curioasă de reacţiile colegilor. Câţiva dintre cei din primele rânduri se străduiesc să vadă macheta, dar mul ţi privesc absenţi pe ferestrele inso- rite sau încearcă să-şi folosească discret telefoanele ascunse sub mesele de laborator. j

Măcar domnul Chavez pare intrigat de machetă. Jude a ? ridicat şi el privirea, pentru că ştie câte ore lungi am petrecut meşterind la prezentare. Ochii ni se întâlnesc şi ridică subtil degetul mare, în semn de

încurajare.

Mă duc în spatele mesei, ca să stau deasupra dioramei şi să arăt cele mai interesante caracteristici. Simt efectele adrenalinéi şi nu mai am senzaţia că mă voi face ghem de panică. Acum sunt plină de energie.

— Noul nostru hub de turism va fi Orange Bay Resort & Spa, care va furniza servicii clientelei cu dare de mână. Vizitatorii vor aprecia luxul, vor tânji după aventură, dar, ce să vezi – pocnesc cu îndrăzneală din degete – vor proteja şi mediul!

Arăt cu indicatorul clădirea.

— Din materiale de construcţie reciclate şi având numeroase facilităţi care susţin conservarea apei şi a energiei, întregul oraş va vorbi despre această staţiune. Dar turiştii noştri nu vin aici doar să doarmă. Vor să exploreze. De aceea Fortuna Beach are nevoie de staţii de închiriere pentru biciclete electrice. poziţionate la ambele capete ale falezei – ating cu băţul standurile de biciclete – şi pentru bărcile electrice care vor pomi chiar din docul privat al staţiunii. Dar ce va atrage cu adevărat clienţii, ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinaţie obligatorie pentru turiştii ecoconştienţi...

• •

Uşa clasei se deschide şi se izbeşte de perete.

Tresar.

— Scuze, domnule C! se aude o voce care-mi face părul să se ridice pe ceafă.

Surprinderea mi se transformă într-o furie abia ţinută sub control.

Degetele mi se strâng în jurul indicatorului în timp ce-mi îndrept lent privirea spre Quint Erickson. Trece printre mese şi bate cuba cu Ezra. Aşa se salută ei în fiecare zi.

O parte din mine şi-ar fi dorit să se oprească mai întâi în faţa clasei şi să mă salute *pe mine* aşa. Ar fi fost ocazia perfectă să-l lovesc cu indicatorul.

Scrâşnesc, încruntându-mă la ceafa lui, în vreme ce ajunge la masa noastră de laborator din ultimul rând şi îşi lasă

rucsacul pc ca. Când trage fermoarul, zgomotul îmi aminteşte de cel scos de motorul unei bărci. începe sâ fluiere – sd *fluiere* – în timp ce scotoceşte prin haosul de hârtii şi cărţi şi pixuri şi nouă luni de mizerii adunate în chestia aia.

Aştept. Cineva tuşeşte. Cu colţul ochiului îl văd pe Jude începând să se foiască. Se simte inconfortabil, în numele meu. Numai că, din nu ştiu ce motiv, eu nu mă simt deloc inconfortabil. în mod normal, o întrerupere de o asemenea enormitate m-ar da total peste cap, insă acum sunt prea ocupată să strangulez indicatorul şi să mă prefac că-i gâtul lui Quint. Aş putea petrece toată ziua în picioare, în ciuda tăcerii incomode, aşteptând să-şi dea seama ce a făcut.

Spre frustrarea mea nemărginită, Quint nu pare deloc conştient. De iritarea mea. De faptul că m-a întrerupt fix în mijlocul prezentării proiectului *nostru.* De tăcerea inconfortabilă. Nici măcar nu cred că ştie ce înseamnă *inconfortabil.*

— Aha! anunţă el, victorios, scoţând din rucsac un dosar verde-neon.

Chiar şi din faţa clasei văd că are un colţ îndoit. îl deschide şi începe să scoată documentele. Nu-mi dau seama câte pagini sunt. Trei sau patru, probabil printate pe ambele părţi, fiindcă cine iroseşte hârtia pe o prezentare legată de ecologism?

Spre binele lui, sper că măcar le-a printat pe ambele părţi

Quint începe să le împartă. Pagini capsate pentru colegi şi un dosar cu trei inele pentru domnul Chavez. Nu foloseşte metoda mai eficientă, „ia una şi dă mai departe”, pe care aş fi folosit-o eu, probabil fiindcă e cea mai ineficientă persoană de pe planetă. Nu, el se plimbă printre mese şi le împarte una câte una. Rânjind. în timp

ce i se rânjeşte. Ar putea fi un politician, seducând masele cu pasul lui săltat şi zâmbetul relaxat. O fată chiar flutură din gene spre el, când ia foile. Bâbâind un *Mersi, Quint* într-o tentativă de flirt.

Mi s-au albit încheieturile degetelor în jurul indicatorului. Mii imaginez pe Quint lovindu se la degetul mare de la picior de unul dintre picioarele meselor sau alunecând *pe o* substanţă de laborator vărsată şi sucindu-şi glezna. Sau, chiar şi mai bine, îmi imaginez că, în graba lui, a luat mapa greşită şi tocmai ce a împărţit 32 de exemplare dintr-o scrisoare de dragoste adresată directoarei, doamna Jenkins. Nici măcar *el* nu poate fi imun la o asemenea ruşine, nu?

Dar bineînţeles că nu se întâmplă nimic din toate astea. Visurile mele de justiţie cosmică nu se împlinesc niciodată. Dar nervii mi s-au mai domolit oarecum, până în momentul în care Quint îşi face drum spre faţa clasei şi în sfârşit mă învredniceşte cu o privire. Schimbarea este instantanee: postura defensivă pe care o adoptă, felul în care ridică bărbia, în care i se întunecă ochii în timp ce ne adunăm forţele pentru înfruntare. Ceva îmi spune că se pregăteşte pentru clipa asta de când a intrat. Nu-i de mirare că nu s-a grăbit cu împărţirea foilor.

încerc să zâmbesc, dar îmi iese mai mult ca un mârâit.

— Mă bucur că ai reuşit să ni te alături!

*

îi tresare maxilarul.

— Nici n-as fi îndrăznit să ratez asta! Partenere.

f

Ochii îi fug spre machetă şi, pentru o clipă, îi citesc surprinderea pe faţă. Pare aproape impresionat.

Ar trebui să fie. Impresionat, dar şi ruşinat pentru că e prima dată când o vede.

— Drăguţă machetă, mormăie el, luând poziţie de cealaltă parte a variantei în miniatură a zonei Main Street. Văd că n-ai pus centrul de reabilitare sugerat de mine, dar...

— Poate dacă aveam mai mult ajutor, aş fi putut îndeplini şi solicitările inutile.

Quint mârâie încet.

— îngrijirea animalelor rănite în urma turismului şi a consumerismului nu e...

Domnul Chavez tuşeşte tare în pumn, întrerupându-ne ; cearta. Ne arunca o privire obosită.

- încă două zile, măi! Trebuie să vă mai suportaţi doar două zile. Putem să parcurgem prezentarea fără vărsare de sânge? s

— Desigur, domnule Chavez, zic, în acelaşi timp în care

Quint spune:

— Scuze, domnule C!

Mă uit la el. '

— Să continui sau ai ceva de adăugat?

Quint mimează o plecăciune, fluturând o mână în direcţia mea.

— Scena îţi aparţine, spune el, înainte să adauge, încetişor. Nu c-ai fi vrut să o împărţi, oricum.

Câţiva dintre colegii din primul rând îl aud şi chicotesc. O, da, e atât de amuzant! Data viitoare, încercaţi *voi să* lucraţi cu el şi să vedeţi cât e de nostim.

Scrâşnesc iar.

Dar, când mă întorc spre planşa de prezentare, am mintea goală.

Unde eram?

O, nu! *O, nu!*

Asta-i! Cel mai groaznic coşmar al meu. Ştiam că asta se va întâmpla. Ştiam că voi uita.

Şi ştiu că e vina lui Quint.

Panica îmi inundă sistemul când scot notiţele şi încep să Ie răsfoiesc cu o singură mână. *Resort & Spa... închirieri de biciclete electrice.,.* Câteva cartonaşe alunecă pe podea. Faţa j mi se înroşeşte ca un semafor.

Quint se apleacă şi ridică notiţele căzute. Le smulg din mâna lui cu inima bubuind. Simt ochii colegilor fixaţi

intens asupra mea.

îl urăsc pe Quint. Urăsc dispreţul lui absolut faţă *de* oricine, în afară de el. Refuzul lui de a apărea măcar o dată la timp Incapacitatea lui de a se face util.

—• Pot să zic şi eu ceva, se oferă Quint.

— Mă descurc! mă răstesc la el.

— Bine, fie!

Ridică mâinile. în semn de apărare.

— Ziceam doar. E şi prezentarea mea, în caz că ai uitat.

Cum să nu! Pentru că s-a implicat *atâât* de mult'

— Ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinaţie obligatorie ? şopteşte Jude.

Mă blochez şi mă uit la el, pe atât de recunoscătoare, pe cât sunt de iritată de purtarea lui Quint. Jude ridică din nou degetul mare şi poate, până la urmă, funcţionează telepatía dintre gemeni azi, fiindcă sunt sigură că-i aud cuvintele încurajatoare. *Te descurci, Pru. Relaxează-te!*

Anxietatea mi se domoleşte. Pentru a mia oară, mă întreb de ce a trebuit să ne tortureze domnul Chavez cu parteneri de laborator desemnaţi, când Jude şi cu mine am fi făcut o echipă genială. Clasa a zecea ar fi fost o nimica toată dacă n-ar fi existat biologia marină şi Quint Erickson!

Capitolul 2

■» *jfersV* mimez către Jude şi P[un] cartonaşele jos. Aveam ./Vx nevoie doar să mi se amintească şi cuvintele ţâşnesc imediat din mine. Îmi continui discursul, încercând să ignor prezenţa lui Quint. Cel puţin unii dintre colegi se uită la hârtiile împărţite de el, aşa că nu se holbează *chiar toţi* la mine.

— Cum ziceam, ceea ce va atrage un cu totul alt soi de turişti ecoconştienţi este seria noastră fenomenală de evenimente şi aventuri. Vizitatorii pot coborî pe fundul oceanului, la bordul unor submarine pentru petreceri private. Vor fi tururi cu caiacul spre insula Adelai, unde, pe lângă faptul că puteţi ajuta la etichetarea şi urmărirea focilor, le puteţi şi numi după bunul plac. Şi, punctul meu preferat din plan, vom găzdui săptămânal petreceri nebune pe plajă!

Auzindu-mi ultimele cuvinte, câteva dintre privirile sticloase ale colegilor mei îşi recapătă brusc limpezimea. Ezra Iasă chiar să-i scape un chiot. Fireşte că *avea* să reacţioneze aşa!

încurajată, continui.

— Aşa! Fortuna Beach va fi în curând faimoasă pentru petrecerile de pe plajă, unde se vor servi fructe de mare din surse sustenabile şi se vor degusta delicatese organice, în timp ce vei socializa cu alte persoane conştiente de protejarea mediului, la fel ca tine. Dar ştiţi care-i cea mai bună parte? Toţi cei care vor participa vor primi o pungă de gunoi şi un

apucător la aofiiie, iar apoi, la finalul serii. dupé ce-au umplut punga cu gunoaie de pe plajele noastre. pot primi la schimbe plasă de pânzA rcutillzabilâ, doldora cu daruri atent sekcţjo- nate. Cum ar fi...

Pun jos indicatorul şi mA în! ind după sacoşa de pe podea.

— O sticlă de apA din aluminiu fără BPA'?

Scot sticla şi o arunc în mulţime. Joseph o prinde la mustiţi uimit.

— Ustensile de bambus de luat oriunde' Un jurnal făcut din matenalc reciclate! Şampon în ambalaj fără plastic!

Arunc toate cadourile. Acum cu siguranţă am reuşit sâ atrag atenţia colegilor mei.

Dupà ce nu mai rămâne nimic de împărţit, fac sacosa ghem şi i-o arunc domnului Chavez. dar n-ajunge până acolo. Ezra o pnnde la mijlocul distanţei. Colegii încep să observe că fiecare obiect a fost marcat cu noul logo şi sloganul pe care le-am creat

FORTUNA BEACH: UN MEDIU PRIETENOS. PRIETENOS CU MEDIUL!

— Aceste idei şi multe altele sunt prezentate detaliat în referatul nostru, zic. arătând spre foile capsate de pe cea mai apropiată masă. Adică aşa presupun. Nu le-am văzut propriu-zis şi ceva îmi spune c-au fost finalizate cu vreo zece minute înainte de oră. azi-dimineaţă.

îi zâmbesc dulce lui Quint.

Expresia lui e iritată, dar şi uşor arogantă.

** Probabil nu vei afla niciodată.

Comentariul lui îmi trimite un fior de incertitudine de-a lungul şirei spinării şi sunt convinsă că asta i-a fost şi intenţia.

Referatul are şi numele meu pe el, în fond. Ştie că voi tnne. buni de curiozitate să aflu ce-i în el şi dacfl-i bun de ceva.

— înainte să încheiem, zic, întorcându-mă iar spre coleg, vrem să-i mulţumim domnului Chavez pentru că ne-a tnvj. ţat atât de multe despre acest uimitor colţ de lume în car» trăim şi despre viaţa marină şi ecosistemele aflate la o aruncătură de băţ de noi Nu ştiu ce aveţi voi de gând, dar *eu vreau să fac* parte din soluţie, să mă asigur că protejăm şl păstrăm oceanele pentru copiii şi nepoţii noştri. Din fericire pentru noi, cred că am dovedit azi cum vom reuşi: *devenind verde.* Fortuna Beach poate *aduce verzişori!*

îmi frec degetele, prefăcându-mă că ţin un teanc de bani. I-am zis lui Quint despre cum îmi voi încheia discursul. Ar fi trebuit să spună partea asta cu mine, dar evident că nu a făcut-o. Nu se deranjează nici măcar să „ţină" banii imaginari.

— Mulţumesc că m-ati ascultat!

Colegii încep să aplaude, dar Quint face un pas în faţă şi ridică mâna.

— Pot să adaug ceva?

— Chiar e necesar? mă răstesc.

îmi aruncă un rânjet şi îmi întoarce spatele.

— Sustenabilitatea şi turismul nu prea se împacă, de obicei Avioanele poluează mult şi oamenii tind să producă mai mult gunoi când călătoresc decât atunci când rămân

acasă. Acestea fiind spuse, turismul este bun pentru economia locală şi, ce-i drept, nu dispare nicăieri. Vrem ca Fortuna Beach să fie recunoscută pentru grija faţă de vizitatori, desigur, dar şi faţă de natura sălbatică.

Oftez. N-am zis deja toate astea?

— Dacă veţi citi informaţiile de pe foi, continuă Quint, şi sunt sigur că nimeni dintre voi în afară de domnul Chavez nu va face asta, veţi vedea că una dintre

iniţiativele noastre

MĂRISSAMEYER

importante ar fi să promovăm Centrul de Salvare a Faunei Marine din Fortuna Beach ca destinaţie turistică de top.

Am nevoie de toată voinţa ca să nu-mi dau ochii peste cap. Ne-a vorbit non-stop despre ideea cu centrul de reabilitare tot anul. Dar cine vrea să-şi petreacă vacanţa uitându-se la delfini subnutriţi, în piscine mici şi triste, când poate să meargă să înoate alături de ei în golf?

— Pentru ca oamenii să înţeleagă efectul pe care-l au acţiunile lor asupra mediului, trebuie să vadă direct consecinţele acestora şi de aceea noi...

Se opreşte.

— De aceea eu cred că orice plan de ecoturism ar trebui să se concentreze pe educaţie şi voluntariat. Referatul va explica totul în detaliu. Mulţumesc!

Quint se uită la mine. Ochii ni se întâlnesc, iar dispreţul reciproc e vizibil.

Dar... asta a fost. S-a terminat. Proiectul ăsta îngrozitor, care m-a secat de energie, s-a încheiat.

Sunt liberă.

— Mulţumesc, domnule Erickson, domnişoară Bamett!

Domnul Chavez răsfoieşte referatul lui Quint şi bineînţeles că mă întreb dacă acesta a inclus măcar una dintre ideile mele. Staţiunea, bicicletele, petrecerile pe plajă?

— Cred că este destul de evident, însă, ca să fim siguri, îmi puteţi spune cum a contribuit fiecare la proiect?

— Eu am făcut macheta, zic, şi planşa de prezentare şi am creat materialele promoţionale prietenoase cu mediul. Aş spune că am fost şi managerul general al proiectului

Quint pufneşte.

Domnul Chavez ridică o sprânceană.

i — Nu eşti de acord, domnule Erickson?

— Ba da, zice el, clătinând vehement din cap. A

manage-
riat. Atââât de mult management!

:■< . . ■

'fefe' ¿V 7 ' , ■ ■- . ■

INSTANTKARMA

încremenesc. Cuvintele îmi explodează pe limbă. *Trebuia; Nu e ca şi cum urma să te oferi tu să faci ceva din toate astea;* Dar, înainte să răbufnesc, domnul Chavez întreabă:

— Şi tu ai scris referatul?

— Da, domnule. Şi am făcut rost de fotografii

Profesorul nostru scoate un sunet de parcă i s-ar părea interesantă informaţia, dar eu strâmb din buze. A făcut rost de fotografii? îmi pare rău, dar un copil de clasa a doua poate decupa fotografii din *Naţional Geographic* şi le poate lipi pe un afiş.

— Grozav! Vă mulţumesc amândurora!

Dăm să mergem spre masa noastră, fiecare pe un culoar diferit, când domnul Chavez mă opreşte.

— Prudence? Lăsăm indicatorul în faţă, da? Nu mi-ar plăcea ca domnul Erickson să fie tras în ţeapă când suntem atât de aproape de sfârşitul anului

Colegii mei râd, iar eu las indicatorul în faţa clasei, pe suportul de la tabla albă, încercând să nu mă simt jenată. Cu mâinile libere, iau macheta şi o duc la masa mea.

Quint îşi sprijină bărbia în palmă, acoperindu-şi gura, şi mă priveşte în timp ce mă apropii Sau priveşte macheta. Aş vrea să-i pot citi gândurile. Aş vrea să văd vinovăţie, ştiind iţ că n-a făcut nimic ca să ajute cu partea asta din proiect. Sau măcar ruşine pentru că a întârziat în cea mai importantă zi a anului lăsându-mă să mă descurc singură.

M-aş bucura chiar să văd stânjeneală, când îşi dă seama că partea mea de proiect a depăşit-o cu mult pe a lui Sau poate un *fel de* apreciere pentru că am dus aşa-zisul nostru parte- neriat în spinare tot anul.

Pun jos macheta şi mă aşez. Scaunele noastre sunt împinse la capetele mesei din instinctul de a lăsa între noi o distanţă cât mai mare. Coapsa mea dreaptă a avut vânătăi lum întregi de cât s-a lovit de piciorul mesei

Quint îşi desprinde privirea de pe machetă.

— Credeam c-am hotărât să nu facem tururile cu barca pe Adelax fiindcă pot tulbura populaţia de elefanţi-de-mare.

Cu atenţia îndreptată spre domnul Chavez, care se aşază în faţa clasei, zic:

— Dacă vrei ca oamenilor să le pese de elefanţii-de-mare, trebuie să le arăţi elefanţi-de-mare. Nu unii pe jumătate marţi, hrăniţi cu biberonul pe o masă de operaţie.

Deschide gura şi simt că urmează să-mi dea un răspuns tăios. Mă pregătesc să contracarez orice comentariu stupid ar urma să facă. Mă înfurii iar. Vreau să urlu. *Nu puteai fi aici? Măcar. De. Data. Asta?!*

Dar Quint se opreşte singur şi scutură din cap, aşa că-mi reţin şi eu furia.

Tăcem, cu macheta între noi, unul dintre referatele capsate fiind la un braţ distanţă, dar refuz să-l iau. Totuşi, pot vedea coperta. Măcar a păstrat titlul aşa cum ne-am înţeles: „Conservare prin ecoturism în Fortuna Beach”, referat de Prudence Bamett şi Quint Erickson. Biologie marină. Domnul Chavez. Sub numele nostru se află o fotografie tulburător de tristă a unui animal marin, poate o focă sau un leu-de-mare sau cine ştie ce, pentru că niciodată nu-mi dau seama care-i care. E prins într-un fir de undiţă, înfăşurat ca o mumie, cu nişte răni adânci în zona gâtului şi pe înotătoare. Ochişorii lui negri privesc aparatul cu cea mai tragică expresie pe care am văzut-o vreodată.

înghit în sec. Poza are efectul dorit când vine vorba de stâr-

— vâri că ai pus mai întâi numele meu, zic.

Nu şthi sigur de ce spun asta. Nu ştiu sigur de ce zic jumătate dintre lucrurile pe care le spun în preajma lui. Are el ceva care mă împiedică să-mi ţin gura. Parc-aş mai avea mereu un glonţ pe ţeavă şi nu mă pot abţine să nu trag până golesc magazia.

mSTAMTKABMA

C&ar dacă nu-ţi vine să crezi ştiu să ordonez alfabete k nKMnuâie el Până la urmă, am absolvit grădiniţa.

Şocant, răspund.

Quint oftează

domnul Chavez termină ce are de notat pe clipboard $ zâmbeşte tuturor

— VI mulţumesc pentru nişte prezentări de grup fanta* tice* Sunt impresionat de eforturile şi de creativitatea de **acesta.** O să vă afiaţi mâine notele. *Vă.* rog, faceţi s-ajungă U **mine rapoartele** finale privind munca **de** laborator.

Scaunele scârţâie şi hârtiile foşnesc, cât timp colegii **met încep să** caute prin genţi şi ghiozdane. Mă uit la Quint, aştep**tând o reacţie.**

El mă priveşte confuz.

Ridic o sprânceană.

El face ochii mari

— Oh!

îşi trage rucsacul mai aproape şi se apucă să scotocească pnn haosul dinăuntru.

—Am uitat complet de el!

Cât de şocant!

—Ai uitat să-l aduci? zic. Sau ai uitat să-l *faci?*

Se opreşte şi se strâmbă.

**** Ambele?**

îmi dau ochii peste cap şi el ridică mâna, iar jena tai * moment se evaporă deja.

— Nu e cazul *s-o* **spui.**

— Ce să spun? fac eu, în timp ce un şuvoi de cuvinte cum incompetent şi *leneş* **şi neqjutorui îmi inundă gânduri!«**

— Vorbesc cu domnul Chavez, mă asigură el îi zic că fcalameaşică-lpottrimiteraportulpee-malldiseară-

***-Nu te obosi .,**

Peaehid pentru biologie, unde se află raportul final de laborator, chiar deasupra, Uitat frumos şi cu o diagrama bonus privind toxicologia mediului Mâ aplec peste maaâ şi fl transmit mai departe.

Când mă uit din nou la el, Quint pare,,, furios?

—Ce-î?

Race semn spre raportul care dispare în teanc.

— N-ai avut încredere în mine să-l fac?

Mă întorc spre el.

— Pe bună dreptate,

— Ce s-a întâmplat cu noţiunea de echipă? Poate. în loc să-l faci tu. ai fi putut să-mi aminteşti. L-aş fi făcut

— Nu-i treaba mea să-ţi aduc aminte de teme. Sau să ajungi la timp la oră.

— Am fost...

îl întrerup, ridicând braţele, exasperată.

— Mă rog! Nu contează. Hai să ne bucurăm că în sfârşit s-a încheiat acest *parteneriat*|

Quint scoate un zgomot din gât şi, deşi cred că e de acord cu mine, tot mă înroşesc de nervi. Am dus în spate echipa tot anul, făcând mult mai mult decât partea mea. Din punctul meu de vedere, sunt cel mai bun lucru care ar fi putut să i se întâmple.

Domnul Chavez ia şi ultima lucrare care ajunge în faţă.

— Ştiu că mâine e ultima zi de clasa a zecea şi abia aşteptaţi vacanţa, dar în seara asta e tot şcoală, prin urmare, iată ce temă aveţi!

La unison, toţi colegii gem, evident îndureraţi. în timp ce el scoate capacul unui marker verde şi începe să scrie pe whiteboard.

— Da, ştiu, ştiu! Dar gândiţi-vă că e posibil să fie ultima

şansă de a împărtăşi cu voi înţelepciunea mea superioară Acordaţi-mi un moment sub lumina reflectoarelor, bine?

Scot un pix şi încep să copiez tema în caiet.

Quint nu o face.

Când sună de ieşire, e primul care iese pe uşă.

Capitolul 3

$

I IP

Jude răsfoieşte leneş manualul de biologie marină

— N-am nimic contra temelor, în general Dar teme în penultima zi de şcoală? E amprenta unui adevărat despot.’

— Ah, nu te mai plânge! zice Ari din spatele meniului Petrece multă vreme studiindu-l de fiecare dată rând venim, deşi mereu comandăm aceleaşi lucruri

» T

— Măcar aveţi vacantă de vară. Profil noştri ne-au dat liste de lectură detaliate şi planuri de exerciţii, ca să ne „ţină ocupaţi” Iulie e luna mitologiei greceşti Uraaa!

Jude şi cu mine ne uităm descumpăniţi la ea. Stăm toţi trei intr-un separeu pe colţ din Encanto, locul nostru preferat de pe Main Street. E o capcană turistică, amplasată chiar la bulevardul principal (întrezăreşti chiar şi plaja prin geamurile din faţă), dar se aglomerează doar în weekenduri ceea ce-l transformă în locul ideal şi tihnit de pierdut vremea după şcoală. în parte, fiindcă amestecul de mâncare mexicană şi portoricană este demenţial. Şi în parte pentru că proprietarul Carlos, ne oferă sucuri gratis şi câte chipsuri cu salsa putem mânca, fără să se plângă că i-am ocupa preţiosul spaţiu al separeului. Să fiu sinceră, cred că-i place să stăm aici, chiar dacă luăm mâncare doar între orele 15 şi 18, ca să putem plăti la jumătate de preţ aperitivele speciale.

£ — Ce-i? întreabă Ari, remarcând în sfârşit privirile pe care

aruncăm eu şi Jude. ■

— Aş prefera oricând să studiez mitologie greacă în loc plancton, zice Jude, arătând spre o ilustraţie nmanu

Ari scoate un sunet de genul habar-n-ave au- u.

crurile. Aşa-i, habar n-avem. Ne certăm încă de <£nd ne-aiIl cunoscut, acum aproape patru ani, pe te™ ®

rău. să mergi la prestigiosul liceu S . situaţie cla^

norocul la liceul public din Fortuna Beach? ® 0 81^® SUli

de iarba e mai verde în curtea vecinu ui. u

tem geloşi pe materiile obscure şi planunle de lecţie de care se plânge Ari Chestii gen „Cum a schimbat tstona comerţul transcontinental cu mirodenii” sau „Influenţa păgamsmului asupra tradiţiilor religioase modeme”. În schimb, An tânjeşte după normalitatea prezentată în filmele pentru adolescenţi, carp include prânzuri de proastă calitate la cantină şi faptul că nu e obligatoriu să porţi uniformă.

Mi se pare corect.

însă un lucru pe care nu-l poate contesta Ari este că Sf. Agnes are un program muzical mult peste orice ar putea găsi într-o şcoală publică. Dacă n-ar fi orele lor de teorie muzicală

şi compoziţie, presupun că Ari şi-ar fi implorat părinţii s-o lase să se transfere.

Jude şi cu mine ne întoarcem la lucrările noastre,

ce Ari se uită la două femei care împart un desert la o masă din apropiere. Ari are carneţelul în faţă şi expresia caracteristică de încerc să-găsesc-o-rimă-ca-să-aîbă-sens-versurile- cântecului îmi imaginez o baladă despre budincă de nucă de cocos şi*iubire* incipientă. Majoritatea cântecelor lux Ari sunt *Xt* inCiPientă SaU deSpre an«oasa tulburătoare miii^L^.e7?minat’Pr0St NÎCiodată desPre la melodie „ asta se P°ate spune despre aproape orice

.250 de cuvintTd gândindu‘mâ că poate-mi inspiră vreo idee, cuvinte despre ce fel de adaptare submarină ar fi utilă

îWQ

în mediul terestru.” Nu e greu. Ar fi trebuit s-o termin acum o oră. dar. după câteva nopţi petrecute terminând proiectul de ecoturism. mă simt ca şi cum creierul mi-a fost trecut prin- tr-o maşină de tocat.

— Âsta e! Rechinul-pelerin! strigă Jude, lovind cartea cu degetul.

Imaginea arată un rechin oribil, cu gura enormă deschisă, dezvăluind nu dinţi imenşi şi ascuţiţt ci ceea ce pare a fi scheletul sau cutia toracică sau ceva care-i intră înapoi în corp, îmi aminteşte de scena cu Pinocchio înghiţit de balenă.

— înoată prin apă şi apucă orice bucăţele de mâncare îi ies în cale.

— Şi cum ţi-ar fi de folos? întreb.

— Pentru eficienţă. Trec pe lângă mâncare şi o absorb pe loc. N-ar trebui să mestec şi nici să fac pauză ca să mănânc.

Se opreşte, cu o privire gânditoare.

— De fapt, ar fi un monstru personal demenţial.

— Unul dezgustător, zic eu.

Ridică din umeri şi notează ceva pe caietul de schiţe pe care-l are mereu cu el.

— Tu eşti cea obsedată de gestionarea timpului

Are dreptate. Gem şi răsfoiesc a şasea oară manualul, în timp ce Jude ia laptopul pe care-l împărţim. Nu deschide un document nou. ci pur şi simplu îmi şterge numele din antet şi îl înlocuieşte cu al lui, apoi începe să tasteze.

— Poftim, albinuţe truditoare! zice Carlos, sosind cu un coş de chipsuri din tortilla, guacamole şi două tipuri de salsa.

Un sos salsa este pe bază de guava dulce, pentru mine şi pentru Jude, şi celălalt este extrapicant, pseudomasochist şi răspunde la întrebarea de-ce-şi-ar-face-cineva-aşa-ceva?, pentru Ari.

— N-aţi terminat încă şcoala?

— Mâine e ultima zi, spune Jude. Ari a scăpat

săptămâna trecută.

— Ast a înseamnă c-o «A vl văd mai *dea* »au mai rar?

Mal dea, răspunde Ari. zAmbindu-i cu gura până i$_a$ urechi. Vom locui aici vara asta, dacA i în regulă cu tine.

Ari are o pasiune de şcolflriţâ pentru Carloa de când am început sA venim aici. Ceea ce ar putea părea ciudat, ţinând cont cA el ae apropie de 40 de ani, doar *cA* seamănă teribil CQ Antonio Banderas tânăr. Unde mai pui *cA* are şi accent por. torican şi ştie să gătească. Cine poate învinovăţi o fată pentru cA este puţin îndrăgostită?

— Voi trei sunteţi mereu bincveniţi. spune el. Dar încercaţi să nu profitaţi prea mult de politica de reumplere gratuită a paharelor, da?

îi mulţumim şi el porneşte în pas săltat spre altă masă.

Jude se sprijină de banchetă şi-şi freacă mâinile.

— Gata!

Ridic privirea de la o poză cu un peşte-pescar.

— Ce? Deja?

— Sunt doar 250 de cuvinte. Şi tema asta nici nu se pune. Crede-mă, Pru. e doar metoda despotului de a ne testa loialitatea. Nu analiza prea mult.

Mă încrunt. Ştim amândoi că aşa ceva e imposibil pentru mine.

Uite una bună! arată Ari, gesticulând cu un chips spre carte.

Un strop de sal sa ajunge pe colţul paginii.

— Ups! Scuze!

Şterg pata cu şerveţelul.

— Nu vreau să fiu peşte-pescar.

arfiuu™ S nU eSteSăSPUˈ aˈ^ˈ XˈCeIUd6, „Ca” adaptare

- Al avea o lanternă integrată, spune Ari. Ar fi folositoare.

ft‘nd;toar<ˈ Nu-i o idee chiar rea. Aş putea scrie Xtîn LT * H° inS câJâuzttOflre vremuri întunecate, m poetic pentru o lucrare ştiinţifică, dar... mă rog.

— Bine, fie! zic, trăgând laptopul spre mine.

Salvez documentul lui Jude şi mă apuc de al meu.

Tocmai am terminat primul paragraf când aud gălăgie în faţa restaurantului Văd o femeie care împinge un cărucior plin de boxe, echipamente electronice, un televizor mic, un teanc de dosare cu trei inele şi grămezi de cabluri.

— Ai ajuns! spune Carlos, din spatele barului suficient de tare încât toată lumea se uită la ea dintr-odată.

Femeia se opreşte şi clipeşte în lumina obscură, lăsându-şi ochii să se acomodeze după soarele puternic. Carlos se grăbeşte spre ea şi ia căruciorul.

— Iau eu ăsta. Mă gândesc să ne instalăm aici

— Ah, mersi! zice ea, dându-şi la o parte bretonul lung, vopsit roşu măr-glazurat.

în afară de şuviţele care aproape că îi acoperă ochii părul îi e prins într-un coc neglijent, care-i scoate în evidenţă blondul natural de la rădăcină. Poartă haine care atrag atenţia: cizme de cowboy uzate, blugi negri care-s mai mult găuri decât denim, un top bordo, de catifea, şi suficiente bijuterii cât să scufunde o bărcuţă. E o ţinută la ani-lumină distanţă de şlapii şi bermudele care populează de obicei Main Street în perioada asta.

E şi frumoasă. Uluitor de frumoasă, de fapt. Dar e greu de zis, ţinând cont de dermatograful negru şi de rujul mov întins. Dacă locuia în zonă, am fi observat-o. Sunt sigură însă că n-am mai văzut-o.

— Ce zici de asta? spune Carlos, ignorând faptul că majoritatea clienţilor se holbează la ei doi

Perfect. Minunat! face femeia, cu o urmă de accent sudist.

Carlos găzduieşte adesea seri de muzică live în weekend şi acum stau amândoi pe platforma înălţată pe care cântă trupele. Ea inspectează scurt zona, apoi arată spre perete.

— E singura priză?

— Mai e una aici, arată Cari os, dând la o parte **Peib** un raft tru debarasare.

— Excelent.

Femeia se întoarce în cerc, inspectând televizoarele fixate prin tot restaurantul, care mai mereu sunt date pe canalele de sport.

— Da, va merge. Ai un loc drăguţ.

— Mersi Ai nevoie de ajutor cu instalarea sau..,?

— Nu, mă descurc. Nu-i prima oară când fac asta, îl asigură ea, îndepărtându-l cu o fluturare de mână.

— Bine, bine! spune Carlos, care face un pas în spate. îţi aduc ceva de băut?

Se gândeşte câteva secunde.

— Un Shirley Temple.

Carlos râde.

—Sigur

Se întoarce la bar, iar femeia începe să mute mese şi să instaleze echipamentul adus. După câteva minute, ia teancul de dosare şi se apropie de masa *noastră.*

Beach? zice ea, privindu-ne manualele şi laptopurile.

— *Ce se* petrece? întreabă Ari, făcând semn spre lucrurile aduse de femeie.

— Seară săptămânală de karaoke! spune ea. De ® prima, dar sperăm să devină săptămânala.

Karaolce? Sunt copleşită de imagini est bătrâni care gâu gureşe Şi doamne de vârstă mijlocie care ţip& şi beţivi care .

pot duce la capăt o melodie şi... nu! S-a zis cu. sesiunile noa3 tre de studiu liniştite. Bine că-i aproape gata şcoala! ;; i

~ Sunt Trist Roxby şi voi fi gazda voastră, continuă eâ- , j

Remarcându-ne expresiile deloc entuziasmate, arată cu degetul mare spre bar.

N-aţi văzut afişele? Carlos mi a zis că face reclamă de câteva săptămâni.

Mă uit spre bar. Durează un minut, dar apoi observ. Pe tabla de la intrare, deasupra specialităţilor zilei, cineva a mâzgă

■ lit cu un scris de mână neîngrijit: VENIŢI LA KARAOKE . SĂPTĂMÂNAL, ÎN FIECARE MARŢI DE IJ\ 18:00. ÎNCEPEM ÎN IUNIE.

— Deci veniţi diseară? întreabă Trish.

— Nu. răspundem la unison eu şi Jude. Ari îşi muşcă buza de jos. cu ochii la dosar. Trish râde.

— Nu e atât de înfricoşător cum sună. Promit că poate fi foarte amuzant. în plus, fetelor le place să li se facă serenade.

Dându-şi seama că vorbeşte cu *el,* Jude incepe sâ se foiască. — Ăăă, nu, ea e sora mea geamănă.

Arată din cap spre mine, apoi spre el şi spre An.

— Şi noi nu...

— Serios? Sora geamănă? zice Trish. ignorând ce nu sunt el şi Ari.

îşi mută privirea de la mine la Jude, apoi încuviinţează ’ încet.

— Aha, îmi dau seama acum.

Î Minte, Nimeni nu crede vreodată că Jude şi cu mine suntem rude, cu atât mai puţin gemeni. Nu semănăm deloc. El < are 1,86 şi e slab, ca tata. Eu am aproape 1,70 şi sunt volup- tuoasă, ca mama. (Bunica glumeşte că i-am luat toată „grâ £ simea de bebeluş* lui Jude când eram în pântec şi am ţinut-o £ pentru mine. Nu mi s-a părut niciodată amuzantă gluma, când eram copii, iar lucrurile nu s-au schimbat odată cu vâr- sta. Introduceţi un emoji care-şi dă ochii peste cap.)

Jude este blond $1 foarte palid. Vampiric de palid, Pî^ se arde după 30 de secunde de expunere la «oare şi trăim j[1] California de Sud nu l deloc ideal pentru el. Eu, pe de [8]|^‘ parte, sunt brunetă şi voi avea un bronz pe jumătate decent până la finalul lui iunie. Jude are pometi bine conturaţi g[u] ani gropiţe. Jude are nişte buze pline, care-l fac să semene un model de la Abercrombie, deşi *urăşte* să-i zic asta. Cât despre mine? Ei bine, măcar am ruj.

Trish îşi drege glasul, jenată.

— Deci aţi făcut vreodată karaoke?

— Nu. răspunde Ari. Deşi am vrut.

Jude şi cu mine schimbăm o privire, deoarece chiar am mai fost la karaoke. De multe ori. Părinţii ne luau la un gastro pub r^re ţinea sesiuni de karaoke pentru familii în prima duminică a fiecărei luni. Cântam cu patos toate melodiile celor de la Beatles, una după alta, iar tata îşi încheia mereu „setul, cum îi zicea el, cu „Dear Prudence”, apoi ne strângea *pe* toţi pentru „Hey Jude”. La final, tot restaurantul fredona refrenul – *Naaaa-na-na... nananana!* Chiar şi Penny ni se alătura, **chiar dară** avea doi sau trei ani şi, probabil, nu înţelegea ce se petrece. într-un fel, era magic.

O mică parte nostalgică din mine se luminează când îşi aduce aminte de versiunea uşor falsă a tatei pentru „Penny Lane” sau de încercările exagerate ale mamei cu „Hey Bulldog”.

Dar apoi a fost o dată, când probabil n-aveam mai mult de zece sau unsprezece ani, când un beţiv din public a strigat: „Poate puştoaica ar trebui să cânte mai puţin şi să facă mai multe abdomene/”

Cu toţii ştiam despre cine era vorba. Şi, ce-i drept, magia s-a cam dus după treaba asta.

Dacă mă gândesc bine, e posibil ca atunci să fi apărut se

de â V∘r^ î*[1] pu^ic Sroaza aceea că toată lumea

[1] *a* nune, mă va critica şi va aştepta să mă fac de râs.

| — Pât vA gAndlţl voi, copil, ÎN MM!«, zice Trlwh, c«r« n* la«4

■ un dosar lângA chlpauri.

Scoate un pix şl nişte bucăţi dn liArt le dlntr un buzunar şi le lasă şi pe acelea nlAturl

— Dacă găsiţi o melodic pn care nţlvrcn» ocânlaţl, notaţi o aici şi îmi daţi apoi biletul, dn? Im dncA nu I în dogar, fml «pu [v] neţi Uneori o pot gAsi onlinc [f] Ne face cu ochiul şi seduce hi maso urrnAtoiin-

Nc uităm câteva secunde În dosar ca la un şrnjx« veninos,

• — Mda. mormăie Jude şi începe sA şl arunce lucrurile În rucsac. Asta n-o să se întâmple.

1 Sunt total de acord. N aş cânta în faţa unor străini nici plâ titică. Sau nestrăini, că veni vorba. Eortuna Beach nu I un oraş | mare şi e imposibil să mergi undeva fără «A dai peste cineva ; cunoscut. Chiar şi acum, privind în jur, ii văd la o măsuţă pe coafeza mamei şi pe un vânzător de la aprozarul din colţ.

Totuşi, Ari se uită în continuare la dosar, cu ochii scânte- t ind de dorinţă.

| Am auzit-o cântând. Nu i rea. Cel puţin ştiu că poate cânta ‘ corect. în plus, îşi doreşte să fie compozitoare. Visează să devină compozitoare din copilărie. Şi ştim cu toţii că, pentru a avea un anumit succes, vor exista momente în care probabil va fi nevoită să cânte.

K,

— Ar trebui să încerci, îi zic, împingând dosarul spre ea.

4 — Nu ştiu ce să zic. Ce să cânt?

— Orice melodie din ultima sută de ani? sugerează Jude.

Ea îi aruncă o privire, chiar dacă e limpede că i-a făcut plăcere comentariul lut Ari adoră muzica. Orice muzică. Este o Wikipedia ambulantă, de la jazzul din anii 1930 la punkul anilor 1980 şi la indie modem. De fapt, probabil că nu ne-am | fi întâlnit dacă n-ar fi fost obsesia asta. Părinţii mei au un magazin de viniluri la o stradă distanţă de Main Street, numit Ventures Vinyl. după o trupă îndrăgită de surf-rock din anii

1960. Ari a început *să cumpere* dc-acolo când era în tiu. Alocaţia de la părinţii ei este mai mare decât ce am prfajJ eu vreodată şi în fiecare lună venea cu banii economisiţi şl.?i lua câte discuri îşi permitea.

Părinţii mei o adoră pe Ari. Glumesc că e al şaselea copfj al lor. Le place să spună că i-a menţinut pe linia de plutire de una singură, în ultimii ani, ceea ce ar fi fermecător dacă n-^ fi foarte aproape de adevăr.

— Am putea face un duet? sugerează Ari, privindu-mj plină de speranţă.

înghit un nu instinctiv şi lipsit de empatie şi fac semn spre manual.

— Scuze. încă încerc să termin tema asta.

Ari se încruntă.

— Jude a terminat-o pe a lui în zece minute. Haide! Poate o melodie de la Beatles?

Nu sunt sigură dacă sugerează asta pentru că ştie cât îmi /-■ ’' place trupa sau pentru că e unica de la care ş tiu aproape toate versurile. Crescând în jurul magazinului, urechile mele şi ale fraţilor mei au fost inundate de o muzică extrem de variată de-a lungul anilor, însă în ochii părinţilor mei nimeni nu se va compara vreodată cu Beatles. Şi-au botezat fiecare din-xWj tre cei cinci copii după o melodie a trupei: „Hey Jude”, „Dear Prudence”, „Lucy în the Sky with Diamonds”, „Penny Lane” şi i „Eleanor Rigby”.

Dându-mi seama că Ari încă aşteaptă un răspuns, oftez.

— Poate. Nu ştiu. Trebuie să termin asta.

: ţ’ Ea continuă să răsfoiască dosarul, iar eu încerc să mă con-

v'. ' centrez la temă.

4 Shirley Temple chiar sună bine, zice Jude. Mai vrea *M* cineva?

5 ~ E cam de fete, nu crezi? îl tachinez.

4 Rl]iCă din Umeri 91 alunecă afară din separeu.

■/ţ; nnt foarte încrezător în masculinitatea mea.

• J” . 1 .. ■ ’ • '.■• ’

<• 36 -..i-«'A • 4. ’ ?, • 'd ' : ■■

4;'. 4 • MARISSAMEYER

— Vrenu eu cireaşă ta! striga Ari după el.

-* Hei, te dai la fratele meu!

Jude ac opreşte, ac uită la mine, apoi la Ari Roşeşte furibund.

Noi izbucnim în râs. Jude clatină din cap şi se îndreaptă spre bar. Cu mâinile pâlnie la gură, strig:

— Da, adu-ne şi nouă’

Face din mână fără să mă privească. Aşa ştiu că m-a auzit. Nu avem voie să trecem de balustrada invizibilă care separă zonacelor-de-cel-puţin-21-deani de restul restaurantului. aşa că Jude se opreşte şi îi strigă barmanului comanda.

Am mai avansat cu un paragraf când se întoarce Jude cu trei pahare înalte pline cu suc roz, cu bule, şi cireşe extra în fiecare. Fără să întrebe. Ari ia o 1 inguriţă, le pescuieşte pe cele din paharele noastre şi le aruncă în al ei.

— Bună tuturor şi bun-venit la prima noastră seară săptămânală de karaoke! vorbeşte Carlos intr-un microfon adus de Trish. Sunt Carlos, managerul. Apreciez că veniţi la noi şi sper să vă distraţi. Nu fiţi timizi! Suntem cu toţii prieteni aici, aşa că haideţi pe scenă şi daţi tot ce aveţi mai bun! Acestea fiind spuse, mă bucur să v-o pot prezenta pe gazda noastră, Trish Roxby.

Se aud nişte aplauze slabe când Trish ia microfonul şi Carlos porneşte spre bucătărie.

— Stai, stai, n-ai de gând să cânţi? strigă Trish.

Carlos se întoarce, cu ochii măriţi de groază. Chicoteşte uşor.

— Poate săptămâna viitoare.

— Te ţin minte!

— Am zis *poate.*

Trish zâmbeşte larg spre clienţt

— Bună! Mă bucur mult să fiu aici, în seara asta. Ştiu că nimănui nu-i place să fie primul, aşa că voi pomi

petrecerea. Vă rog să aduceţi hârtiuţele şi să-mi spuneţi Ce vreţi *voi* să cântaţi, altfel veţi fi nevoiţi să mă ascultaţi pe mine în următoarele trei ore.

Apasă pe nişte butoane ale aparatului ei şi un acord de chitară răsună din boxe – „I Love Rock and Roii” de la Joan Jett.

încerc să nu mă plâng, dar... hai să fim serioşi! Cum să mă concentrez la temă cu *asta* cântând pe fundal? Suntem intr-un restaurant, nu la un concert rock.

— Deci, ăăă, nu mă aşteptam la aşa ceva, zice

Jude.

— Ştiu, spune Ari, încuviinţând, mulţumită. E chiar bună.

— Nu la asta mă refeream, zice Jude, dându-mi un ghiont Uite, Pru! E *Quintl*

Capitolul 4

Ridic brusc capul. Pentru o clipă, sunt convinsă că Jude îmi face o farsă. Dar nu. uite I! Quint Erickson, frecând menta chiar lângă semnul cu GĂSIŢI VĂ UN LOC de pe uşă. E cu o fată pe care nu o recunosc, asiatică, minionă, cu părul < prins în două cocuri neglijente după urechi. Poartă blugi scurţi şi un tricou decolorat cu Bigfoot şi cu textul *CAMPION MONDIAL LA DE-A* V-AŢIASCUNSELEA scris dedesubt.

Spre deosebire de Quint, care o priveşte *pe* Trish cântând de mama focului, fata e captivată de telefon.

— Uau! zice Ari. aplecându-se peste masă şi vorbind încet, chiar dacă nu ne-ar putea auzi nimeni peste solicitarea gutu- *i* rală a lui Trish Roxby să mai pună cineva o monedă-n tono- mat. Ăla-i Quint? Acei Quint?

; Mă încrunt.

■ ■— Cum adică *acel* Quint?

— Ce? Doar despre el ai vorbit anul ăsta! îmi scapă un hohot aspru *şi* lipsit de umor.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! spune Jude. Nu ştiu care dintre noi e mai încântat că începe vara. Tu, fiindcă n-o să mai ai de-a face cu el, sau eu, pentru că nu va trebui să te mai ascult cum te plângi de el.

— E mai drăguţ decât credeam, zice An.

~ 0, da, e un armăsar[1] zice Jude. Toată lumea îl iubeşte pe Quint.

p*- [1] •

— Doar fiindcă flerul lui pentru ridicol prinde la prostj^ adică la cea mai joasă clasă socială din societate.

Jude pufneşte.

— în plus, continui, coborându-mi *vocea, nu e* atat de at$_{r}$^ gător. Sprâncenele alea.

— Ce ai împotriva sprâncenelor lui? întreabă An. du-mă de parcă ar trebui să-mi fie ruşine pentru că am rat aşa ceva.

— Te rog! Sunt imense. în plus, capul lui are o formă ci$_{u}$. dată. Parcă e... pătrat.

— Eşti pu ti n cam părtinitoare, nu-i aşa ? mă tachinează An aruncându-mi o privire cu subînţeles, incredibil de iritantă.

— Ziceam şi eu, atâta tot.

Nu am de gând să cedez. Da, e adevărat. Quint nu este nea' trăgător. Ştiu asta. Oricine are ochi ştie asta. Dar trăsăturile îi sunt complet lipsite de eleganţă. Are ochi căprui banali, obişnuiţi. greu de descris, şi, chiar dacă sunt sigură că trebuie să aibă gene, nu mi-au atras niciodată atenţia. Şi cu părul lui scurt, ondulat, cu bronzul perpetuu şi zâmbetul ăla idiot, arată ca oricare alt băiat iubitor de plăci de surf din oraş. Adică.,, deloc memorabil.

îmi aşez iar degetele pe tastatură, refuzând să-i permit lui Quint sau serii de karaoke să-mi afecteze concentrarea. E ultima temă din clasa a zecea. Pot s-o fac.

— *Hei, Quint! strigă Jude,* cu mâna în aer în semn de salut, îmi *pică faţa.*

— *Trădă torul e!*

Jude se întoarce spre mine.

~~ Scuze, surioară! S-a uitat în ochii mei şi am intrat în *panică.*

Inspir lent pe năn şi îndrăznesc să privesc spre intrarea în restaurant. Quint şi prietena lui se apropie

de noi Ca de obicei, *el* zâmbeşte. E ca un căţeluş incapabil să-şi dea seama că t înconjurat de iubitori de pisici. Presupune, pur şi simplu, că t^tjiumcaefericităsă l vadă tot timpul

Jude, ce mai faci? zice Qu int.

Atenţia i se îndreaptă spre mine şi, după ce rni observă manualul şi laptopul, zâmbetul îi devine mai aspru.

— Prudence. Munceşti din greu, ca de obicei.

— Munca de calitate n-apare când pocneşti din degete, zic. Quint pocneşte din degete.

— Să ştii că eu chiar asta credeam, dar după un an de lucru cu tine încep să mă îndoiesc.

Mijesc ochii.

— Cu siguranţă a fost plăcut să dau peste tine.

Sarcasmul meu e atât de lipsit de subtilitate. încât mai că mă înec cu veninul din propriul glas. Mă uit iar la ecran. îmi ia o secundă să-mi amintesc care era tema.

— Quint, zice Jude, ea e prietena noastră, Araceli. Araceli Quint.

— Salut! spune Quint.

Privesc printre gene cum îşi lovesc pumnii. Când îl iniţiază Quint, pare cel mai natural gest de salut din lume, chiar dacă nu cred c-am văzut-o pe Ari lovindu-şi pumnul de al altcuiva înainte.

— îmi pare bine, Araceli! Ce nume mişto! Nu eşti la şcoala noastră, nu?

— Nu. La Sf. Agnes. Şi poţi să-mi spui simplu Ari.

Mă strâmb, dar continui să-mi ţin capul plecat, aşa că nu mă vede nimeni.

— Ah, ea este Morgan. Merge la colegiul comunitar din ■. Turti e Cove.

Quint face semn spre fată, care a rămas câţiva paşi în spate şi priveşte scena cu ceva asemănător consternării C Quint îi rosteşte numele, atenţia ei se îndreaptă imediat spre uoi şi ne zâmbeşte forţat, stingherită.

— Mă bucur să vă cunosc! zice, politicoasă, dar pe

rece.

Urmează o serie de iţei şi *bună,* dar atenţia lui Morg$_{an\ w}$ întors deja spre scenă, unde cineva cântă o melodie country fredonând despre bere rece şi pui fript.

— Morgan spune că mâncarea de-aici e grozavă, spu^ Quint. Vrea să încerc... cum se numeau? Ton... Toi...

O priveşte întrebător,

— Tostones, spune ea, cu ochii din nou în telefon. ,

Pare furioasă şi loveşte ecranul cu degetele mari, iar eu îmi imaginez un război al mesajelor destul de urât desfăşurân- du-se între ea şi un iubit.

— Sunt foarte bune, confirmă Jude.

Quint face semn spre scena de karaoke.

— Nu mă aşteptam să fie şi distracţie gratis la cină.

— Nici noi, mormăi eu.

— E o chestie nouă pe care o încearcă proprietarul.

Ari împinge dosarul spre marginea mesei

— Crezi că vei cânta?

Quint râde, într-un fel aproape autocritic.

— Nu. Mi-e milă de sărmanii oameni de pe faleză. N-aş vrea să sperii turiştii chiar la începutul sezonului

— Toţi cred că s-ar descurca teribil, dar foarte puţini sunt cei care cântă chiar atât de rău, zice Ari.

Quint lasă capul într-o parte şi privirea îi fuge delaAnla

—Scuze. Eşti prietenă cu ea?

Poftim?! răbufnesc. Ce vrea să însemne asta?

Ridică din umeri.

■ -~ Sunt atât de obişnuit să mă critici, încât e ciudat câwi cineva îmi acordă prezumţia de nevinovăţie.

Vite! urlă Jude. E Carlos! La timp să

prevenim ᵘ⁰ £nt dureros de stânjenitor;

Carlos trece pe lângă noi cu o tavă de pahare goale.

— Verific ce mai face masa mea favorită Vă alăturaţi? Vă aduc ceva de băut?

— Păi..., începe Quint, care o priveşte brusc *pe* Morgan. Da. sigur, ceva de băut sună bine. Ce-s astea? întreabă apoi făcând semn spre băuturile noastre roşii identice.

— Shirley Temple, zice An.

Quint pare derutat.

— E o actriţă, nu?

An se animă.

— N-ai băut niciodată? Da, a fost o actriţă, o vedetă-copil Dar băutura... Ar trebui să o încerci! E bucurie la pahar

— Adică o combinaţie intre diabet şi o lipsă gravă de demnitate. mormăie Morgan, încă adâncită în războiul mesajelor.

Quint ii aruncă o privire aproape amuzată, însoţită de ceva ce aduce a milă. Mă enervează că o recunosc. Aşa s-a uitat la mine aproape în fiecare zi, de când a început anul şcolar.

— Tocmai mi-am dat seama ce bine te-ai înţelege cu Prudence, spune el.

Morgan ridică privirea, confuză, şi ştiu că se întreabă cine-i *Prudence,* dar în loc să o facă, zice:

— De ce a sunat a insultă?

Quint clatină din cap.

— Poveste lungă.

Face semn din cap spre Carlos.

— Luăm două băuturi Shirley Temple.

~~ Nu. Pas! zice Morgan. Eu vreau o cafea cu gheaţă şi lapte ' die cocos.

— Sigur, spune Carlos. Staţi cu clienţii mei obişnuiţi?

Quint studiază separeul nostru. Este mare. Ar încăpea în cl opt oameni, lejer. Sigur mai au loc şi ei doi

Dar ochii i se opresc la mine şi la privirea

dispreţuitoare, de . gheaţă, pe care i-o arunc, şi prinde ideea, în mod miraculos.

£•¿7/■! • • i-, . • ■ , - . * ' • • - *j* • • • , ´

“ Nu, de fapt avem de gând să...

Se Întoarce. Restaurantul se umple repede, dar extay masă pentru doi chiar lângă scenă, care tocmai a fost aband^ nată. cu un coş de chipsuri pe jumătate golit şi nişte şerveţel,, mototolite lăsate în urmă.

— Masa aia e liberă?

— Sigur. O debarasăm pentru voi.

Carlos face semn spre dosar.

— Nu fiţi timizi, copii! Avem nevoie de mai mulţi oameni care să cânte. Pe tine te am în vizor, Pru!

Quint scoate un sunet din gât, ceva între un pufăit de neîncredere şi un hohot de râs, care mă nelinişteşte.

— Amuzant, spune el, în timp ce Carlos se îndreaptă spre — Ce-i amuzant? întreb.

— Ideea că ai cânta karaoke.

— Pot cânta, zic, defensiv, înainte să mă simt obligată să adaug: Relativ.

— Sunt convins că poţi, spune Quint, zâmbind, pentru că există vreun moment în care nu zâmbeşte? Doar că mw greu să mi te imaginez suficient de destinsă încât s-o fad. *Relaxează-te!*

Relaxează-te!

Nu ştie – sau poate că ştie dar tocmai a atins un punct foarte sensibil. Poate e apanajul perfecţionismului. Poate e . faptul că respect regulile, sunt ambiţioasă şi genul de per soană care ar prefera să găzduiască un grup de studiu în loc să meargă la o petrecere unde berea se bea dintr-un butoi Poate *e* faptul că părinţii mei mi au dat nefericitul nume de

Nu-mi place să mi se spună să mă relaxez

** Prudenţă* (în limba engleză în original) (n. red.)

poţ s-o fac. Pot să mă distrez, Quint Erickson nu mă cunoaşte.

Jude mă cunoaşte însă prea bine. Mă priveşte cu o expre- î sie întunecată de îngrijorare. Apoi se întoarce spre Quint şi ? spune, poate prea tare:

I — De fapt, când eram copii, Pru şi cu mine mergeam mereu

t Ia karaoke. Cândva cânta superb „Yellow Submarine'-.

■? — Serios? zice Quint, surprins.

Se uită la Jude, dar privirea îi alunecă spre mine şi-mi dau \ seama că n-are nicio idee cât de tare îmi fierbe sângele acum.

— Aş plăti săvăd asta.

— Cât? îl întreb, aproape scuipând cuvântul.

Se opreşte, parcă nesigur dacă glumesc sau nu.

Apare o chelnăriţă şi face semn spre măsuţa acum debarasată, cu două pahare de apă cu gheaţă.

— Masa voastră e gata.

— Mersi! spune Quint.

ii Pare uşurat să poată scăpa de conversaţie. Eu sunt în „ extaz.

— Mă bucur că te-am văzut, Jude. Mi-a părut bine... Ari, nu?

Se uită iar la mine.

— Presupun că ne vedem la ore.

— Nu uita! zic eu, lovind manualul cu palma. 250 de cuvinte despre adaptarea ta acvatică preferată.

—Aşa-i! Mersi că mi-ai amintit. A fost atât de greu?

— Pur şi simplu pare atât de inutil, zic eu, pe un ton mie- pentru că oricum ştim c-o s-o scrii cu cinci minute îna- inte de oră. Asta dacă o scrii.

|v.-'<;Zân^etuliimâjMhloadMdiur.vM0bwşpe'B&p^easdL

E mereu o plăcere să vorbesc cu tine. Prudence.

; Mă salută CU un deget, apoi el şi Morgan se îndreaptă spre fe roasa lor.

f £ • <- ■ ■ ;; ■; ■/ ■ : •

• • •

Kern cu 9^ uita, *fi wf* mal rău • că *domnul* Chavez II va ierta, ca de flecare dată, Este,., ~ Revoltător! zic Ari şl Jude la unloon. Pufnesc.

Da, este.

Scot 1 «plopul din atare« de repaus. îmi IA un *minut fiâ-mi* amintesc d^wpre ce «eriam,

- Nu mă ucide, «pune Ari, *dnr nu pare un tip atât de râu. Aşa-dt* intervine Jude, E un *partener de laborator Ingro-*

zitor, dartoteun tipOK.

- *fnflvoztfor ar fi* subestimarea anului *Sincer, nu ptiu ce am făcut «ft merit o asemenea* pedeapsă *karmică.*

****Ahl*

Ochii lui Ari se luminează

-* Asta mi dă *o idee!*

Trage dosarul spre ca şi începe să răsfoiască.

Jude şi cu mine ne uităm unul la altul, dar nu întreb ce melodie caută. Fratele meu fşi ia băutura şi o *termină* dintr-o înghiţitură.

— Trebuie să plec. Mă văd cu băieţii la şapte, să *începem* să ne plănuim următoarea misiune.

Se încruntă când o priveşte *pe Ari.*

— Chiar crezi c-o să cânţi? Fiindcă pot rămâne, dacă ai

nevoie de susţinere.

Ea flutură din *mână.*

— Voi fi bine. Du-te să-ţi explorezi temniţele infestate de

goblini sau ce-or fi alea!

— De fapt, sunt infestate de kobolzi, spune Jude şi iese din separeu. Şi am nişte idei grozave de capcane pentru misiunea «sta. în plus, va fi şi un dragon.

- Niciodată nu-s suficienţi. zice Ari, cercetând dosarul

Mă gândesc dacă să întreb ce e un kobold. dar nu cred’ că am suficient spaţiu mintal pentru una dintre explicaţiile exagerat de entuziasmate ale lui Jude, aşa

că doar zâmbesc.

MAJUSSA **narea**

— Nu »e numeşte degeaba Dungeons A Dragon»

— O au! strig» Ari, rotind dosarul şi indicând o melodie ^gŞriucăoştii!

; t Mă aştept să fi ales ceva de la Beatlea, dar în schimb arată

spre titlul unui cântec din cariera solo a lui John Lennon: Jnstant Karma! CWe AU Shine OnJ".

—Ah, e bună melodia! zice Jude, aplecându-se peste masă. Ar merge, Pru.

— Nu cânt.

Ari şi Jude ridică din sprâncene spre mine.

— Poftim?

Ari ridică din umeri şi trage dosarul spre ea.

— Credeam că poate vrei să-i dovedeşti lui Qumt că

Ridic un deget, furioasă.

— N-am nimic de dovedit!

— Fireşte că nu, spune Jude, aruncându-şi rucsacul pe umăr. Dar nu-i nimic rău să le arăţi oamenilor că poţi mai mult decât să iei 10 pe linie. Că ştii – face un pas în spate, poate îngrijorat că £1 voi plesni, şi şopteşte – să te distrezi

Mă uit urât la el

— *Eu* ştiu asta, spune Jude. Dar chiar şi tu trebuie să recunoşti că e un secret bine păzit. Aşa că distrează-te!

'• r.' • • 'Z- V . ;• .z •» . . 1 . .

Capitolul 5

Jude pleacă şi eu încerc să mă concentrez Ia scris. Mai am doar câteva fraze şi termin, dar merge tare încet- Cuvintele fratelui meu îmi răsună în cap şi, spre disperarea mea, la fel şi ale lui Quint *Relaxează-te! Distrează-te!*

O simt pe Ari aruncându-mi când şi când câte o privire nesigură, E cea mai empatică persoană pe care o cunosc şi-şi dă mereu seama când cineva e supărat. Dar mai ştie şi că voi vorbi când sunt pregătita şi că n-are sens să mă împingă de la spate. Aşa că lucrăm în tăcere: eu termin tema şi ea notează cuvinte în carneţel. De fapt, *tăcere* este un termen relativ, ţinând cont de diversele niveluri de abilitări melodice care ne

» [r] asaltează urechile. Unii sunt foarte buni. Un tip cântă cel mai nou single al lui Bruno Marş, apoi una dintre femeile de la masa de lângă a noastră o imită pe Cher intr-un mod sublim, Dar alţii sunt mult mai slabi, aşa că ne alegem atât cu mor- măieli şi stângăcii, cât şi cu priviri fixe şi jenate îndreptate spre ecranul pe care-s proiectate versurile.

Am o teorie despre karaoke, pe care am dezvoltat-o în perioada când mergeam în familie. Nimeni din public nu se aşteaptă să urce pe scenă următoarea Beyonce, dar dacă tot urci pe scenă trebuie să încerci măcar să fii distractiv Dacă ai o voce minunată, e perfect. Foloseşte-o! Dar; dacă nu ai, atunci compensează cumva. Dansează. Zâmbeşte. Fă contact vizual cu publicul! AraU ca şi

cum te-ai distra, chiar dacă eşti îngro- zit, şi asta va ajuta momentul mai mult decât îţi închiput

MAJHS&AlirYEB

-Gata! zic, închizând laptopul. Ultima temă dm **aml lartgtul**

Iau o înghiţituri de Shirley Temple; am ctm tura E diluaţi, dar deliciul însiropat, cu **gust de na se** paie o recompensă binemeritaţi.

Nu prea i-am dat atenţie lui Ari, dar îmi dau **seama** ci **Pm** venit nişte idei. Vreau s-o întreb dacă lucrează la ceea **nou «au**
perfecţionează ceva mai vechi, când îi aud numele.

— Urmează Araceli Escalante!

Ridicăm amândouă privirea, uimite. Trish Roxby ne priveşte, ţinând microfonul.

— Cu un asemenea nume, cred că pe scenă va urca unrJto-
rul nostru superstar. Haide, Araceli!

Ari îmi aruncă o privire agitată.

— Când ţi-ai propus numele? o întreb.

— Când lucrai, răspunde ea. Pe scenă cu mine.*

Alunecă afară din separeu şi se apropie de nuca scenă, c®
mişcări ţepene şi robotice. Nici măcar n-a luat microfonul şi deja mă îngrozesc pentru ea. Acum îmi doresc să i fi împărtăşit teoria mea despre karaoke.

Majoritatea cântăreţilor au ales să stea în picioare. deşi
există un scăunel lângă monitor, pentru cei care preferă să
*tea jos. Ari îl ia şi-l împinge mai aproape de stativul mkro-
ului Cred că greşeşte, pentru că din picioare ai mai **multă**
energie şi te poţi mişca mai mult, dar ştiu că acum aumaí să treacă peste moment fără să i cedeze işiitoreşw

Cântecul ei apare pe ecranul ataşat de peretele din spat*;. •A Kiss to Build a Dream On* de Louiz Armstrong ^Ma.deşi asta nu spune mai nimic.

g <^nd Ari închide ochii, pornesc nişte acorduri j*w de Cu pleoapele în continuare coborâte. începe *ă cânte. Are g*** dufoe, aproape fragUâ, iar cântecul o reprezintă pe ea în Citate. E romantic. Visător. Plin de speranţă Simtemeţhk *11^;. .-K*

lui Ari ieşind la suprafaţă în timp ce cântă şi e limpede iubeşte piesa. Afectată de versuri şi de meiodie. îşi ţine sentT mentele intr-o bulă, precar de aproape să plesnească.

E minunat să o ascult şi sunt mândră de ea pentru c-a avut curajul să urce pe scenă şi să cânte nu pentru a obţine o reacţie de la public, ci cu inima.

Nu ştiu de ce, însă ochii mi se îndreaptă spre Quint S-a întors cu spatele la mine şi o priveşte pe Ari, în timp ce amica lui încă stă cu ochii în telefon. Remarc că părul îi este ciufulit la spate, de parcă nu s-ar fi obosit să-l pieptene azi

Apoi Quint întoarce capul. Are o expresie acră. Pentru o clipă, cred că se va răsuci spre mine, ca şi cum mi-ar fi simţit privirea şi ar fi ştiut că-l *judec.* Dar, nu, stă cu ochii fixaţi pe separeul alăturat de al nostru. îmi înclin puţin capul şi văd doi ţipi care par să fie studenţi Unul dă pe gât ultima gură de bere. Celălalt îşi duce mâinile la gură şi strigă;

— Termină cu căcatul ăsta plicticos de jazz!

îmi pică faţa. *Pardon?*

Prietenul lui râde şi cel cu berea ridică paharul gol.

— Hai aici să te sărut eu, ca să ai la ce visa!

— Poate atunci putem asculta nişte muzică!

adaugă

celălalt.

Nu se poate. *O hârţuiesc.* Care-i problema lor?

Mă întorc spre Ari. Cânta mar departe, dar a deschis ochii Şl vocea a început să-i tremure. S-a înroşit rău

Mă gândesc cât de mult înseamnă pentn, ea acest moment ♦> strâng pumnul sub masă. înfuriată din cauza felului în care l-au *stricat* ticăloşii ăştia.

UJU1 m

Mâ uit din «u la expresiile amgante ale băieţilor Mi- l *imaginez pe* unul dintre ei înecându-se cu nn 11a. Pe celălalt, vărsându-şj *sal sa ne* eăma *r P*ˢ torti- *Sincer, universale, dacă* ai... ' omrn y Ra hama.

Ceva mic zboară spre separeu lovind, i f
tip. Acesta lene,te”„iove,tecu'palma pnmul
—Ce naiba? urlă.

Se întinde după un şerveţel, dar nu-şi dă seama că are halba deasupra. Trage. Halba se înclină şi cade, vărsând berea peste marginea mesei, în poalele celor doi Urinează un potop de înjurături, în timp ce încearcă să *se* îndepărteze de balta care le creşte pe şi sub scaune.

Ari scoate un hohot de râs. Melodia continuă, dar ea s-a oprit din cântat. Nu mai e îngrozită, ci recunoscătoare şi pentru o clipă, cred că eu am fost responsabilă. *Am făcut cumva...?*

Dar apoi Ari se uită la Quint şi văd umerii acestuia tremurând de un râs reţinu t. învârte o linguriţă în pahar, iar gheaţa se ciocneşte de margini

Băieţii din separeul de alături privesc încă în jur, frecându-şi pantalonii uzi cu şerveţelele deja ude şi ele. Unul găseşte proiectilul. E o cireaşă.

Carlos se grăbeşte spre ei, prefăcându-se proprietarul de restaurant preocupat, deşi are o răceală pe chip care mă face să cred că probabil le-a auzit remarcile anterioare. Le oferă o scuză rostită cu jumătate de glas şi trânteşte un teanc de şerveţele pe masă.

Nu se oferă să înlocuiască berea vărsa .

Ari încheie cântecul şi se grăbeş e s • UeuratĂ- ar fi luat foc, şi se trânteşte înapoi în separeu,

-Chiar a fost groaznic? fost

- Nu, bineînţeles că nu! spun şi vorbesc senos minunată! Ignoră-i pe bufonii ăia!

Se apropie de mine în separeu.

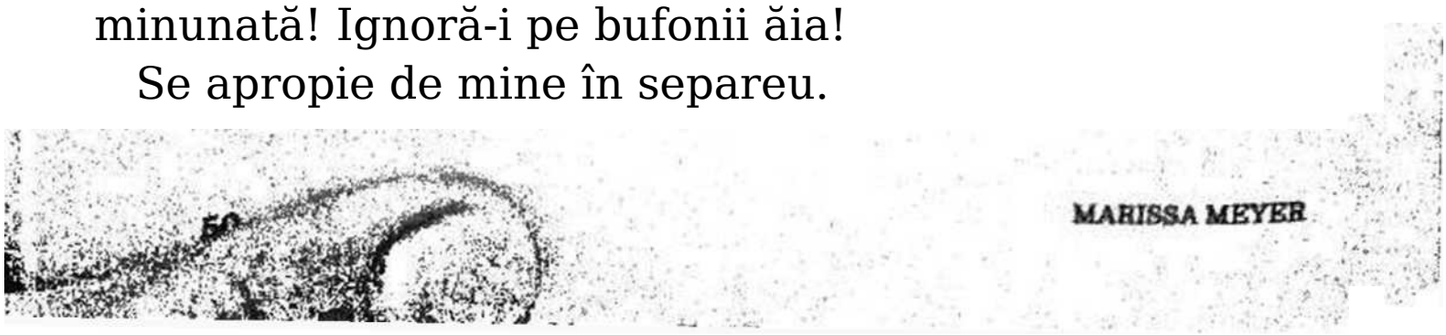

-L-ai văzut pe Quint aruncând cireaşă^
încuviinţez. Nu vreau s-o fac, dar n-am
—A fost destul de tare ,
îim dau ochii peste cap, dramatic. ═mint
— Cred că e posibil să aibă şi caHtAţk Puţine şi *se* văd rar.

Rămânem sâ mai ascultăm câteva melodii Multă contemporani pe care ştiu c am âurito, Insă ₙ ₐ, spune dne o cântă. Ariana Grande? Taylor Swift» Ap^ se ridică şi cântă un hit de la Queen, aşa că măcar pe ti recunosc

— Iar acum, pentru plăcerea voastră auditivă, începe verificând ceva la maşina de karaoke, vă rog să o întAmpi^ pe scenă pe... Prudence!

Ari şi cu mine ne întoarcem spre ea, dar eu mă răsucesc la fel de repede spre An.

— Tu mi-ai pus numele pe listă?

— Nul zice ea vehement, ridicând mâinile. N-aş face asta fără voia ta, jur!

Mârâi, însă nu la Ari O cred. N-ar face-o.

Să mai fie vreo Prudence în bar? Care-s şansele? N-am cunoscut încă o altă persoană cu numele meu şi nimeni nu pare să urce pe scenă.

— Cred c-a pus Jude biletul, înainte să plece, zic.

— Nu trebuie să cânţi, spune Ari. Zi-i că te-ai răzgândit
Sau că ţi-a pus cineva numele pe listă fără să ştii

Privirea mi se întoarce spre Quint. Se uită peste umăr, surprins. Curios.

Pulsul începe să mi-o ia la galop. Ari are dreptate. Nu trebuie să urc pe scenă. Nu eu mi-am trecut numele. N-am fost de acord cu aşa ceva.

Mi s-au umezit palmele. Nici măcar n-am ieşit din separeu şi deja ml se pare că oamenii sunt cu ochii pe mine. Că aşteaptă. Că mă judecă. Probabil că totul se

întâmplă doar în mintea mea, dar aste nu îmi împiedică nodul din gât să devină tot mai dureros.

~ %rirtT$_{z}$L^{totre}»$^{bă\ TriSh'\ pri'dnd}$ P^{ublicul} Eşti aici?

ClaHndtaeap.*“ $^{CS\ r\&2}$“ Ari

*“ Nu. *e* în regula. E doar un cântec MA descurc
Expir scurt şi ies din separeu
— Stai!

Mă uit la Ari. Se apleacă şi îmi atinge colţul gurii cu degetul mare.

—Aveai rujul întins. îmi spune şi se aşază înapoi. Mai bine acum, mă încurajează cu un gest din cap. Arăţi grozav.

— Mersi. Ari!

îmi dreg glasul şi mă apropii de scenă, evitând în mod intenţionat să mă uit în ochii ticăloşilor din separeu. Sau în cei ai lui Quint. îmi repet că nu sunt agitată. Că nu sunt realmente îngrozită.

Sunt doar patru minute din viaţa ta. Poţi s-o faci!

Dar, Jude, te rog să fi ales un cântec bun...

Trish pune stativul în faţa mea şi privesc monitorul, care afişează melodia. *Pfiu!* OK. Nu e rău. Jude a acceptat sugestia lui Ari şi m-a înscris cu melodia lui John Lennon, una pe care-o iubesc şi pe care clar o ştiu pe de rost.

îmi umezesc buzele şi îmi scutur umerii, încercând să intru în dispoziţia potrivită. Nu sunt o mare cântăreaţă şi o ştiu. Dar unde-mi lipseşte talentul nativ pot compensa prin prezenţă scenică. Sunt Prudence Bamett. Nu cred în mediocritate şi nici în încercări jalnice, iar asta include să cânt la karaoke într-o capcană turistică prost luminată de pe Main Street. Voi zâmbi Voi fermeca publicul. S-ar putea chiar să dansez. Mă gândesc că n-o să-mi aducă vreun premiu cântăriri. dar nu înseamnă că nu mă pot distra.

Relaxează-te! Nu, Quint? Ia să te vedem pe tine cum te urci pe scenă şi te relaxezi[1]

Primele acorduri din „Instant Karma!” urlă din difuzoare. N-am nevoie de monitor pentru versuri. îmi arunc părul pe spate şi încep să cânt:

~ Instant Karma's gonna get you!

Ari mă încurajează vocal ti fac cu ochiul şi simt că intru în atmosferă. îmi unduiesc şoldurile. Inima îmi bate frenetic, de adrenalină şi de emoţie deopotrivă. Degetele mi se desfac ca nişte artificii. Mâini de jazz. Ritmul muzicii ae înteţeşte mă străduiesc să imit energia lui Jbhn Lennon şi pasiunea pe care o pune în muzică. Braţul meu liber *se* înalţă spre cer, apoi coboară spre mulţime, cu degetul arătând, căutând,

— Who on earth do you think you are? A *superstar? WtS, righiyouare!*

încerc să-i fac semn lui Carlos, dar nu-l găsesc *şi curând* mă trezesc arătând spre Quint. Sunt surprinsă când O văd privindu-mă cu o atenţie sporită. Zâmbeşte, dar într-un fel uimit, aproape cu gura căscată.

Cu pulsul zvâcnind în urechi, îmi întorc atenţia spre Ari, care dansează în separeu, cu braţele în aer.

Iau nişte beţe imaginare pentru tobă în ~~mână~~ şi lovesc aerul în sincron cu soloul de percuţie care mă lansează în refren. Mă simt aproape ameţită, cântând:

_WelL we all shine on, like the moon... and the stors... and the suni

Cântecul trece la acorduri cunoscute şi versuri iubite. îmi *ţotesc* n merii. îmi întind degetele spre cer. Cânt din toată inima spre final. Nu îndrăznesc să mă uit iar la Quint, dar fi simt privirea asupra mea *şi,* deşi eram hotărâtă să nu las prezenţa lui să mă tulbure, sunt tulburată. Asta mă face *ţi mai* hotărâtă şâ par netulburată. Pentru c~ar fi fost una să mă ignore sau să se strâmbe de jenă din cauza mea,

par nu, În fracţiunea de secundă în care i-am surprins privire«, am descoperit în ea ceva neaşteptat. Nu cred că era vorba de amuzament şi nici măcar de surprindere pură, deşi cu siguranţă cred că l-am surprins. A fost ceva mai mult, părea aproape.,, fascinat

Mi gândesc prea mult la asta. Trebuie să nu mă mai gândesc *deloc şi sA* mă concentrez la melodie, dar sunt pe pilot automat, când versurile se repetă şi încep să scadă în intensi tate. *Wte the moon and the stars and the sun...*

piesa se termină, iar eu fac o plecăciune elaborată, fluturând mâna spre Quint, aşa cum s-a prefăcutei că se înclină în faţa mea Ia ora de biologie, în această dimineaţă.

Şi totuşi ural ele lui Quint se aud cel mai tare din tot barul:

— Ţi-a ieşit grozav, Prul

Simt că mi se încinge gâtul şi că îmi ard obrajii Nu de ruşine. Mai degrabă de entuziasm la această aprobare nedorită, nesolicitată şi care nu era necesară.

Mă îndepărtez de microfon şi nu mă pot abţine să privesc spre el. încă sunt plină de energie după melodie şi am un zâmbet pe buze. El mă priveşte în ochi şi o clipă, doar o clipă mă gândesc că-i un tip aproape decent şi că putem fi chiar prieteni câtă vreme nu va trebui să mai lucrăm niciodată împreună.

Spre surprinderea mea, Quint ridică paharul, ca într-un toast. Atunci îmi dau seama că mă holbez la el.

Momentul se încheie. Conexiunea stranie se întrerupe brusc. îmi desprind cu greu atenţia de la el şi mă îndrept spre separeu.

Ari bate din palme cu entuziasm.

—Ai fost atât de bună» spune şi nu mă pot abţine să remarc un iz de uimire în tonul ei Toată lumea a fost vrâjităf

Cuvintele ei îmi amintesc de felul în care mă privea Quint cât am cântat şi mă înroşesc mai tare,

— Adevărul e că mi-a plăcut mai mult decât credeam.

An ridică mâna, să batem cuba. Sunt la câţiva metri, trec pe lângă separeul în care stătuseră hărţuitorii deşi

au plecat îotretiinp.

Mă duc spre ea să bat
cuba.
Am uitat de băutura
vărsată.
Cărarea îmi alunecă în fată. Icnesc si încerc să-m i
cesc cumva trupul, astfel încât să-mi recapăt răsu-
echilibrul
E prea târziu. Dau din braţe în lateral. Picioarele îmi

zboară. Şi cad rău de tot.

Capitolul 6

T”\în difuzoare răsună un hit al lui Pnnce, dar nu cântă «Lx nimeni. îmi simt ceafa ca şi cum ar fi *fost lovită cu o* bucată de lemn. Bătaia sacadată din craniul meu pulsează fn ritmul tobelor de la „Raspberry Beret”.

Am nevoie de trei încercări distincte să deschid ochii doar ca să fie asaltaţi de reclame neon la tequila şi de un TV care arată unul dintre clipurile ciudate pentru karaoke, din anii 1980, care n-au treabă cu melodia. *Tresar şi* închid ochii strâns. Ari spune ceva despre salvare. Vorbeşte şi Carlos, încrezător şi calm, însă nu pricep ce zice.

— E în regulă, Pru! spune altă voce, mai profundă. Una care sună groaznic de asemănător cu a lui… Quint?

Dar Quint nu mi-a zis niciodată *Pru.*

O mână îmi alunecă sub ceafă. Am degete în păr. *Mijesc* ochii şi lumina e mai puţin intensă.

Quint *Erickson e în genunchi lângă* mine, privindu-mi chipul cu o expresie ciudat de intensă, mai ales cu acele sprâncene întunecate care îi scot în evidenţă ochii. E atât de diferită de rânjetul lui obişnuit, încât îmi smulge un râset dureros de pe buze.

Clipeşte nedumerit.

— Prudence? Eşti bine?

Capul îmi pulsează tot mai rău. Nu mai râd.
— Bine. Sunt bine. Doar că... melodia asta...

Quint ridică privirea spre monitor, de paro-ar fi uitat că se aude muzică.

N-are sens, continui eu. N-am găsit niciodată o beretă zmeurie într-un magazin second-hand. Tu?

Strâng din dinţi când durerea îmi asaltează din nou tâmplele, în succesiuni rapide. Ar trebui să tac, probabil

Quint se încruntă mai tare.

-—Cred că ai o contuzie.

— Nu! icnesc eu. Poate. Au!

Ari stă de cealaltă parte a mea. Trish Roxby e şi ea în apropiere, muşcându-şi unghia degetului mare, lângă o chelne- riţă cu un pahar cu apă, care cred că-i pentru mine. Chiar şi amica lui Quint, Morgan, a lăsat în sfârşit telefonul jos şi mă priveşte de parcă aproape i-ar păsa.

— Sunt bine, zic.

Cuvintele mi se aud dar. Sau aşa cred. Asta-mi dă încre-

dere şi le repet mai apăsat: — *Sunt bine.*

Ari ridică două degete în faţa mea.

— Câte degete ţin ridicate?

— Douăsprezece, îi zic sec.

< Pulsaţiile de la ceafă încep să cedeze şi atunci îmi dau /. seama că Quint mă ţine în continuare, cu degetele împletite în părul meu.

SSF Alarmată, îi dau mâna la o parte.

—Sunt bine,

>• Quint pare uimit, dar nu neapărat jignit.

1 „ Prietenul tău are dreptate, spune Carlos. Poate că ai o

f / contuzie. Ar trebui să...

~ Nu e prietenul meu, zic, din reflex.

| Y Acum, că am început, continui, ridicând un deget ca să | ■.■ explic.

MAMSSAWri'E®

INS1AKTKAHM
A

— în plus, am văzut cum se poartă cu rezultatele de laborator. Iartă-mă dacă nu am multă încredere în doctorul Erickson, aici de faţă.

— Păi pare OK, spune Ari.

Mă apuc de marginea mesei şi mă ridic. Cum ajung în picioare, mă loveşte un val de greaţă, aşa că mă sprijin de masă, închizând ochii strâns.

îmi pipăi ceafa cu mâna liberă. Simt un cucui, dar măcar nu sângerez.

— Prudence, spune Quint, încă prea aproape. S-ar putea să fie grav.

Mă întorc atât de repede spre el, încât văd stele sclipind în câmpul meu vizual, care îmi opresc subit răspunsul negândit.

— Acum ai decis să iei totul în serios? zic, când stelele încep să dispară.

Face un pas în spate, se dezumflă şi-şi freacă rădăcina nasului.

— De ce mă obosesc?

— *Chiar* aşa, de ce? N-am nevoie de ajutorul tău!

Expresia îi devine aspră şi ridică mâinile.

— Clar, zice.

Dar nu îmi întoarce spatele, ci se întinde dincolo de mine, dintr-odată atât de aproape, încât mă lipesc cu şoldul de marginea mesei cuprinsă de panică. Quint apucă teancul de şerveţele lăsat de idioţi şi se întoarce fără să îmi remarce reacţia. Aruncă şerveţelele peste băutura vărsată pe care am alunecat Şi acestea încep să o absoarbă, în timp ce le împinge dintr-o Parte în alta cu vârful tenisului, devenind tot mai ude.

— Pru?

Ari îmi atinge cotul.

~~ Serios, aă chemăm o ambulanţă? Sau să te duc eu cu Maşina la spital?

Oftez. .■

—Te rog, nu! Nu aunt deconcertată sau ceva de genul. Doaj. * . mă doare capul. Atât. Am nevoie de un Tylenol.

-T- Dacă foloseşte corect cuvinte precum deconcertată, eu zic că se simte bine, intervine Trish şi îmi dau seama că încearcă să ajute. Ţi-e sete, drăguţe?

îmi întinde pa hanii cu apă, dar clatin din cap.

— Nu. Mersi! Credc-o să mă duc acasă.

Mă întorc spre Ari

—Am bicicleta afară, dar...

— Te duc eu cu maşina, spune ea, întrerupându-mă.

Se apleacă în separeu şi ne strânge lucrurile.

— Mersi! murmur eu.

Simt c-ar trebui să zic ceva, să fac ceva, Carlos şi Trish, Quint şi Morgan încă sunt acolo şi mă privesc. De fapt, Quint aruncă şerveţelele ude într-un coş de gunoi şi îmi evită ochii, dar restul se uită lung la mine. Ar trebui să-i îmbrăţişez sau ceva asemănător?

Carlos mă salvează când îmi pune o mână pe umăr.

— Mă suni mâine sau treci pe-aici după ore sau aşa? Să

ştiu că eşti bine?

—Sigur, zic. Ăăă... chestia cu karaoke...

Mă uit la Trish.

— Credcă-ioideecool. Sper să te ţii de ea.

—în fiecare marţi de la ora şase, spune. Ăsta-i planul

O urmez pe Ari spre uşa din spate. încerc să nu mă uit la

< Quint, dar simt că e încă acolo, aproape, Ghemul din stontf® – aduce a vinovăţie. încercase doar să mă ajute. Probabil n-ar fi trebuit să mă răţoiesc aşa la el

INS1AKTKAHMA

Dar a avutun an Ia dispoziţie să mă ajute. Pyţfo cam pr®® târZIU. . ..

ocean, familiară şi plină de sare. Mă simt revltalizată instantaneu, în ciuda durerii surde de la ceafă.

Ari conduce un break turcoaz din anii 1960. O bestie de maşină, primită cadou de la ai ei când a împlinit *16 ani.*

> încearcă să nu se dea mare cu ea, dar familia ei are bani Mama ei este una dintre cele mai de succes agente imobiliare din ţară şi a făcut o mică avere vânzând case de vacanţă elegante unor oameni foarte înstăriţi. Când Ari începe să suspine după ceva precum o maşină *vintage deloc practică,* nu-i o surpriză că apare una pe aleea lor. S-ar putea să fie suficient pentru ca unii adolescenţi să se poarte de parcă li s-ar cuveni totul, însă *abuela,* care locuieşte cu ei, pare să ţină totul sub control. Bunica ei ar fi prima care s-o dea jos de pe piedestal dacă ar începe să se comporte ca o răsfăţată, deşi nu cred că există vreun motiv de *îngrijorare. Ari e cea* mai bună şi cea mai generoasă persoană pe care o cunosc.

încerc să o ajut să îmi aşeze bicicleta în portbagaj, dar ea mă zoreşte să urc şi s-o iau uşor. Durerea de cap a revenit, aşa că nu o contrazic. Mă afund pe locul din dreapta şi mă sprijin de tetieră.

Uneori, cred că Ari încearcă intenţionat să-şi trăiască viaţa ca intr-un film documentar de epocă. Poartă mai ales haine vintage, cum ar *fi salopeta* muştar de azi, conduce o maşină vintage şi cântă la o chitară vintage. Ştie mai multe despre *muzica* contemporană decât mine, dar pasiunea ei reală e *i* pentru compozitorii şi cântăreţii din anii 1970.

Odată bicicleta adecvat fixată, Ari se aruncă pe scaunul şoferului îmi prind centura de siguranţă, în timp ce ea trece prin procedura meticuloasă şi bine pusă la

Ari deschide uşa din spate şi ajungem în parcarea cu pi®” trfş. Soarele tocmai a apuaşi *o* adiere răcoroasă

punct de a-şi verifica oglinzile, chiar dacă acestea nu şi-ar fi putut schimba poziţiile de când a condus maşina până aici acum câteva ore. încă se obişnuieşte să *folosească schimbătorul şi opreşte* motorul o singură dată înainte să ieşim la drumul *princi-*

INS1AKTKAHMA

® 0 mare îmbunătăţire faţă de când a *primit prima* oară atras de schimbător de vreo cincizeci de ori la rând, înainte să o poată convinge să se mişte.

—Sigur eşti bine ? Pot să te duc la spital. Să-ţi sun părinţii Să-l sun pe Jude.

Nu. Vreau doar să merg acasă.

îşi muşcă buza de jos.

—Am fost atât de îngrijorată, Pru! Chiar ai leşinat!

— Dar doar pentru o secundă, nu?

— Da, însă...

îmi pun o mână peste a ei şi zic solemn:

—Sunt bine. Jur.

Chipul i se înduplecă înainte s-o facă prin cuvinte. După o secundă, dă din cap. Oftez şi mă uit pe geam. Trecem pe lângă gelaterii şi buticuri, la fel de familiare precum propriul dormitor. Nu mi-am dat seama că s-a făcut târziu. Soarele tocmai ce a coborât la orizont, iar Main Street este luminată ca un platou de filmare. Palmierii sunt înfăşurări în luminiţe albe, iar firmele pictate în culori pastel strălucesc sub felinarele de , modă veche. într-o săptămână, oraşul va fi plin de turişti în vacanţă, care vor aduce cu ei ceva asemănător unei vieţi de i i noapte. Deocamdată însă, străzile par abandonate.

Intrăm în suburbii Primele câteva străzi sunt populate de conace, în mare parte a doua reşedinţă pentru persoa- ST nele care-şi pot permite proprietăţi aproape de plajă. Dar în curând devine un alt cartier, un *amestec de colonialism* francez şi *case* în stil bungalou. Acoperişuri cu olane, pereţi ten- cuiţi obloane pictate în culori vii, jardiniere pline cu petunii *şi dalii*

— Nu fii supărată pe mine, zice Ari, iar eu mă încordez imediat, aşteptându-mă să fiu, dar Quint mi s-a părut OK

Mă relaxez, dându-mi seama că mă pregăteam de o tosultă. Nu ştiu de ce. Ari e prea drăguţă ca să critice pe £ cineva. Evident, nici măcar pe Quint Erickson. Pufnesc.

Tufi cred căi un tip OK. până când ajung să lucreze cu el, spun, «pol mă opresc. îngândurata. Nu cred căi un tip rău, nid pe departe. Nu e un ticălos aau un hârţuitor sau ceva de genul. Dare atât de... de...

încordez, degetele, cântând cuvântul potrivit

— Drăguţ?

îi arunc o privire glacială

— Te ai putea descurca mai bine de atât.

Ari râde.

— *Eu* nu s interesată

E ceva în felul cum o spune, de parc-ar lăsa ceva nespus. *Ea* nu e interesată, dar...

Cuvintele plutesc în aer, între noi. Vrea să sugereze că eu aş fi?

Scârbos!

îmi încrucişez braţele la piept.

— Voiam să zic inept. Şi egoist. întârzie mereu »a ore. de parcă orice ar face el e mult mai important decât ce facem noi. De parcă timpul lui ar fi mai preţios şi e OK să apară la zece minute după ce am început. întrerupându-l pe domnui Chavez, obligându ne pe toţi să ne opnm cât se aşazâ la locul lui şi făcând câte o glumă tâmpită, gen... *Ah, omule,* ce *trufii tn Fortuna, nu?* Când ştim cu toţii că nu există trafic în Fortuna.

— Deci nu e punctual. Sunt şi lucruri mai rele.

Oftez.

— Nu înţelegi. Nimeni nu înţelege! A fost dea dreptul dureros să i am partener de laborator.

Ari icneşte brusc. Maşina coteşte Strâng centura şi int°rc capul, văzând nişte faruri pe geamul din spate Nu ştiu unde a apărut maşina aport din urma noastră, dar e periculos * «proape Mă aplec în faţă «A mă uit în oglindi-

— Kra un stop acolo! strigă Ari

Maşina sport se mişcă dintr o parte ta¯alt*. cu motonu tarat.

— Ce vrea? strigă iar Ari. deja aproape isterici

Deşi şi-a luat permisul, mai trebuie să lucreze la încred^ rea din spatele volanului Dar ceva-mi spune că să ai o care conduce haotic în urma ta i-ar spena până şi pe experimentaţi

— Cred că vrea să ne depăşească?

— Nu suntem pe autostradă!

Suntem pe o străduţă rezidenţială. îngustată şi mai mult de şirurile de maşini parcate paralel de ambele părţi Limita de viteză este de 40 de kilometri pe oră şi simt convinsă că Ar. a respectat-o întocmai. Acum, cuprinsă de anxietate, a scăzut viteza. Bănuiesc că asta-l, irită şi mai mult pe şoferul din spate.

Claxonează încontinuu – şi mai bădăran.

— Care-i faza? strig.

— Trag pe dreapta, zice Ari Poate... poate că naşte o femeie pe locul pasagerului sau ceva?

Mă uit la ea, fără să-mi vină să cred. Las' pe Ari să găsească scuze pentru un comportament care nu are niciuna.

— Spitalul e în direcţia aia. zic, arătând cu degetul mare în sens opus.

Ari virează încet spre marginea străzii Găseşte un loc între două maşini parcate şi se străduieşte să se strecoare. Nu e deloc uşor, ţinând cont de cât de lung e breakul. dar tot lasă spaţiu să treacă mai departe cealaltă maşină

Motorul e turat din nou, iar maşina sport ţâşneşte pe lângă noi Văd o femeie care-şi ţine braţul afară pe geamul din dreapta, cu o ţigară aprinsă îi arată degetul mijlociu lui Ari

Mă cuprinde un val de furie.

Strâng pumnii cu unghiile înfipte în palme. îmi imaginez cum îi loveşte justiţia karmkă Un cauciuc explodat, care-i

poate trimite rotindu-se în afara carosabilului, îi poate face să se izbească intr-un stâlp de telefon şt..

BANG!

Ari şi cu mine ţipăm la unison. Pentru o clipă, am crezu t că s-a tras cu arma. Dar apoi vedem maşina, la o stradă distanţă, rotindu-se haotic.

I-a explodat un cauciuc.

Duc mâna la gură. Parc-aş privi un clip în ralanti. Maşina se întoarce la 180 de grade, ratând miraculos celelalte vehicule parcate. Se opreşte doar când bara din faţă se izbeşte nu de un stâlp de telefon, ci de un palmier imens. Capota se deformează ca o doză de aluminiu strivită.

Pentru o clipă. Ari şi cu mine încremenim şi privim accidentul cu gurile căscate. Apoi Ari se chinuie să-şi desfacă iute centura şi să deschidă portiera cu piciorul. Aleargă spre maşina cealaltă înainte să-mi dea prin cap să mă mişc, iar când o fac, nu reuşesc decât să descleştez pumnii.

Mă furnică degetele, aproape amorţite. Mă uit în jos la ele, la pielea scăldată în lumina portocalie a felinarului

O coincidentă.

Doar o coincidenţă înspăimântătoare.f

Cumva reuşesc să găsesc prezenţa de spirit să îmi scot telefonul şi să sun la poliţie, iar când îi dau operatoarei informaţiile nu-mi mai tremură mâna şi Ari îşi croieşte drum spre mine.

— Toată lumea e bine, zice ea. S-au declanşat airbagurile.

— Am sunat la secţie. Poliţia va ajunge în curând.

Ea încuviinţează.

— Eşti bine? o întreb.

Ari se lasă pe scaun.

— Aşa cred. Doar că m-am speriat ca naiba.

— Şi eu.

Mă întind *şi* îi strâng mâna. Are *o expresie* îndurerată când mă priveşte.

— E groaznic, dar când s-a întâmplat, adică în prima mfli-

secu ă, primul meu gând a *fost*

— Că aşa le trebuie, închei eu.

Face o mutră vinovată,

— Ari, s-au purtat urât! Şi conduceau haotic. Detest să zic asta, dar... *chiar an* meritat-o.

— Nu vrei să spui asta.

în loc să răspund, fiindcă-s destul de sigură că *fix* asta *s* vrut să spun, îmi iau mâna de pe a ei

— Mă bucur că nu a fost nimeni rănit grav, zic, inclusiv

îmi frec ceafa, unde cucuiul pare să se retragă.

- Nu cred că rm-ar rezista capul Ia încă o ciocnire asta. în seara

Capitolul 7

A doua zi de dimineaţă, aproape m-a lăsat durerea de cap, insă sufăr de o ameţeală persistentă care-mi înceţoşează interiorul craniului în timp ce printez tema despre peşte- le-pescar, apoi tema lui Jude despre rechinul-pelenn, şi mă îmbrac.

— E ultima zi şoptesc spre reflexia mea din oglinda din baie.

Cuvintele funcţionează ca o mantră, motivându-mă cât mă spăl pe dinţi şi îmi descâlcesc câteva şuviţe de păr cu care mă chinui în fiecare dimineaţă. *Ultima zi. Ultima zi. Ultima zi.*

Am dormit aproape cu o oră în plus faţă de momentul la care-mi place să mă trezesc de obicei şi aud haosul tipic familiei mele deja în plină desfăşurare la parter. Tata a pus un disc cu Kinks şi se aude una dintre melodiile lor foarte vesele, .Come Dancing”. Are teoria că, dacă-ţi începi dimineaţa cu melodii care te fac să te simţi bine, ziua va deveni automat grozavă. Cred că s-ar putea să aibă puţină dreptate şi cred că-i benefic să porneşti cu dreptul cât mai des, dar uneori aceste cântece voioase matinale sunt mai degrabă iritante decât inspiraţionale. Toată lumea din familie a încercat să-i spună asta cu ocazii diferite, dar el respinge critica. Bănuiesc că s-ar putea să fi ales deja playlistul pentru fiecare dimineaţă de vară.

Acoperind muzica, EUie – patru ani, plini de Mari ~ :. urlă despre cine-ştie-ce. Sunt zile când mi «« *P*^âre^ 05 ^ta^ *ei e* doar o masare criză. *Nu, nu fac baie! Nu* **nu wvau fiwete/**

■ **M, urăsc** *biscuiţii Goldfish! Hei, Lucy tini mănâru# bitculţit*

Aud un bufnet şi ceva care se prăbuşeşi®* urmat striga tul ascuţit al mamei

■ **— Lucy! Nu în casă!** K

— Scuze! vine scuza de tipul îmbp^are^~^r u^ îmi-pare a lui Lucy. A . âj

O secundă mai târziu, aud începe

iicSiXam ZIX 5-0 ia da la zer» în lanpd

adevărată. Cel puţin, asta e teoria mea şi a mxj ***r***

rând. Lucy e populară. Gen, ciudat de populară. ***Şl*** nu-l tipul acela de popularitate clişeică, din filmele cu adolescenţi Nu poartă tocuri la şcoală, nu-şi petrece timpul liber la mall şi nu e nici prostănacă, nici răutăcioasă. Oamenii pur şi simplu o plac. Tot felul de oameni. Din câte ştiu, ţinând cont de cunoştinţelemelelimitateprivind cercurile sociale actuale de la Gimnaziul Fortuna Beach, are legături cu mare parte din elevi Face aproape orice sport. Ştie cum funcţionează ***unpep nilly*** şi strângerile de fonduri şi alte evenimente şcolare pe care Jude ***şi*** cu nune le-am evitat de obicei. Pot deveni tulburător de urmărit.

Singurul **grup eu care nu prea are legătură e cei din cart ’ a^U^ ° “teresează <W<K muzica. Nici măcar < < ^“^tilecasăaaculteceleMal ■ î**

*** Xu P“dcastunior true OT» în loc de vtailul ales ,x ‘ “ re8peotM E dta familie care <**

“îâlnaauM uauj «renira^(^^^^^*ncurti<ue.rtai alas una drgwd-

n-a încercat să studieze un instrument (Eu am ftrut </«« *doi ani. iar Jude chiar* sa străduit «fi înveţe «a cânte h ri – ură. Niciunul dintre noi na *devenit* priceput *şi sm&ndoi* a_m renunţat la sfârşitul gimnaziului Dc atunci, biata mea cJavi «tură cumpărată de ai met de la amanetul local strânge praful fntr-un colţ din sufragerie.)

Mai e şi Penny, care are nouă ani şi iubeşte muzica. însă nu genul pe care părinţii noştri s-au străduit din răsputeri să ne spele pe creier c-ar trebui să-l iubim. îi plac popul şiR&B-ul şi muzica alternativă, gen hiturile din Top *40* care nu prea apar într-un magazin de viniluri. Ea reprezintă singurul motiv pentru care ştiu câte ceva despre muzica contemporană şi, să fiu *sinceră.* destul de vag. De fapt, dacă nu m-ar fi târât părinţii să văd *Yesterday,* un film inspirat din viaţa celor de la Beatles, probabil că n-aş şti nici acum cine este Ed Sheeran.

în mod ironic, Penny e şi singurul copil al *familiei* Bamett care cântă la un instrument. într-un fel. Studiază vioara de trei ani. Cu toate că e mică, ai crede că a făcut *progrese în* trei ani, dar zgomotele *pe care le scot* corzile când cântă la ele, un fel de scârţâituri, sunt la fel de cumplite ca în ziua în care s-a apucat. O aud exersând în dormitorul pe care-l împarte cu Lucy, în timp ce aplic pe buze rujul cu cea mai intensă nuanţă de roşu pe care-l am. Azi am nevoie de energie. Nu sunt sigură dacă încearcă să acompanieze trupa Kinks sau se chinuie pentru o lecţie. Orice ar fi, *zgomotul* îmi readuce durerea de cap. Pufnesc iritată *şi* vreau să închid uşa băii

Din hol apare un picior care opreşte uşa şi o împinge înapoi spre mine.

— Heil spune Jude, sprijinindu-se de ea. Simţi gustul libertăţii?

Plescăi gânditoare din buze.

— Ciudat, dar are gust de Crest cu efect de extraalbire.

Pun capacul rujului şi-l aşez în geanta pentru cosmetice. Strecurându-mă pe lângă el, intru în dormitor.

Ţi ai făcut toate planurile de a asedla Peştera OoHlnik» •au cum îi zice?

— Insula Gwendahayr, daci chiar vrei «A ştii Candele **aaediul astfel** încât **să** includA o **serie de** ruine străvechi car« **conţin** toate indicii pentru o **vrăji** foarte puternică, **dar,** Încerci şi rosteşti cuvintele vrăjii în ordinea greşită sau nu «| descoperit toate indiciile, se va Întâmpla ceva îngrozitor. Nu sunt încA sigur ce.

Ezită, apoi adaugă:

— Poate că va deschide o peşteră plină de goblini.

M-a urmat, dar rămâne în uşa dormitorului. Este o reguli nescrisă a familiei: nu intrăm într-un dormitor fără o invitaţie verbală. În general, familia noastră tinde să nu aibă limite foarte clare, aşa că Jude şi cu mine o apărăm pe asta cu orice preţ. Casa În care locuim nu e pregătită să ne cuprindă pe toţi **şapte.** Există doar trei dormitoare oficiale: cel principal, al părinţilor, cel pe care 1 împart Lucy şi Penny, cu paturi suprapuse, şi al meu. în timp ce Jude locuieşte în subsolul amenajat. Dar, pentru că El 1 ie încă doarme intr un pătuţ din dormitorul alor noştri şi creşte repede, am tot discutat despre modificarea spaţiului. Sunt îngrozită că asta va însemna că-mi voi pierde sanctuarul personal. Din fericire, părinţii mei au fost prea ocupaţi cu magazinul ca să se obosească să reamenajeze şi să redecoreze, aşa că păstrăm statu-quoul. Deocamdată.

— Cum a fost la karaoke? g Mă Încrunt la el.

i – Ce drăguţ din partea ta că întrebi, din moment ce *cineva* numele listă, ca să cânt Jn>tant 0 nu s-a obosit «ă-mi spună.

Jude se încruntă la rândul lui

— Serios? .?

Strâng din buze.

— Te rogi E În regulă. Nu-« supărată. A fost chiar – fam înclin capul Intr-o parte – amuzant Chiar şi aşa, să mă aver- tizezl data viitoare, bine*

— Ce? Nu eu ţi-am pus numele pe listă

Mă opreac din Împletit pârul şi mă uit Ia el. Lung.

pa re realmente uimit.

Dar şi Ari a fost surprinsa.

-Nu?

— Nu! N-aş face asta fără acordul tău.

Îmi prind capătul cozii cu un elastic, ca să nu mi se desfacă împletitura.

— Dar dacă n-ai fost tu şi n-a fost Ari...

Tăcem o clipă, apoi Jude spune, ezitant:

— Quint?

— Nu.

Mă gândesc la acelaşi lucru, dar nu se poate. Quint nu ne-a auzit discutând despre cântecul acela. Nici Carlos nu era în zonă.

— Poate femeia care se ocupa de karaoke? Crezi că ne-a auzit şi s-a gândit că aş avea nevoie de un imbold?

— N-ar fi foarte profesionist.

— Nu, chiar deloc.

îmi iau rucsacul de unde l-am atârnat de scaun aseară.

— în fine, cred că nu mai contează. Am cântat. Am dansat îndrăznesc să spun că am fost aproape decentă.

— îmi pare rău că am ratat momentul.

— Pun pariu. Am printat şi tema ta, apropo.

îi întind pagina.

— Mersi Hei.,

Bate darabana în cadrul uşii.

— Mă gândeam să merg la focul de tabără de final de an, în seara asta.

— Cine? Tu? ;

Petrecerea cu foc de tabără a Liceului Fortuna Beach nu e deloc genul lui, cum nu e nici al meu. N-am chiar dacă mulţi boboci au mera. îmi amintesc tre colegi se duceau când eram încă în gimna[2*11]

— Mă gândeam să văd care-i faza. Să nu zic că-i naşpa înainte să ştiu. Crezi că tu şi Ari aţi vrea ^^untem

Reacţia mea instinctivă este ăto^e.s motivele lui *mersi.* Dar încă încerc să-mi dau s
Jude. Mă uit la el. Pare relaxat; P”â’ „ţ“ „ginea patului ca

— Ooooo! zic eu, aşezandu m p să-mi trag şosetele. Vrei să mergi pen acolo, nu-i aşa?

îmi aruncă o privire deloc impresion ■

_ Crezi sau nu. dar nu tai trăiesc viaţa după programul
Mayei Livingstone.

Ridic din sprâncene. Nu m-a convins,

- în fine, mormăie el. N-am nimic mai bun de făcut diseară şi, fără teme care să te ţină ocupată, nici tu nu ai Hai[1] j. Să mergem să vedem cum e,

îmi imaginez cum ar fi. Eu, Jude şi An, dând peste cap sucuri acidulate lângă un foc de tabără imens, cu nisip în încălţări, cu soarele în ochi, privind cum cei din ultimul an de liceu se îmbată cu bere ieftină şi se luptă unii cu alţii în apă.

Dezinteresul mi se citeşte probabil pe faţă, pentru că Jude începe să râdă.

- Aduc o carte, zice el. în caz că-i groaznic. în cel mai râu caz, găsim un loc lângă mâncare şi citim toată seara. îi zic lui Ari să-şi ia chitara.

j^eipretez seara se schimbă şi parcă ne şi «O.T”[4]

obezea tocea lmainoucântec_Asta

MAÎfimMKYBa

Bine, vin. *Tic* ţi îmi iau rucsacul Dar nu intru în apă*

-*■ Nici măcar nu mă gândeam să ţj propun aşa ceva! »pune Jude

Ştie că oceanul mi se pare terifiant, mai ales din cauza *rechinilor.* în plus, aş minţi să zic că ideea de *a* apărea în co* turn de baie în faţa a jumătate dintre elevii de la şcoală rru mă umple din abundenţă de groază nedisimulată.

Coborâm la parter. Tata a pus alt vinii, iar acordurile vesele de la Beach Boys încep să umple sufrageria. Mă uit prin uşă şi fi văd pe tata unduindu-se în jurul măsuţei pentru cafea încearcă s-o convingă pe Penny să danseze cu el, dar ea stă întinsă pe podea, jucându-se pe tableta lui şi ignorându-I Intr-un mod realmente sublim.

De obicei, încerc să evit sufrageria, fiindcă a devenit un depozit de vechituri de-a lungul anilor Curăţenia şi organizarea nu au fost o prioritate în vieţile alor mei de ceva vreme şi toate obiectele cu care nu ştim ce să facem tind să se adune în grămezi prin colţuri. Nu doar vechiul meu pian electronic, ci şi cutii pline cu proiecte abandonate şi teancuri de reviste necitite. La care se adaugă discurile. Sunt nenumărate aruncate pe orice suprafaţă disponibilă, inclusiv pe covorul vechi Mă stresează doar să mă uit.

Jude şi cu mine mergem spre bucătărie. Criza lui Ellie pare să fi luat sfârşit, slavă cerului, şi stă pe col ţarul pentru micul-dejun, purtând rochia ei preferată, cu maimuţa din paiete pe piept, îndesându-şi absentă cereale în gură. Are o revistă în faţă. Nu ştie încă să citească, dar îi place să se uite la pozele cu animale din *Naţional Geographic Kids.* Pe geam, o văd pe Lucy în curtea din spate, lovind o minge de fotbal de peretele casei.

. Ieri s-au terminat cursurile la şcoala primară şl gimnaziu, prin urmare aceasta este pentru Penny şi Lucy, în mod ofidal prima zi din vacanţa de vară. Grădiniţa la care merge

a încheiat programul săptămâna trecută. O privire aruncată mamei, care stă vizavi de Ellie cu un pahar cu auc de ro$_{9i)}$ laptopul şi câteva teancuri de facturi, sugerează cM e deja buj. versată de schimbare.

— Voiam să vă fac clătite pentru ultima zi de şcoală spune ea, când eu şi Jude intrăm în bucătărie, apoi ridică din umeri. Dar mă îndoiesc că o să se întâmple aşa ceva. Poate fo weekend?

— Stai liniştită! răspunde Jude, luând un castron din dulap.

Ar supravieţui mâncând doar cereale, dacă i ar permite ai noştri.

Pun în priză mixerul să-mi fac smoothie-ul de dimineaţă. Scot laptele şi untul de arahide şi mă întorc spre bolul cu fructe. încremenesc.

— Unde-s bananele?

Niciun răspuns.

— Mamă? Ai luat două mănunchiuri de banane acum două

zile, nu?

— Nu ştiu, dragă, îmi răspunde, abia ridicând privirea din ecran. Avem cinci copii în creştere în familie.

în timp ce vorbeşte, surprind o *mişcare cu coada* ochiului Ellie a ridicat revista şi se ascunde după ea.

— Ellie?

îi *rostesc* numele pe un ton ameninţător.

Traversez camera şi înşfac revista din mâna ei, exact în momentul în care îşi îndeasă ultimele bucăţi dintr-o banană în gură. I se umflă obrajii şi se chin uie să mestece. Are coaja încă în mână. Altă coajă e lângă bolul ei cu cereale.

— *Eleanor! Serios? Cât de nepoliticos!* Mamă!

Mama ridică privirea, uitându-se urât – la mine, normal

— Are patru ani şi vorbim de o *banană.*

încep să mârâi, dar îmi muşc limba. Şi nu vorbim de o ba nană aici. Ci de principii. M a auzit spunând c-o **vreau şl**

MAJttSUMVH*

A”

e singurul motiv pentru care şi a îndesat-o în gură. Dacă era Aide, i ar fi servit-o pe o tavă de argint

Anine revista înapoi pe masă.

— Bine! mormăi Găsesc altceva.

Dar încă fierb când încep să scotocesc prin congelator, sperând să găsesc o pungă de fructe de pădure congelate. Când nu dau de nimic, fac un pas în spate, cu pumnii strânşi. îi arunc lui Ellie o privire ucigătoare peste umăr, chiar când înghite banana. Ah, egoistă mică şi...

în câmpul meu vizual apare o minge de fotbal. Loveşte paharul mamei şi îl răstoarnă pe masă. Ea ţipă când sucul de roşii se împrăştie pe suprafaţa de lemn. Apucă imediat cel mai apropiat teanc de facturi, în timp ce Ellie rămâne încremenită. cu ochii mari, fără reacţie în timp ce un râu de suc gros şi roşu se varsă peste marginea mesei, drept în poala ei.

Clipesc. Văd frânturi de imagini cu hărţuitorii beţi de la Encanto, de seara trecută. Cireaşa. Berea vărsată. E un déjà-vu bizar.

— Lucy! ţipă mama.

Sora mea stă în cadrul uşii din spate, cu mâinile încă întinse, de parcă ar ţine o minge de fotbal invizibilă. Pare uluită.

— N-am fost eu!

Mama scoate un sunet în semn de dezgust.

—Da, sigur! Sunt convinsă că universul ţi-a smuls mingea din mâini şi a trântit-o pe masă!

— Dar...

— Nu sta acolo! Adu un prosop!

Ştiu că se referă la Lucy, dar Jude o ia înaintea tuturor, aducând un teanc de prosoape de hârtie care să absoarbă dezastrul.

— Mamă!

Vocea lui Ellie tremură.

rochia mea preferată!

?tlU’dragâ’<puno mam^ deşi Îmi dnu seama a nu . ci verifici dacă nu cumva a ajuns lichid sub laptop, o ajuţi pe «ora ta să se schimbe?

Sft-ml aud numele mă trezeşte din amorţeală E doar un **P*har** vărsat. Doar o minge. Doar o coincidenţă.

Dare atât de *ciudat!*

Mă furnică degetele când desfac pumnii *şi le întind.* înconjor masa şi Ellie ridică braţele, ascultătoare, *ca eu* să i scot rochia lipicioasă.

— E preferata mea, zice ea, bosumflată. *O putem* salva?

Rosteşte cuvintele pe un ton exagerat de melodramatic, dar nu pot să nu simt un junghi de vinovăţie. Chiar dacă nu e vina mea. N-am fost aproape de paharul Ala de suc, nici de minge. Lucy chiar trebuie să fie mai atentă.

— Punem nişte Spray’n’Wash pe ea şi sperăm să iasă, li zic. Du-te să alegi altceva de îmbrăcat!

încruntându-se, Ellie îi aruncă surorii noastre o privire duşmănoasă, care trece neobservată, pentru că Lucy îi ajută pe mama şi pe Jude să cureţe, aşa că doar pufneşte şi năvăleşte la etaj.

— Jude, o să arunc asta la spălat, apoi ar trebui să plecăm!

zic. E ultima zi, n ar fi cazul să întârziem.

Jude încuviinţează şi aruncă prosoapele de hârtie înroşite

la gunoi.

— Vrei un covrig pentru diurn?

—Sigur, mersi!

Mă duc în spălătorie, iau detergentul pentru pete din ? punga de plastic de lângă maşina de spălat şi întind materia- *f* Iul ud. Pata acoperă toată lungimea rochiei, chiar de deasupra urechii maimuţei sclipitoare până la tivul de jos.

Cred că-i numai în mintea mea, dar aş putea jura că

pata are formă de banană.

Capitolul 8

Nici n-am intrat bine în clasă, că domnul *Chavez strigi,* la mine:

— Temele pe masă, te rog! Apoi poţi să-ţi iei proiectul final notat de acolo.

Arată cu markerul spre un teanc de hârtii de pe mas* din

Scot tema despre pestei e-pescar şi o pun la un Ioc cu celelalte. Pornesc printre mese şi sunt uluită că a mea nu e neocupată. Quint a ajuns deja. Devreme. Mai devreme decât *mine.*

încremenesc. Sincer, nu mă aşteptam să vină deloc, chiar dacă a pomenit aseară despre asta. Fiind ultima zi dinainte de vacanţă, am presupus că va dispărea, alături *de* jumătate din clasa a zecea şi aproape toţi cei din clasele superioare.

Dar lată-L răsfoind un dosar cu trei inele plin de folii de protecţie transparente! *E* referatul pe care l-a predat ieri Al nostru.

îl privesc precaută şi mă îndrept spre biroul domnului ***Chavez,*** de unde iau macheta cu Main Street. O scanez cu privirea în căutarea notei, dar nu văd nimic.

Când mă apropii de masa noastră, Quint ridică privirea «pre mine în timp ce pun macheta pe un colţ.

— Cum te simţi? mă întreabă.

îmi pulsează ceafa uşor, ca răspuns. Nu m-a deranjat ***aproape deloc*** toată <u>dimineaţa</u>, dar să-mi aduc aminte de

cAaâturâ mă face «A-mi pipăi cucuiul, din inerj^

mal simte. *••**

- Depinde, «te, fi mi las pe scaun Cum ne am d^ţ4r

Quint ridică din umeri şi desprinde un *pom-tt* **pe coperta referatului !1 lipeşte pe maal. intre noi**

Am un gol în stomac când citesc ce acrie pe el

Prudence 8

Quint: 8*

Notă finali 8

— Ce? fac eu. aproape strigând. E o glumi?

— Mă gândeam eu ci nu vei fi Încântată. Ia zt tetedenm- jează mai mult, optul sau *faptul* că nota mea e mai mânrdecât

— Ambele?

Citesc ce a scris domnul Chavez sub note Prudence «USMÎ

exemplară. dar puţină ştiinţă aplicată. Quint: concepte puternice, dar execuţie neglijentă şi scriere lipsită de concentrare. Proiectul relevă o lipsă generală de coeziune şi ***de urmărire a*** *ideilor principale. Ambele note ar fi beneficiat imens* ***de*** *o* ***comu****nicare fi de o muncă în echipă Îmbunătăţite.*

— *Ce? repet* şi scot un mârâit nemulţumit, apoi clatin dm cap. Ştiam eu c ar fi trebuit sâ-l scriu singuri.*

Quint râde. *E* din suflet şi atrage privirile ca un magnet

— Fireşte câ asta pricepi tu din comentarii. Cu siguranţă impbcarea mea a fost problema, deşi..

Se apleacă şi bate uşor cu degetul pe nota lux 8*. Mâuitiunglaei.

— Cred dl i o greşeală

Bmeinţeiee

Inima Îmi bubuie În piept Respir întretăiat. C'urn » posibil? N am mal luat niciodată un 8, la ntete materie Şi macheta? Macheta mea superbă, la car» am muncit

din greu stătea or», «u atâtea dMaln... Mi-a adu» doar un 8f

Ceva nu e în regulă. Domnul Chavez a încurcat cine ce a flcut Era deja obosit după ce corectase numeroase lucrări, eănd a ajuns la a noastră.

jq are cum să fie corect!

¿ar. sincer, lăsând notele la o parte, face Quint, luând post-it-ul şi lipindu'l înapoi pe referat, ce-ţi face capul? Ştiu că e o Întrebare pertinentă. Ştiu că probabil nu are intenţii rele. Dar tonul tot îi sună acuzator, de parcă aş reacţiona exagerat la ceva pe care-l consideră el nesemnificativ.

— Capul meu e bine! spumeg eu.

îmi împing scaunul departe de masă şi smulg dosarul, apoi tropăi până în faţa clasei Puţinii elevi care n-au hotărât să chiulească azi încă mai intră în sală şi Claudia aproape că sare din calea mea.

Domnul Chavez mă vede venind şi-i remarc schimbarea poziţiei, a umerilor a expresiei Se pregăteşte de o contestaţie, se aştepta la aşa ceva. O lipsă totală de surprindere.

— Cred c-a fost o greşeală, zic, ridicând dosarul ca să-şi vadă post-it-ul inept. Nu poate fi corect!

Oftează.

— Mă gândeam eu că asta urmează, domnişoară Barnett Ai lucrat bine. Prezinţi excepţional, ai idei solide şi macheta a fost superbă. Dacă eram la ora de economie, era treabă de 10 cu felicitări

Se opreşte şi mă priveşte cu înţelegere.

Dar nu suntem la economie. Suntem la biologie, iar tema a fost să prezentaţi un subiect legat de

temele studiate tnul acesta Ecoturismul şi biologia se suprapun în multe wne. desigur, dar nu te-ai referit la niduna. Ai vorbit despre Potenţialul de profit şi despre campanii de marketing- Dacă *ş crede c-ai fost implicată în orice apare în raport, aş fi *eres-* **considerabil ambele note, atât nota ta individuală, cât şi cea finală, a echipei Dar tu şi Quint v-aţi exprimat dar că [a foat] o temă de echipă Nu-i aşa?**

^«rrK^iu

alte motive.

— Dar am muncit din greu, zic, încercând să-nu controlez vocea şi dând greş. Mă documentez din noiembrie. Am discutat cu lideri din comunitate, am comparat eforturile de pe

pieţe similare, am...

— Da, ştiu, spune domnul Chavez şi încuviinţează.

Pare obosit şi trist, iar asta înrăutăţeşte lucrurile.

—Îmi pare rău, însă nu ai respectat obiectivul temei A fost un proiect ştiinţific, Prudence. nu o campanie de marketing.

— Ştiu că e un proiect ştiinţific!

Mă uit la referatul din braţele mele. Fotografia aia se uită la mine, cea cu foca sau leul-de-mare sau ce alt animal marin o fi, prins în undiţă. Ochii lui îndureraţi exprimă mai mult decât cuvintele. Clătinând din cap, i-l arăt domnului Chavez.

— Quint a primit o notă mai mare? N-a făcut decât să-mi scrie ideile şi, potrivit post-it-ului, nici *asta* n-a făcut prea grozav!

Domnul Chavez se încruntă. Mă priveşte de parcă aş vorbi . brusc în altă limbă.

Atunci îmi dau seama că toţi tac şi ne ascultă.

Şi nu mai sunt singură. Ochii domnului Chavez mă ocolesc. fi urmăresc privirea şi dau de Quint, lângă mine, cu braţele încrucişate. Nu-i pot citi

expresia, dar aproape că pare să-i spună profesorului nostru: *Vedeţi? Asta am avut de îndurat* **îmi îndrept spatele şi îmi trag nasul atât de tare, că îmi pulsează sinusurile. Dar măcar nu plâng.**

Vă rog! zic eu. Ne-aţi zis că proiectul înseamnă 3096 din notă şi nu pot avea o medie generală atât de mică. Trebuie să existe o cale să schimb situaţia. Pot să-l refac?

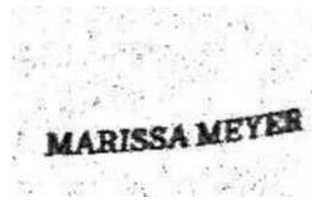

Domnişoară Barnett, spune domnul Chavez. precaut, ţj-ai citit măcar referatul?

— Referatul?

El îşi trece degetele peste copertă.

— Numele lui Quint nu e singurul de pe el. E limpede că n aţi lucrat bine împreună. Probabil v-a fost mai greu decât oricărei alte echipe din clasă. Dar cu siguranţă ai citit referatul. nu?

Nu mă mişc. Nu zic nimic.

Domnul Chavez îl priveşte pe Quint, uimit, apoi mă priveşte iar. Chicoteşte şi-şi masează rădăcina nasului.

— Atunci, asta explică multe.

Mă uit la referatul din mâinile mele, pentru prima dată curioasă în legătură cu ceea ce conţine.

— Dacă îţi permit ţie să refaci referatul, trebuie să dau şansa asta tuturor.

— Aşa. şi?

Arăt cu mâna spre clasa pe jumătate goală.

— Nimeni nu va profita de ea.

Se încruntă, deşi amândoi ştim că e adevărat. Apoi oftează iar, mai prelung, şi îl priveşte pe Quint.

— Şi tu, domnule Erickson? Eşti interesat să îţi refaci referatul?

— Nu! ţip eu şi în acelaşi timp Quint începe să râdă, de parcă ar fi cel mai amuzant lucru pe care l-

a auzit.

îi arunc o privire dispreţuitoare şi încerc să-i întorc spatele, revenind la domnul Chavez.

■“ Nu am vrut să... Aş vrea să refac referatul. Dar singură.

Profesorul nostru începe să clatine din cap, când Quint ădaugft:

^u’ mulţumesc! Sunt foarte fericit cu nota 8.

Arăt spre el.

— Vedeţi?

Domnul Chavez ridică disperat din umeri

— Atunci nu. îmi pare rău.

Cuvintele lui mă izbesc şi simt că acum eu am problen^ cu traducerea.

— Nu? Dar tocmai voiaţi să..

— Să vă ofer amândurora şansa de a-l reface, dacă doriţi **Şi** ridică el vocea, privind clasa, oncui altcuiva simte că nu$_a$ făcut tema la capacitate maximă şi ar mai dori o şansă. Dar... este un proiect de echipă Fie lucrează toţi membru echipei pentru îmbunătăţirea notei, fie efortul suplimentar nu se ia în considerare

— Dar nu e corect' protestez

Vocea mea plângârcatA imi dă fiori Parc aş fi Ellie. Dar nu mă pot abţine Quint spune că nu vrea să refacă referatul. N-ar trebui să depind de *el.* unul dintre cei mai leneşi oameni din câţi ştiu, ca să mi măresc nota'

în spatele meu. Quint chicoteşte Mă întorc spre el. Se potoleşte imediat, se răsuceşte pe călcâie şi se întoarce la masa noastră

Domnul Chavez începe să sene ceva **pe** tabla **albă.** Cobor

glasul şi mă apropii.

— Atunci, vreau un alt partener, zic Pe Jude.

Clatină din cap.

— îmi pare rău. Prudence îţi place sau nu. Quint e coechi

pierul tău.

— Dar nu eu l-am ales! N-ar trebui să fiu eu pedepsită pen **Nu**

tru lipsa lui rvaţie. Aţi văzut că întârzie mereu.

pasă de ora asta, nici de biologia marină, nici **de**

proiect! Domnul Chavez nu mai scrie, d se uită la mine. Vreau

să cred că-şi reconsideră decizia. însă ceva îmi spune că nu- Când vorbeşte, iritarea mea creşte cu fiecare cuvânt pe cared & rosteşte.:■ ■ '.

: C ~~ viaţă. spune el lent, nu alegem cu cine lucrăm dăt tareorl Şefi, colegi, elevi coechipieri. Nici măcar fâmdhle 0°** ni le alegem, doar soţii sau soţiile. Dar trebuie să te descurci proiectul acesta a fost nu doar despre biologie marină, ci şi despre a găsi o cale de cooperare. îmi pare rău, însă tu şi Quint nu aţi reuşit să faceţi asta. Oricine doreşte să refacă referatul poate să-mi trimită pe e-mail lucrarea revizuită până pe 15 august şi trebuie să includă un rezumat privind diviziunea muncii.

Scrâşnesc. îmi dau seama că strâng dosarul la piept.

Domnul Chavez revine la mine şi priveşte dosarul, remarcând încheieturile mele albite.

— Un sfat. Prudence.

înghit în sec. Nu vreau să-l aud, dar n-am de ales.

— Este biologie. Poate că ar trebui să înveţi câte ceva despre animalele şi habitatele pe care planul tău se străduieşte să le protejeze şi apoi vei putea să le zici oamenilor de ce ar trebui să le pese. De ce *turiştilor* ar trebui să le pese. ŞL.. Arată cu markerul spre dosar.

— Poate ar trebui să citeşti ce a scris partenerul tău? Sunt convins că te va surprinde să auzi asta, dar chiar are idei bune.

îmi aruncă o privire aproape mustrătoare şi se întoarce spre tablă.

Cu discuţia în mod clar încheiată, mă întorc cu paşi apăsaţi la masă, unde Quint s-a lăsat pe picioarele din spate ale scaunului, cu mâinile la ceafă. îmi imaginez cum ar fi să-i lovesc scaunul, dar mă abţin.

—~ Ce-a zis? mă întreabă el jovial, când mă trântesc pe locul Că am idei bune? Cine-ar fi crezut?

Nu răspund. Pulsul îmi bubuie în urechi.

E Atât. De, Nedrept.

Poate ar trebui să vorbesc cu directorul? Sigur nu poate fi Permis aşa ceva, nu?

Mă uit urât la domnul Chavez, care parcurge notele cu alţi •/£ câţiva elevi Nu m-am mai simţit niciodată atât de

trădată de un prof. Strâng pumnii sub masă. îmi închipui cum îi curge stiloul şi îi umple cămaşa de cerneală. Sau cum i se var^ cafeaua pe tastatură. Sau...

—Neaţa, domnule C! urlă Ezra, lovindu-l cu palma pe spate în timp ce se îndreaptă spre un coş de gunoi.

—Au! icneşte domnul Chavez, ducând mâna la gură. Ezra, mai încet! M-ai făcut să-mi muşc limba.

îndepărtează degetele şi, deşi e departe, mi se pare că văd sânge pe ele.

Hmm...

Nu speram neapărat să păţească aşa ceva, dar ştii ce? îmi convine.

— Scuze, omule! Am uitat că eşti bătrân şi fragil, zice Ezra îndrum spre masa lui, unde Maya analizează referatul lor.

Mă aşez iar. M-am mai liniştit, dar tot fierb din cauza notei nedrepte.

Ezra chiuie şi îşi loveşte pumnul de al Mayei.

— 8+! Am reuşit!

îmi pică faţa.

— Până şi Ezra a luat mai mult decât noi? Dar n-a vorbit decât despre palatabilitatea supei din aripioare de rechin!

Nu! Lucrurile nu pot rămâne aşa!

Quint şi-a scos telefonul şi se uită la fotografii, relaxat.

Mi se învârte capul şi mă gândesc la ce a zis domnul Chavez despre machetă şi despre prezentare. Ce aş putea să schimb? Mai multă ştiinţă? Mai multă biologie? Mai multe informaţii despre habitatele locale? Am făcut toate astea.

Nu? . .

Dar, fie că da, fie că nu, de pe post-it mă priveşte un 8.[iar] lângă numele meu e un -8. Expir pe naş.

— Quint? zic.

încet. Lent. Privind post-it-ul.

— Da? răspunde el, enervant de voios.

■ • • . – ■ • . ' ■ &

înghit în sec. Sub masă. îmi înfig degetele în coapse. 0 măsură de precauţie ca să fiu sigură că nu l lovesc.

— Vrei – îmi dreg glasul *te* rog, să refacem referatul?

Pentru o clipă, încremenim amândoi. Ca nişte statui. îl văd cu coada ochiului. Aşteaptă până cc ecranul telefonului i se înnegreşte, apoi., tăcere.

Mă uit la marginea mesei La mâinile lui, la telefonul pe care-l ţine strâns între degete. Sunt forţată să întorc capul. Doar puţin. Doar cât să i privesc în ochi.

Se uită la mine, cu ochii larg deschişi. Complet lipsit de expresie.

îmi ţin respiraţia.

în cele din urmă, zice rar, cu un glas din care picură sarcasmul.

— Oferta e tentantă. Dar… zic pas.

— O, doar nu vorbeşti serios! spun, rotindu-mă ca să fiu complet întoarsă spre el. Trebuie să o faci!

— Cu siguranţă nu trebuie să o fac.

— Dar ai auzit ce a zis domnul Chavez! Trebuie să fie un proiect lucrat în echipă.

Quint pufneşte.

— O, acum ar trebui să cred că vom fi o echipă? Nu-s masochist Pas!

— Bine, elevi, zice domnul Chavez, bătând din palme. Cât timp notez lucrările, gândiţi-vă la asta ca la o oră liberă.

Colegii explodează de bucurie, dându-şi seama că nu ne dă vreun test neaşteptat, pe ultima sută de metri.

Mâna lui Quint ţâşneşte hi aer, dar nu aşteaptă să i se dea cuvântul

— Ne putem schimba locurile?

Atenţia domnului Chavez se îndreaptă spre masa noastră, °prindu-se scurt la mine.

~~ Da, însă în linişte. Am de lucru.

Scaunul lui Quint scârţâie pe linoleum. Nici măcar nu

priveşte cât îşi strânge lucrurile,

— Ne vedem la anul, zice şi se duce să stea cu Ezra.

Mârâi când cei doi bat cuba pentru notele luate.

Nu se poate! Quint nu-mi poate decide nota, succesul, viitorul!

— Pru, eşti bine? întreabă Jude, aşezându-se pe scaunul lui Quint

Mă întorc spre el, la un pas să mă dezlănţuie de parcă aş avea un nor de furtună în interiorul meu.

~ Ce notă ati luat tu şi Caleb?

Jude ezită, apoi scoate o foaie din dosar. Alt post-it albastru, Numai 10.

Scot un sunet din adâncul gâtului, iritată, Apoi conştientă de reacţia mea, îi arunc iui Jude o privire înciudată,

— Bravo!

— Eşti foarte convingătoare, surioară! comentează Jude, care se uită la ceafa lui Quint Chiar vrei să încerci să-l refaci?

— Da, însă Quint refuză. Mă gândesc eu la ceva. Nu mă poate împiedica să predau partea *mea* de proiect,

— Quint sau domnul Chavez?

—Ambii

încrucişez braţele, încruntată.

—Evident, n-am indus suficientă *ştiinţă* în referat. Aşa că am de gând să storc ştiinţa din el Voi creiona un sector turistic pentru Fortuna Beach atât de plin de ştiinţă, încât locuitorii vor primi masterate din oficiu.

— Excelent. Voi economisi o groază de bani din taxele de colegiu-

Jude îşi scoate caietul de schiţe şi începe să deseneze un grup de elfi însângeraţi« sfâşiaţi de război Fireşte că se poate relaxa în voie, cu un post-it plin de nota 10.

Când se termină ora. domnuj Chavez ne împarte temele Ultima noastră temă, lipsită de importanţă Pentru c-am alea sâ dezvolt adaptările unui peşte pescar. primesc 10+ Nota nu mă ajută deloc să-mi domolesc furia

De îndată ce sună clopoţelul, plec de lângă Jude care işi pune caietul deoparte. Quint şi Ezra aproape c-au ieşit pe uaă Alerg după ei.

— Stai! zic. apucându-l pe Quint de braţ.

De... biceps?

Sfinte Sisoe!

Quint se întoarce spre mine. E uimit pe moment, dar expresia i se răceşte repede.

— Acum chiar pari disperată.

Abia dacă-l aud. Ce-i sub cămaşa lui?

— Prudence?

Revenind la realitate, îmi retrag mâna. Mă înroşesc

El îşi îngustează ochii, bănuitor.

— Te rog! insist. Nu pot avea un 8 în foaia matricolă!

îi tremură buza într-un colţ, de parcă micile mele probleme ar fi distractive pentru el.

— O spui de parcă te-ai duce la închisoare. E biologie de clasa a zecea. Vei supravieţui!

— Am auzit asta! strigă domnul Chavez. care-şi strânge lucrurile de pe birou.

— Domnule Chavez, vă *rog! zic.* Spuneţi-i că trebuie să facă asta cu mine sau... sau că pot să fac asta singură!

Domnul Chavez ridică privirea şi dă din umeri.

Of!

— *Uite ce,* zic, întorcându-mă iar spre Quint. Ştiu că nu e un capăt de ţară, dar n-am mai luat niciodată nota 8. Am muncit enorm la macheta aceea! N-ai idee cât de mult am investit în proiectul ăsta.

Ochii încep să-mi lăcrimeze, luându-mă prin surprind^ Strâng din pleoape şi încerc să-mi controlez emoţiile, înainte să-i ofer lui Quint mai multă muniţie pentru un atac contra lui Prudence Dependenta-de-Muncă.

— Ai dreptate, zice el.

Deschid ochii, uimită.

— N-am idee cât de mult ai muncit la proiect.

Face un pas în spate, ridicând din umen.

— Fiindcă nu ai avut încredere în mine să te ajut.

N-am avut încredere? vreau să ţip. *Nici n-ai încercat!*

— în plus, adaugă el, am lucruri mai bune de făcut vara asta.

— Cum ar fi? pufnesc. Să te joci pe calculator? Să mergi la surf?

— Da, spune el, râzând scurt, mânios. Mă cunoşti atât de bine.

Se întoarce pe călcâie.

Cred că am rămas fără opţiuni. Mă copleşeşte neputinţa şi asta mă înfurie şi mai mult. Nu-mi place să mă simt neputincioasă.

Mă uit la spatele lui Quint, care se îndepărtează, şi strâng pumnii, imaginându-mi cum se cască pământul şi-l înghite.

— 0, domnule Erickson? Stai puţin! strigă proful.

Quint se opreşte.

— Era să uit.

Domnul Chavez răsfoieşte nişte hârtii şi scoate o mapă.

— Aici este tema pentru puncte suplimentare. Ai făcut o treabă excelentă. Fotografiile sunt impresionante.

Chipul lui Quint se îmblânzeşte şi ia mapa zâmbind.

— Mersi, domnule C! Să aveţi o vară frumoasă.

Rămân cu gura căscată, şocată, în timp ce Quint iese din clasă.

Ce-a fost asta?

Mft răsucesc spre domnul Chavez.

— Staţi aşa! El a putut să facă o temă pentru puncte suplimentarei Dar eu nu pot să fac ceva ca să-mi cresc nota?

Domnul Chavez oftează.

A avut circumstanţe atenuante,

— C« circumstanţe atenuante?

Deschide gura, dar ezită. Apoi ridică din umeri.

— Poate ar trebui să-ţi întrebi partenerul de laborator

Scot un urlet plin de furie, apoi mă duc la masă ca să-mi gtrânglucrurile. Jude mă priveşte îngrijorat, cu degetele mari hi jurul baretelor de la rucsac. Suntem singurii rămaşi în clasă.

— A fost un efort considerabil, zice el.

— Nu vorbi cu mine!

Jude nu mai spune nimic, doar mă aşteaptă cât îmi îndes dosarul în geantă şi apuc macheta.

Simt că universul îmi joacă o festă.

Capitolul 9

Restul zilei trece fără alte incidente. E limpede ci profo sunt la fel de nerăbdători să înceapă vacanţa cum sun- tem noi, iar majoritatea stau cu ochii în telefoane în ultimele ore obligatorii. La ora de spaniolă ne uităm la o telenoveU siropoasă. La istorie jucăm ceea ce domnul Gruener numeşte jocuri de societate „semieducaţionale”: Risk, Avioane, Colonişţii din Catan. La engleză, domnişoara Whitefield ne recită citate deşucheate din operele lui Shakespeare. Sunt multe insulte şi glume cu tentă sexuală, pe care trebuie să le traducă din engleza desuetă pentru noi, dar când se termină ora colegii mei sunt deja leşinaţi de râs şi se fac în fel şi chip, cum ar fi „Buboi umflat în sângele-mi bolnav’” şi „Smoli-te-ar dracu', mutră de smântână!”’’.

De fapt, e o zi foarte amuzantă. Reuşesc chiar şi să uit de tot fiascoul de la biologie, pentru o vreme.

Când plecăm de la ultima oră, doamna Dunn ne împarte pungi cu ursuleţi gumaţi şi biscuiţi în formă de peştişori, de parcă am avea şase ani şi ne-am duce la picnic. Cred că e premiul fiindcă ne-am obosit să venim în ultima zi

—*Sayonara! Farewell! Adieu!* cântă ea în timp ce ne împarte pungile. Faceţi alegerile potrivite!

fi găsesc pe Jude pe treptele şcolii Elevii trec pe lângă el în valuri, electrizaţi de libertatea bruscă. Săptămânile se întind în faţa noastră, pline de potenţial Plaje însorite, zile care trec alene şi maratoane pe Netflbt, petreceri la piscină şi frecat menta pe faleză.

Jude, care a avut oră cu doamna Dunn mai devreme, molfăie din punga de Goldfish. Mă aşez lângă el şi îi dau automat şi gustările mele, care nu mă încântă deloc. Stăm în tăcere. E unul dintre lucrurile pe care le ador la statutul nostru de gemeni Jude şi cu mine putem sta împreună ore în şir, fără să spunem nici măcar un singur cuvânt, şi pot să închei momentul simţind că am avut o conversaţie profundă. Nu avem discuţii de formă. N-avem nevoie să ne amuzăm unul pe altul. Putem doar să fim noi doi atât.

— Te simţi mai bine? întreabă el.

Şi fiindcă abia acum ne vedem după ora de biologie, ştiu imediat la ce se referă.

— Nici măcar puţin, zic.

— Mă gândeam eu, spune, dând din cap.

Termină de ronţăit, face ghem punga de plastic şi o aruncă spre cel mai apropiat coş de gunoi îl ratează cu mai bine de un metru. Se apropie mormăind şi o ridică.

Aud maşina lui Ari înainte s-o văd. Câteva secunde mai târziu, breakul apare în parcare, respectând limita afişată de 8 kilometri pe oră. Opreşte lângă trepte şi se apleacă peste geamul coborât, cu o goarnă de petrecere în gură. Suflă o dată, făcând să iasă o panglică dungată în argintiu, odată cu un sunet ascuţit, dar victorios.

— Sunteţi liberi! chiţăie ea.

—Liberi de stăpânii despotici! răspunde Jude. Nu vom mai precupeţi niciun efort în a le face muncile meschine!

Intrăm în maşină, jude, cu picioarele lui lungi, în faţă şi «i în spate. Plănuim de câteva săptămâni după-amiaza asta,

hotărâţi să începem vara cu dreptul. Când ieşim din parcaj jur să uit de Quint şi de prezentarea nefericită pentru zilei. Mă gândesc că mă pot bucura de o zi din vacanţa de varj înainte să îmi pun mintea la contribuţie ca să rezolv pr^ blema. Voi găsi o soluţie mâine.

Ari ne duce direct spre faleză, unde putem să ne înd>. păm cu sundae' de la Salty Cow, o gelaterie cunoscută pentru amestecurile sale neobişnuite, precum „mentă cu lavandă* sau .seminţe de mac şi turmeric". Dar, când ajungem, este coadă până afară, iar privirile nerăbdătoare ale câtorva clienţi mă fac să cred că nu prea se mişcă de ceva vreme.

Schimb o privire cu Ari şi cu Jude.

— Mă duc să văd ce se petrece, zic, în timp ce ei doi se aşază la coadă.

Mă strecor pe uşă.

— Scuze, nu încerc să mă bag în faţă, vreau doar să aflu ce

se petrece.

Un tip cu trei copii mici pare gata să explodeze.

—*Asta se* întâmplă! spune, arătând furios spre casieră

O femeie se ceartă, de fapt *ţipă* de-a dreptul la sărmana fată de la tejghea, care nu pare mult mai mare decât mine. Puţin îi mai lipseşte să izbucnească în lacrimi, dar femeia nu cedează. *Cât de incompetentă eşti? E îngheţată, nu fizică cuantică! Am trimis comanda acum o lună!*

— îmi pare rău! spune fata, roşie la faţă. Nu am preluat comanda. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu există nicio înregistrare...

Nu e singura care mai are puţin şi plânge. 0 fetiţă cu codiţe stă cu mâinile pe lada cu îngheţată, privind de la femeia furioasă la părinţii ei

— De ce durează atât? icneşte ea.

L^[8]*^ multe feluri de îngheţată acoperite cu *sos şi,* în unele cazuri,

Vreau să vorbesc cu directorul! strigă femeia.

— Nu este aici, spune fata de la tejghea. Nu pot să fac nimic. îmi pare rău!

Nu ştiu de ce e atât de furioasă femeia şi nu sunt sigură câ ar conta. Aşa cum a zis chiar ea, e doar îngheţată şi cu siguranţă sărmana casieră se străduieşte din răsputeri. Ar putea măcar să fie politicoasă. Să nu mai zic că îi împiedică atât pe sărmanii copii, cât şi *pe mine* să luăm îngheţată.

Inspir adânc şi mă pregătesc să o înfrunt pe femeie. Poate, dacă suntem raţionali, putem obţine numărul de telefon al directorului, iar el poate veni aici şi să rezolve problema încleştez pumnii.

Fac doi paşi în faţă.

— Ce se întâmplă aici? ţipă o voce severă.

Mă opresc. Oamenii care stau la coadă se dau la o parte, făcându-i loc unui poliţist care intră cu paşi mari în gelaterie.

Sau... aş putea să-l las pe el să se ocupe?

Femeia de la tejghea deschide gura, pe cale să reînceapâ să urle, dar este împiedicată de toţi clienţii care aşteaptă. Prezenţa poliţistului le dă curaj şi. dintr-odată. doresc cu toţii să vorbească în apărarea casierei. *Femeia asta e o pacoste. E nepoliticoasă şi ridicolă. Trebuie să plece!*

Femeia pare sincer şocată când nimeni, şi mai ales cei mai aproape de tejghea, care au auzit povestea, nu o susţine.

—îmi pare rău, doamnă, dar mi se pare că trebuie să vă conduc afară, spune poliţistul.

Pare îngrozitor de jenată. Şi uluită. Şi încă e furioasă. Cu un mârâit, ia o carte de vizită de pe tejghea şi rânjeşte la **faţa** care-şi şterge lacrimile de pe obraji.

—îl voi suna pe director! ameninţă ea, apoi iese din gelate- rie, în uralele aprobatoare ale mulţimii

Mă duc înapoi la Jude şi la Ari. gcuturându-mi mâinile *f* Degetele mă furnică iar şi nu ştiu de ce . Le explieee s-a întâmplat, iar în câteva clipe coada începe să avanseze.

WltelfiiOth

’«STANTKARMA

aar =

După ce ne terminăm îngheţau, plătim prea mult pentru o bicicletă de agrement de la chioşcul de Închirieri şi petrecem o oră pedalând pe faleză. sub prelata În nuanţe de lămâi* face prea multe poze cu noi fâcând feţe caraghioase, iar Jude şi cu mine îi strigăm să nu mal *fie* leneşă şi să înceapă aă-?j mişte picioarele.

Asta până când ajungem la un grup de turişti care ocupă toată lăţimea falezei şi se mişcă la viteza melcului

Unul dintre ei se uită în spate, ne observă şi-şi reia imediat conversaţia, ignorându-ne complet.

— Scuze! strigă Jude. Putem trece?

Niciun răspuns.

Ari claxonează. Iar. Şi *iar. Tot* nu se dau la o parte.

Ce naiba? Chiar cred că faleza e a lor? Să se mişte!

Mi se albesc încheieturile pe volan.

— Faceţi loc! Nu ne putem opri! La o parte! strigă cineva şi **se** îndreaptă spre noi din direcţia opusă.

Turiştii ţipă surprinşi şi se împrăştie, în timp ce cinci adolescenţi pe skateboarduri trec printre ei O femeie îşi pierde sandala, care e strivită sub o roată. Un bărbat se dă în spate atât de repede, că-şi pierde echilibrul şi cade dincolo de marginea falezei, aterizând în fund pe nisip. încep cu toţii să urle la nesimţiţii şi huliganii de adolescenţi, în timp ce Jude, Ari şi cu mine ne privim şi ridicăm din umeri.

Pedalăm repede dincolo de turişti, înainte să apuce să se regrupeze.

După ce înapoiem bicicleta, comandăm un coş imens de cartofi prăjiţi cu usturoi de la standul cu fish & chips şi ne aşezăm *pe* faleză, lovind cu nisip pescăruşii lacomi care se apropie prea mult şi încearcă să ne fure cartofii Când unul se apropie atât de mult c-o face *pe* Ari să chiţăie şi să se ascundă după o masă de picnic, Jude aruncă nişte bucăţele arse de *pe* fundul coşului ca pescăruşii să se bată pentru ele.

o amindl mai tlrtlu, un angajat »1 vşda *şi* încap* H ţip? fiindcă .orice idiot ştie d nu ***ar*** *trebui* ***«â*** hrânaaadl fauna a*l batic*‘ Jude are o privire vinovată Nu a« descurcă prea

btoe cu mustrările,

De îndată ce angajatul a# întoarce, scutur pumnul spre **spatele** lui Tocmai îmi cobor braţul, când un pescăruş coboară **spre** el **şi** fi înşfacă pălăria de hârtie de pe cap Bărbatul **strigă şi se** fereşte În timp ce pasărea se îndepărtează În zbor

0 privesc dispărând, cu tot cu pălărie. În lumina asfinţitului.

OK.

Mi *se pare* mie sau...?

Mă uit în jos, la mâna mea.

Nu. Asta-i ridicol!

Soarele începe să coboare la onzont, iar noi ne îndreptăm în sfârşit spre golful în care se ţine petrecerea cu foc de tabără din fiecare an. o întindere de ţărm cam de doi kilometri şi un pic la nord de oraş. Nu ştiu de câtă vreme durează tradiţia. Câte generaţii au dansat, în beţie, în jurul flăcărilor, câţi elevi din ultimul an de liceu s-au aruncat îmbrâcaţi în valuri, câte sesiuni de pipăieli şi sărutări au avut loc în nişele stâncoase unde tinerii se duc să... facă asta. Sau aşa se presupune. Nu ştiu din experienţă, dar am auzit zvonurile.

Nu ajungem primit dar tot e devreme. Câţiva elevi din a doişpea descarcă răcitoare dintr-o camionetâ. Un băiat pe care-l ştiu de la ora de mate aşază lemne subţiri pentru foc. Primii sosiţi îşi aleg deja locurile, întinzând pături şi prosoape *pe plajă,* scoţând mingi de volei şi doze de bere din sacoşe mari de pânză.

Alegem un loc aproape de foc. desfacem pătura adusă de Ari şi apoi câteva scaune de plajă. în câteva minute, Jude este chemat de câţiva colegi de clasă şi se duce să discute cu ei

Ari se întoarce spre mine.

■ ■ ■ ■■• ' ■- „

— Deja ştiu răspunsul, dar doar mă asigur. Vrei să intri în apă?

Mă strâmb, dezgustată de idee.

— Aşa credeam şi eu.

Se ridică şi mă surprinde când işi trage rochia cu panse- luţe peste cap, dezvăluind pe dedesubt un costum de baie roz pal E evident că l-a purtat toată ziua şi mă uimeşte puţin faptul că nici măcar n-am bănuit asta.

— Stai aşa! Te duci să înoţi? întreb.

— Nu să *înot.* Dar e o petrecere pe plajă. Mă gândeam c-ar trebui măcar să-mi ud picioarele. Sigur nu vrei să vii?

— Sigur. Mersi.

— OK. Ai grijă de chitara mea?

Nu aşteaptă un răspuns, fiindcă bineînţeles că voi avea. Ari mărşăluieşte spre ţărm. Nu salută pe nimeni şi remarc câteva persoane care-i aruncă priviri curioase, întrebân- du-se dacă ar trebui să o recunoască. Jude spune că ea n-a ezitat când a invitat-o la petrecere, chiar dacă nu cunoaşte pe nimeni Mă întreb dacă speră să mai cunoască şi alţi adolescenţi din Fortuna Beach, să-şi facă prieteni. Probabil că ar trebui s-o prezint unora când se întoarce, dar...

Mă uit înjur şi mă încrunt. Să fiu sinceră, nu cunosc nici eu multă lume de aici. Sunt aproape doar cei din clasele a unşpea şi a doişpea până acum. Şi câţiva din a zecea, cum ar fi Maya şi gaşca *ei,* cu care nu-s tocmai prietenă.

Spre deosebire de mine, Jude cunoaşte multă lume. Chiar dacă-iun fel de *tocilar* care se uită la sezoane vechi ale serialului *Star Trtk şi* are un raft plin cu figurine Funko din *Stăpânul inelelor,*

oamenii îl plac. Are farmecul lui. Are o prezenţă liniştitoare, te simţi bine cu el.

Un motiv în plus pentru care nimeni nu ne crede când spunem că suntem rude.

Deci, dacă Ari vrea să şl facă prieteni. Jude e mult mai potrivit să o ajute.

Iau cutia cu chitara lui Ari şi o trag mai aproape.

— Nu intri în apă, Prude?

Ridic privirea şi 1 văd pe Jackson Stult cum rânjeşte la mine. Acum, că mi a captat atenţia, râde şi se preface că-şi trage una peste frunte.

— Scuze, ce întrebare stupidă! în fond, eşti cam alergică la distracţie, nu?

— Nu. Sunt alergică la cretini, spun şi adaug, sec: Hapciu! Rânjeşte şi îmi face cu mâna, de parcă am fi avut un schimb de replici încântător, apoi se duce la prietenii lui la fel de nesuferiţi care-l aşteaptă pe plajă.

Cuvintele lui ustură, deşi n-ar trebui în fond, atâta ştiu despre Jackson Stult: unu, că-i pasă mai mult de blugii lui de firmă şi de tricourile scumpe, cu logourile brandurilor la vedere, decât oricui altcuiva, şi doi, că ar face once să râdă puţin, chiar dacă-i pe seama altcuiva. Ceea ce se întâmplă des.

Aş fi mai ofensată dacă m-ar plăcea.

Şi totuşi.

Totuşi.

Cuvintele lui continuă să usture.

Dacă planul lui Jackson a fost să-mi strice seara, refuz să 1 las să câştige. Mă întind pe pătură şi privesc norii care plutesc deasupra capului meu, în nuanţe portocalii încerc sâ mă bucur de lucrurile bune ale momentului De râsetele care străbat plaja. De valurile care se izbesc de ţărm. De gustul de sare şi mirosul de fum de la focul care se aprinde. Sunt prea departe ca să simt căldura flăcărilor, dar razele soarelui au teáidat pătura şi nisipul toată după-amiaza,

Sunt relaxată.

* Joc de cuvinte între o poreclă pe baza numelui Prudence şi *prud*.* în «ngleză *mironotlfa* fa. tr.).

Sunt mulţumită.

Nu mă gândesc la proiecte la biologie.

Nu mă gândesc la hărţuituri lipsiţi de coloană vertebra^.

Nu mă gândesc nici măcar la Quint Erickson.

Expir lunX lcnt- Am citit câ medita^a practicată tn mod regulat te poate ajuta, în timp, să te concentrezi, să devii mai eficient şi mai productiv. Dc atunci, încerc să meditez. Pare atât de uşor. Inspiri Expiri. Te concentrezi la fiecare răsuflare în parte.

Dar există mereu gânduri care-ţi invadează calmul. Există mereu distrageri.

Cum ar fi acum, când pc plajă răsună deodată un ţipăt îngrozit.

Mă ridic în coate. Jackson o cară pe Serena McGinney spre apă. Râde, cu capul dat pe spate, aproape maniacal, în timp ce Serena se zbate în braţele lui.

Mă ridic în capul oaselor, încruntându-mă. Toată lumea ştie că Serena se teme de apă. A devenit un fapt cunoscut după ce a refuzat să participe la cursul obligatoriu de înot din clasa a noua, aducând inclusiv un bilet de la părinţi prin care îi motivau absenţa de la activităţile la piscină. Nu are doar o aversiune uşoară, aşa ca mine. E o fobie în toată regula.

Strigătele ei devin şi mai puternice când Jackson ajunge la marginea apel O duce ca pe o domniţă la ananghie, iar până acum Serena a dat din braţe şi din picioare, încercând să scape. Dar acum se întoarce şH cuprinde strâns gâtul cu braţele, strigând:

— Să nu îndrăzneşti!

Mijesc ochii Unul dintre prietenii lui strigă: Arunc-o/ Fd-o.' înghit În sec. Nu cred c-o va face, dar nici nu ştiu sigur.

astea A “>n3,<leră ““l' amuzant în toate
mt înspăimântător de palidă şi deşi ştiu că tre-

buie să 1 urască pe Jackson acum, mâinile ei îl ţin de gât ca o menghină.

— Jackson Stult, ticălos ce eşti! Pune-mă Joa!

—• Să te pun jos? zice el. Eşti *sigură?*

Prietenii lui îl încurajează într^) scandare bolnavă. *Fă-o! Fă-o! Fă-o!*

Mă ridic cât se poate de repede în picioare şi strig, cu mâinile pâlnie la gură:

— Las-o în pace. Jackson!

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi ştiu c-am făcut o greşeală. Acum, e o provocare. O va face sau nu?

îmi pun mâinile în şolduri şi încerc sări transmit, prin osmoză, că. dacă are o urmă de demnitate, o va lăsa în pace.

Râde iar. un sunet aproape nemilos. Apoi, într-o mişcare fluidă, eliberează picioarele Serenei şi-şi duce mâna la spate ca să-i desfacă braţele care-i imobilizează gâtul. în timp ce ea încearcă să-şi încolăcească genunchii în jurul lui, el o aruncă cât de departe poate în valuri.

Strigătul ei îmi străpunge urechile. Prietenii lui izbucnesc înurale.

Apa nu e adâncă, dar când ea cade cu putere pe spate, împroşcând apă înjur. îi ajunge aproape până la gât. Se ridică greoi în picioare şi ţâşneşte din mare, cu rochia plină de nisip lipindu-i-se de coapse.

— Ticălosule! strigă, lovindu-l pe Jackson în stomac când trece pe lângă el.

Jackson abia dacă se mişcă, doar se apleacă pentru a-şi scutura nisipul lăsat de Serena pe tricou.

— Hei, să ştii că iese doar la curăţătorie! spune,

fără să-şi ascundă amuzamentul din voce.

Serena se îndepărtează ca o furtună, încercând să-şi desprindă rochia de şolduri. Când trece pe lângă mine, văd că are lacrimi de furie în ochi.

Cu dinţii încleştaţi, mă întorc iar spre Jackson. Are br ţele ridicate în semn de victorie. Nu departe, în apa pj$_{rtâ}$? genunchi. Ari îl priveşte derutată.

— Omule, spune scârbită Sonia Calizo, de suficient încât s-o audă toată plaja, aproape s-Ur« a *înecat* când era Jackson chicoteşte.

— N-avea cum să se înece. Doamne, n-are nici un metru adâncime!

— Nu ţi-ai dat seama cât era de speriată? îl întreabă Ari.

Sunt surprinsă. Nu-i stă în fire să intre în confruntări, cu atât mai puţin cu un străin. Dar are şi un simţ al dreptăţii foarte dezvoltat, aşa că poate n-ar trebui să mă mir.

Jackson o ignoră. Expresia lui e încă exaltată, fără urmă de remuşcare.

Expir şi, exact când Jackson face un pas spre ţărm, mi-l închipui cum se împiedică şi cade cu nasul în nisip. îmi închipui hainele lui scumpe pline de apă sărată şi mâl.

Strâng pumnul.

Jackson mai face un pas şi eu îmi ţin respiraţia. Aştept. Nu se întâmplă nimic. Nu se împiedică. Nu cade.

Mi se lasă umerii. Mă simt aiurea fiindcă am sperat, pentru o secundă, că acele coincidenţe din ultimele 24 de ore ar fi putut fi provocate de mine. Cum? Printr-un fel de justiţie cosmică dăruită mie de univers?

Da, vezi să nu!

- Dar dezamăgirea tot mă loveşte ca un val.

Ca... valul *acela.*

Când Q remarcă şi ei, râsul prietenilor lui Jackson încetează. Un val, unul dintre cele mai mari din câte am văzut, se ridică în spatele lui, încadrându-l sub coroana înspumată.

• Văzându~le expresiile, Jackson se întoarce. Prea târziu. Valul îl loveşte şi îl răstoarnă. Nu se opreşte îns* Apa mătura

■■■■ -i.

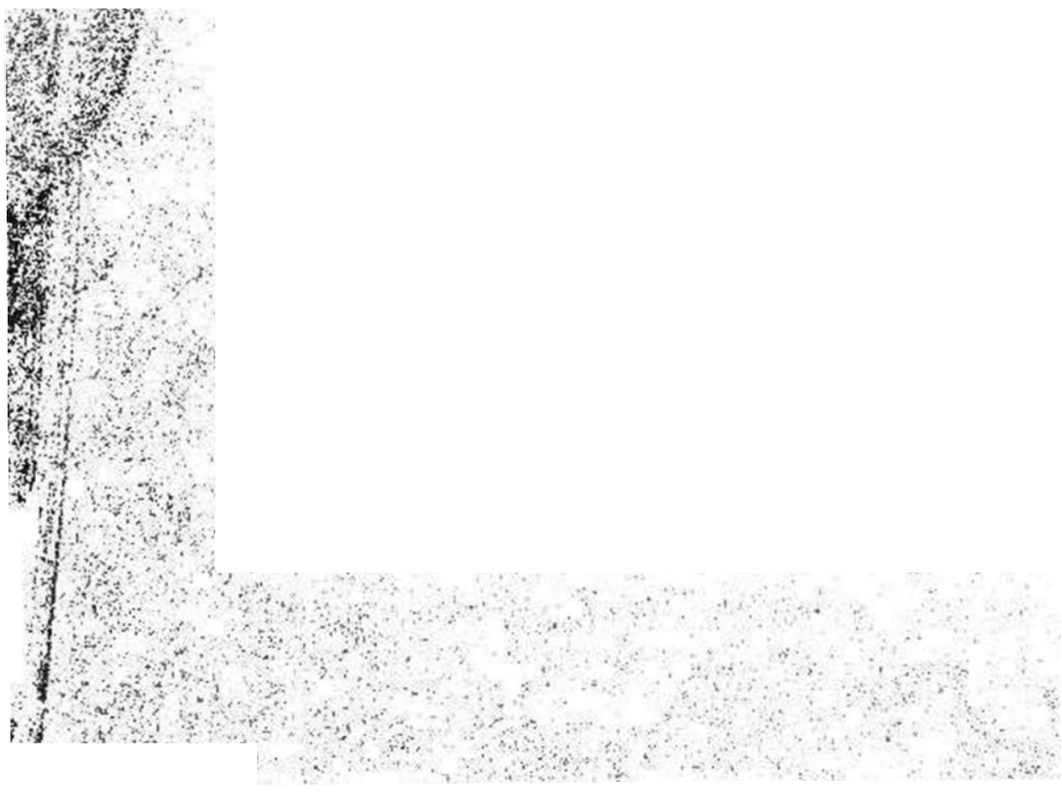

plaja, udând picioarele prietenilor lui şi prosoapele şi scaunele lor, luând şi dozele de bere.

Continuă să vină. Se îndreaptă spre mine.

Mi-a picat faţa. Nu-mi dă prin cap să mă mişc. Spuma se răsuceşte şi se domoleşte. Ultimele vestigii ale forţei sale încep să scadă şi doar se mai târăşte.

Marginea apei, sărutată de spumă albă, se apropie la doi centimetri de degetele mele de la picioare şi de cutia chitarei lui Ari. Se opreşte, părând să ezite scurt, şi se întoarce în mare.

îi urmăresc cursul, uluită. Când ridic privirea, o văd pe Ari Pare la fel de surprinsă ca mine, poate chiar mai mult. Fiindcă lucrul cel mai straniu nu e că apa s-a apropiat atât de mult de mine şi nu m-a atins. Lucrul cel mai straniu e că Ari stătea atât de aproape de Jackson, dar valul a trecut pe lângă ea.

De fapt, în ciuda dimensiunii impresionante a valului, singurele persoane pe care le-a atins au fost Jackson şi

prietenii lui

Capitolul 10

Creierului meu îi ia un minut să proceseze ce s a întâmplat. Un minut pentru ca neîncrederea să se spulbere şi să dispară treptat, apoi să se reconstruiască în ceva, ei bine, mai credibil.

Descleştez pumnul şi întind degetele, simţind fiecare articulaţie. Am palma fierbinte. îmi simt degetele obosite, de parcă le-aş fi strâns ore în şir, şi nu doar câteva secunde.

în jurul meu, oamenii hohotesc. Este de-a dreptul isteric să-l vezi pe Jackson adunându-se de pe jos. E leoarcă. Hainele i se lipesc de corp ca o a doua piele, acoperite de nisip mâlos. Are un fir de algă pe umăr şi părul complet ud.

Mutra, iui e nepreţuită.

— Ha! strigă o fată. Karma e o nenorocită!

Clipesc şi-mi întorc capul E Serena. Are hainele încă ude, dar nu mai lăcrimează. Zâmbeşte larg. Are din nou obrajii îmbujoraţi

Karma.

Karma instant.

Sfântă ~~naftalin~~ă, murmur, căci dintr-odată are sens, într-un fel Are sens? Să fie adevărat?

Mă gândesc la dovezi

Accidentul de maşină, Sucul de roşii vărsat

Domnul Chavezmuşcăndu-Ki buza

Gelatena Turiştii de pe f.|crt, An(,ajatul fish&chips.. F

Şi acum. asta. Un val venit de nicăieri i-a lovit numai pe

Jackson şi pe prietenii lui ticăloşi, pe plaja aglomerată

Cu siguranţă nu e o coincidenţă. Nu pot fi toate

Dar, dacă nu e o coincidenţă, ce este?

Versurile lui John Lennon îmi răsună în minte Le fredonez în şoaptă. *Instant karma's gonna get you, gonna knockyou right on the head...”*

îmi pipăi ceafa, unde încă simt un cucui mic şi dureros.

Parcurg evenimentele din seara trecută. Quint şi amica lui Tipii care o hărţuiau pe Ari. Discuţia despre karma. Numele meu strigat, deşi nimeni n-a recunoscut că l-ar fi pus pe listă. Melodia. Dansul. Quint, privindu-mă uluit. Berea vărsată. Căzătura. Lovitura la cap...

Dacă nu e o coincidenţă, înseamnă că, într-un fel sau altul... am fost eu. Eu am provocat toate lucrurile acelea. Am aruncat karma instant asupra oamenilor.

— Pru? Eşti bine?

Atenţia mi se întoarce spre Ari, care se apropie de mine.

Ia un prosop de pe spătarul unui scaun de plajă şi-l prinde în jurul taliei E încă uscată, deşi nisipul i s-a lipit de glezne.

— Da, zic, cu un nod în stomac. Cât de ciudat a fost, nu?

Ea râde

— Foarte ciudat, da. Dar atât de perfect! Mereu e aşa?

—în mare parte. Jackson a fost mereu un hărţuitor. îmi place să-I văd primind ce merită.

Mă aplec spre ea *şi cobor vocea.*

— Pun pariu *pe ce vrei* tu că tricoul de pe el a costat

câieva sute de dolari. Va încerca să ne asigure că i o nimica toată, dar, crede-mă pe cuvânt, îl *scoate din* minţi toată treaba asta

**** Karma instantanee nu te iartă, te loveşte drept*** **fri** ***cap*** **■■ tr).**

tos

An se trânteşte pe prosop şi scoate un suc din micul răci, tor pe carr I am adus cu noi îl desface, apoi ridică doza spr$ apă. parcA toastând

— BunA treabă, oceanule*

Apoi priveşte în jur.

— Sper doar câ-i OK fata aia.

Nu răspund. Sunt distrasă şi privesc în jur, la prosoapele şi pâtunle şi scaunele care au acaparat ţărmul. Apoi îmi distrage atenţia Jackson. care foloseşte un colţ de prosop să-şl scoată apa din urechi.

— Mă întorc imediat.

Urc agale pe plajă, căutând singurătatea de-a lungul falezei stâncoase. E prea devreme pentru infamele runde de pipâ- ieli şi sărutări, aşa că nu-mi ia mult să găsesc un alcov gol printre turnurile de roci. Mă sprijin de un bolovan şi îmi duc mâna la piept. Inima îmi aleargă pe dedesubtul pielii

— E doar în mintea mea, şoptesc. E o poveste. S-a născut din stresul de final de an şi din fanteziile cu pedepse aplicate oamenilor care le merită şi., poate dintr-o uşoară contuzie.

în duda cuvintelor mele raţionale, creierul îmi strigă o sută de contraargumente. Cântecul. Accidentul de maşină. Valul

Dar. de fiecare dată când încep să mă gândesc că poate-am fost eu, mă mustru. Chiar iau în calcul posibil itatea că am cântat la karaoke şi că acum am... ce? Puteri magice? Un fel de dar cosmic? Abilitatea complet ridicolă de a mânui dreptatea în univers?

Coincidenţe, repet, Începând să mă plimb de colo-colo. îmi intră nisip în sandale şi le arunc din picioare. Mă plimb printre **stânci**

— Atâta ***tot*** Doar câteva coincidenţe bizare.
Dar..,
Mă opresc.

Prea multe coincidenţe trebuie să însemne ceva.

îmi dau părul de pe faţă cu ambele mâini. Trebuie să fiu «¡gură. Am nevoie de dovezi

Trebuie să văd dacă pot face acest lucru din nou, dar de data asta intenţionat.

Muşcându-mi buza de jos, mă uit printr-un spaţiu dintre stânci la plaja aglomerată. Nu sunt sigură ce caut. Inspiraţie, probabil. Cineva de aici trebuie să merite o pedeapsă pentru *ceva.*

Privirea îmi aterizează pe nimeni altul decât Quint. Ajută câţiva colegi de-ai noştri să monteze un fileu de volei

Ha! Perfect! Dacă există o persoană care merită răzbunare cosmică pentru purtarea de anul ăsta, cu siguranţă aceea e Quint Erickson.

Mă gândesc la toate dăţile în care a întârziat. La toate dăţile în care a lenevit La cum m-a lăsat să mă descurc singură în ziua prezentării

La cum refuză să mă ajute să refacem proiectul semestrial. Strâng pumnul tare.

Şi aştept.

—Salut, Quint! zice o fată din clasa noastră, apropiindu-se de el.

Devin atentă. Ce urmează să facă? Să-l plesnească pentru vreo melodramă misterioasă despre care nu ştiu nimic?

— Ce mai faci? spune el, întorcându-i zâmbetul.

— Bine. Am adus nişte prăjiturele de casă. Vrei una? îl Întreabă, ridicând o cutie.

— Sigur că da, zice el şi ia una. Mersi!

—Cu plăcere.

li zâmbeşte larg şi pleacă.

Sunt confuză.

Poate că prăjitura e otrăvită? Dar mă îndoiesc.

Quint o devorează, apoi termina de faţina fileul.

îl mai privesc un minut, complet confuză. Curând d*vjn» limpede că nu 1 se va întâmpla nimic oribil. Mai mult, după«* începe partida de volei. înscrie un prim punct pentru echipa lui şi primeşte o rundă de urale, coechipierii lui Intinzându-^ mâinile sfl bată cuba cu el.

Măbosumflu şi îmi relaxez pumnul.

— Asta e, mormăi.

Dezamăgirea e greu de înghiţit, dar nu sunt sigură dacă-< dezamăgită de univers sau de mine, fiindcă aproape am crezut ceva atât de absurd.

îmi rotesc umerii. Ajunge cu asta! Voi petrece restul serii citind cartea pe care am luat-o cu mine, mâncând bezele la foc şi ascultând-o pe Ari, care încearcă să pună cap la cap progresia corectă de acorduri pentru noua ei piesă. Mă voi relaxa,

îmi iau încălţările şi încep să mi le pun.

— Mai lasă-mă! E aşa un tocilar. Ştii că joacă Dungeons
and Dragons, nu?

^încremenesc. Nu trebuie să mă uit. Ştiu *că* i Janine Ewing, a cărei voce se propagă în micul alcov. N-o văd nici pe ea, nici pe persoana cu care vorbeşte, dar sunt doar câţiva băieţi despre care ar putea vorbi: Jude şi prietenii lui, Matt şi César, şi ei de-a zecea, sau Russell, un boboc care a intrat în grupul lor în urmă cu câteva luni.

L — Serios? zice altă voce feminină.

H <; Să fie Katie?

Jocul ^tidat pe roluri, din anii 1980? Pe care-l joacă *puştii din StrangerThings?*

— Ala, răspunde Janine. Serios, adică n-ai ceva mal bun de ftcut?

Mă uit prin spaţiul dintre stânci *şi le* văd pe Janine şi P* Katie, la câţiva metri de margine, stând pe prosoape de plajă viu colorate. Poartă bikini şl ochelari de

soare. Şi., ohl Maya ; este cu ele. împreună, arată ca o reclamă la cremă de protecţie f . ■■ ■- r v : ■, ' . ■

. . . ■ ■ ■ ' ' . :• . . • ' ; • • . ' • ■: , , . ■ • .. ... ■ ■. :

solară, şi nu în sensul ráu. Maya, în special, pare o starletă de la Hollywood. E genul de fată care pare să fi ieşit dintr-nn spot pentru cosmetice. Piele întunecată, încălzită de soarele care apune, păr negru şi des, ondulat natural, careri încadrează faţa, şi o puzderie de pistrui atât de fermecători, că ar putea inspira sonete.

Deloc surprinzător. Jude nu e singurul băiat de la şcoală îndrăgostit de ea.

— Demons and Dragons nu-i un fel de joc de venerare a diavolului? întreabă Katie.

îmi dau ochii peste cap şi, spre lauda ei, Maya îşi coboară ochelarii de soare pe nas şi o priveşte pe Katie cu o expresie care sugerează că este de acord cu mine privind inutilitatea comentariului ei

— *Dungeons* and Dragons, zice ea. Şi sunt sigură că zvonul l-au pornit aceiaşi oameni care au zis că Harry Potter e malefic

Trebuie să recunosc că, deşi cel mai adesea DU înţeleg devotamentul nestrămutat al lui Jude pentru ea, are şi Maya momentele ei

îşi împinge ochelarii înapoi pe ochi

— în fine. Lăsaţi~o baltă! îmi place de Jude.

Fac ochii mari Pauză. Derulare. îi *place* de Jude?

Vrea să spună că fi place realmente de el?

Ameţesc. Mă chinui să aud fiecare cuvânt pe care-l zic. Dacă pot să mă întorc la Jude cu dovezi empirice că sentimentele lui sunt împărtăşite, sunt candidată la Premiul Sora Anului

— Fireşte că-ţi place, zice Janine. Cui nu-i place? E atât de amabil

—Atât de amabil e de acord Katie pe un ton emfatic.

Atât de emfatic, că sună a insultă.

— **Dar este şl.,**

Janine *ezitA* îi La câteva secunde hune sâ-şi găsească vorbele

— Cum să zic. atât de *fascinat* de tind E cam sinistru. Scot un sunet scârbit. Jude nu e sinistru’

Mă ascund în spatele stâncii. înainte să se întoarcă şi să mă vadâ, dar ele fşi continuă conversaţia.

— Da. uneori se uită lung la mine, e de acord Maya. înainte credeam că-i flatant, dar... nu ştiu. Nu vreau să fiu răutăcioasă. însă mă gândesc că ar fi trebuit să se prindă că nu-s interesată, nu?

Tresar.

S-a zis cu planuJ ăla.’

— Pare uşor obsedat, spune Katie. Dar într-un fel drăguţ?

Mă uit din nou printre stânci, încruntată. Jude nu e obsedat!

Cel puţin, nu *atât* de obsedat.

E doar îndrăgostit de ea. Nu-i un delict.' Ar trebui să fie încântată c-a atras atenţia unei persoane atât de amabile şi de minunate cum e Jude.’

— Repet, îmi place de Jude, zice Maya. Dar mă simt puţin vinovată ştiind ce simte el, când... nu seva întâmpla niciodată.

— Nu trebuie să te simţi vinovată! spune Janine. N-ai făcut nimic.

— Da, ştiu. Cred că nu e vina mea că nu mă interesează.

Katie îi spune brusc să tacă, însă cu un chicotit aproape crud

— Şşşt, Maya, Doamne! E chiar acolo. 0 să te audă.

— Oh? spune Maya, cu mâna la gură. N-am ştiut
Dar Janine ii dă un ghiont cu cotul.
— Poate că se prinde.
Mă uit în Jur şi M văd pe Jude trecând pe lângă ele. Abia dacă l zăresc expresia, în timp ce se întoarce şi se îndreaptă spre Jocul nostru de pe plajă, însă nu-mi dau seama dacă le-a

auRit sau nu. Nu-mi dau seama dacă emoţia
Întunecară carp-l străbate iute chipul e ruşine,
durere... sau doar o umbrâ arun cată de soarele care apune.

Nu contează. A fost urât ce au zis. Conversaţia asta pare generată de cruzime, un dialog inutil menit să şi bată joc de Jude, fără niciun alt scop în afară de a mângâia orgoliul uriaş al Mayei Livingstone.

Şi tocmai ea să fie rea cu *Jude,* dintre toţi! Cu Jude cel răbdător şi atent, care-i îndrăgit de toată lumea. Care nu are duşmani Care se poate integra în orice conversaţie, se poate aşeza la orice masă când luăm prânzul la şcoală, poate merge la orice petrecere.

Da, poate că joacă D&D în weekenduri şi citeşte cărţi cu dragoni pe copertă şi a fost încântat să participe la primul lui târg renascentist vara trecută. A purtat tunică şi mi s-a părut că arăta ca un adevărat cavaler. Dar nici nu vreau să mă gândesc ce ar spune Maya şi prietenele ei dacă ar vedea vreodată fotografiile.

Mă uit urât la creştetul Mayei. Cum îndrăzneşte să îl rănească aşa?

Strâng pumnul.

De data asta, simt. E o tresărire vagă la baza stomacului. Ca o tumbă a măruntaielor când faci un salt subacvatic, dar mai subtilă.

Doar că tot nu se întâmplă nimic.

Aştept. Şi aştept.

Soarele dispare, colorând cerul în nuanţe de violet. Primele stele încep să clipească şi să lucească. Stâncile sunt luminate de un portocaliu aprins, de la focul de tabără.

Maya se ridică în capul oaselor şi se întinde după puloverul lung de lângă prosopul ei, O urmăresc cum îşi

trece mâinile prin mâneci. Sunt tristă şi mai mult decât supărată. Pe ea. Pe mine. Pe univers,

Oftez şi părăsesc în cele din urma siguranţa adăpostului. Gata cu asta! N-am moştenit vreo putere magică pentru a restabili echilibrul universal. Pentru a-i pedepsi pe cei rfii şt nedemni

E timpul să merg mai departe.

Jude şi Ari sunt pe păturile noastre. Ea cântă ceva la chitară şi o mănă de oameni s au oprit să asculte, iar câţiva dintre ei s-au aşezat pe nisip, intr-un semicerc. în jurul ei. Dar Jude priveşte valurile, absent, părând dărâmat. Nu trebuie să-i văd faţa ca să ştiu că suferă. Probabil c-a auzit ce a zis Maya.

Asta mă înfurie iar.

Pornesc spre ei, când aud un icnet. Un zgomot oribil, îngrozit

— Nu! Nu, nu. nu. nu se poate!

Mă întorc lent Maya e în patru labe, săpând disperată în nisip.

— Ce e? întreabă Katie, dându-se înapoi când Maya îi întoarce colţul prosopului Ce s-a întâmplat?

— Cercelul, spune Maya. Mi-am pierdut un cercel! Nu vă mai holbaţi şi ajutaţi-mă să-l caut!

Prietenele ei par încă derutate, dar nu o contrazic. în următoarea secundă, toate trei sapă prin nisip. Când şi când, Maya se opreşte să işi pipăie urechea, apoi să-şi atingă puloverul şi să-şi verifice părul. Curând, devine evident că toată căutarea e în zadar.

Un zâmbet mi se lărgeşte pe buze şi cred că înţeleg ceva. Karma instont.

Poate că trebuie să se întâmple instant. O răzbunare imediată pentru o nedreptate. Nu i s-a întâmplat nimic lui Quint pentru că ne-am certat cu

ore în urmă.

Dar Maya a fost răutăcioasă *acum.*

Are o expresie chinuită, la un pa* să izbucnească tn lacrimi, r-ând renunţi la căutări, dar nu simt nici măcar *o* urmă de regret. O fi fost un cercel elegant şi scump. îi văd perechea legănându se în cealaltă ureche. E tn formă de lacrimă, cu o singură piatră în mijloc, care cred că i un diamant Poate că» ai mamei sale, care se va supăra că a pierdut unul. Sau poate că erau un dar care să-i amintească de una dintre multele reuşite – *Eleva săptămânii* sau *Am donat sânge!* sau aşa ceva. Nu contează. Mi-a rănit fratele şi merită să plătească.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept spre prietenii mei. cu mai mult entuziasm în mişcări. Mă furnică degetele, de parcă puterea cosmică neaşteptată mi-ar clocoti în vene.

Sunt atât de distrasă, că aproape nu remarc mingea de volei care vine direct spre mine. Instinctul preia controlul şi mă feresc, ţipând.

O siluetă apare în câmpul meu vizual periferic, lovind mingea şi trimiţand-o înapoi spre fileu.

Ridic privirea, cu braţele încă întinse protector deasupra capului

Quint are buzele strânse şi ochii îi strălucesc. E clar că se abţine cu greu să nu râdă.

— Ce credeai că e, un rechin?

Las braţele jos, de o parte şi de alta a corpului încerc să-mi recapăt demnitatea cum pot eu mai bine, cu un dispreţ palpabil adică.

— Eram distrasă, zic, uitându-mă urât la el. M-a speriat Lasă să-i scape un chicotit scurt.

— Mai avem nevoie de un jucător. Presupun că nu

eşti interesată?

Râd zgomotos. Dacă există vreun sport spre care am înclinaţii naturale, încă nu mi-am dat seama care-o fi ăla. Cu siguranţă niciunul dintre cele pe care ne-au pus să le practicăm la educaţie fizică.

— Nici măcar puţin. Dar mersi pentru... asta.

— Că te-am salvat[7] *zice el, suficient de tare* încât să audă toţi cei din preajmă

Pare *epmape* entuziasmat

— Ai putea s-o mai spui o dată, dar mai tare?

Se apleacă spre mine, cu mâna pâlnie la ureche. ÎI privesc ţi mai urât.

— Continuă! mă îndeamnă el. Cred că eşti în căutarea cuvintelor *Mulţumesc că mi ai xalvat viaţa. Quint. Efti cel mai tare!*

Pufnesc. Apoi mă loveşte o idee şi zâmbesc, *făcând* un paş spre el. Fără îndoială, vede ceva tulburător pe faţa mea, fiindcă face imediat un pas în spate. Privirea amuzată devine neîncrezătoare

— O să-ţi mulţumesc după ce eşti de acord să refaci proiectul la biologie cu mine.

Mormăie.

în spatele lui, o fată de clasa a unşpea strigă:

— Quint, haide! Mai joci, nu?

— Da, da! o asigură el, fluturând indiferent din mână spre ea.

Mă uit pe furiş la fată, care mă priveşte îndeaproape, cu un colţ al gurii tras intr-o parte.

Nu-ţi face griji! aş vrea să-i spun. *E numai al tău.*

Quint porneşte înapoi spre fileu. Ridică un deget şi arată *spre mine.*

Răspunsul e tot nu, zice. Dar apreciez perseverenţa.

Se răsuceşte şi se întoarce alergând la joc.

Expir scurt A meritat să încerc.

— Hei, Prudence! strigă o voce, îmi ia *o* secundă să-mi dau seama că-i Ezra Kent, care stă

În picioare de cealaltă parte a fileului. aşteptând să se reia Jocul De îndată ce-mi atrage atenţia, arată din bărbie spre cineva din spatele meu.

— Cine-i tipa sexy cu chitara?

Clipind, privesc în jur. Pentru o clipă, am uitat ce făceam şi unde mergeam. Apoi o văd pe Ari stând turceşte pe pătură, cu chitara în braţe. Dar nu cântă. Vorbeşte cu unii de la scoală, o fată despre care ştiu că-i în formaţia de jazz şi câţiva de clasa a doişpea cu care n-am schimbat vreodată un cuvânt. Jude e şi el acolo, dar stă la distanţă, încă bosumflat, cu picioarele goale îngropate în nisip.

Mă răsucesc iute pe călcâie şi mă uit ameninţător la Ezra.

— Cineva care-i din altă ligă.

îşi freacă mâinile intr-un mod exagerat.

— îmi plac provocările.

îi zâmbesc fals.

— Iar ei îi place integritatea, asa că nu-ţi pierde timpul.

Ezra râde.

— O, frate! O să-mi fie dor de tine vara asta.

— Vei fi singurul, mormăi, dându-mi ochii peste cap.

Mă pregătesc să plec, dar îmi vine o idee.

Ezit şi mă întorc chiar când Quint e gata să servească.

— Hei, Quint?

Se opreşte şi se uită la mine. Mă apropii, astfel încât să pot vorbi în continuare în şoaptă, iar una dintre sprâncenele lui enorme se ridică brusc, de parcă simpla mea prezenţă l-ar pune pe gânduri.

— Să ştii că Jude se descurcă la volei, dacă mai vreţi un jucător.

Ar putea fi o minciună. Sau nu. Fratele meu şi cu mine n-am mai făcut ora de sport împreună din clasa a şasea, prin urmare chiar n-am nicio idee cât e de bun la volei

Privirea lui Quint mă ocoleşte şi se fixează asupra lui Jude.

— Grozav. Hei, Jude! Ai chef de-un joc?

Mă îndepărtez, făcând tot posibilul să par relaxată, ca Jude să nu ştie că am generat invitaţia. Dar planul dă

roade. Câteva

 secunde mai târziu, fratele meu
aleargă spre ei. îmi face un semn din cap, poate dându-.şi seama că e prima dată când ne vedem de când am ajuns.

— Eşti OK, surioară? întreabă, trecând pe lângă mine.

Ştiu ce vrea să zică. Adevăratul mesaj. N-am vrut să vin la petrecere. Mai că ne-a târât aici pe mine şi pe Ari.

Dar mă gândesc la valul care l-a lovit pe Jackson şi la vocea panicată a Mayei, când îşi căuta cercelul pierdut, şi la oamenii care s-au oprit s-o asculte pe Ari cântând la chitară şi dintr-odată zâmbesc. Cu adevărat. Un zâmbet ridicol, încântat, în culmea fericirii.

— Sincer? Mă distrez de minune.

înclin capul spre jocul de volei.

— Te duci să joci?

— Da, încerc. Sper să nu mă fac de râs.

— N-ai cum.

îl lovesc încurajator în umăr şi plecăm fiecare pe drumul lu£

Nisipul se ridică sub paşii mei când mă îndrept spre . Art simţind că port în vârfurile degetelor toată puterea universului.J

..... I . ' . ' . I

Capitolul 11

In dimineaţa următoare mă trezesc devreme, cu mirosul de fum încă în păr, o dovadă vie că petrecerea cu focul

de tabără chiar a avut loc. Că n-am visat totul. O voce raţională din mintea mea insistă că toată povestea cu dreptatea kar- mică este doar o dorinţă deşartă, însă fac tot posibilul să o reduc la tăcere.

Stau întinsă pe pat, gândindu-mă la toate dăţile în care am fost frustrată de nedreptatea vieţii. De elevii delăsători, care, cumva, reuşesc să se bucure de aprecierile profesorilor. De hărţuitorii care nu par niciodată să fie prinşi. De ticăloşii care se ridică în vârful ierarhiei sociale.

Ei bine, asta nu *se va* mai întâmpla. Nu în Fortuna Beach. Avem o nouă judecătoare în oraş.

Mă ridic entuziasmată şi încep rutina de dimineaţă: fac patul, mă spăl pe dinţi, mă îmbrac. Simt că ziua e plină de potenţial. *Viaţa* mea pare plină de potenţial.

Mă uit la ceas. E 6:55. Prima zi întreagă de vacanţă. Sunt gata, m-am dat cu ruj şi toate cele şi totuşi restul casei doarme mai departe. Ştiu c-ar trebui să fiu extenuată, pentru că Jude şi cu mine am ajuns acasă după miezul nopţii, dar sunt cât se poate de trează.

Mă aşez pe marginea patului şi bat darabana pe genunchi. De obicei, ador momentul ăsta al zilei, când sunt singura din familie care s-a trezit. Calmul şi singurătatea mi se par un

cadou rar. care trebuie preţuit. Ori de câte ori este posibil în timpul anului şcolar, încerc să mă trezesc ca să fac lucruri fără să mă bată la cap părinţii sau surorile, însă acum n-am nimic în plan.

N-am teme. N-am proiecte. Nimic de făcut.

Mă uit la raftul de cărţi, gândindu-mă să citesc o vreme, dar ştiu că nu m-aş putea concentra.

Ochii mi se opresc la teancul de dosare şi caiete pe care le-am scos din rucsac cu o seară înainte, toate aşezate ordonat pe un colţ al biroului

Dosarul lui Quint e chiar deasupra, cu foca melancolică privindu-mă de pe copertă.

îl iau. Mă întâmpină acel post it duşmănos şi mă strâmb. Nu vreau să îl deschid. O mare parte din mine vrea să îl facă bucăţi şi să-l arunce pe geam, dar asta ar însemna să fac mizerie în timp ce-l duc în pat şi mă sprijin de perne, mă trezesc că mi-e frică.

Frică de ce totuşi? Că s ar putea să mă fi înşelat în tot acest timp? Că de fapt Quint, într o întorsătură de situaţie şocantă, s-ar putea să fi făcut treabă bună? Că referatul e bine scris, că există o documentare temeinică în spate şi că totul e strălucit? Că poate *eu* am fost veriga slabă din parteneriatul nostru?

Recitesc cuvintele domnului Chavez, dar de data asta mă concentrez la critica adresată lui Quint. *Execuţie dezlânată. Scris lipsit de concentrare.* Bine atunci! Deci asta e. Ştiu că nu e vreo capodoperă. Ştiu că există defecte.

Şi totuşi, nota lui e mai mare decât a mea, decât a *noastră.* îmi fac curaj şi deschid dosarul.

La început, parcurgând referatul, sunt surprinsă, dacă nu chiar impresionată. Primele impresii sunt importante şl, ei bine, prima mea impresie despre lucrare e neaşteptat!. în loc să scrie cuun font tipic da 12, Times New Roman, 1« două rânduri, standardul pentru temele noastre, Quint a creat un MAHIMAMSY

i:s

fel de articol de revistă, cu două coloane aliniate la stânga şi la dreapta. între care a aşezat imagini cu fauna sălbatică şi habitatele marine. Fiecare secţiune este separată de un titlu acvamarin, îngroşat, iar explicaţiile de sub fotografii sunt ordonate. A inclus chiar şi un subsol bej, subtil, pe fiecare pagină: *Conservarea mediului marin prin ecoturism* I *Prudence Bamett şi Quint Erickson.*

Efectul general este plăcut. Elegant. Chiar profesionist. Nu e deloc cum mă aşteptam şi simt o urmă de regret. Cum a fost capabil de o treabă atât de bună şi eu n-am avut idee?

Apoi, fotografiile. Fiecare pagină are cel puţin una şi sunt pe cât de superbe, pe atât de oribile. Păsări marine înecate în petrol negru. Foci cu tăieturi adânci pe flancuri. Lei-de-mare cu zeci de cârlige de pescuit înfipte în piele. Nu am acordat niciodată prea mult credit ideii că o imagine valorează cât o mie de cuvinte, însă trebuie să recunosc că ilustraţiile sunt de mare efect. Mi se strânge stomacul şi revin la prima pagină.

încep să citesc şi... opiniile mele se schimbă treptat.

Litere sărite. Greşeli de ortografie. Propoziţii vagi. Afirmaţii aproape incoerente.

Groaznic! Cum a reuşit tipul să treacă la engleză în clasa a noua?

însă părţile pe care le pot citi fără să mă cutremur şi fără să-mi doresc să fi avut un pix roşu în mână sunt scrise cu pasiune, surprinzător de pline de aspecte şi statistici relevante. Acordă mult timp explicaţiei potrivit căreia comportamentul oamenilor a avut un efect negativ asupra ecosistemelor locale. Detaliază populaţiile în scădere ale unui număr mare de specii marine şi cum sunt acestea afectate negativ de poluare, deşeuri şi pescuit în exces. Este mult peste ce aş fi făcut eu. în fond, referatul este despre ecoturism, nu despre degradarea mediului. Dar trebuie să recunosc că e multă ştiinţă la mijloc. Aflu chiar

şi lucruri noi, lucruri care mă fac să vreau

sA verific sursele şi să văd dacă s reale, inclusiv statistici care sugerează că ecoturismul în sine, dacă nu este monitorizat atent, poate fi mai degrabă în detrimentul decât în beneficiul mediilor pe care vizitatorii speră să le poată conserva.

Evaluarea muncii lui Quint este iar în creştere când ajung, fn sfârşit, la partea de lucrare despre sugestiile noastre privind o industrie vibrantă a ecoturismului în Fortuna Beach. Mă aştept ca următoarele câteva pagini să-mi fie cunoscute, în fond, am discutat despre asta în rarele ocazii în care domnul Chavez ne-a pus la dispoziţie timp să lucrăm împreună la proiect în timpul orelor. Abia aştept să citesc versiunea scrisă a planului meu bine gândit. Staţiunea. Aventurile pe mare. Petrecerile pe plajă. Toate lucrurile care ar face turiştii să se înghesuie în Fortuna Beach pentru distracţie, explorare şi o doză zdravănă de filantropie.

Doar că... nimic. Nu pomeneşte staţiunea. Omite seria mea strălucită de tururi cu barca şi de snorkeling. Nici măcar un cuvânt despre spa-ul cu tratamente complet naturale şi L organice!

i în schimb, potrivit lui Quint. turiştii ar veni în Fortuna **p** Beach ca să... facă voluntariat la un centru de salvare a animalelor.

Gem tare şi mă lovesc cu capul de pat. încă mă doare şi-mi aminteşte de căzătură.

Serios? în toate conversaţiile noastre, a insistat să ne ~~ax~~ăm pe Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach. Credea că oamenii cărora le pasă cu adevărat de salvarea oceanelor ar adora să vină la centru, să ajute la îngrijirea animalelor, să înveţe despre ce înseamnă recuperare şi să descopere schimbările de stil de viaţă benefice, pe care le pot adopta.

De fiecare dată când le-a pomenit, mi-am dat ochii peste cap, **aşa** cum o fac şi acum. De ce ar investi bani comunitatea

11»

în construirea unui centru de recuperare a animalelor, când putem avea un *spa?* Vrem să atragem milionari, nu hippioţi!

Când troc peste ultimele paragrafe şi ajung la pagina finală, sunt deja plină de nervi. Măcar s a obosit să includă o bibliografie, deşi remarc că nu a oferit referinţe pentru fotografii ceea ce-i o blasfemie când vine vorba despre lucrările şcolare, dacă mă întrebaţi pe mine.

Văd una dintre surse şi încremenesc. Spre deosebire de celelalte menţiuni, în mare parte pagini web, câteva reviste şi nişte cărţi aruncate la grămadă, ca să dea bine, Quint a inclus un interviu.

Roşa Erickson, fondatoarea şi proprietara Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach. Un interviu de Quint Erickson.

— Stai aşa! mormăi eu, stând mai dreaptă. Centrul de salvare e real?

îmi iau telefonul de Ia încărcat şi caut rapid. Iată-1! N-are site oficial, dar compania este înregistrată, cu o adresă aflată la câţiva kilometri nord de centrul oraşului Mai caut puţin şi găsesc numele. Roşa Erickson.

— Ticălosul!

Las telefonul pe pătură, sar din pat şi încep să umblu prin cameră. Nu ştiu dacă Roşa e mama sau bunica sau mătuşa lui Quint, dar e clar că sunt rude. Cum de a omis să precizeze că acest centru de salvare, cu care insista atât, există în realitate? Şi că are o legătură personală cu el? Dacă ştiam, mi-aş fi regândit complet planul pentru proiect. Ne-am fi putut concentra pe impactul centrelor de salvare în comunitate sau aş fi putut face vreo demonstraţie mişto despre ce fel de muncă se face la centru. Am fi putut-o invita pe Roşa, oricine o fi ea, să vină să vorbească la oră sau poate chiar ni s-ar fi permis să ne ducem colegii într-o excursie uluitoare, chiar direct pe teren.

Am fi putut să avem un proiect realmente grandios!

Cum de a putut Quint să ţină totul secret? Şi. poate chiar mai important, *de ce?* **De ce nu mi-a zis?**

Mă opresc şi mă uit urât la referat. L-am întors iar când am sărit din pat şi văd post-it-ul. Nota aia de 8 râde de mine.

Acum măcar înţeleg mai bine remarcile domnului Chavez. Nu există aproape nicio conexiune între macheta mea ţi lucrarea lui Quint care să sugereze că am făcut echipă, că am lucrat împreună la un proiect coerent. Dar nu este vina *mea* **şi refuz să-mi las media generală să scadă pentru că el n-a catadicsit să-mi aducă la cunoştinţă aceste informaţii foarte relevante.**

Iau telefonul şi verific din nou adresa centrului de salvare.

Nu-mi pasă de domnul Chavez şi de regulile lui Voi reface proiectul şi va fi atât de grozav, încât nu va avea de ales decât să-mi acorde nota pe care o merit cu adevărat.

Capitolul 12

Tata este în bucătărie, singur la masă, cu o cană de cafea *şi* cel mai nou număr al revistei *Rolling Stane.*

Ridică privirea când intru, apoi se uită la ceasul de pe cuptorul electric.

— Te-ai trezit înainte de opt! Nu eşti în vacanţă?

— Tată, când am dormit eu vreodată după opt, fie că era **sau nu** vacanţă?

Pun o felie de pâine în prăjitor. Pe insula de bucătărie sunt **banane** proaspete, dar în dimineaţa asta n-am chef să mă complic cu mixerul.

— Am lucruri de făcut, ştii

— Da? chicoteşte tata. Nu multe, sper. Mama ta şi cu mine avem câteva idei despre cum să-ţi petreci timpul vara asta.

Mă încrunt Ia el, brusc neliniştită.

— Cum ar fi?

— Păi...

Foloseşte un cârd de abonament ca semn şi închide revista.

— Voiam Bă aşteptăm să discutăm cu voi la cină, dar, fiindcă ai întrebat, ne gândeam că e timpul ca tu şi Jude să Începeţi să ajutaţi la magazin.

Mă uit lung la el Să ajutăm la magazin?

La magazinul de *discuri?*

Îmi trec prin minte următoarele trei luni, pline de turişti

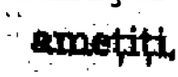

unu, re inovnfi?. vermia fnnil Inveteraţi şi enervanţi. cărora U place sâ bată câmpii despre cum muzica digitala n-are iqfflet, *omule.* versu« oamenii care intră Încercând să vândă colecţia bunicului lor şi nu pot înţelege de ce le putem plăti doar 50 de cenţi pentru un exemplar uzat din *Hotel California*

Mă uit la tata şi ştiu că ar fi o tactică greşită să râd în gura mare, aşa că zic doar:

- Ha!

Atât. Atât m a dus capul. *Ha!*

Tata, simţindu mi lipsa de interes, se transformă repede din voios şi plin de speranţă în mustrător.

— în caz că ai uitat, e afacerea familiei. Şi faci parte din familie.

— Da. ştiu, zic repede. Doar că...

Trag de timp, căutând o scuză. Orice scuză. Orice scuză în afară *de Am o dorinţă egală cu zero să-mi petrec vara blocată* ¡a *tejgheaua magazinului vostru amărăt, care miroase a naftalină, ţi să le spun clienţilor fideli că nu, ne pare rău, n-am mai primit ceva glam metal' de săptămâna trecută.*

— Doar că... mă gândeam să... fac voluntariat, mă aud spunând

Stai.ee?

Tata ridică o sprânceană şi-mi spune pe un ton sarcastic

— Voluntariat? Unde, pe faleză?

Sunt cuprinsă de indignare. Nu poate fi *atăt* de surprinzător faptul că aş vrea să fac voluntariat pentru o cauză nobilă. Tot gimnaziul am meditat, de două ori pe săptămână, după terminarea programului,

câţiva copii de grădiniţă şi de clasa Intăi. ceea ce însemna, În mare parte, că le citeam cărţi cu poze, dar, chiar şi aşa, cred în fapte bune şi fn acţiuni carita-

• Glam metal (cunoscut şi tub denumirea de halr *rrurtal* aau *pop metab* este un tubgen de heavy metal (n. rad.).

bile. Poate nu mai am atât de mult timp, dar ideea că aş face filantropie n-ar trebui să genereze suspiciune.

— Nu pe faleză, spun. Exista un loc care se numeşte Centrul de Salvare a Animalelor Fortuna Beach. Au animale rAnite. Lei-de-mare şi altele. Le ajută să *se* întremeze

Cel puţin, presupun că asta fac. Am trecut repede peste mare parte din lucrarea lui Quint şi am doar o idee vagă despre scopurile centrului.

—- Ah! face tata.

Cunosc acest *ah.* Cuprinde pagini întregi de confuzie.

Ah, nu mi-am dat seama că-ţi plac animalele. *Ah,* a trecut multă vreme de când ai pomenit despre orice fel de voluntariat. *Ah,* credeam că plănuieşti să-ţi petreci vacanţa de vară cu Ari, mâncând îngheţată şi numărând zilele până devine acceptabil social să începeţi să fiţi obsedate de cererile de admitere la colegiu. (Nu înainte de clasa a unşpea, fireşte, dar am pus bazele unei liste pentru momentul oportun.)

Dar tata nu spune nimic din toate astea.

— N-am auzit de el, zice, în schimb.

— Nici eu. Mi-a povestit un prieten.

Mă cutremur vizibil la ideea că Quint îmi e *prieten,* dar mă întorc spre felia care tocmai a sărit din prăjitor şi mă concentrez s-o ung cu unt de arahide.

— E pentru şcoală?

Ezit.

— într-un fel? ŞL., ştii ce, m-am gândit c-ar fi bine să fac ceva pentru comunitate şi pentru... habitatele marine... locale.

Las cuţitul în chiuvetă.

— Plănuiam să merg azi acolo şi să văd dacă au nevoie de ajutor.

Ezit iar, zâmbind, şi întreb:

“ Ar fi în regulă?

— Păli, xice el lent, nesigur.

Văd cum i **se** mişcă rotiţele în cap. în timp ce încearcă **să adopte cea** mai bună abordare părintească. Insişti să ajute **copilul la afacerea** familiei pentru a-şi dezvolta simţul **responsabilităţii şi** etica muncii sau încurajezi interesul neaş**teptat** pentru altruism şi bunăstarea animalelor? în cele din urmă, işi drege glasul.

— Ştii ce? Tu mergi să discuţi azi cu ei şi vezi cum ţi se pare, iar eu vorbesc cu mama ta şi nc reunim diseară la cină

Işi încheie afirmaţia cu o încuviinţare mulţumită. Practic, fl văd felicitându-se singur că a rezolvat altă dilemă de edu* raţiP parentală. Sau că a amânat o până ce-şi spune şi mama părerea

— Vrei să te duc cu maşina?

— Nu, mersi' Iau bicicleta E doar la câţiva kilometri. încuviinţează din nou, dar apoi pare să se gândească mai bine

— Ştii ce, Pru, te tachinam mai devreme, cu **faleza. Ai** muncit mult anul ăsta. Meriţi să te relaxezi în vacanţă **Aşa că... £1** voluntariat la centrul ăla sau vino sA stai cu mine l* magazin ori **fă** ce-ţi place Dar să nu uiţi să mai şi ieşi **sâ te** bucuri de soare, da?

f Mă uit lung la el O spune atât de nevinovat, însă nu pot »A no simt că vorbele lut «scundunatacsubtll. Vu munci atdtds % mult, *tneâi sâ uiţi* **<d** *te dlttrexi.*

I at<t d* pn«xupat* de faptul că nu Ştiu

ml distrez? 81 mâ relaxez? Da, muncesc mult Da. cred în pragmatism şi eficienţă şi exoelare la lucrurile pa car» te fac» . Oirtufiiastaf

Nu «ic însă *nimic. în* **schimb, fi zâmbesc încordat de sfâtt ft voi lua tn considerare.**

Apune, oftând

--i'■ • „ ■ i?,' •" ■' ..... ;• v. ... ·

Revine Ia cafea şi la revistă, bucurându-sedeultimeleclipe de linişte înainte ca restul surorilor mele să se trezească

Iau pâinea prăjită şi ies. îmi pun casca pentru bicicletă şi îmi îndes în gură ultima bucată de pâine, fără să fi decis încă ce simt faţă de mica mea minciună nevinovată. Nu m-am gândit niciodată să-mi folosesc orele de vacanţă făcând voluntariat la o asociaţie nonprofit. Cel puţin, cred că acest centru este nonprofit, deşi rru-e neclar. în orice caz, dacă aveam această intenţie, aş fi ales ceva diferit, cum ar fi să scriu newslettere pentru fundaţia YMCA locală, să înfiinţez o bibliotecă gratuită pe Main Street ori să organizez o vânzare de prăjituri ca să trimit un copil dintr-o ţară emergentă la şcoală sau... ceva. Dar ţestoase şi vidre sau ce mai au ei acolo? Serios, n-am nimic împotriva animalelor marine. Şi chiar trebuie să rezolv proiectul pentru domnul Chavez. Pare o cale sigură.

Dar... Nu-i tocmai scopul vieţii mele, ceva pe sufletul meu.

însă, dacă lucrurile nu merg bine azi. pot concepe un plan de rezervă. Pot găsi altă organizaţie unde să mă ofer voluntară, ceva mai în armonie cu interesele mele, şi le spun alor mei că mi-am schimbat planurile.

Să mă îngrijesc de o bibliotecă gratuită *chiar* ar fi distractiv...

Mă opresc, încruntându-mă la gândul pasager. Ceva îmi spune că puţini mi-ar împărtăşi părerea. E posibil ca ideea *mea* despre activităţi distractive, relaxante şi plăcute să fie atât de diferită de ale tuturor?

Dar oare asta înseamnă că-i ceva în neregulă cu mine sau cu ei?

Clatin din cap. Orice aş decide în privinţa

voluntariatului va da bine în cererile de înscriere la colegiu. O vară petrecută la un centru de salvare a animalelor marine n-o fi fost planul iniţial, dar îmi dau seama de beneficiile pe termen lung. Deja vizualizez toate eseurile înduioşătoare pe care le voi scrie şi

în care voi explica felul în care am făcut lumea mai
prin dedicarea mea altruistă. Viitorul meu CV va fi
mult bun decât cele ale altor candidaţi, pentru că
mi-am petrecut o parte din timp făcând ceva atât
în folosul comunităţii

E un lucru bun, îmi repet călcând pedalele.

E cel mai bine aşa.

Cu siguranţă e mai bine decât o vară petrecută la magazin.

Vântul sărat e răcoros şi-mi suflă peste obraji şi prin păr Dimineaţa e călduroasă, dar plăcută. Trec pe lângă o groază de oameni care îşi plimbă câinii chiar şi pe lângă copii care aleargă printre stropitorile peluzelor. Trec pe lângă un bătrân care-şi tunde iarba şi pe lângă nişte zugravi care montează schele. Trec pe lângă al ţi oameni pe biciclete, unii în costume, alţii în şorţuri de baie. Ne zâmbim ca nişte buni vecini

Mă opresc lângă un magazin mic şi aştept să se facă verde. Maşina de lângă mine are geamurile coborâte şi zâmbesc când aud din boxe -Good Day Sunshine”. Bat darabana pe ghidon, fredonând. Surprinzâdu-mă chiar şi pe mine, îmi imaginez c-aş putea să cânt melodia la seara de karaoke, asta dacă ne mai întoarcem.

Dincolo de hărţuitori şi băuturi vărsate, a fost chiar distractiv.

Sunt tot distrasă, gândindu-mă că poate aş face un duet cu Ari, când se face galben. Ajustez pedalele şi mă pregătesc» dar arunc o privire în parcarea magazinului Un SUV strălucitor trage în parcare.

Mijesc ochii ca nişte raze laser.

E un loc de parcare pentru persoane cu

dizabilităţL. Dar nu-i niciun sticker cu scaun rulant pe plăcuţa de înmatriculare şi nkio etichetă pe retrovizoare.
; Jiitorc roata din faţă spre trotuar. Când mă apropii, examinez maşina cu atenţie, căutând un semn că ar merita acest

loC râvnit de lângă intrare. Locul care ar trebui folosit doar de cei care au cu adevărat nevoie de el.

Se deschide portiera şoferului şi privesc un om de vârstă mijlocie care coboară şi se grăbeşte să intre. Din ce văd, n-are nicio dizabilitate. Nici măcar nu şchiopătează.

N-are pasageri.

Clatin din cap. scârbită. Cine se crede? Ar putea apărea oricând cineva care chiar are nevoie de locul ăla! Va obliga vreo bunicuţă să se chinuie să traverseze parcarea, cu baston sau cadru?

îmi mişc degetele, simţind cum îmi vibrează sângele. Preţ de o clipă, mă gândesc: *Pe cine păcăleşti, Prudente?* N-o să meargă!

Dar nu las îndoiala să câştige şi strâng pumnul cât pot de tare.

în aceeaşi clipă, un pescăruş zboară deasupra maşinii şi scapă o pată albă şi perfectă de excremente pe parbrizul SUV-ului, obstrucţionând vederea şoferului

îmi scapă un hohot de râs surprins şi duc mâna la gură. *La fix.*

Bărbatul iese din magazin o clipă mai târziu, cu o băutură energizantă. Se uită la maşină şi înjură.

Răsucesc bicicleta şi pornesc iar pe stradă, cu trupul vibrând de mulţumire.

După aceea drumul devine interesant Sunt ca un radar; căutând nedreptăţi Puterea nou-descoperită pare să-mi pulseze în vârfurile degetelor, gata să fie eliberată. Caut cu îndârjire o şansă nouă de a o vedea în acţiune, iar ocaziile sunt deodată peste tot

Trec pe lângă nişte băieţi de gimnaziu care vandalizează un automat de lângă Ike's Grocery.

Strâng pumnul şi sucurile furate le explodează în faţă.

Văd o fetiţă care aruncă pietricele într-o veveriţă.

O

clipă mai târziu se loveşte la picior şi aleargă la smiorcăindu-se.

Văd un bărbat într-o staţie de autobuz strigând lucruri nepotrivite unei femei care face jogging, Ea îl ignoră. Când se apleacă să îi admire posteriorul, fac să-i crape Iui blugii în fund.

Am luat foc. Tremur de încântare. Sunt în extaz şi ştiu asta» dar n-am cerut eu darul, aşa că mă gândesc c-oi fi făcut ceva ca să-l merit.

Sunt la doar câteva străzi de centrul de salvare, când trec pe lângă un panou publicitar pe lângă care am trecut» probabil, de sute de ori, fără să-i dau atenţie. Doar că acum de el e proptită o scară, iar pe platformă stă o persoană care poartă un tricou larg şi un fes verde şi ţine în mână un tub de vopsea spray.

Opresc bicicleta» uluită că ar avea cineva curajul săvanda- lizeze un panou în plină zi

Panoul face reclamă la Blue’s Burgers, un loc respectabil în comunitate încă din anii 1960. în partea dreaptă a imaginii imense este un cheeseburger pozat de aproape» dând pe afară de murături» salată şi un sos cremos. Pe fundal se vede o pajişte verde, cu două vaci cu pete albe şi negre, care pasc liniştite. Sloganul Blue’s este imprimat sub formă de replici deasupra capetelor lor: SUNTEM VACI FERICITE, DECI VEŢI FI CLIENŢI MULŢUMIŢI!

Dar vandalul a trasat un X cu spray peste mesaj şi începe să mâzgălească altceva peste imaginea cu cele două vaci

Mfi cuprinde indignarea. Este o afacere locală. Este o proprietate publică- Şi acum, cineva va trebui să cureţe panoul sau să plătească pentru a4 înlocui

Pufnesc şl strâng pumnul

Vandalul se întinde după o culoare diferită. Şi alunecă-

ua

Scara se mişcă, Aud un strigăt şi sunt surprinsă să descopăr că-i o fată.

Apoi cade.

Totul se derulează cu încetinitorul. Mâinile ei dau să prindă scara şi nu găsesc nimic. Corpul îi cade, de la cel puţin trei metri. Văd un petic de iarbă şi buruieni, nu de asfalt, şi totuşi... aud trosnetul.

Mi se întoarce stomacul pe dos şi simt gust de fiere la zgomotul acela teribil, urmat de strigătul ei de durere.

I-a căzut fesuL Are părul negru, lucios, strâns în două cozi în spatele urechilor.

îmi *sare* inima. E *M*organ, prietena lui Quint de acum două **seri.**

Arunc bicicleta lângă un copac şi mă pregătesc să o iau **la goană** să o ajut, dar lângă trotuar s-a oprit o maşină şi o **femeie aleargă** deja, cu telefonul în mână. *Doamne, eşti bine? Sun la salvare!*

înghit şi fac un pas în spate. încă mi-e rău. Sudoarea rece mi s-a adunat la ceafă şi casca de bicicletă mi se pare prea **grea, prea** strâmtă. Ignor senzaţia şi-mi trec piciorul peste şa.

Mă întorc şi pedalez cât pot de repede în direcţia opusă.

Capitolul 13

Ajung într un pare din apropiere şi îmi las jos bicicletaîna inte să mă prăbuşesc pe o bancă de lemn. Smulgându-mi casca. îmi iau fruntea în palme. Văd scena iar şi iar, momentul în care va alunecat piciorul. Când şi a pierdut echilibrul. Când a ţipat şi a căzut.

Eu am făcut asta. *Eu* am făcut asta.

Aş fi putut s-o ucid.

Durează o vreme să mă liniştesc. Durează o vreme înainte **ca bătăile** frenetice ale inimii să mi se domolească şi să mă **pot gândi** raţional la ce s-a întâmplat.

Durează chiar mai mult până să mă conving că nu, fireşte că n-am făcut *eu* asta.

Pedepsele pe care le împart n au venit de la mine. M-oi fi gândit eu c-ar trebui să se întâmple ceva tuturor acelor oameni, dar universul a decis pedepsele. *Eu* n-aş fi permis niciodată ca o persoană să cadă de pe o scară, fie că încălca legea sau nu A fost mâna universului.

În plus, dacă e vina cuiva, e a lui Morgan. Sa pus singură !n pericol, urcându-se acolo. Probabil nu s-a gândit să fixeze ***mai*** bine scara. Sau poate că e stângace de felul ei.

Mai mult, probabil c-a meritat-o, Făcea rău altora prin acţiunile **ei** Unui antreprenor local, Frumuseţii orăşelului nostru plicticos, de pe coastă, în plus, când

ne am întâlnit la

Encanto a fost cu nasul pe sus, s a uitat non stop la telefon chiar şi-n timp ce cânta lumea.

Universul ştie ce face. Trebuie. Este *universul.*

Treptat, mâinile nu-mi mai tremură.

Ştiu câ încerc să justific ce s-a întâmplat, dar ce altceva pot să fac? Trebuie să cred că universul mă susţine.

în cele din urmă, după câteva respiraţii lungi, prin care încerc să scap de toată energia negativă, mă urc iar pe bicicletă.

Sunt mai aproape de centrul de salvare decât credeam şi restul drumului înseamnă doar să merg cu viteză constantă pe o stradă cu două benzi, străjuită de chiparoşi şi de tufe de mure sălbăticite. Nu doar că nu văd pe nimeni purtându-se nepotrivit, nu văd pe nimeni şi punct. E un drum liniştit şi nu cred c-am mai fost pe aici. E suficient de departe de Main Street şi de plajă ca să nu atragă turiştii. întrezăresc câteva rase înghesuite în spatele copacilor, ferme cu găini şi capre şi terenuri cultivate.

Aproape că trec pe lângă centru. în ultima secundă strâng frâna de mână şi-mi proptesc picioarele pe pavaj.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, din moment ce clădirea nu îndeplineşte nicio aşteptare. E clar de ce Quint nu s-a ostenit să includă imagini cu această destinaţie reală de salvare a animalelor, „turistică", zice-se, în referat. Cred că-mi închipuisem un acvariu. Ceva fin şi modem, cu multe locuri de parcare, unde ar fi încăput un autocar plin de copii care să vină în excursie cu clasa. îmi imaginam un centru educaţional, cu plăcuţe care să detalieze ecosistemele delicate din oceanele noastre şi modu- nle în care oamenii pot ajuta, bând mai puţină apă îmbuteliată şi alegând să consume peşte prins sustenabil. Credeam c 0 să văd bazine de sticlă pline cu

peşti tropicali şi câte un eu 'mare sau poate chiar nişte spaţii imense pentru balene

şi delfini. Şi o piscină în cam să poţi *big»*
mâna, să nările aspre ale stelelor-dc mare sau să)»şi aricii^. să-şi înfăşoare acele în jurul

îmi dau seama, în timp ce întorc în parcarea cr> că-mi imaginam centrul de conservare din *în căutare# Dory,* **filmul Pixar. Tehnologie. Eleganţă. Cu mesaje edixa- tive citite de Sigoumey Weaver şi transmise prin difuzoare fiecare câteva minute.**

Probabil erau aşteptări nerealiste. Până la urmă, dacă Fortuna Beach ar fi avut o asemenea instituţie, aş fi ştiut despre ea.

Dar realitatea despre Centrul de Salvare a Animalelor Marine este că... e mic. Şi, cel puţin la exterior. complet neremarcabil.

Mirosul de peşte mort mă loveşte înainte să mă opresc din pedalat. Nu văd niciun ras tel pentru biciclete, aşa că o sprijin de o balustradă de la intrare. îmi scot casca, o atârn de ghidon şi privesc clădirea mică, de două etaje. Este lungă şi înguată.

cu acoperiş plat şi ziduri de beton. Foarte industrială. Foarte

utilitară. Deloc primitoare. Cel puţin cineva s-a străduit să înveselească faţada cu un strat de vopsea coral

Două dubiţe albe din parcare au numele şi numărul de telefon ale centrului imprimate pe lateral, încurajând oamenii să sune dacă văd un animal rătăcit sau rănit. De gard e

proptită o stivă de lăzi, alături de un şir de cuşti, aşa cum vedem la un adăpost pentru câini Câteva magazii temporare, de plastic, sunt în apropiere, cu uşi ferecate cu lacăte. Aud lătrături *şi îmi ia o*

clipă să-mi amintesc că nu mă aflu la un adăpost pentru câini Cred că focile sau leii-de-mare scot zgomotele acelea.

Pentru o clipă, mă întreb ce caut aici Trebuie să scriu im referat, un referat *mai bun,* **care să-l impresioneze pe** *âom-* **nul Chavez, cu regulile sale aberante, şi de dimineaţă eram**

convtnH ei kru! Aste • biletul meu cAe*)fA*or VM«*t «a d»u seama A* 1*0tun iui *Qutnt* cu *'vnuril* şl «4 mj *r* jwr tw <fe prwriUrt peneru • »» potrM «ȷ hjrrir«. «cm* 4 ^⁴™ joc bine clrţlk, *»ş pui,»* «4 trtmtt nrfrmt*d rrrteu# firi ea domnul Chavez *« ştie & n a *foct ton&cat* * *Q&M* *Pentru* cA «te implicat Intr-un fel mal ocoltt**

Cred ci pot face asta

Prtveac iar clădirea, strâmbând din nas cârd un nou damf de fructe de mare stricate acoperă pnma adiere de nare şi pefte.

Dar *IncA* nu mi am luat niciun angajament Intru şi vâd ce *şi* cum. vorbesc cu ei, îmi dau seama cinei Roaa Enckson fi ce legătură are cu Quint, apoi spicuiesc ce pot folosi pentru proiectul revizuit. După aceea plec. Cât despre ce le voi spune alor mei despre noua mea calitate de voluntar păi. mă TOI **ocupa de asta când va veni momentul**

***Aplic* nişte ruj pe buze, îmi netezesc bluza şi mă apropii de intrare: o uşă galbenă, decolorată, cu o fantă pentru corespondenţă Ezit, intrebându-mă dacă ar trebui să bat E un loc în care se lucrează, dar din câte-mi dau eu seama publicul nu are acces**

***Mi încumet Si lovesc uşor* uşa cu încheieturile degetelor. Aştept, dar nu aud decât strigătele îndurerate *şi* perpetue ale animalului marin responsabil de toată gălăgia asta**

După câteva secunde, apăs clanţa Uşa se

deschide fi bag capul Intr-o cămăruţă, care ar putea trece drept bol deşi e mai mic decât dormitorul meu de acasă. Mai multe muşte băxâie fa jurul unul birou de lemn, plin de hârtii. Un perete e acoperit cu lambriuri false, aproape identice cu acelea din subsolul noctru, reflcut ta anii 1970. Văd multe fotografii înrămate cu bârbaţl şi femei care ţin furtunuri fi mopuri fi xâmbeec larg ta aparat sau se ţin de braţ pe plâjâ ori ouuntaeaaâ «ţ««taasă P® o masă metalică.

o uşă deschisă, aflată pe peretele opus, duce spre un cop dor lung şi îngust. O privire rapidă mă face să mă gândea la un grajd, cu o serie de pereţi joşi delimitaţi în secţiuni. Camere separate pentru animale. Dar. în loc de fân. acest grajd are podele acoperite cu linoleum şi duhneşte a peşte, nu a îngrăşământ

Lângă uşă e un poster de film înrămat – emblematicul poster pentru *Fáid,* dintre toate posibilităţile!

Dar, nu, când mă uit mai atent văd că este o reinterpretare. Capul imens al rechinului care iese din adâncuri este de fapt o şalupă cenuşie, văzută de sus, iar fata care înoată a fost înlocuită de un rechin cu aspect inofensiv. Titlul, *Legi', are* şi un subtitlu: OAMENII UCID 11 400 DE RECHINI PE ORÁ. RECHINII UCID 12 OAMENI PE AN. PETIŢIE PENTRU SCHIMBAREA LEGILOR PRIVIND SACRIFICAREA

RECHINILOR.

— Pe oră? îngân.

Cum poate fi reală statistica asta?

Nu pot să nu mă cutremur la al doilea număr. Ideea de a fi târâtă în ocean de un rechin alb m-a ţinut trează cu nopţile şi nici măcar n-am văzut *Fălci.*

îmi atrage atenţia o foaie de hârtie standard. Cineva a prin- *J* **Ut altă** reinterpretare a posterului şi **a** lipit-o lângă prima. **De dau asta,** titlul este *Paie",* fata care înoată a fost înlocuită **de** o **ţestoasă,** iar .monstrul" care iese din adâncuri este un mănunchi de paie de plastic în formă de cap de rechin.

Chicotesc Aata-i chiar foarte inteligent.

Strigătele animalelor marine *cresc* brusc în intensitate şi mâ întorc apre o uşă cu plasă. Dincolo de ea se află o curte mare, plină de garduri de sârmă şi piscine de plastic şL.. am identificat gălăgioşii

• Joc de cuvinte intre /au«, titlul filmului fi cuvântul *Lawi* (legi) (n. rad.)- *• Joc de cuvinte intre Jow», titlul filmului şi cuvântul Stmuw (paie) (n. red).

înconjor biroul, atentă să nu dau jos teancurile de hârtii, şi mâ apropii de uşâ.

Curtea nu are bazine elegante. Nici acvarii gigantice. Dar are o groază de foci. Sau poate-s lei-de-mare. Sau vidre? Nu ştiu, dar vietăţile marine sunt lucioase şi relativ drăguţe şi împroaşcă apa din piscinele de plastic sau se fugăresc *pe* betonul care sclipeşte de băltoace.

Remarc că, deşi unele dintre piscine sunt din acelea mici şi de plastic, pentru copii, precum cele pe care le-aş cumpăra de la magazinul universal de pe Main Street, altele sunt mai mari, construite în pământ, în partea din spate a curţii interioare. Un şir de copertine şi corturi şi prelate legate de părţile de sus ale gardurilor oferă o umbră pestriţă. Soarele se ridică deasupra unei laturi a clădirii. 0 încâlceală de furtunuri îşi croiesc drum de la o platformă la alta, iar în fiecare colţ sunt echipamente: răcitoare şi plase pentru piscină, perii de curăţat şi mai multe găleţi decât ai vedea la magazinul de bricolaj local

Tresar când o uşă se trânteşte la dreapta mea. Două femei în tricouri galbene identice ies din capătul clădirii şi se apropie de o piscină pentru copii, care adăposteşte un singur animal. Le priveşte apropiindu-se, cu mustăţile tresărind în jurul nasului

— Mă scuzaţi? zic, deschizând uşa cu plasă, ale cărei balamale scârţâie îngrozitor.

Cele două femei se întorc spre mine. Una pare cam de vârsta mamei iar părul negru îi e strâns într-o coadă neglijentă. Cealaltă este mai în vârstă şi mai solidă, poate la vreo 70 de ani, cu părul prins în coc şi cu un şirag de perle în jurul gâtului care nu merg deloc cu tricoul simplu.

— Bună, spune cea mai tânără. Te putem ajuta?

— Poate. Mă numesc Prudence Bamett şi lucrez la un proiect despre ecoturism. Speram să aflu mai

multe despre

centru, despre ce faceţi aici şi cum ajută fauna şi comunita- tea. Poate că aş putea chiar... să vă ajut? Ca voluntar? Câteva ore,,, sau poate să vă pun întrebări, dacă nu sunteţi ocupate?

Femeia mai în vârstă râde şi-şi bagă un clipboard sub braţ.

— Oh, drăguţă. Suntem mereu ocupate.

Oftează şi se uită la cealaltă.

— Să văd dacă găsesc pliantele de anul trecut, pentru ea.

Dar femeia cu părul negru o ignoră. Se uită la mine, încruntată.

—Ai zis *Prudence*[1]**?**

— Da, doamnă.

îndrăznesc să mă îndepărtez câţiva paşi de uşă. Mă uit la cea mai apropiată piscină, din spatele gardului. Animalele nu par să observe că a apărut o străină Sau nu le pasă.

— Nu vă răpesc prea mult din...

—Eşti la liceul din Fortuna? mă întrerupe.

Privirea ei mă cuprinde din cap până-n picioare, dar nu-mi dau seama ce evaluează.

■ —Cred că~l ştii pe fiul meu. Quint.

încremenesc. Expresia mea rămâne neutră, profesională, dar la interior sunt şocată. Este mama lui Quint? Şi... el m-a pomenit? *Mamei* **lui? ce lucruri oribile i-a spus sau ce acuzaţii au fost rostite la adresa mea. Dacă se plânge de mine pe jumătate cât mă plâng eu de el, mă aşteaptă o bătălie cruntă şi îndelungată ca să intru to graW^**

Zâmbetul mi se lărgeşte şi încerc să uit că eu şi

Quint am fost duşmani de moarte în ultimele nouă luni Poate că i-a şi»

mamei lui doar că am fost parteneri de laborator şi am lucrat împreună la proiectul de semestru.

Aşa e, tic, cu mai multă voioşie în glas. Am fost parteneri de laborator anul ăsta, la biologie. Sunteţi Roşa?

— Da, îmi confirmă, aproape smulgându-şi cuvântul de pe buze, părând confuză. Şi ea este administratoarea noastră, Shauna.

Shauna îmi zâmbeşte şi chipul ei rotund face gropiţe.

— Mă bucur să cunosc o prietenă a lui Quint. Chiar mă întrebam când va începe să aducă fete aici. M-am gândit că e doar o chestiune de timp.

Râd jenată. Ah, dac-ar şti ea!

— Mă bucur să vă cunosc.

— Mergi la cursuri de vară sau...? întreabă Roşa.

— Nu. Doar că...

Mă opresc. Ce să-i spun?

— încerc să obţin nişte puncte în plus. Toţi îmi spun să nu mai încerc să mă autodepăşesc, dar nu mă pot abţine. Iar domnul Chavez m-a făcut să apreciez viaţa marină locală, la ora lui Mor de nerăbdare să aflu mai multe despre ea!

Pentru prima dată, răspunsul meu pare s-o mulţumească pe mama lui Quint.

— Ştii că nu suntem o instituţie publică? întreabă Shauna. Desface un pix de pe clipboard şi îl loveşte de pagini

— Dar cu siguranţă te pot ajuta să-ţi fixezi o programare. Roşa, mă duc să verific calendarul săptămânii.

Intră în clădire, fredonând.

— îmi pare rău! îi spun Rosei N-am vrut să vă deranjez. Dacă pot pune câteva întrebări despre habitatele marine locale şi poate despre impactul

turismului asupra acestor animale superbe, e perfect.

Roşa chicoteşte fără umor.

— îţi pot oferi tone de informaţii, spune ea sec. Dar Shauna are dreptate. Nu e o zi bună. Una dintre voluntarele noastre n-a apărut azi şi tocmai ce am recuperat o leoaică-de-mare de dimineaţă... este a doua oară când a fost adusă şi...

Scoate un sunet plin de dezamăgire. Dar apoi flutură din mână, lăsând frustrarea la o parte.

— Nu contează. E o poveste tristă. Poate programăm o conversaţie telefonică. Sau, facem aşa, îţi dau cartea mea de vizită şi-mi trimiţi întrebările pe e-mail?

— Da. zic eu, în timp ce Roşa trece pe lângă mine, păşeşte în hol şi începe să scotocească într-un sertar. Ar funcţiona. Ar fi grozav, de fapt.

Găseşte o carte de vizită şi mi-o întinde, apoi se dă înapoi, cu două degete la gură. Are din nou expresia aceea încruntată.

— Ştii ce, spune ea, nesigură, Quint ţi-ar putea spune la fel de multe ca mine despre locul ăsta. Poate discuţi cu el.

Râd Nu mă pot abţine. Dacă sugerează asta, e clar că nu cunoaşte detaliile parteneriatului nostru mai puţin sclipitor.

— Nu, zic eu, dorindu-mi să-mi iau râsul înapoi de îndată ce se face auzit. Adică sunt convinsă că el... doar că sunt sigură că ar fi mai bine pentru proiect să discut cu...

Mă uit la cartea de vizită.

— Cu proprietara şi directoarea. Nu cu, ştiţi dumneavoastră, cu fiul ei

— Păi chiar şi aşa, ştiu că profesorul tău de biologie a susţinut cu îndârjire perioada petrecută de Quint aici. Dacă doreşti să revii poate discutăm despre acele oportunităţi de voluntariat de care ai pomenit. Sincer, e ceva timp de când nu am mai

adus oameni noi aşa că nu-s complet sigură ce să fac cu tine. Dar, cu un pic de pregătire, chiar s-ar putea să fie bine să mai avem o pereche de mâini.

— Da, zic, strecurând cartea de vizită în buzunar. Voluntariat. Da. îmi pare rău că nu e nimeni să mă... pregă

tească? Sunt convinsă că e nevoie de timp şi de efort. Ar trebui să vă las să vă reluaţi munca. Dar vă trimit întrebările *pe* e-mail. Vă mulţumesc!

Ochii ei fac riduri la colţuri când zâmbeşte şi mi **se pâre** ciudat că pare în acelaşi timp prea tânără şi prea în vârstă. Spre surprinderea mea, mă trezesc căutând o asemănare cu fiul ei. Părul şi pielea îi sunt mai închise, iar sprâncenele mult mai subţiri... deşi presupun că poate fi vorba de îngrijire, la fel de mult cât şi de genetică. E o femeie frumoasă şi întrevăd urmele tinereţii. Cred că, la un moment dat, ar fi putut să arate mai mult ca Quint. Dar pare şi obosită, stresată. De parcă ar avea o greutate pe umeri, care n-a mai fost ridicată de multă vreme. în timp ce Quint emană o încredere lipsită de griji, ca şi cum nu există nimic pe lumea asta care l-ar putea îngrijora.

— Mulţumesc că ai trecut pe-aici, zice ea.

— Desigur.

înclin capul, recunoscătoare, şi pornesc spre uşă cu spatele.

— Vă las să...

Spatele mi se loveşte de ceva şi mă împiedic. Mă apucă o mână de braţ.

Privesc peste umăr şi încremenesc.

La fel şi *el,* cu mâna încă pe braţul meu.

— Ah, Quint! zic, îndrăznind să zâmbesc. Uau! *Ce mi<A e* lumea!

Capitolul 14

Sunt poartă la rândul lui un tncou galben, iar acum pot 14 âd emblema impnmată pe piept cuvintele CENTRUL ăLVARE A ANIMALELOR MARINE FORTUNA BEACH. înconjurate de un cerc de ţestoase, foci şi delfini

— Prudence? se bâlbâie el.

— Ce cauţi aici? îl întreb, deşi am răspunsul chiar în faţa mea.

Lucrează aici

Dar asta înseamnă că Quint Enckson are o slujbă. Sau că măcar este voluntar. Mă întreb dacă mama lui îl plăteşte să fie aici Cumva. pare o idee mai uşor de digerat. Dar lipsa totală de răspundere demonstrată tot anul mă împiedică să-mi imaginez că ar putea păstra o slujbă multă vreme.

Poate că mama lui pur şi simplu nu s-a îndurat să-i concedieze

Quint ridică o sprânceană şi mâna îi cade. Mă ocoleşte, intră pe hol, care-i deodată prea strâmt pentru toci trei

— Aici lucrez, zice.

în secunda următoare, ochii i se îngustează, mai întâi cu scepticism, apoi strălucesc aproape cu aroganţă.

— Ai citit lucrarea, nu-i aşa?

îmi încrucişez braţele.

— Poate.

MLaşdori ca mama lui să nu fie aici, ca să încep să ţip imediat Ia el. Toate frustrările mele de dimineaţă revin furtunos.

Cum a ce 1_a tâiat capul pentru Proiect, fără să se obo- scftSCă să împărtăşească informaţia deosebit de relevantă şi poate-de -mare- folos că *mama lui conduce un centru de salvare a animalelor.*

_Aşa, şi? Ai venit să-mi critici ortografia?

_ jf-ar fi tocmai primul comentariu, dar dacă tot ai pomenit de asta... ştii că *Fortuna* se scrie cu *a* şi nu cu *e,* nu?

— Am folosit AutoCorect, spune sec,

—Există verificare ortografică,

— Bine! mai că ţipă. A fost o întâlnire distractivă. Mersi c-ai trecut pe aici!

Mama lui îşi drege glasul, atrăgându-ne atenţia. Se uită la Quint, aşteptând o explicaţie.

El lasă umerii în jos, parcă bosumflându-se, şi arată alene de la mine la ea şi invers.

— Mamă, ea e l’rudcnce. Prudence, mama mea. Cred c-am pomenit de ea... o dată. Sau de două ori.

— Da, am făcut cunoştinţă acum câteva minute, zice Roşa şi îmi zâmbeşte. Quint mi-a spus că eşti excepţional de dedicată temelor.

Quint pare aproape j enat la auzul afirmaţiei Ştim amândoi că nu *dedicată e* **cuvântul pe care l-a folosit ca să mă descrie. Autoritară, poate. Sau obsedată de control. Sau** *imposibil de mulţumit.* **Dacă înjură în prezenţa mamei sale, s-ar putea să fi zis chiar şi lucruri mai rele.**

Sunt convinsă că, orice i-ar fi spus, cu siguranţă n-a folosit un cuvânt atât de mărinimos precum *dedicată.*

Oh! face Roşa, iar ochii i se luminează. Asta-i! Poţi să o Pregăteşti tu!

Atenţia îmi revine la ea.

Poftim?

„„ E perfect Vă ştiţi deja; aţi lucrat împreună… Nu ştiu ^{011111} de nu mi-a trecut asta prin cap mai devreme…

Oftează şi-şi dă după ureche o şuviţă de păr.

— Am mintea foarte împrăştiată zilele astea.

—Stai, stai! zice Quint. privind de la una la cealaltă. Deaprg ce vorbeşti?

— Prudence. spune ea, arătând spre mine, a venit aici fiindcă lucrează la un proiect pentru ora de biologie, ca gj obţină puncte bonus, aşa că a vrut să primească informaţii direct de la sursă şi poate chiar să facă voluntariat la noi

Quint îmi aruncă o privire. îi zâmbesc timid.

— Şi nu am timp să pregătesc o persoană nouă, dar *ar fi* tare bine să avem ajutor în plus peste vară. Ai apărut tu şi" nici nu ştiu, pare aşa o întâmplare fericită.

Qumt ridică o sprânceană.

— Puncte bonus, zici?

Ridic din umeri.

— Trebuie să îmi măresc nota cumva.

— Ah, Quint...

Roşa îi pune o mână pe umăr şi pare dintr-odată descurajată

— Voiam să-ţi trimit un mesaj când aveam timp, dar...

Luna a fost adusă înapoi azi Au găsit-o pe Devon's Beach, groaznic de deshidratată.

E dar că asta-l supără pe Quint. Bănuiesc că Tuna este leoaica-de-mare despre care a pomenit mama lui mai **devreme,** dar sunt surprinsă de reacţia lui Nici **măcar nu** încearcă să-şi disimuleze groaza.

— E...?

—Opal e cu ea acum. Deocamdată nu e nimic sigur. Ştii cât de critice sunt primele ore...

Quint înghite în sec, apoi încuviinţează.

— Va lupta să se întremeze. Aşa a făcut ultima dată, însă Roşa nu pare la fel de

încrezătoare.

Se pare – că încă are probleme cu hrănirea. Sunt

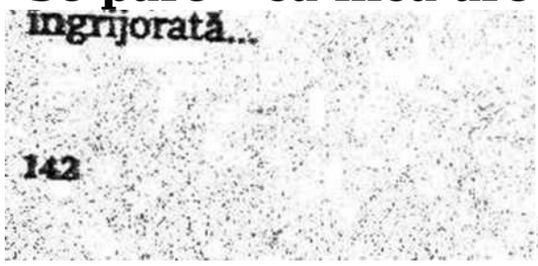

MARISSAMEY

Scoate un sunet gutural, hp»n de aparanţA.

— S-ar putea «ă nu reuşim « o *nnivim, DtuA* trece cu bine de asta, e posibil *ni* fim nevolţi să ne gândim la alte opţiuni Nu ştiu. Hai să aşteptăm şi *ni* vedem ce descoperă Opal!

Quint Işl trece o mână prin păr, fănându-şi partea din faţă «4d «tea ciudat, deasupra «prâncenei.

0 tăcere îndurerată «e lasă intre ei.

Mă dau un centimetru mai aproape.

— Mmm. Cine e Luna?

Quint Închide ochii, de parcă ar fi uitat că sunt de faţă sau spera c-am dispărut ca prin farmec.

— Nimeni.

— E o leoaică de-mare găsită pe plajă anul trecut, îmi răspunde Rosa. Am ţinut o aici cinci luni şi am crezut că era gata să revină în habitatul natural, aşa că i-am dat drumul acum câteva săptămâni. Dar..., continuă ea, apoi dă din cap. A fost adusă înapoi azi-dimineaţă.

— De unde ştiţi că este ea?

— Ne marcăm toate animalele, ca să le putem urmări chiar şi după ce se întorc în ocean, spune Rosa. ŞL., a fost mereu una dintre favoritele lui Quint. Aş recunoaşte-o şi fără marcaj.

Quint se încruntă la ea, apoi îşi varsă iritarea pe mine.

—Ar trebui să pleci, spune. Avem treabă şi sunt convins că nu vrei de fapt să fii voluntară.

— N-ai de unde să ştii asta!

— Ia mai lasă-mă! Tu? Să lucrezi cu animalele marine?

— Quint.,,, începe Rosa, pe un ton aspru, dar el o întrerupe.

— E o idee groaznică, mamă! Crede-mă! Morgan şi cu mine putem să ne descurcăm cu hrănirea şi spălarea,

mai ales că acum nu am şcoală.

— Morgan nu vine azf spune Rosa A avut un accident şi a trebuit să meargă la spital.

— La spital?

- Cred că şi-a rupt piciorul şi va lipsi cel puţin cât^ săptămâni.

— Şi-a rupt piciorul’ Cum?

Roşa ridică din umeri.

— A zis că vopsea ceva şi a căzut de pe o scară. îmi stă inima.

Stai aşa. Morgan.

Ah, la naiba!

— **Bine, bine!**

Quint flutură o mână spre mama lui.

— **M& ocup. Tu du-te să ai grijă de piscine. încep eu hiănirea.**

— ŞL’

Roşa face semn din cap spre mine. Vocea lui Quint se înăspreşte.

—Vedem.

Mm» lui pare că-şi dă seama că atât va obtine, deocam-

A -

dsUL Şi probabil că simte animozitatea dintre HOL II aruncă **un zâmbet recunoscător lui** Quint şi se îndreaptă spre uşă. **O văd pe Shauna** afară, lângă o piscină, notând ceva pe

dipboard-

— Bun. face Quint» în clipa în care mama lui nu ne mai **aude. Am multe pe cap. Ne** vedem, Prudence!

Se întoarce spre coridorul cel lung.

— Stai’ zic şi mâ iau după el Refac proiectul» indiferent

că-ţi place sau nu_, şi nu plec de aici până nu am suficiente **informaţii ştiinţifice ca să pot** crea cel mai bun plan pentru

turism pe care l-a văzut vreodată California!

Se răsuceşte atât de repede, încât aproape că

mă ciocnesc de el a doua oară 5ta aceeaşi zi Sprâncenele lui groase sunt ridicate, &cându-i trăsăturile să pară aproape severe. Sunt uimită să descopăr că e furios. Nu iritat. Nu uşor enervat. Eforie pură.

Quint Eriekson nu se înfurie niciodată.

Fac un pas în spate, deşi nu sunt mândră de reacţia mea.

— Asculţi vreodată ce spun ceilalţi?

Mă uit Jad, clipind.

— Dacă nu ai fost atentă, azi am primit din nou un animal **salvat,** ceea ce înseamnă că mama şi cu mine şi cu veterinara **avem deja** suficientă treabă. Din moment ce ne-am trezit **brusc cu** un om în minus, înseamnă că eu trebuie să curăţ două duzini de bazine şi să hrănesc aproape o sută de ani**male, iar tu** şi cu mine ştim că mai venit azi aici ca să arunci **măruntaie de** peşte din găleţi.

Mă strâmb.

— în plus, domnul Chavez a spus foarte clar că va accepta **referate revizuite** doar dacă sunt făcute în echipă şi nicio **putere din** univers nu mă poate convinge să mai lucrez un **minut cu tine.**

Mă uit la el, fără grai Respiră greu, are obrajii roşii. E o **latură a** lui Quint pe care nu am mai văzut-o şi îmi ia o clipă **să-mi** dau seama... că nu e doar furios, deşi clar ham supărat **cu ceva. Nu. E stresut.**

Quint Erickson cel relaxat, fără nicio grijă pe lume, ia munca asta în serios.

Nu zic nimic, aşa că se răsuceşte pe călcâie şi pleacă. Vorbele lui îmi vuiesc în cap. *Nicioputere din univers.«*

încerc să-mi trezesc propria furie. Nu poate pleca. Trebuie să mă ajute la proiect. Trebuie să mă lase cel puţin să încerc.

Strâng pumnul străduindu-mă din răsputeri să chem puterea aceea, pentru că greşeşte. Poate că universul n poate convinge să facem proiectul* Sau ar putea cel puţin să-l pedepsească pentru că s-a comportat ca un adevărat ticălos în privinţa asta.

Stau acolo, cu umerii încordaţi cu pumnii strânşi, şi aştept.

Mă loveşte ceva tare în cap.

— Au[1] icnesc şi mă răsucesc

Mopul care, cu doar câteva clipe în urmă, atârna de nişte cârlige fixate de perete, zăngăneşte pe podea îmi frec tâmpla în care m-a lovit

— Ce-i? zice Quint.

S-a oprit şi se uită urât la mine, de parcă ar m am lovit singură cu mopul *ca* sâ-i atrag atenţia

De parcă aş face asa ceva!

— Mopul acela m-a atacat, zic eu.

El pufneşte. Râde de nune şi mi se pare injust. Chiar m-a *atacat!* Şi a durut[1]

Doar că eu ştiu că n-a fost mopul. A fost ceva mult mai mare.

Care-i faza. Umversule?

— Să chem un doctor’ zice Quint.

Mă uit urât la el. dar ndic mopul şi-l atârn la locul lui, veri- < fi când dacă stă bine şi dându-mă iute un pas în lateral. Când / mopul nu mai face alte mişcări bruşte, mă întorc spre Quint.

— Uite care-i faza! Ştiu că ultimul an a fost mizerabil. Nici eu nu vreau să refac proiectul. Dar nu pot lua nota aia!

— Nu e problema mea, zice şi vrea să plece iar.

— îţi propun un târg!

Acum am trecut deja la strigăte. Quint se opreşte şi-şi masează tâmplele.

— Nu mă interesează...

— Mă ajuţi cu referatul. Nu mult, cât să se vadă că am muncit împreună. Ştii tu, îmi spui despre

centru şi poate că putem avea o sesiune de brainstorming, una scurtă, de câteva minute, ca să găsim idei despre cum 0 legăm de turismul local?

fşi dă ochii peste cap.

MAÎIMAMSYM

— Grozav. O sesiune de brainstorming, Preferata mea.

— în schimb, zic, cu inima bătând mai repede, lucrez aici., o săptămână. Zi de zi Nu trebuie să mă plăteşti

Se uită piezişe la mine.

— Da, fiindcă... în general, voluntarii nu sunt plătiţi Ştii asta, nu?

Tresar.

— Da. sigur că ştiu. Doar că... sunteţi cu un om în minus şi copleşiţi ..

— Eu nu sunt copleşit.

— Mama ta pare să fie.

Nu mă contrazice.

Duc o mână la piept,

— Sunt aici. Pot munci. Ştii că am o etică profesională ireproşabilă. *Pot* – îmi adun curajul să rostesc cuvintele – să arunc măruntaie de peşte sau să fac orice altceva e nevoie.

Mă priveşte cercetător şi, pentru prima dată, pot să zic că fac progrese.

încerc să zâmbesc. Sunt periculos de aproape să-l implor, dar tot ce contează e să accepte.

Dar nu spune da. în schimb, zice:

— Patru săptămâni

— Patru săptămâni? pufnesc. Zilnic? Ăăă, nu. Cred că există legi împotriva muncii prestate de minori...

— Nu zilnic, adaugă el, gânditor. Patru zile pe

săptămână.

— **Două.**

~ Sunt doar opt zile, cu o zi în plus faţă de oferta ta originală.

Ridic din umeri.

— **Patru zile pe săptămână, repetă el. Atât lucra Morgan. Sper ca, până la sfârşitul sentinţei tale, să revină.**

Mă strâmb. Patru săptămâni. Cu Quint.

—• Şi în schimb? întreb.

Quint oftează.

— Putem reface proiectul ăla stupid.

Zâmbesc şi sunt la două secunde să ţip realmente de bucurie, dar el face un pas imens spre mine şi ridică un deget între noi.

— Dar, de data asta, chiar lucrăm împreună.

O, *te rog!* îmi vine să zic. îmi va da el lecţii despre munca în echipă? Tipul care nu se obosea să apară, de cele mai multe **ori?**

Dar sunt atât de aproape încât decid să nu pomenesc despre asta. Vedem noi cât va fi de implicat, după ce începem. Trebuie doar să-şi treacă numele pe proiectul final, dar acum nu-i momentul să discutăm detaliile.

— Bine! zic, bătând din palme. Pregăteşte-mă! Facem asta.

Se uită la mine îndelung, până când am senzaţia că au trecut secole întregi, apoi i se schimbă treptat trăsăturile. îi tremură buzele, însă doar puţin. Privirea i se întunecă, până când ochii îi capătă o sclipire aproape crudă.

<u>îmi</u> face semn să ÎI urmez.

— Atunci, hai s-o luăm din loc! Ar fi bine să-ţi găsim un şorţ.

Capitolul 15

Pregătirea hranei. Quint îmi spune că vom începe cu pregâ tirea hranei.

Aş vrea să cred că se referă la sanviciun cu brânză pentru personal, dar ceva-mi spune că n-am eu norocul ăsta. Ne croim drum pe coridorul lung şi trecem pe lângă al ţi şase A

angajaţi în tricouri galbene. începusem să cred că suntem doar eu. Quint, Roşa şi Shauna şi persoana aceea. Opal, care cred că-i veterinara. Mă întreb dacă şi ceilalţi sunt voluntari

• •

sau lucrează aici Oricum ar fi. par ocupaţi îngrijind animalele din spaţiile mici, care-mi amintesc de nişte padocuri. Câţiva îi zâmbesc sau îi fac semn din cap lui Quint şi-mi aruncă priviri curioase, dar în mare parte se concentrează la ale lor.

înregistrez cât mai mult din ce se petrece la centru, încercând să-mi dau seama ce mi-ar fi de folos, dar e cât se poate de departe de o destinaţie turistică. Unii pereţi au capete de duş încastrate şi toate podelele au scurgeri. Unele includ şi piscine pentru copii, din plastic. Văd lăzi pline de păturişi prosoape împrăştiate de-a lungul coridorului, cărucioare de metal cu produse de curăţare şi foarfeci şi cutii cu mănuşi de şi tuburi din plastic şi căni de măsurat şi hamuri şi o grămadă de unelte şi de echipamente medicale bizare.

Pe peretele de lângă fiecare spaţiu e lipită o bucată de hăr- fie într-o folie de plastic, pe care e scris numele animalului alături de câteva note privind îngrijirea acestuia. încerc să le

citesc şi văd lucruri precum programul de hrănire şi H_{sta} medicamente, însă Quint mă trage repede după el spre capâ- tul coridorului.

Intrăm într-o cameră mică, nu cu mult mai mare decât o debara, cu trei chiuvete mari, utilitare. Quint ia un şorţ de pânză de pe un cârlig din perete şi mi-l întinde. Mi-l strecor pe gât şi îmi leg cordonul în jurul taliei Materialul rezistent e plin de pete în nuanţe de roşu-maroniu, la care *nu* vreau să mă gândesc.

Quint deschide un frigider imens, iar duhoarea de peşte creşte de zece ori

Mă împleticesc în spate şi îmi vine să vomit. Mă uit la găleţi pline cu peşti morţi, cu ochii negri mari privind în gol,

îmi duc mâna la gură şi la nas.

— Ah, ce scârbos!

— Te-ai răzgândit? întreabă Quint, punându-şi o pereche de mănuşi de latex.

Fără să aştepte un răspuns, ia o găleată şi o trânteşte pe o masă din apropiere.

— Multe dintre animalele care ajung aici n-au învăţat să se hrănească.

— Mi se pare un defect evolutiv, mormăi, gândindu-mă la orele de biologie din clasa a noua şi la toate discuţiile despre *supravieţuirea celui mai puternic.*

N-o zic foarte tare şi nici nu cred că a prins subînţelesul *Lasă-i pe cei deştepţi să îşi dea seama cum să devoreze peştii şi să trăiască, iar restul n-au decât să fie mâncare pentru rechini Ciclul vieţii, nu?*

Apucă un bol de inoxşi-l pune pe un cântar electric, lângă găleată.

— Uneori, motivul e că au fost despărţiţi de mame prea devreme, înainte să-î poată învăţa cum să vâneze pe cont propriu.

îmi muşc limba, pentru că bineînţeles că are o explicaţie perfect rezonabilă şi deprimantă.

— Trebuie să consume peştele de la cap. zice el pentru că, dacă-l mănâncă invers, solzii le vor zgâria gâturile.

Lucrează în timp ce vorbeşte, scoţând peşti morţi din găleată şi inspectându-i pe rând, înainte de a-i arunca în bol.

— De asemenea, verificăm fiecare peşte pentru a ne asigura că n-are tăieturi pe corp, care ar putea transmite bacterii dăunătoare pentru animale. Apoi îi alegem după mărime. Castronul ăsta e pentru Joy‘, din cuşca patru, care e încă miră, aşa că primeşte peşti mici spre medii, iar peştii mai mari ajung la animalele mai mari, din curte.

Arată către o etichetă de pe bol, pe care scrie, intr-adevăr, *Jay – Cuşca 4 – 2,265 kg.*

— Pare destul de uşor, mormăi

După ce cântarul a atins 2,265 kilograme, Quint deschide robinetul şi începe să treacă fiecare peşte pe sub jetul de apă, folosindu-şi mâinile înmănuşate ca să-I cureţe de… ce-o fi. Sare? Nisip? *Solzi?*

— La final, curăţăm solzii spune el, iar eu tresar.

Speram să nu fie vorba despre asta.

—în mare parte, ca să nu înfunde scurgerile şi să nu murdărească apa. Şi asta-i tot. Trecem mai departe.

Pune jos bolul pentru Joy şi se întinde după altul, pentru Ladybug”, din cuşca tind

—**Animalele sunt hrănite de 3-4 ori pe zi, după necesităţi Tu şi cu mine vom pregăti mâncarea pentru dimineaţă, iar voluntarii de după-masă se** VOT **ocupa de următorul lot**

După ce-i gata şi bolul pentru Ladybug, se opreşte şi se uită la mine.

— N-ai de gând aă verşi, nu-i aşa?

^***Buame*** **(în Jlmba engleză în original} (n.red.).**
Buburuza (în limba engleză £n crigmal) (n. rect).

— Nu, zic eu, pe un ton sfidător, deşi bănuiesc că a căpătat o tentă verzuie.

— Atunci, ce mai aşteptţi? Ai zis că vrei să ajuţi.

— Da, însă *ajutorul* n-ar putea fi... nici nu ştiu, să antrenez nişte foci mici şi drăguţe să ţină mingi în echilibru pe nas ceva de genul ăsta?

Privirea lui e atât de batjocoritoare, că mă clatin.

— Nu suntem la circ. Salvăm animale pe jumătate moarte, ne străduim să le vindecăm, apoi le dăm drumul înapoi în sălbăticie. Cu asta ne ocupăm. Ştii de fapt asta, nu?

— Da, îngân, deşi mi-am făcut doar o idee foarte vagă des

pre toate astea până acum.

— Deci la ce-ar folosi, mai exact, să le înveţi trucuri de *circ?*

— Relaxează-te, Quint! A fost doar o glumă.

Am intrat brusc în defensivă. Detest felul în care mă priveşte, în care îmi vorbeşte. De parcă aş fi vreo snoabă cu nasul pe sus, care-i aici doar ca să primească o notă mai bună la lucrare, apoi îşi ia tălpăşiţa. De parcă aş fi genul de persoană

Chiar îmi pasă. îmi pasă de multe lucruri.

Doar că nu mi-a păsat în mod deosebit până acum de animalele marine.

Dar el dă un pic înapoi şi, pentru o clipă, chiar pare că se simte puţin vinovat. Expiră scurt pe nas, apoi clatină din cap. închide ochii şi încordarea de *pe* chip îi dispare.

— Uau! zice el, deschizând iar ochii. N-am crezut că vei ajunge tu să-mi spui să mă relaxez.

— Da, păi, exagerezi puţin cam mult. Sunt doar

animale.

Mă priveştetăios şi nu-mi dau seama ce gândeşte. Dar, ori- ce-ar fi, pare să treacă. Face un semn spre găleată.

—Ai de gând să ajuţi sau nu?

> înghit.

Primesc mănuşi!’

întinde mâna într-o cutie prinsă de perete şi ia altă pereche de mănuşi de latex. Le accept cu lăcomie şi mi le trag pe mâini E prima dată când port mănuşi de latex şi detest felul în care se lipesc de mine, dar când bag mâna în găleată după primul peşte mort sunt incredibil de recunoscătoare că **le** am. Chiar şi aşa. tot îmi imaginez că simt vâsccrzitatea. solzii netezi. Nu pot ignora ochii morţi. bulbucaţi, sau buzele groase, lipsite de viaţă. Nu pot să-mi ascund dezgustul, chiar dacă simt că Quint mă priveşte, mă judecă şi râde de mine.

— E uimitor cum nu vii la şcoală puţind a peşte, zic. după ce am terminat prima găleată.

— Sincer, uneori îmi fac griji în privinţa asta, spune el. aşa că-l voi considera un compliment. Cu siguranţă vei dori să faci duş după ce ai lucrat aici câteva ore. Mirosul persistă.

— Te obişnuieşti vreodată cu el?

— Da, într-un fel. Dar, dacă nu vin aici câteva zile, tot mă

izbeşte când mă întorc.

în timp ce lucrăm, vine alt voluntar şi pune bolurile pregătite pe un cărucior metalic, pe care-l împinge apoi pe hol Privesc cum dispare munca noastră.

— Stai aşa! Nu le hrănim noi?

— Pregătim mâncarea, nu ne ocupăm de hrănire.

Mă întorc spre el, uimită.

—Dar cum ajung să fiu acea voluntară? Cea care le vede feţişoarele simpatice, încântate că vor primi mâncare?

—- începi prin a fi voluntară mai mult de 20 de minute, zice Quint Dacă rămâi aici patru săptămâni, vei ajunge şi să le hrăneşti.

Mă încrunt. E clar că se gândeşte că-i doar o fază, însă nu [8] Pot învinui. în ciuda târgului încheiat, nu-s sigură că-mi P°t iniagina că m-aş întoarce aici, zi după zi Simt că deja am

văzut destule încât să includ centrul şi misiunea sa fa pUmil meu de ecoturism. Nu mă pot aştepta ca turiştii sâ plătească pentru plăcerea de a sorta peşte mort. Dar *hrănirea* animalelor pare suficient de atrăgătoare.

Dar cum îl voi convinge pe Qufat sa-mi accepte ideile pentru proiect?

Folosesc peştele ca să-mi şterg mâinile de haine, câte

— Exact-, spune el, iar licărirea malefică i-a revenit fa ochi Consumăm fa fiecare săptămână tone de peşte. Ni se livrează

Privesc frigiderul. Găleata. Peştele din mâna mea.

— lupi!

Quint chicoteşte.

— Viaţa de voluntar nu-i chiar atât de încântătoare pe cât credeai? Poate c-ai fi mai potrivită să... conduci o trupă de Cercetaşe sau aşa ceva.

— Din nefericire, nu cred că asta mi-ar folosi prea mult la ora de biologie.

Quint dormăie

— Ha ai-în. Ţi-ai dat seama, amantele?

— Am avut un gerbil când eram mică. mi-a plăcut De el destul de mult.

Pentru o clipă, Quint nu se mişcă, doar îmi susţine privirea, de parcă ar aştepta să continui

Apoi îşi dă capul pe spate şi râde.

— Grozav! exclamă eL Ai o înclinaţie înnăscută

MA înfurii dar n am marc lucru de zis. aşa că ne întoarcem **la** muncă. Acum, câ ştiu câ se aşteaptă de la noi să terminAm toate găleţile, mă oblig să mă mişc mai repede. Indiferent cât aş fi de scârbită, nu-i voi ofen lui Quint vreun motiv să mă facă leneşă. în fond, e replica mea.

— Deci, spune el. după ce am terminat cu a cincea găleată, cele mai sănătoase animale pnmesc peşte intreg. Sunt cele care-s aici de o vreme şi s-au prins în mare măsură cum să se hrănească. Dar. când ajung pnma dată la centru, sunt atât de slăbite şi deshidratate, de obicei, că au nevoie de asistenţă suplimentară. Adică pasul doi: smoothie de peşte.

Pălesc.

— Spune-mi că nu-i ce cred eu.

El rânjeşte şi arată spre un mixer de mărime industrială.

— O. ba da. e întocmai ce crezi.

E *revoltător,* asta e! Quint şi cu nune petrecem următoarele 40 de minute tăind capetele şi cozile şi mai multor peşti, apoi îi aruncăm în mixer, împreună cu nişte sirop de porumb şi Pedialyte. o soluţie cu electroliţi. şi privim cum totul se transformă într-un melanj de maţe şi solzi şi oscioare ascuţite. Dacă era posibil, mirosul devine şi mai rău. Când pasăm următoarea tură altui voluntar, care va hrăni animalele salvate recent, îmi regândesc cu atenţie planul. O notă bună nu merită atâta bătaie de cap. Nu merită o vară întreagă de făcut aşa ceva.

îi voi spune tatei că nu a mers. Voi găsi o altă cale de a cerceta habitatele animalelor şi ecosistemele noastre sensibile.

Quint şterge suprafaţa de lucru şi-mi aruncă priviri stratul atotştiutoare, cu coada ochiului

— Eşti gata pentru pauza de prânz?

Stomacul îmi tresare la gândul mâncării Scârba mea o fi evidentă, fiindcă începe din nou să chicotească atunci când

aruncă prosopul de hârtie intr-un coş de tai dau gunoi, seama că-i place să mă tortureze aşa.

— De fapt, mi-e greu să cred că eşti încă aici.

— Am zis c-o să ajut, nu?

E iritant să aflu că îşi dă seama perfect ce simt. Cum mor de nerăbdare să ţâşnesc pe uşă. cu prima ocazie. Dar încă n-am fugit. Poate că vreau să-mi demonstrez mie ceva sau părinţilor mei ori chiar domnului Chavez, deşi presimt că o parte din mine vrea să-i demonstrez ceva şi lui Quint.

El încă stă cu ochii pe mine, fără să încerce să-şi ascundă bănuiala. Mă priveşte lung. Aşteaptă să cedez şi să recunosc că munca asta nu-i nici pe departe ce mă aşteptam. Că voi renunţa chiar acum.

îmi pun o mână în şold, provocându-l să îmi testeze hotărârea.

— Deci? zic, spulberând tăcerea. Acum ce urmează? Le facem plăcintă cu caracatiţă? Prăjitură cu crab?

îi tresare un muşchi în obraz.

— Crabul este f prea scump. Darie place calamarul.

Mă prefac că vomit.

—- Miam!

— N-ai mâncat niciodată calamar? E delicios.

— Totul e delicios când e bine prăjit.

— Haide! Dacă nu te-ai speriat încă, cred c-aş putea să-ţi fac turul de onoare.

Am senzaţia că s-ar putea să fi fost un test şi că, şocant, l-am trecut. Ieşim pe coridor şi Quint începe să-mi explice despre camere şi staţii de lucru. Aici sunt

inspectate mai întâi animalele – li se iau semnele vitale, li se fac analize, se verifică dacă au răni Aici este sala de operaţii Spălătoria. Spălătoria de vase. Aici sunt ţinute animalele în stare critică, pentru că au nevoie de monitorizare permanentă. Depozitul şi birourile administraţiei sunt sus, alături de o cămăruţă

pentru recreere şi de o chicinetă, fiindcă el pretinde că-mi va reveni într-un final apetitul. Nu ştiu ce să zic, dar fie,

E uşor deconcertant, ţinând cont de cât de politicos este. De cât de politicoasă sunt *eu.*

Apoi înţeleg.

Chiar am reuşit să facem ceva împreună.

Într-adevăr, reuşita noastră a însemnat să facem piure din maţe de peşte, dar faptul că mi-a venit să-l strâng de gât doar de câteva ori mi se pare un progres considerabil.

Quint Furiosul a dispărut complet. S-a întors la vechea sa personalitate nonşalantă. Dar... nu. Nu a revenit întocmai la vechea sa personalitate, la acel Quint Erickson care m-a scos din sărite tot anul. Am impresia că mă aflu în compania unei clone. Niciodată, într-un milion de ani, n-aş fi crezut că poate lucra într-un loc ca acesta. Pe plajă, da. Pe o placă de surf, da. Dacă mi l-am imaginat pierzându-şi timpul cu jocuri video în subsolul mamei sale până la 40 de ani? Da, desigur. Dar asta este o latură a lui Quint pe care nu o cunoşteam şi despre care nici nu credeam c-ar fi posibilă,

încrederea lui de aici, cunoştinţele, capacitatea de a face realmente tot ce trebuie făcut. Totul e straniu.

Şi mă înnebuneşte.

De ce nu putea tipul *ăsta* **să fie partenerul meu de laborator?**

—- Eşti gata să întâlneşti câţiva pacienţi? întreabă Quint, fără să ştie că fierb la interior.

—Asta aştept de când am venit.

Ne întoarcem pe coridorul cel lung. Majoritatea spaţiilor închise au trei sau patru animale înăuntru, cu numele scrise P® tăbliţe albe fixate

lângă fiecare poartă. Dar Quint nu trebuie să le citească atunci când trecem de ele.

~~ într-un sezon putem ajunge la două sute de animale, el, şi poate fi dificil să le găseşti nume tuturor, aşa că tin- să le grupăm. Recent, am dezvoltat o preferinţă pentru supcrerol aşa că aici 11 avem pe Peter Parker, Lx>i# leneşi Man. Avcnger şi Hulk sunt în curte.

— Mama ta propune numele[7]

— Nu, de obicei lăsăm echipa de salvare să le pună num* sau. uneori, pe cine le găseşte şi ne sună. Oamenii sunt ţâre bucuroşi să pună un nume animalului găsit şi pot inspira întreagă sene. Anul ăsta, cineva a numit un elefant-de-rnan* Vin Diesel, ceea ce a inspirat un grup bazat pe filme de acţiune: Bruce Willis. Lara Croft, Jarnes Bond... Mai e şi unul imens inspirat din Harry Potter, pentru că unul dintre voluntari este fan. Până acum, îi avem pe...

Inspiră adânc şi ridică ochii spre tavan, enumerând:

— Harry. Hagrid, Percy, George, Pred, Krum, Drace. McGonagall, Dumbledore, Tom Riddle – se opreşte ca să-mi arunce o pnvire conspirativă şi şopteşte – care îi hărţuia mereu în secret pe ceilalţi. Şi...

Devine atent şi se lasă pe vine în faţa uneia dintre porţi. Un animal se odihneşte pe o parte, privindu-ne fără să clipească. Aproape că îi pot citi tristeţea din ochi.

— Luna Lovegood. spune Quint, care clatină din **cap. Nu trebuia să** te întorci Ce s-a întâmplat? Sărăcuţa de tine! **Arăţi** groaznic.

Mă uit lung la animal; deci e o ea. Nu cred că arată atât de . groaznic. Doar obosită. Şi cu siguranţă mai slabă decât multe altele pe lângă

care am trecut.

A pierdut mult din greutate de când i-am dat drumul ¿y zfce el citindu-mi parcă gândurile, 0 luăm de la capăt, oftează. ■; încercaţi săd daţi din nou drumul? După ce se face bine?

Nu ştiu, zice el, înainte să se ridice. Scopul nostru este – :să îl înapoiem oceanului dar dacă nu poate supravieţui sto~ gură.ev. **adaugă îngândurat, dând din umeri Să vedem ce zice Opal**

—Opal e veterinara?

încuviinţează din cap.

— Scuze! Cred c-ar trebui să te prezint oamenilor.

Are o expresie ezitanta şi ştiu că se gândeşte căi o pierdere de vreme. Ştiu că nu se aşteaptă să revin.

Dar, pentru prima dată de când sunt aici, Îmi dau seama că nu aştept cu nerăbdare să plec. Dincolo de maţele de peşte, a fost interesant.

— Deci animalele de aici au... eşuat pe ţărm? Şi le-a găsit cineva şi v-a sunat?

— De obicei, da. Oamenii îşi dau seama că e ceva în neregulă. De multe ori, este evident, pentru că au răni provocate de rechini sau poate nişte aţă de pescuit încâlcită în jurul corpului.

Expresia i se întunecă.

— O dată, am salvat un leu-de-mare cu 19 cârlige înfipte în piele.

Mă cutremur, amintindu-mi de fotografia din referat.

— Cât de oribil! S-a făcut bine?

— Da, a reuşit să se vindece. I-am dat drumul acum câţiva ani L-am numit Captain Hook. Căpitanul Cârlig.

Râd.

— A existat şi un Peter Pan?

— Nu, zice[7] Quint, pe un ton care sugerează că-i o întrebare ridicolă, dar apoi zâmbeşte. însă i-am avut pe Mr. Smee şi pe Tinker Beli.

îmi încrucişez braţele şi mă sprijin de peretele scund care separă spaţiul închis de culoar, privind în jos, la Luna.

— Ce sunt semnele acelea de pe o parte?

~ Aşa îi deosebim. Sunt ca un cod. Există o diagramă în birou care explică totul, dar fiecare semn reprezintă un număr diferit. Radem blana, dar e mai

uşor să desenăm linii drepte decât curbe, aşa că primesc un V în loc de 5 şi două linii orizontale în loc de 9, de exemplu.

Marcajele Lunci sunt dniiâ săgeţi, fiecare arătând spre cap

— Câţi voluntari sunt arP inireb. Pe lângă personal.

~ Doar trei oameni formează personalul. Mama. Shauna şi Opal, adică dr, Jindal. Apoi avem... sf opreşte şi numără în gând. 16 voluntari, cu tot cu mineşi cu Morgan. Mama ar vrea să mai angajeze, dar banii...

Lasă cuvintele suspendate în aer

— Depindem de granturi guverna mentale, care abia dacă ne ajung să hrănim animalele, cu atât mai puţin să plătim angajaţi Dar voluntarii sunt grozavi Suntem ca o familie şi tuturor chiar le pasă de ceea ce realizăm.

Se opreşte şi când se uită la mine, pot vedea din nou un licăr acuzator în privirea lut Tii *de* ce *eşti aici?* Dar trece repede.

— Serios vorbind, uită-te la ochii ăştia! N-ai cum să nu te

îndrăgosteşti, nu?

Tresar. îmi stă inima, apoi îmi dau seama că vorbeşte despre Luna Doar că ochii *ei* sunt închişi când mă uit iar la ea. Cred că doarme.

— Aşa, spune Quint. Trebuie să mă apuc de treabă. Gata pe ziua de azi

—Câtă generozitate! zic, dar mă încrunt Nu vrei să te ajut?

— Mă descurc mai repede singur. Vom continua pregătirea mâine»

îmi aruncă o privire piezişă, în timp ce pornim înapoi spre intrare.

Asta dacă plânuieşti să revii Fiindcă, dacă nu-i pentru tine»..

—’ Voi fi afet zic ferm. Şi la sfârşitul verii îi

vom trimite un referat demenţial domnului Chavez. Aşa ne-am înţeles, nu?

Quint pare să-şi încordeze msxflaiulj dar apoi întinde o mână. ■ :

: înghit în sec; dar ezitarea meanu durează prea mult îi ten

?V'J **tnânaşinllestiingemcuhotărâre,**

'' **• „.-V. '' '** **'■**

Capitolul 16

Mă trântesc pe canapeaua din bârlogul lui Ari*

— E atât de scârbos! zic. E piure de peşte, practic. În plus, **a** trebuit să tai capete de peşte! Câh, mi se face rău doar când **mă** gândesc la asta. Şi apoi, doar nu)e poţi da mâncarea aşa **animalelor nu?** Nu. nu! Trebuie să le hrăneşti printr un tub.

Mă cutremur.

Ari scoate un sunet de parcă ar încerca să-i pese de plânge**rile mele, dar** ştiu că, în mare parte, mă ignoră. Stă pe podea **cu picioarele** încrucişate şi chitara în poală, aplecându-se în **faţă să privească** mai bine ceva de pe telefon.

Oftez şi mă uit în tavan.

— Dar trebuie să mă întorc, zic, mai mult pentru mine decât pentru Ari- Dacă vreau să refac proiectul, trebuie. Pentru patru săptămâni lungi

Ari ciupeşte corzile, apoi se încruntă şi scutură din cap. Ridică În sfârşit privirea.

— De ce nu poţi să te mulţumeşti cu un 8? Mă uit urât la ea.

Ea dă din umeri

— Ziceam doar, Aproape oricine altcineva aşa ar face.

— Ei bine, nu şi eu. Un *8.* **Mă va bântui pentru**

tot restul vieţii dacă nu rezolv problema.

— Serios? întreabă Ari pe un ton foarte dulce. Nu-i ca şl cum vei avea nevoie de mediile de la biologie când vei candida la facultatea de business. Sincer, doar ţie-ţi pasă de proiectul ftsta sau de nota obţinută.

— Exact îmi pasă mie, iar asta contează cel mai mult

Se gândeşte puţin la asta.

— Probabil, Deci ai devenit oficial voluntară la centrul de salvarea animalelor, pentru o lună. Cât de altruist, Prudcnce!

“ Hei, pot fi altruistă! zic. remar cândui scepticismul din voce.

Ari râde.

— Ştiu că poţi, dar nu vezi ironia? Faci asta doar pentru notă.

— Aşa, şi? insist, apoi mă ridic în capul oaselor, în deferi* sivă. Acţiunile fac o persoană să fie bună, nu motivele.

— Nu sunt foarte sigură că-s de acord, zice ea, melancolică. **Dar e** un subiect bun pentru o piesă, Că-i bun sau rău, că-i **drept** sau nu... oare scopul scuză mijloacele şi viceversa.,.

Adoptă privirea visătoare de compozitoare, dar îi trece repede. Se apleacă iar spre telefon şi şuviţele lungi de păr şaten-închis îi cad pe faţă ca o perdea. Le dă la o parte cu o mână, răsucindu-şi o singură dată părul la ceafă şi lăsându-l tó-i alunece peste umăr. Şuviţele se vor întoarce peste câteva minute şi mă gândesc serios să-i dau elasticul meu de păr, Insă nu foloseşte aşa ceva şi nu mă obosesc.

Ari se încruntă şi ciupeşte iar şi iar aceleaşi corzi Pufneşte de frustrare.

în afară de smoothie-ul de peşte, cum a fost să lucrezi cuQuint?

Mârâi.

— Parcă aş fi pedepsită pentru ceva, spun şi mă încrunt. Deşi cred că n-a fost chiar atât da groaznic pe cât ar fi putut să fie.

Ea ridică o sprânceană, iar eu o pernă, pregătită să i-o arunc în cap. Ari se înclină în faţă, protejând chitara

1Í2 ■

MABLSSAMEYEH

— Termină! Nu-mi place de Quint. Zic doar că, în mod clar, poate fi pe jumătate fiinţă umană decentă când face lucruri de care-i pasă.

Fiindcă îmi dau seama că-i pasă de centru, chiar foarte mult

— Dar asta nu-i o scuză pentru tot stresul pe care mi l-a provocat anul ăsta. Şi garantez că, odată ce vine vremea să încheiem proiectul, *din nou,* va fi nevoie de la fel de multă insistenţă ca prima dată. Scenariul ideal: fac singură referatul şi folosim adresa de e-mail a lui Quint să îl trimitem, ca să creadă proful că s-a implicat.

— Credeam c-ai zis că o parte din motivul pentru care aţi luat o notă proastă a fost tocmai lipsa muncii de echipă.

Mă strâmb.

— Din nou, nu din vina mea. încearcă *tu* să lucrezi cu el! Ari chicoteşte.

— Păi, asta te-ai angajat acum să faci.

— Da, ştiu, mormăi şi mă întind pe o parte.

Ari încearcă iar corzile, cântând la nesfârşit aceeaşi melodie, până ce geme, frustrată.

— OK, clar nu merge! Oricine-o fi scris partitura asta nu ştia ce face.

Se ridică şi se duce la rafturile cu viniluri. Parcurge cotoarele o secundă, apoi scoate un disc din învelişul de hârtie şi-l pune pe pick-upul vechi care se află în camera asta de când o cunosc. Probabil că se află aici de când s-a mutat familia ei în casă. Colecţia de viniluri a lui Ari este ceva deosebit, un perete întreg de rafturi încastrate, de la podea până la tavan, toate pline ochi Există un sistem, dar nu mă prind care anume. Oare discurile sunt sortate după gen? După epocă? Ştiu că undeva există o secţiune dedicată muzicii mexicane, pentru că Ari mi-a prezentat acum ceva vreme o trupă rock din anii 1980 numită La Maldita, care s-a dovedit a fi destul de mişto,

însă nu-mi dnu Beam» unde *ne* **regăsesc** *toate* **dÎM-urii*** *ffit* **maţiei în toată nebunia aista.**

Totuşi ştiu unde sunt cete de la Bestie»,

Dar Ari pune altceva.

Se aud primele acorduri ate unei melodii frumoase, îmi ia un minut să o recunosc.

— Elton John?

Ari îmi face semn să i ac.

— Ascultă doar 0, ador introducerea asta. Flautul! Cin« **s ar fi gândit?** Eu, nu Dar **e** perfect'

Mă strâmb *în fine, Ari Dar ea* nu inii acordă nicloatende Elton John începe să cânte despre cineva pe nume Daniel,

care călătoreşte în Spania.

— Asta-mi aduce aminte, zic, a vorbit Jude cu tine despre posibilitatea de a lucra ia magazinul de

— Da! Prudence. Nu mai vorbi!

Strâng din buze. Ari îşi ia din nou chitara, dar nu cântă. **Are** faţa concentrată şi ascultă.

Mă gândesc iar la centru şi la toate fotografiile din referatul lui Quint. Aţă de pescuit. Cârlige. Muşcături de rechin. Ochi trişti, tragici.

Mă gândesc la Quint şi la cât de supărat a fost, la început.

Apoi la felul în care s-a luminat când îmi povestea despre diferitele animale pe care le avuseseră drept paciente ta ultimul an,

fiXf*

Din nu ştiu ce motiv, mă trezesc că mă gândesc la zâmbetul lut La zâmbetul lui larg, omniprezent. Astăzi mi s-a părut cumva diferit Mai energic.

Ei, haide, Creterule! Chiar irosim spaţiu preţios analizând zâmbetele lui Quint? Las-o baltă!

< Retrăiesc ziua petrecută la centru şi Îmi amintesc cât de ocupaţi au părut Quint şi ceilalţi voluntari, cât de stresată a fost Roşa. Şi mă întreb de ce nu angajează pur şi simplu mai

Cântecul se încheie, iar Ari sare să oprească discul înainte să treacă la următoarea piesă. Când işi ia chitara, ştiu cfl încearcă să-şi dea seama cum să interpreteze introducerea, partea cântată la flaut pe album.

— Cred că ar putea avea probleme, zic.

Ari nu mai cântă.

— Ce? Cine?

— Centrul. Mama lui Quint pare foarte încordată, poate fiindcă azi erau puţini voluntari, însă am senzaţia că lucru ’ rile nu merg foarte bine. O mare parte din bani vme din gran- **turi** şi mi **se** pare că nu prea au îndeajuns cât să'i ţină pe lima de plutire.

îmi masez fruntea.

—îmi dau seama că plătesc o avere pentru pe$te, darămite pentru tot ce mai e nevoie ca să funcţioneze centrul.

— Dar fac strângeri de fonduri?

— Nu ştiu.

Mă gândesc la asta. Erau multe documente la intrare. Rapoarte financiare? Informaţii despre donatori? Solicitări de finanţare? Dar dacă organizează strângeri de fonduri, par foarte nepricepuţi.

— Araceli! urlă tatăl ei din bucătărie. Prudence rămâne la **cină?**

Ari mă priveşte.

—Găteşte abuela?

— **Nu cred.**

Mă bosumflu, dar tot **rămâne** cea **mai** bună ofertă **de** până **acum.**

— **Da. în fine, cât timp nu e peşte.**

Ari îşi pune chitara jos şi urcă în goană

scările. Când ae îhtoarce, îmi face semn afirmativ din cap*

— Comandă pizza. Fără fructe de mare*

Ridic degetele mart

— Deci eşti încântată de ideea de a lucra la magazin?

Ea scoate un strigăt scurt de încântare.

— Glumeşti? E slujba mea ideală! Adică, măcar slujba mea ideală de vară. încep săptămâna viitoare.

— Mai bine tu decât eu.

Ari ridică acul pick-upului.

— Că veni vorba despre slujbe ideale, ştiai că Elton John nu-şi scrie versurile? A creat muzica, dar versurile sunt scrise

A

aproape integral de un tip pe nume Bemie Taupin. Iţi dai seama? Aş vrea atât de mult să fiu el.

Repune cântecul, dar de data asta nu-şi ia chitara. Se întinde pe podea şi închide ochii, cu chipul concentrat până la încordare. Introducerea la flaut este curând acompaniată de claviatură şi de vocea tristă a lui Elton.

— Ascultă' zice Ari, cu degetele dansând prin aer. *I can see the red tadUghts headingforSpain...*

hzv&iXe braţele în sus, imitând crescendoul muzicii, apoi coboară mâna strânsă în pumn.

— Uite! Ai auzit acel E7? E un acord dominant non-diato- nic, care se dizolvă imediat în la minor. Genial! Sincer, pianiştii scriu cele mai bune acorduri

Habar n-am despre ce vorbeşte.

Ari îşi lipeşte palmele de frunte şi oftează din greu.

— Poate c-ar trebui să mă apuc de pian, zice.

— Am o claviatură pe care ţi-o pot da.

Se întoarce spre mine.

— Serios?

— Da. E în sufragerie, abandonată, lipsită de iubire. Poţi **s-o** iei tu! Nu4 de mare calitate. Cred că mama ta ţi-ar putea cumpăra ceva mult mai bun, dar, dacă o vrei

An se strâmbă. Urăşte să pomenească oricine despre bunăstarea familiei sale şi bănuiesc c-o pot înţelege. Nu vrea să fie judecată pentru că are bani, aşa cum nici eu nu vreau să fiu fiindcă nu am.

— Mi-ar plăcea mult 8-0 primesc! Mersi! zice ea.

Promit să am mare grijă de ea. Acum, şşş, ascultă! Partea asta

Elton cântă despre cicatricile care refuză să se vindece, despre ochii în care lumina s-a stins Ari pare euforică şi înalţă din nou ambele mâini spre cer, arătând spre tavan. *Daniel, you're a star..*

— Ah! suspină ea, visătoare. Ascultă nota aceea înaltă! Elton atinge nota tonică printr-un acord de interschimbare modală. Atât de simplu şi, totodată, atât de genial. E...

Oftează şi duce mâinile la inimă. începe să cânte şi ea, dar abia dacă o aud peste album.

Sincer, teoriile ei. în rafală, sunt fantastice, însă mi *se* pare că vorbeşte o cu totul altă limbă. Pe care eu cu siguranţă nu o cunosc. Felul în care descrie muzica e chiar mai greu de înţeles decât spaniola rapidă pe care o vorbeşte cu familia ei, pentru că, atunci când vine vorba de muzică, se aşteaptă ca eu să înţeleg, într-o anumită măsură, despre ce vorbeşte. Cel puţin am cunoştinţe *rudimentare de* spaniolă, după ce am studiat-o trei ani la şcoală, însă tot ce-mi amintesc din lecţiile de pian este să cânt „Străluceşti, micuţă stea” (cu sentiment).

în timp ce Elton continuă, mintea mea rătăcitoare se gândeşte iar la ecoturism. La centrul de salvare.

La Quint Erickson şi la mama lui, care au nevoie de personal, şi la cât de dărăpănată era clădirea.

Centrul nu mai trebuie să acţioneze ca o organizaţie nonprofit, concentrată *pe* ajutarea bietelor animale rănite, d să înceapă să funcţioneze ca o afacere. Are nevoie de cineva cu viziune. De cineva care să-l transforme, în timp, într-un loc profitabil Vreau să spun profitabil la nivel de nonprofit, cel puţin. Dacă are sens. Nu ştiu, nu contează, fiindcă nu se învârt rotiţele şi, deodată, mi-e limpede că...

Centrul are nevoie de cineva ca *mine.*

—Asta el

Mă ridic brusc în capul oaselor şi mă uit la An.

— Ecoturism! Pot... Pot...

Mă încrunt.

— Plângi?

Aii, jenată că s-a dat de gol, îşi şterge lacrimile de pe obraji.

— Nu, zice ea.

Suspină. Apoi:

— Da! Nu mă pot abţine! E atât de trist.

Ascult cântecul până la ultimul vers.

Oh Gad, it *looks like Daniel. Must be the clouds în my eyes.*

Ridic din umeri

— Cine dracu' e Daniel?

— N-am idee!

Ari începe să râdă.

Scot un sunet gutural şi mă ridic să opresc pick-upul, chiar când se aude ultima notă a flautului

— Deci în tot timpul în care Quint şi cu mine am lucrat la proiect, a vorbit încontinuu despre centrul de salvare. Păi, aed că poate avea dreptate. Dacă ar deveni o atracţie imensă pentru turişti? S-ar putea chiar să facă nişte bani! Ar rămâne * o oiganizaţie nonprofît, însă unii directori de organizaţii de acest gen sunt milionari. Nu că ar fi despre bani Zic şi eu, dar pot să folosesc ce am învăţat cât m-am ocupat de referatul ăla idiot şi., dacă aş *salva* centrul de salvare?

An se ridică în capul oaselor şi mă priveşte. Are obrajii rozalii, dar emoţiile generate de melodie par să dispară treptat

— îmi pane rău, dar ce faci?

—0 să creez un plan de afaceri pentru centrul de salvare! Ari încă pare derutată.

—Ştii că-ţi admir ambiţia, dar ai fast acolo fix o zi

~ Ceea ce-mi oferă punctul de vedere perfect al persoanei din exterior. Nu sunt implicată în îngrijire şi nici în activita-

tea de zi cu zi. Ei au nevoie de idei noi, de ceva care să readucă la viaţă organizaţia şi misiunea sa. Ceva care să i facă... ei bine... valoroşi

— Nu crezi că salvarea vieţilor animalelor e valoroasă? îmi dau ochii peste cap.

— Parcă ai fi Quint. Nu la asta mă refer. Au nevoie de o cale de a face bani şi cred că focile şi ţestoasele nu au buzunare adânci.

încep să mă plimb de colo colo, frecându-mi palmele într-un mod care ar putea fi considerat maniacal. Creierul meu funcţionează la o duzină de niveluri diferite, iar posibilităţile explodează în faţa ochilor mei.

— E perfect! Poate fi un exemplu real despre beneficiile ecoturismului pentru turişti, comunitate, economia locală *şi* mediu. Practic, lucrarea se scrie singură şi, dacă reuşesc, dacă reuşesc să scot o organizaţie nonprofit la liman, din pragul falimentului, imaginează-ţi cât de bine va da în scrisorile de candidatură la colegii! Voi putea alege orice colegiu de business!

— Ştii că-s în pragul falimentului sau doar speculezi?

— E o deducţie logică. Şi încetează să-mi mai distrugi visurile! îmi iei tot entuziasmul. E o idee genială. Uau, chiar sunt entuziasmată să i-o împărtăşesc lui Quint! Dar să nu-i spui c-am spus asta!

— Secretul tău e în siguranţă.

încep să măsor din nou camera în lung şi-n lat. Nu pot să nu simt că universul m-a împins spre asta cumva. Toate semnele au indicat această direcţie şi toate piesele de domino s-au aliniat corect. Parteneriatul şcolar cu Quint, nota proastă, căderea lui Morgan de pe scară, sugestia Rosei să mă pregătească Quint ca voluntară. M-oi fi împotrivit la început, dar acum are sens, mai ales pentru că se întâmplă atât de repede

după descoperirea noii mele puteri cosmice. Trebuie să însemne ceva. Ceva mai important decât mine, decât Quint

Poate că este semnul că am fost pusă pe un drum care] va ajuta să-mi împlinesc destinul.

Acum trebuie doar să urmez calea şi să văd unde duce.

Capitolul 17

Ajung la centrul de salvare devreme, aşa cum mi s-a pus în vedere, dar de data asta am o mapă sub braţ. Abia dacă am putut dormi. Mintea mi-era plină de idei şi am stat până **târziu** în noapte ca să fac planuri şi să caut informaţii despre organizaţii nonprofit şi despre metode pentru strângeri de fonduri. Am idei, chiar multe. Mă poartă cu ele ca pe un butoi pe apă. Nu sunt deloc obosită când păşesc în hol. Sunt electri**zată.** Sunt gata să fac diferenţa.

Dar mă opresc de îndată ce păşesc peste prag. Quint şi mama lui sunt în picioare lângă un birou, împreună cu Shauna şi cu altă femeie, care poartă un halat alb, de laborator— dr. Jindal? Alţi doi voluntari se află prin apropiere. Toţi sunt posomoriţi, cu braţele încrucişate peste tricourile galbene.

Quint clipeşte când mă vede.

—Ai venit, zice el în mod clar surprins. *Ml* enervez puţin şi îmi ridic ochelarii de soare pe cap.

— Bineînţeles că am venit

îmi verific îndelung ceasul un cadou de ziua mea de la Ari, de anul trecut

—Şl măcar o dată, tu n-ai întârziat!

Aproape că zâmbeşte.
—Se mai întâmplă şi minuni

— Mulţumesc. Opal’ spune Roşa, dându-i veterinarei o bucată de hârtie. încep să sun azi la instituţii.

Ridică tristă din umen spre voluntarii care aşteaptă.

— E timpul să ne luăm jucăriile, cred. Era de aşteptat. Sper să nu se fi dezumflat toate mingile de plajă.

Mă încrunt, în timp ce voluntarii şi dr. Jindal se îndepărtează.

— Ce se întâmplă[7]

— Luna are o afecţiune cognitivă, spune Quint. Nu va reuşi niciodată să se hrănească singură, ceea ce înseamnă că nu o putem trimite înapoi în ocean.

— Ah!

Nu mă obosesc să-mi ascund confuzia. Aproape că întreb *Şi ce-i cu asta?,* când se pare că e mare lucru.

— Deci va merge la un acvariu sau la o grădină zoologică sau aşa ceva?

— Când va fi gata, răspunde Roşa. Vor trece câteva luni Sunt foarte fericită că am găsit-o şi că a supravieţuit. Doar că., sperăm mereu ca, în final, să poată reveni în mediul lor natural

— Există şi o parte bună, spune Quint. Când animalele noastre ajung la grădini zoologice sau acvarii pot să înveţe lumea despre fauna sălbatică şi conservare. Devin un fel de ■ avocaţj pentru alte animale şi pentru centru.

Tot simt că-mi scapă ceva. Pentru mine, ideea de a merge la o grădină zoologică, unde mi se va da peşte în fiecare zi şi mă pot zbengui în apă, în timp ce nişte copii adorabili bat din palme, sună mult mai bine decât să încerc să-mi vânez cina şi •: să risc să mă

încurc în aţă de pescuit. Dar ştiu că sunt singura care gândeşte astfel deci îmi muşc limba,

— Găsim noi un loc frumos, îi spune Shauna, strângân- duri umărul, Cel mai frumos loc care o acceptă. Va fi bine. ; Shauna poartă bijuterii remarcabile azi A schimbat şira- r gul de perle pe nişte cercel cât mingile de baseball şi o broşă

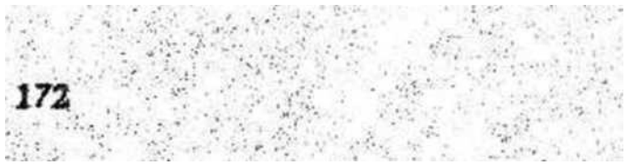

cu piatră în formă de fluture. prinsă de tricou. Cred că, dacă **ai** un job eu o uniformă atât de urâtă precum tricourile astea galbene, e firesc să vrei wă ţi afişezi stilul. Al meu se rezumă la ruj. Al Shaunei, în mod clar, înseamnă bijuterii mari şi stră lucitoare. Cel puţin accesoriile se potrivesc cu alura de bunică simpatică.

— Deci ar putea fi un moment nepotrivit, zic, apropiin- du-mă de birou, dar am nişte idei.

Roşa mă priveşte.

— Ce fel de idei?

— Da. spune Quint precaut, ce fel de idei?

— Doar câteva lucruri care mi-au trecut prin cap. Despre afacere şi despre cum se desfăşoară totul...

Quint pufneşte şi ridică ochii spre cer. de parcă ar implora să fie recompensat cu mai multă răbdare.

— Fireşte că ai făcut asta! mormăie el.

Nu sunt sigură ce vrea să zică.

— Sunt, în mare parte, idei pentru strângeri de fonduri, continui, ignorându-1. Şi pentru mobilizarea comunităţii. Care cred că vor atrage şi mai multă atenţie asupra centrului, ajutând la conştientizarea mai profundă a situaţiei animalelor... şt sper, la sporirea veniturilor. Mi s-a părut că banii nu-s de ajuns.

Roşa scoate un icnet.

— Puţin spus.

Desface palmele, fluturându-le peste teancurile de hârtii.

— Am încercat de-a lungul anilor să strângem fonduri. Uneori ne-a ieşit, alteori, nu.

Pare deprimată, De parcă aşa merg lucrurile în lumea nonprofit. Poate că exact aşa se întâmplă. Dar

sunt convinsă că n-ar trebui Cel puţin nu pentru centrul ăsta.

Din fericire, am avut un succes mult mai mare cu frânturile..

— Da, am auzit. Dar ştiţi că eu şi Quint am făcut un proiect la biologie, anul ăsta.

Nu ştiu de ce, dar evit privirea lui Quint când spun asta. Simt că mă priveşte, încruntându-se tot mai mult, şi asta mă agită, în parte fiindcă nu-mi dau scama de ce ar fi supărat.

— Şi cred că mă pot folosi de cercetarea făcută să ajut centrul, care, la rândul său. mă va ajuta la lucrarea pentru puncte bonus. Mă gândesc la asta ca la o relaţie simbiotică. Precum rechinii şi peştişorii ăia care-i ajută să se cureţe de paraziţi.

Zâmbesc, mândră de mine fiindcă mi-am amintit de lecţia respectivă, şi îi arunc o privire Iui Quint. Pare complet neimpresionat.

— în scenariul ăsta, eşti rechinul, peştişorii sau paraziţii? mă întreabă cu un glas sec.

Cuvintele lui mă lovesc din plin şi casc gura, iar Roşa îl mustră:

— Quint!

Dar n-am nevoie de ea ca să mă apere. Fac un pas spre el.

—îmi pare rău, dar nu înţeleg care e problema ta. Am x făcut tot ce mi-ai zis ieri, am apărut azi, *la timp,* chiar dacă nu h te aşteptai Deci care-i faza?

f Ochii fi fulgeră când deschide gura, dar ezită. îşi priveşte mama şi expresia i se întunecă. încrucişându-şi braţele la piept, scutură din cap.

— Nu există nicio problemă. Mor de nerăbdare să-ţi aud . ’ ideile.

— Quint! spune iar Roşa. Eşti nepoliticos. Şi Dumnezeu *ştie* că orice imbold financiar ne-ar ajuta foarte mult.

- *** Mulţumesc! zic.

Mă mai uit o secundă la Quint, apoi mă întorc spre Roşa. Strâng mapa mai tare şi mă lansez în discursul exersat de zeci de ori în faţa oglinzii, aseară.

. . -r Mă puteţi considera noua voastră consultantă de busi- ness. Mai întâi, aş vrea să încep cu un eveniment comunitar,

pecarel putem folosi ca sA implicăm localnicii Am trăit toată viaţa în Fortuna Beach şi abia ce-am aflat despre centru, aşa că este limpede că nu avem vizibilitate în comunitate şi asta trebuie rezolvat. Oamenii vor sâ ia parte la ceva. Le place să creadă că pot face diferenţa, prin acţiunile lor. Nu e vorba doar despre a da clic pe un buton pe Kickstarter, nu? După ce vor vedea ce se întâmplă aici, ştiu că tot mai mulţi vor dori să contribuie şi financiar.

Roşa mă opreşte, râzând.

— Ei bine, Quint n-a exagerat. Eşti cu siguranţă dedicată. Prudence, chiar îţi apreciez optimismul.

îşi masează ceafa.

— Dar trebuie să te opresc aici, fiindcă, să fiu sinceră, simt că am încercat *totul* şi nimic nu dă roade. Avem strângeri de fonduri an de an. însă banii par să se evapore de cum intră în conturi. Am încercat să organizăm evenimente şi am avut chiar şi o pagină de Facebook, deşi cred c-a trecut ceva timp de când n-a mai fost actualizată.

Dă energic din cap, parcă dându-şi seama cât de cinică pare.

— Ideea e că n-are nimeni timp de astfel de lucruri. Nici măcar eu. Mai ales eu, adaugă şi oftează. Nu vreau să te descurajez. Poate vorbim zilele următoare. Acum trebuie să văd ce fac Luna şi alţi

pacienţi. Ştiu că aveţi şi voi multe pe cap azi îmi pare rău, Prudence! Nu-mi place să te las fără un răspuns, dar...

în ciuda vorbelor sale, privirea ei urlă a descurajare.

— Vorbim mai multe despre planurile tale mai încolo, bine?

Nu cred că vorbeşte serios. Nu cred că încearcă să mă descurajeze să mai vin cu idei, dar pare extenuată când se îndepărtează, iar ziua abia începe. Poate că e doar copleşită de încercările cotidiene ale administrării locului şi poate că nu

reuşeşte să proceseze gândul dea mai adăuga ceva pe hsţ4 sarcinilor zilnice.

Asta înseamnă că, dacă vreau să funcţioneze, planurile mele nu pot depinde de Roşa, cu excepţia situaţiilor în care îmi va fi necesară aprobarea ei.

Sunt departe de a fi descurajată. De fapt, aşa va merge totul chiar mai bine. Nu vreau oricum să se uite peste umărul meu, în timp ce fac tot posibilul să readuc centrul la viaţă şi să i dau un suflu nou.

Când Roşa se îndreaptă spre coridor, către ceea ce ei numesc aripa de îngrijire critică, simt o mână pe umăr. Tresar şi o văd pe Shauna. care-mi zâmbeşte, cu ridurile scoase în evidenţă în jurul ochilor

— E foarte stresată. A fost un sezon greu, spune ea. Cred că nişte campanii noi pentru strângeri de fonduri ar ajuta mult Sper să încerci.

— Mersi! zic, aprobând din cap.

Apoi Shauna pleacă la rândul ei, îndreptându-se spre scările care duc la etajul doi.

Lovesc cu marginea mapei în palmă şi mă întorc spre Quint. **Are** ochii întunecaţi şi buzele strânse.

—Ce e? mă răţoiesc. De *ce* mă priveşti aşa?

Mi »-au înroşit deja obrajii şi nici măcar nu ne certăm incd. dar fi simt animozitatea şi emoţia mă îndeamnă să intru în defensivă, deşi n-am Idee din ce cauză ne certăm acum.

Fără niciun motiv, zice el cea mai evidentă minciună din toate timpurile. Am treabă.

K Se întoarce *ţi* deschide uşa cu plasă.

fi urmez, ţinând încă mapa. Quint înşfacă o perie proptită de un perete *ţi începe* să cureţe una dintre piscinele pentru copii Ieri au fost lei-de-mare în ea, dar a fost gol itâ. Mă întreb cât de frecvent se curăţă pi«cinele. Cât timp e alocat mutatului animalelor dlntr-un loc în altul? Chiar • necesar? Habitatul lor natural este format din apă de mare scârboasă şi mâloasă.

— Căre i problema? întreb

Câţiva voluntari hrănesc cu peşte animalele din piscina de alături Se întorc spre mine şi spre Quint, curioşi dar noi îl ignorăm.

— Şi dă-mi un răspuns pe bune. Credeam că o să fii încântat!

— O, da, totul mi se pare genial!

Quint împroaşcă nişte detergent de vase direct în piscina goală.

— Bine gândit, partenero! Ne bucurăm atât de tare că eşti în echipa noastră!

Ia peria şi începe să frece, furios.

Ridic mâna liberă în aer.

— Nici măcar nu mi-ai auzit ideile! Nu *vrei* ca locul ăsta să scoată bani? Să aibă succes?

Quint se opreşte din frecat, ţinând peria cu ambele mâini de parcă s~ar abţine cu greu să nu mi-o arunce în cap.

— Eşti aici de o zi, Prudence. O zi Ştii măcar diferenţa dintre fbci-de-port şi lei-de-mare?

Clipesc spre el, uluită, apoi mă uit la cea mai apropiată piscină. Văd creaturile cu trupuri lucioase, dolofane, care ies şi intră în apă.

—Foci, zic, arâtându-le cu mapa,

—Greşit.

***La* naiba/**

— Leii-de-mare sunt cei care au clapete peste urechi, prirv txealtele . ..

Ce? Care clapete?

„Mă uit mai bine,

4W Chiar au nişte chestiuţe stranii peste urechi Cine-

ar fi ^Şthceesteimpiidped? < **?**

; ■ i ¿pun, iritată, ştrâmbându*ma la Quint Dar pun

El se uită urát la mine şi ştiu oa fost o ironie ieftină. Dar nu înţeleg de ce se poartă aşa.

— Un piniped e un mamifer care a evoluat dezvoltând înotătoare în loc de picioare. De exemplu,., focilel Şi leii-de-mare!

îmi înfig o mână în şold,

— Deci nu cunosc terminologia. Ce contează?

— Cu ce fel de peşti am lucrat ieri? Nici măcar n-ai întrebat!

— Sunt peşti, atâta tot! A fost scârbos. Animalele îi mănâncă. Cui îi pasă?

— Contează, fiindcă (ie nu-ţi pasă. îţi pasă doar dacă poţi să te strecori şi să preiei un alt proiect, ca să dovedeşti tuturor cât de... genială eşti, face el semn cu mâna către mine. Dar nu ştii nimic nici despre animale şi nici despre ce facem noi aici, în timp ce mama conduce locul ăsta de aproape 20 de ani. Ce te face să crezi că ştii tu mai bine decât ea? Decât mine? Decât voluntarii care-şi pun inimile şi sufletele înlocui ăsta, de ani înşir? Ah(stai!

Se loveşte cu palma peste frunte.

— Crezi c-ar trebui să facem mai mulţi *bani?* Uau, Pnidence> eşti dementială! Cum de nu ne-am gândit şi noi la asta?

îşi dă odúi peste cap. Nu am fost niciodată atacată cu atâta sarcasm şi, o clipă, rămân fără glas, deşi sângele îmi clocoteşte în vene. Quint reia curăţatul piscinei. Muşchii umerilor i s-au încordat. Voluntarii de alături au golit găleata cu peşte, dar încă mai zăbovesc, deşi nu-mi dau seama dacă simt obligaţi să intervină în cearta noastră sau sunt doar preacurioşi şi nu vor să plece.

Bine! Poate că ai dreptate, zic, coborându-mi vocea.

Cftnd va termina, presimt că va fi cea mai curată piscină de care au avut vreodată parte aceste animale,

~-.Nu ştiu prea multe despre acest loc* Până feri, nici măcar nu ştiam că există* Dar am petrecut ultímele şase luni cer-

oetând astfel de lucruri: cum pot organizaţiile care se ocupă de animale şi de mediu să devină profitabile. E o industrie înfloritoare şi, din ce am văzut până acum – *recunosc,* **într-o singură zi centrul** nu profită deloc de ocazie. Nici **măcar nu vă actualizaţi pagina** de Facebook! Quint, despre **asta a fost referatul** nostru* Despre ideea ca oamenii să plătească pen**tru a** face parte din ceva **bun*** Ceva important Dar mai întâi, avem nevoie ca oamenii să ştie despre existenţa centrului. **Noi** avem nevoie ca lor să le pese*

Ochii i se fixează fulgerător asupra mea. Nu dă semne că **ar ceda.**

— Noi?

Mă încrunt la ideea că nu fac parte din echipă. Din *familie,*

— Tu* Mama ta* Voluntarii* Ideea e că pot să ajut.

— Da* Fiindcă ai scris o lucrare despre ecoturism. Ia amin’ teşte-mi: ce notă ai luat?

Mârâi E o lovitură sub centură şi simt că se răzbună pen**tru** comentariul legat de ortografie de mai devreme.

— Nu am luat o notă proastă fiindcă nu aş şti despre ce vorbesc, zic printre dinţi Am luat o notă proastă fiindcă*..

Atenţia îmi fuge din nou spre grupul de lei-de-mare. Sunt cu toţii în piscină, dar, de îndată ce-i privesc, unul sare afară şi, în câteva secunde, toţi ceilalţi îl urmează £n grabă, căţă- rându-se pe marginea piscinei, ca în cel mai simpatic joc de Imită liderul*

Simt un nod în gât

— Fiindcă nu ştiam de ce contează, mă aud spunând Ştiu cum comunitatea noastră poate câştiga bani prin axarea pe ecoturism, doar că... nu mi-am dat seama de ce contează. De ce sunt importante animalele şi habitatele lor.

— Şi tu *chiar* **crezi că sunt importante? mă întreabă, apoi spasă peria pe fundul piscinei şi se sprijină în mâner. Sincer* Crezi că salvarea acestor animale e o cauză demnă? Saue doar**

o căsuţă de bifat pe lista ta de realizări? Ceva în plus pe CV-ui lui Prudente Barnctt

Scot un icnet de frustrare

— Hai să dăm cărţile pe fată! Nu voi minţi spunând că nu vreau asta. însă, dacă reuşesc eu, reuşiţi şi voL Tu şi mama ta. Nu vrei să mă laşi măcar să încerc?

— Sunt convins că nu te-aş putea opri nici dacă aş vrea.

— De ce ai vrea să faci asta?

Ridic iar glasul. Nu vreau să ţip, dar nu poate să-mi dea măcar o şansă[7] îmi vine să iau pena şi să 1 lovesc cu ea în cap.

Expiră zgomotos pe năn şi îmi ignoră întrebarea. Dând la o parte peria, apucă furtunul şi incepe să clătească piscina.

Trec secole întregi 0 clăteşte *de trei ori* înainte să închidă furtunul şi să îndrăznească să se uite iar în ochii mei. Eu încă spumeg de fune. cu degetele înfipte în şold. El, în schimb, pare să se liniştească

Aproape că nu-mi dau voie să sper Şi numai când realizez acest lucru încep să mă întreb de ce mâ obosesc. E organiza-ţia mamei sale. Ea e cea *a* cărei părere contează.

Dar nu pot să mă lupt cu Quint la fiecare pas. N -oi fi având nevoie de el, insă va fi mai uşor dacă 1 am de partea mea.

— Fie! zice ei, în cele din urmă.

Are vocea aspră şi simt că nu face uşor concesia asta. Dar nu îmi pasă Uşurarea se adună deja Înăuntrul meu.

— Te ascult, zice el. Dar nu azi Azi aunlem îngrvpaţl până-n gât

— Bine, mcio problemă, Mâ duc nA mi pun un şorţ şi să – la curăţat Bau aşa ceva.

Un muşchi îi tresare în obraz.

Poate vorbim mâine despre asta? întreb, arătând **mapa** Cu cât începem mai repede, cu atât mai bine, nu?

El oftează din greu, aproape dramatic.

— Da, grozav! Abia aştept.

Capitolul 18

E ncanto are ceea ce Carlos numeşte cu generozitate o

»terasă” În faţa restaurantului. De fapt, sunt trei măsuţe de cafenea, într-o secţiune separată de trotuar, insă poate fi un loc drăguţ în care să stai şi să priveşti oamenii aflaţi în trecere. Acolo mă aşez şi-l aştept pe Quint Am mapa Ia mine, plus multe materiale noi. în mare parte fluturaşi şi statistici şi rapoarte ale altor ONG-un pe care le-am găsit pe intemet. Am descoperit o organizaţie caritabilă care ajută bolnavii oncologici şi care a reuşit să adune aproape un miliard de dolari intr-un an. Salariul directorului lor general era de 2,4 milioane’ Nu că aş crede că mă pot apropia cât de cât de o asemenea sumă, mai ales într-o vară, dar e drăguţ să ştiu că se poate. Cred că mi se pare îmbucurător să aflu cât de generoşi pot fi oamenii cu banii lor şi cum aceştia pot face diferenţa.

Nu că am fi găsit deja leacul împotriva cancerului. Dar trebuie să presupun că acea organizaţie o fi făcut *ceva* demn de laudă cu atâta mălai.

Odată ce sunt aranjată pentru întâlnirea cu Quint, cu documentele organizate cu atenţie şi lista cu subpuncte de discutat lângă mine, îmi privesc ceasul. Ne vedem la prânz şi •u am ajuns cu cinci minute mai devreme.

Vine un chelner şi comand o apă minerală şi nişte tostones, o specialitate portoricană la care Carlos se pricepe cel niai bine. Practic, sunt un soi de banane solide, care au fost

zdrobite, prăjite şi sărate, şi sunt absolut delicioase. Crocn la exterior şi moi Ia interior. În plus, le serveşte cu sos michurn şi cu maioneză chipotle, iar mie-mi lasă gura L« numai când mă gândesc la ele. Jude şi cu mine comandăm obicei farfurii separate, fiindcă-s prea bune ca să le împărţi

Mă gândesc dacă să comand ceva pentru Quint, dar s-ar putea să i se pară ciudat, aşa că nu o fac. Chelnerul dispar înăuntru. îmi scot ochelarii de soare şi-mi folosesc rochia^ şterg o pată de pe ei. Mi-i pun iar şi mă relaxez. Aştept.

Sezonul turistic nu este încă în toi, dar deja oraşul pare mai viu decât în urmă cu câteva săptămâni. Proprietarii de magazine îşi şterg mărfurile de praf, îşi spală vitrinele şi scot pe trotuar rastele pe care scrie cu litere mari SOLDURI, pline cu mărfuri de anul trecut, ca să atragă toţi noii clienţi care încep să sosească.

Iau telefonul şi mă uit pe câteva conturi de social media, însă nimeni de care să-mi pese n-a postat ceva nou, aşa că mă plictisesc repede.

Chelnerul îmi aduce apa şi beau aproape jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Mă gâdilă nările de la bule. îmi privesc iar ceasul. Mi se pare că aştept de mult, dar e numai 12:03.

încerc să-mi ţin mintea ocupată căutând oameni pe stradă care ar putea avea nevoie de o pedeapsă karmică. Imediat ce încep să mă uit după faptele rele, par să fie peste tot. O fată îşi lipeşte guma de mestecat sub masa de alături Un bărbat nu curăţă după câinele lui.

Cu un rânjet şi o încordare a degetelor, fata şi-a vărsat sos pe rochie, iar bărbatul, absent, calcă drept în grămăjoara de excremente.

Devine un joc. Văd suficiente mostre de comportament reprobabil. Mă întreb dacă această putere stranie atrage cumva oameni îngrozitori, dacă mi-i aduce în cale ca să simtă mânia universului sau dacă într-adevăr atâţia nu dau doi lei pe politeţe pe lumea asta.

Cfi veni vorba de politeţe...

Mă uit la ceas. E 12:39!

Strâng din dinţi. Am fost atât de distrasă cu împărţirea pedepselor în jur, că abia dacă m-am atins de tostones. Iau unul şi mi-l vâr în gură. Stau de atât de mult timp aici, încât

au început deja să se răcească.

în mintea mea, e vina lui Quint.

înghit cu greu.

Pentru o clipă, încerc să folosesc tactica lui Ari şi să-i acord prezumţia de nevinovăţie.

Să fie prins în trafic?

Nu. Dacă nu-i vreun festival sau dacă nu se întâmplă ceva în oraş, traficul din Fortuna Beach e aproape inexistent.

Poate c-a uitat ora? Sau că am stabilit să ne vedem?

Pare probabil, însă asta chiar nu face ca lucrurile să fie OK. Poate că e bolnav?

Siguuuur! N-am eu norocul ăsta.

Sincer, după ce l-am văzut ieri la 8 dimineaţa, la centru, începusem să cred că poate m-am înşelat în privinţa lui. Poate că există o parte din el care poate să fie responsabilă. Care îşi ia în serios obligaţiile. Poate că nu e un delincvent total.

Când ceasul meu arată ora 13, ceea ce înseamnă c-a întârziat o oră, nu-mi mai pot stăpâni enervarea. E una să întârzii la ore. Da, ar fi fost drăguţ să am un partener de laborator de încredere, dar, în fine, m-am descurcat şi singură. Dar să-mi facă figura asta? în ziua mea liberă? Când m-am străduit atât de mult să o ajut pe mama *lui,* să ajut centrul *ei...*

Nu are nicio scuză!

Continui aşa încă 10... 15... 22 de minute, până când sunt pe cale să urlu la pescăruşii îngrozitori care ţipă în jurul meu, căutând mâncare scăpată pe jos.

Şi atunci – *atunci* – îl văd.

Se apropie pe trotuar, cu ochii ascunşi de ochelari de soare şi soarele după-amiezii sclipindu-i în părul întunecat. Poartă

şlapi, bermude şi un tricou alb cu imaginea unei caracati^ care face suri. Nu se grăbeşte. Nu pare deloc agitat sau vinovat. Pare doar relaxat. Prea relaxat.

Cum se face că *eu* am aşteptări atât de ridicate, pentru mine şi cei din jurul meu, când Quint este atât de... *Quint.* Am petrecut ultimul an reducându-mi aşteptările în privinţa lui, încet, încet, iar el tot reuşeşte să dezamăgească. I-am cerut atât de puţin! Să apară la timp, ca să nu fiu nevoită să-i explic în fiecare zi ce temă avem. Să citească un capitol din manual înainte, ca să aibă idee despre ce vorbim. Să facă nişte măsurători corecte sau ceva util, în loc să lase totul pe umerii mei

Cumva, a eşuat. Iar şi iar şi iar. Şi acum, asta. Nu doar că întârzie, dar e şi atât de relaxat!

Scot fum pe nări, când Quint mă vede şi mă întâmpină cu un zâmbet.

Cu un zâmbet.

Ticălosul!

Mâna mi se încordează sub masă şi-mi strâng degetele până ce simt sângele pulsând în încheieturi.

Quint se opreşte şi vede ceva. Te rog, o, te rog, fă ca un pescăruş să treacă şi să-i scape un găinaţ imens în cap!

Sau ca un puşti să scape îngheţata cu ciocolată pe jumătate mâncată direct pe fundul acoperit cu imprimeu hawaiian. (Nu că m-aş gândi la fundul lui. Ah, scârbos, termină, Creierule!) i- Sau... sau... of, nu-mi pasă, să i se întâmple ceva oribil!

Mâna mă doare şi prin cap mi se rotesc imagini ale răzbu- ; nării, când Quint se apleacă şi ridică ceva de pe trotuar. Mijesc

V

ochii, încercând să văd despre ce este vorba.

; ;; Hârtie? Hârtie verde?

.7 Stai aşa! Tocmai a găsit *bani?*

Quint se duce la un proprietar de magazin din apropiere’ ?; care-şi mătură trotuarul, şi îi arată hârtia. Omul clatină din < cap. Quint se îndepărtează, priveşte în susul şi în josul stră

zii, dar nu mai are pe cine să întrebe. Nu mai are cu cine să vorbească. Ridică din umeri şi se îndreaptă iar spre mine.

Mi se relaxează încet pumnul. Ce se petrece?

— Uite! zice el. aşezându-se în faţa mea. Tocmai am găsit 20 de dolari.

Mă holbez la bancnota din mâna lui. *Ce?*

O întinde către mine.

— Vom considera că-i prima noastră donaţie anonimă, spune el. zâmbind. Vezi? Deja facem o echipă bună.

Simt că mi se deconectează creierul. Nu pot să procesez. Simt că universul m-a trădat. Iau bancnota pe care mi-o întinde şi mă uit la ea. Poate e falsă şi va fi arestat dacă o foloseşte?

Dar, nu, ştiu că e reală. Ştiu că, fără nici un motiv, tocmai a fost răsplătit fiindcă a întârziat aproape o oră şi jumătate la întâlnirea noastră. A fost oare mâna universului sau doar o coincidenţă?

Ar fi o explicaţie simplă, doar că eu am ajuns intr-un punct în care nu mai cred în coincidenţe.

Pun banii pe masă.

— Uau! zic, puţin amorţită. Ce tare! O să... încep un registru.

— Da. Sau putem plăti prânzul cu ei. Mor de foame.

Ia un tostone fără să întrebe, îl înmoaie în sosul chipotle şi-l aruncă în gură.

— Mmm, e atât de bun! zice.

Nu pare să observe că sunt reci. Pentru că, ştiţi voi, stau în **farfurie** *de peste o oră.*

— Deci, încep eu, moment în care furia mea clocoteşte iar. Ştii să spui cât e ceasul, nu? N-ai dormit la orele acelea din Şcoala primară?

El ridică o sprânceană la mine. Mestecă alene.

înghite, în cele din urmă. Se apleacă peste masă.

. r * ••. . . *

— Sau, spune, ai putea încerca să începi conversaţia cu „Uau, Quint, chiar ai întârziat mult azi! S-a întâmplat ceva?”

îmi încleştez maxilarul şi mă aplec şi eu spre el.

— Sau ai putea începe *tu* prin a-ţi cere scuze. Sunt aici de o oră şi jumătate. Crezi că n-aveam ceva mai bun de făcut cu timpul meu, decât să te aştept? Nu puteai trimite un mesaj sau...

— Nu am numărul tău.

Arăt spre geamurile din spatele nostru.

— Ştiai că ne vedem aici. Puteai suna la restaurant.

Asta pare să-l uimească. Se dă uşor înapoi, cu gura deschisă. Durează câteva secunde, apoi spune:

— Nu m-am gândit la asta.

Pufnesc şi-mi încrucişez braţele la piept.

— OK. îmi pare rău!

— în fine. Sper că te-ai distrat, depăşindu-ţi recordul la... Pac-Man' sau orice altceva făceai.

Mijeşte ochii, cu o privire între amuzament şi iritare.

— Pac-Man?

Flutur din mână.

— Ari are o veche... în fine, nu contează.

Clatină din cap.

— Da. Mi-am depăşit propriul scor la Pac-Man. Ştii, chiar după ce-arn ajutat echipa de salvare să deblocheze o focă prinsă intr-o plasă de pescuit. Mai mănânci astea?

Nu aşteaptă un răspuns şi mai înghite doi tostones.

Ceea ce e bine, fiindcă am rămas fără grai.

Vreau să cred că inventează, dar... nu cred asta.

Chelnerul revine şi Quint comandă o bere de ghimbir.

— Va fi bine, spune el, după ce chelnerul pleacă iar.

Foca. Dacă te întrebai

*** Joc video vechi de peste 40 de ani (n. tr.).**

fnd dreg glasul mâ 1«« Influenţaţi.

- Ci fapt diver», să ştii ci nu aveam cum să mi imaginez aşa ceva

— Da, ştiu. ziceri, ridicând din umeri Dar, măcar odată, ar fi tare frumos dacă nu ai presupune cfi sunt un ticălos

— Nu cred asta Pur şi simplu cred că eşti..

Zâmbeşte, în expectativă.

— Hal continuă! Nu mi răneşti sentimentele.

— Iresponsabil, zic.

Murmură gânditor şi rade şi ultimii tostones.

-Atât?

Aproape că mi se pare că îşi bate joc de mine, dar... *serios?*

Eu a trebuit să-i suport copilăriile tot anul

— E suficient, zic. După ce o persoană întârzie de un anumit număr de ori la şcoală devine clar care i sunt priorităţile.

Quint îşi linge lent sarea de pe degete. Când chelnerul aduce berea de ghimbir, mai comandă o farfurie de nachos cu pemil asado

De îndată ce suntem din nou singuri, îmi zâmbeşte aproape... cu milă.

— Ca fapt divers, zice el şi îi percep iar tonul ironic când repetă cuvintele pe care le-am rostit puţin mai devreme, lucrez la centru mai toate dimineţile. Şi în timpul şcolii. De aceea întârzii atât, mai ales primăvara, fiindcă atunci multe ăriimale sunt despărţite de mamele lor şi trebuie să supravieţuiască pe cont propriu, ceea ce nu merge bine pentru toate, M* ci avem mulţi pacienţi

noi deodată. Toamna se mai răresc ct2Urlle. Nu că ţi-ar păsa.

Mă uit lung la el.

Domnul Chavez ştie, continuă Quint. înţelege că am prim71501^^^^^ (silabiseşte cuvântul de parcă l-ar rosti g a a^a iartă când întârzii. în schimb, la re două săptămâni, mama semnează un formular în

care declară ce am făcut la centru şi îmi scuză absenţa de la şcoală, iar domnul Chavez îmi oferă puncte pentru munca depusă. E... ce cuvânt pretenţios ai folosit ieri? Ah, da. o relaţie *simbiotică.*

îşi coboară vocea, conspirativ.

— între noi fie vorba, cred că eu sunt peştele-aspirator! Ridic mâna.

— Stai aşa! Vrei să spui că în tot timpul ăsta m-ai lăsat să cred că dormeai până târziu şi... că pierdeai vremea la sala de jocuri sau aşa ceva, când de fapt tu frecai piscine şi făceai piure de peşte?

— Nu uita de salvarea puilor de focă.

— N-ai zis că a fost un pui.

— Nu a fost, m-a aprobat el, dând din umeri.

De data asta. De data asta, îmi arunc braţele în aer.

— De *ce* nu mi-ai zis?

— Am încercat.

— Când?

$ — Toamna trecută, poate după a treia sau a patra oară

? <u>rând</u> am întârziat. Mi-am dat seama că erai supărată, aşa că am încercat să-ţi explic, dar tu...

Flutură o mână, imitând-o pe regina Angliei.

— Mi-ai dat cu tifla. N-ai vrut să-mi auzi explicaţiile. De fapt, cred că exact aşa ai zis: „Nu vreau să-ţi aud explicaţiile”.

— Dar... Dar asta nu înseamnă că nu voiam să le aud! Quint chicoteşte.

— Ştii care-s funcţiile limbajului, nu?

— Ah, taci! zic şi-i dau un şut pe sub masă.

Acum râde de-a binelea.

— Bine, bine! Poate că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Dar... hai să fim serioşi! Şi tu m-ai enervat rău! M-am gândit că, dacă nu te oboseşti să-mi dai o şansă, eu de ce aş face-o?

— Fiindcă trebuia sA fini parteneri’

Zâmbetul ii dispare şl îmi aruncă o privire care mă readuce la realitate.

— Pnidence Barnett. Tu şi cu mine nu am fost niciodată parteneri şi o ştii.

Vreau să îl contrazic. Chiar vreau.

Dar... nu pot.

Nu am fost niciodată parteneri. E adevărat.

Dar e vina lui în aceeaşi măsură în care e a mea. Strâng din dinţi gândindu-mă la acele momente oribile în care mi-am dat seama că nu va ajunge la prezentare. Că mă lăsase baltă în ziua esenţială.

— Nici măcar nu te-ai obosit să vii în ziua prezentării zic pe un ton apăsat. După ce... după ce practic te-am implorat să ajungi la timp. Dar n-ai putut să faci nici măcar asta.

— Nu am avut suficienţi voluntari la centru în ziua aia. Mama a avut nevoie de ajutorul meu.

Dar şi eu am avut nevoie de tine, vreau să zic. în schimb. îmi muşc interiorul obrazului şi privesc în altă parte, spre trotuar. Amintirea acelei dimineţi îmi stârneşte din nou aceeaşi furie, aceeaşi groază, iar Quint îşi dă seama că, de data asta, e o ceartă diferită, fiindcă vorbeşte iar şi pare uşor îngrijorat.

— Uite, ştiam c-o să fii bine! Eşti...

Face un semn spre mine, cu mâna rotindu-se în aer.

îl privesc cu răceală.

— Cum sunt?

— Eşti bună! zice, râzând stânjenit. Eşti gen cea mai bună din clasă la prezentări. N-aveai nevoie de mine.

— Ba aveam! strig.

Uimit, se lasă pe spate.

Expir pe nări îmi tremură mâinile. Trebuie să înţeleagă. Cum rămâne cu toate celelalte dăţi în care a întârziat? în fine! Nu mai contează! M-am descurcat de fiecare dată. Dar în ziua

aceea. *în ziua aceea,* **A fost trădare. Chiar nu-şi dă seama de asta?**

— Detest să vorbesc în faţa oamenilor, încep, dar mă

opresc.

închid ochii strâns şi clatin repede din cap.

— Nu, nu e... După ce încep, e în regulă. Dar înainte? Când mă gândesc c-o să mă privească toată lumea, mă îngrozesc. Singurul motiv pentru care-mi ies prezentările este că exersez iar şi iar şi-ţi aminteşti că ţi-am zis c-ar trebui să ne vedem şi să exersăm discursul înainte? Şi tu ai zis că erai ocupat, chiar dacă era clar că nu voiai să-ţi mai iroseşti din timpul preţios cu asta sau poate că nu voiai să-ţi mai petreci nicio secundă în plus cu mine. Şi.. în fine, înţeleg!

îmi flutur braţele prin aer.

—Dar nu pot vorbi în faţa oamenilor cu atâta nonşalanţă ca tine! A trebuit să mă descurc cum pot Să plănuiesc discursul

fără tine, să exersez fără tine, dar măcar... măcar am crezut că vei fi acolo. Am crezut că ne vei aduce fişele şi că lumea nu se va uita la mine şi că ai fi făcut... ştii tu, chestia ta.

E rândul meu să gesticulez vag spre el.

—Să-i fad pe oameni să râdă. Să se simtă bine. Astfel încât eu să pot susţine prezentarea noastră şi totul să fie minunat Doar că n-ai venit* Şi când mi-am dat seama că nu aveai de gând să fii acolo... a fost oribil!

Şi am terminat.

De fapt încă n-am terminat. Aş putea continua. Aş putea să-i amintesc cum mi-a întrerupt discursul Cum a lungit împărţirea fişelor. Dar ochii încep să mă înţepe, aşa că mi îndrăznesc să mai vorbesc,

Nu-1 pot privi, prin urmare mă uit la masă, scărpinân- du-mi tâmpla cu pixul.

Doar când începe Qulnt să râdă, ceea ce e în egală măsură exasperant şi neaşteptat, îmi

cu vârf *fi* că efectiv mam mâzgălit pe faţă. Mă strâmb *şi* mă şterg cu degetele.

—• A fost cu intenţie, mormăi

— Un adevărat trendsetter, mormăie şi el.

la un şerveţel, îl vâră într-un pahar de apă cu gheaţă şi se apleacă spre mine.

— Se rezolvă! zice, ştergându-mi pasta de pix de pe faţă.

Când termină, pune şerveţelul mototolit pe masă. Ni se întâlnesc privirile. Nu-i pot citi expresia, dar îmi dau seama că 0 roade ceva. Ceva important.

Masa e mică. Probabil că s-ar putea apleca şt..

— îmi pare rău! spune el, făcându-mă să tresar şi *să uit de* direcţia nu-tocmai-OK în care o luaseră gândurile mele. N-am ştiut. Credeam... Pari mereu atât dc încrezătoare în faţa clasei Habar n-aveam.

Chiar pare sincer.

Inspiră şi continuă:

1 **— Ştii seara în care a fost karaoke aici?**

încuviinţez. Nu m-am mai gândit la karaoke în ultimele zile, dar acum îmi amintesc. Primele acorduri puternice din Jhstant Karma!" Felul în care restaurantul se estompa treptat în timp ce cântam. Totul devenise înceţoşat, cu excepţia lui Quint, care, pentru o dipă, a stat cu ochii lipiţi de mine, cu zâmbetul lui pe jumătate uluit...

< îmi cobor brusc privirea, dintr-odată agitată şi...

Doamne fereşte! *Hoţesc!*

Ce mama naibii?

— Mă uitam la unii dintre oamenii care urcau pe scenă. *spune* **el. Şi mă gândeam că nu-mi pot imagina ceva mai cum- ; plit decât să cânţi în faţa unui asemenea public. Aş prefera b plombă, se cutremură el, exagerat Aşa că pricep. Cumva. Trac sau ce-o fi.**

Ai dreptate. Ar fi trebuit să fiu acolo. Chiar

în-âi rugat s& fia prezent.

—,w

iw •••_

Ezit â — (mi part[1] râu*

Stăm o vreme în tăcere. Turiştii şi localnicii trec noi, fn drum spre plajă. Păsările ciripesc, sperând lăsâm câteva firimituri

Pe Un»

— Am un truc, zic încet.

Quint ridică din sprâncene.

- Când trebuie să fac ceva în faţa oamenilor îmi spun că sunt doar cinci minute din viaţa mea. Sau zece, douăzeci, câte sunt Pe termen lung, când ai privirea de ansamblu, cinci minute nu înseamnă mult, nu-i aşa? E tot ce trebuie sâmdui, apoi se termină.

Gura îi tresare.

— Dacă decid vreodată să cânt Ia karaoke, ceea ce e foarte puţin probabil, voi ţine minte trucul.

— Majoritatea pieselor au sub patru minute.

El încuviinţează şi acum zâmbeşte. Are un zâmbet care mi-e cunoscut, dar nu-s foarte des la primire.

înghit în sec*

— Prudenee, nu vreau să avem o vară la fel de nesuferită ca atmosfera de la orele de biologie. Crezi că putem încerca altfel?

Nu îmi feresc privirea, pentru că lacrimile nu mai ameninţă să cadă,

— Ei bine, zic, mi se pare mai bine aşa decât alternativa»

Capitolul 19

Vine chelnerul şi înlocuieşte farfuria goală cu un platou imens cu nachos, acoperiţi cu vârf cu friptură de porc, brânză topită şi toate cele. Quint îi mulţumeşte şi, imediat ce pleacă, îl împinge spre mine, peste câteva dintre documentele aduse.

— Ia, dacă vrei!

— Mersi! mormăi. Că tot mi-ai mâncat porţia.

Rânjeşte. Ştie prea bine că, dacă aveam de gând să termin acei tostones, ar fi dispărut cu mult înainte să ajungă el Pufnesc şi iau un nacho.

Quint geme aprobator după prima înghiţitură, apoi ia o gură de bere de ghimbir.

— Mult mai bun decât orezul cu fasole.

— Orez cu fasole? Ce comparaţie ciudată!

El chicoteşte.

— Sunt doar vreo trei chestii din meniu pe care le mănâncă Morgan. Vine aici pentru tostones, care sunt grozavi, darune- , ori am nevoie de mai mult. Aşa că am mâncat orez cu fasole, dar în stil portorican. Cum se numeşte felul?

— Orez cu boabe pentru porumbei.

Pocneşte din degete,

— Aşa! Doar că, deşi de obicei se prepară cu şuncă sau bacon ori un fel de came, ea a comandat varianta vegetariană.

Arată spre nachoa.

— Doamne! Atât de bun!

— E vegetariană?

— Vegană. Şi *spune* mereu că e în regulă dacă oamenii consumă came şi produse lactate de faţă cu ea, dar...

Se uită la mine cu subînţeles.

— Crede-mă, te judecă! Rău. Aşa că mi se pare mai uşor să-mi iau ce mănâncă şi ea.

— Ha! Asta explică panoul, zic, imaginându-mi vacile pe pajiştea lor verde şi acel X mare desenat peste gândurile lor fericite.

Tot nu înseamnă că e bine ce a făcut, dar dacă este împotriva cărnii, normal că e şi împotriva producătorilor locali de burgeri

— Ce panou?

Clipesc des, fiindcă-mi dau seama că nu ştie despre graffitt

— Ah! Am văzut un panou cu o reclamă la Blue’s Burgers. ? Cineva £1 vandalizase şi mă gândeam că să mănânci un chee- seburger nu ţine tocmai de etică. Dar Morgan n-ar fi de acord.

— Deloc, spune Quint. E în regulă. îmi place de ea. E foarte deşteaptă şi lucrăm bine împreună. Dar când vine vorba despre industria procesatoare de came şi despre tratamentele aplicate animalelor este...

Caută pentru o dipă cuvântul potrivit

~... implicată.

Ceva îmi spune că foloseşte *implicată* ca să o descrie pe Morgan la fel cum a folosit *dedicată* pentru mine

Bine de ştiut, zic. Sincer, mi s-a părut nepoliticoasă în seara aia.

Quint se strâmbă.

Chiar a fost, nu? N-ar trebui să-mi cer în numele altora, dar de obicei nu e atât de distantă. Cred oă atnnd-dr- cula o petiţie importantă, care încerca să convingă guvernul

■ uf

să închidă nişte ferme locale unde s-au descoperit practici inumane. Aşa că scria e-mailuri politicienilor locali şi încerca să facă să bubuie problema pe social media.

Ferme? Să aibă oare legătură cu incidentul de la panou?

Dar Blue’s Burgers are came de la văcuţe care pasc fericite iarbă proaspătă toată ziua. Asta ne zic reclamele lor de ani în şir. N-au de-a face cu nicio fermă cu practici inumane.

însă, chiar dacă ar avea, Morgan tot comitea o infracţiune. Universul a pedepsit-o.

Quint continuă, părând niţel jenat când spune:

— Nu că n-ar fi putut să se oprească două secunde, să aplaude sau să-i acorde atenţie prietenei tale. Sau ţie, că tot veni vorba.

Ridic din umeri, deodată stânjenită. îmi amintesc din nou privirea lui intensă, fixată asupra mea. felul în care şi-a ridicat paharul de Shirley Temple într-un toast pentru mine, când am părăsit scena.

— Ai fost foarte bună, apropo.

Durează o clipă să procesez cuvintele lui Quint.

— Nu cred că ţi-am zis până acum, continuă el, dar ai fost.

Dintr-odată, devine interesat de nachos şi de alegerea unuia cu proporţia perfectă de brânză-came-de-porc-ja-lapefio. Parc-ar fi o chestiune de viaţă şi de moarte.

Obrajii îmi iau din nou foc, dar de data asta roşeaţa mi se răspândeşte pe gât şi pe piept.

— Mersi! zic încet.

Trebuie să-mi dreg glasul.

— Dar ştiu că nu am o voce bună. Nu trebuie să...

— Da, ştiu. Nu despre asta...

Quint ezită.

— Vocea ta e în regulă.

— în regulă, zic, râzând scurt. E doar cu o treaptă mai sus de »tolerabilă”.

— Nu asta am vrut sâ tic. Ai fost...

— Sunt flatată, zic scc, iar el datină din cap.

— încerc doar să *zic* că...

îşi roteşte Încheietura, încercând să găsească un cuvânt sau poate să transmită ce vrea să spună printr-un gest complicat, dar mesajul nu trece mai departe.

Ar trebui, probabil, să apreciez telepatía dintre gemem pe care o împărtăşesc cu Jude. Comunicarea e dificilă, asta i dar.

— Că...?

Degetele i se încordează scurt, apoi apucă un nacho.

— Nu contează.

Genunchiul meu începe să se bâţâie sub masă. Mă trezesc privindu-l lung, chiar şi când întoarce capul şi se uită la fâşia de plajă vizibilă dincolo de clădirile aflate de cealaltă parte a străzii

Obrajii lut Şi ei par mai roşii decât de obicei

Fireşte că-mi închipui asta. Sau poate c-a uitat să se dea cu crema de soare, o greşeală de amator în Fortuna Beach.

Asta trebuie să fie explicaţia.

— Doar că ai părut foarte încrezătoare pe scenă, spune el, vorbind prea repede, dintr-odată.

— Sunt o persoană încrezătoare, în general.

— Crede-mă c-am remarcat. Dar a fost mai mult decât

atât... păreai că te distrezi foarte tare.

şi s& iau note bune şi să Afi/ Asta era. Cuvântul cu D. Surprinderea. Aluzia că. nan, Prudence Bamett ştie să se *distreze?* Cine-ar fi crezut?

— Aşa. Fiindcă tot ce ştiu să fac este să muncesc din greu

Se uită urât la mine şi iar stăm ca pe ace.

—*Sincer?* Chiar m-am întrebat

E teribil cât de rău mă doare comentariul Quint n-are

cele mai sensibile locuri. Ştiu că-s puţin obsedată de control

să ştie că tocmai ce mi-a înfipt un băţ direct într-

Ştiu că iau uneori lucrurile prea în serios. Ştiu *c&* nu sunt nici glumeaţă şl nici sufletul petrecerilor şl nici vreo fată dintre acelea .cool", degajate, care-s prezentate în filme drept fan**tezia** oricărui băiat cu sânge fierbinte din lumea largă.

Ştiu cuvintele pe care cineva precum Quint le-ar folosi pentru a descrie pe cineva ca mine.

Plictisitoare. înţepată. *Mironosiţă.*

Dar se înşală.

— Pot să mă distrez, zic. *Mă* distrez. Şi, ca să ştii, am prieteni cărora le place să petreacă timp cu mine. Oameni care se bucură sincer de compania mea. Poate că nu merg la surf sau nu... mă duc la petreceri unde berea se bea direct din butoi sau...

— Hei, hei, hei! mă întrerupe Quint. Nu asta am vrut să... Nu contează, bine? Hai să uităm că am zis ceva.

Inhalez scurt, pe nări. Pulsul mi-a luat-o la galop, dar îmi potolesc furia. Recunosc că, poate, doar poate, am exagerat puţin. Deşi nu i-aş oferi satisfacţia de a şti asta.

— Bine, mormăi eu. Am uitat.

— Grozav.

— Bine.

— Perfect.

Şiii.. dintr-odată, lucrurile devin ciudate. Incomode. De parcă am fi lăsat ceva nespus şi niciunul dintre noi n-ar vrea să-l numească şi, sinceră să fiu, habar n-am despre ce-i vorba. Dar pluteşte deasupra noastră şi ne provoacă să-l remarcăm.

— OK, zic, atât de tare şi de brusc că tresare până şi Quint Aşa. Să vorbim despre strategii pentru strângeri de fonduri. Am multe idei Explodez de prea multe idei Uite! Aici am făcut o listâ, organizată de la cel mai mic la cel mai mare cost de pornire, dar aici în partea asta, am notat şi care ar fi veni**tul potenţial**

Hoţesc pagina de deasupra şi i-o arăt. El o priveşte în timp

¥ . .. • *

ce mai mănâncă nişte nachos. îmi iau pixul şi ating primul rând – vânzare de prăjituri.

— Evident c-ar fi incredibil de uşor şl de ieftin de organizat **vânzarea** de prăjituri, dar, realist vorbind, cât **de** mulţi bani **sperăm şi** obţinem daci vindem negrese!

— Nu ştiu. Oamenilor chiar le plac mult negresele.

— Adevărat. Mai **am** şi o pagină cu idei suplimentare, iar **la vânzarea** de prăjituri mam gândit **ci** am putea face chestii **tematice.** Cum ar fi prftjiturele în formâ de delfini şi alte chestii de genul ăsta? Mă rog, cred că putem organiza ceva mai de impact decât o vânzare de prăjituri.

Mai lovesc cu pixul câteva însemnări de pe listă.

— Alte opţiuni la cost redus sunt crearea unui newsletter şi îmbunătăţirea ofertei educaţionale pentru şcolile locale şi trebuie neapărat să creăm ceva buzz pe social media. Aici singurul cost este timpul pe care suntem dispuşi să-l alocăm. La celălalt capăt al spectrului se află lucruri precum...

— Cadouri la donaţii? zice Quint.

— Dai Cum am procedat la proiect, îţi aminteşti? Traiste de pânză reutilizabile şi sticle pentru apă, toate cu logoul centrului. Ca o mică încurajare pentru diversele sume donate. Dar **ar** trebui **să** suportăm costul de producţie, de aceea este mai **bine să le** comandăm în cantităţi mari, ca preţul pe bucată **să scadă..**

Excursii?

— Dai M-am gândit că, dacă reuşim să-i entuziasmăm pe copii cu privire la centru, se vor duce acasă şi le vor spune părinţilor. Putem invita clase întregi să vină să vadă animalele, să ne privească hrânindu-le, poate chiar să organizăm un atelier meşteşugăresc simpatic şi am găsit un model de sunmtchs/' pe Pinterest din şerveţele şi-n formă de ţestoasă, foarte drăguţ, şt..

*** O bucată mică de «Udă rrfiectortaant* «au da aidef car» asta atârnat* ta interior, la o teaaatrt, pentru a .prinde lumina* (a. rad.}.**

— Prudencc Opreşte te!

Mă opresc.

— înainte să facem orice, trebuie să ne dăm *ucama* care e mesajul. Misiunea noastră. Adică eu ştiu de ce a pornit mama centrul şi de ce işi donează timpul aici mulţi dintre voluntari dar trebuie să putem transmite un mesaj celor care n-au auzit niciodată de noi. Care n-au idee, poate, că animalele astea sunt în pericol. Pentru că nicio persoană nu are de gând să ne dea bani dacă nu ştie de ce este important.

— Bineînţeles că-i important! zic, derutată.

Quint râde.

— Tu nu crezi că e.

— Nu-i adevărat. Sunt aici, nu?

— Eşti aici fiindcă vrei o notă mai mare la proiect.

Mă încordez toată şi mă pregătesc să mă cert cu el, dar Quint ridică mâinile

— Hai să continuăm! Salvăm şi reabilităm animale marine. De ce?

— Pentru că...

Am gura deschisă, însă nu iese altceva pe ea.

— Pentru că... oamenii cred că sunt drăguţe?

Quint îşi dă ochii peste cap.

— Oamenii. Dar tu nu?

— Nu ştiu. Nu-s rele.

— Ai văzut vreodată un pui mic de focă?

E rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Nu, dar sunt sigură că-s grozavi Zic doar. Sunt animale marine. Nu-s căţeluşi.

— Deci îţi plac câinii

Mă strâmb.

— Câh, nu!

Quint râde, lăsându-se în scaun şi sprijinindu-se pe picioarele din spate. Sunt tentată să i-l lovesc, astfel încât să se trezească brusc în aer. Dinţii lui, remarc pentru prima dată, sunt

ciudat de pcrfecţi. Parcă ar fi un model care face reclamă la pastă de dinţi.

— Ah, termină! zic. Nu s un monstru. Văd şi eu că sunt adorabili căţeluşii şi sunt convinsă că şi puii de focă sunt, dar. .. îmi plac oamenii. Copiii.

Pare surprins.

— Serios?

— Da, sigur. Dacă nu-s rude cu mine. Ajutam copiii de grădiniţă la citit şi erau grozavi.

Se uită lung la mine.

— Ha!

— Nu mă lua cu *hal* zic, îndreptând un deget spre faţa lui. Nu stau toată ziua să învăţ, să ştii.

Quint înclină capul şi îmi dau seama că-s informaţii noi pentru el. Dar îl văd că se străduieşte să nu o spună.

— Ai zis că-ţi plac copiii, dacă nu-s rude cu tine. Jude nu e singurul tău frate?

— Aş vrea eu. Avem trei surori mai mici. Lucy are 13 ani, Penny 9 şi EUie 4.

SL — Ellie, zice el, curios. De la Eleanor?

K încuviinţez.

— Uau! Părinţii tăi chiar sunt fani Beatles, aşa-i?

Fac ochii mari. S-a prins *foarte* repede.

— Ştii hiturile celor de la Beatles?

— Normal! Era cam singura trupă pe care tata o asculta când eram mic.

Tatăl lui? E prima dată când aud de el. Nu-mi amintesc să fi văzut o verighetă pe degetul Rosei, dar nici nu m-am uitat. Şi, ţinând cont unde lucrează, probabil c-ar scoate-o oricum.

Apoi prind mesajul ascuns din spatele cuvintelor lui Quint. Era cam singură trupă pe care tatăl lui o asculta când *era mic.*

Dar acum?

Săfimurit?

Sunt curioasă, dar ştiu că nu se cuvine să întreb. Ridic din umeri, încercând să fiu nonşalantă.

— Da, în fine, mă bucur că părinţii mei au tot făcut fete. Nu-s multe nume prietenoase de ţipi în melodiile de la Beatles. Adică, există Maxwell, care ucide oameni cu un ciocan. Sau Rocky, care e împuşcat într-o cârciumă... Nu prea ai de unde alege.

Quint chicoteşte iar, dar măcar acum nu pare să râdă *de* mine şi e o schimbare plăcută.

— Mi se pare fantastic! Mereu mi-am dorit un frăţior sau o surioară.

— Toţi zic asta, fiindcă n-au idee cât de enervanţi sunt.

— Cred c-aş fi un frate mai mare foarte mişto.

Vreau să-l contrazic, să îi dărâm teoria, dar... poate că are dreptate. Jude e un frate mai mare grozav. E mult mai răbdător cu surorile noastre decât mine şi mult mai dispus să se joace cu ele, să le ajute la teme sau să le supravegheze. Nu c-ar fi o competiţie, dar amândoi ştim cine-i mai bun în rolul de frate mai mare.

— Tu ai fraţi? întreb.

— Nu. Suntem doar eu şi mama. Şi fiindcă ştiu că mori de curiozitate, tata trăieşte. Doar că ai mei au divorţat când aveam 9 ani

— Oh! zic, încercând să nu mă dau de gol.

Fireşte că-mi imaginasem o mare tragedie din copilărie, în care tatăl lui decedase în chip oribil şi brusc. Mă cuprinde un fel de uşurare, chiar dacă ştiu că divorţul poate fi dur pentru un copil.

— Locuieşte în San Francisco, alături de noua soţie, adaugă Quint. Petrec două săptămâni cu el în fiecare vară şi sărbătorile importante. Nu sunt trist. Nici traumatizat. E OK.

Strâng din buze. Sunt tentată să-l tachinez pentru discurs, pentru că-i clar că i-a acordat ceva atenţie, dar mă abţin. Pentru trei secunde.

— Şi câte ore de terapie zici că ai făcut ca să ajungi în acest punct al acceptării asumate?

Privirea pe care mi-o aruncă este ucigătoare, dar amicală. Mi se pare uluitor, dar discuţia noastră a devenit cumva... prietenoasă.

— Ce amuzant’ zice el. Deci îţi place numele tău? **Mereu** m-am întrebat.

Ridic din umeri

— Nu-mi displace. Au fost şi perioade în care-l detestam, mai ales având un geamăn pe nume Jude, căci poţi să-ţi imaginezi că glumele veneau natural. *Prudence the Prude, and her weird brvther, Jude'...* Pe asta am auzit-o des în gimnaziu.

Quint se strâmbă.

— Părinţilor tăi le-a scăpat asta?

— Nu ştiu cum de au ratat-o. Dar „Dear Prudence” e un rĂnt-Ar frumos, unul dintre preferatele mele, de fapt. Aşa că... în fine. Oamenii sunt nişte ticăloşi şi-s obişnuită cu asta.

Ţi se potriveşte, nu?

Devin rigidă, fiindcă vorbele mă lovesc în cutia toracică. Mijesc ochii.

— Fiindcă-s aşa o mironosiţă?

Tresare.

—Nu, am vrut să zic că... De ce faci asta mereu?

Dau ochii peste cap.

— Scuteşte-mă! Ştiu ce crede lumea despre mine şi înţeleg. Nu mă prostesc. Iau lucrurile prea în serios. Dar nu-s nici moartea pasiunii

înghit **şi mi se pare brusc imposibil să-l mai privesc în ochi. N-o zic cu voce tare, dar este una dintre cele mai mari temeri ale mele. Că, de fapt, chiar** *sunt* **moartea pasiunii Iar argumentele par defensive chiar şi-n minţea mea şi îmi dau**

• Jtaiden«, minmwifa

seama că-mi muşc interiorul obrazului, ca nu cumva gă-i dau *o* replici la fel de jignitoare. Poată *că, dacă ai fi apărut vreodată la timp la ore, ai fi avut cinci secunde să mă cunoţtt, tn loc să mă întrebi doarceai ratat* |t *să mi copiezi notiţele.*

— Ştiu că pot fi înverşunată. Ştiu că... n-am idee cum să flirtez sau că nu mă prostesc, dar...

— OK, opreşte-te!

Quint se apleacă peste masă.

— Tocmai ce mi-ai pus zeci de vorbe în gură. îmi pare rău? Nu mi-am dat seama că am atins un punct sensibil

— N-ai atins un punct sensibil!

— Prudence.

Pare tulburat

— Acum zece minute aproape că mi-ai luat gâtul fiindcă am sugerat că te-ai distrat la karaoke. Uite, acordă-mi o clipă, atâta tot

îşi scoate telefonul şi scrie ceva.

— *Prudent.* Adjectiv. Defineşte o persoană care judecă mereu cu înţelepiciune şi căreia îi pasă de viitor sau care acţionează cu grijă, preocupată de acesta.

întoarce telefonul ca să văd definiţia de pe dictionary.com.

— îţi pasă de lucruri. Iei lucrurile în serios. Nu înseamnă că e rău.

înghit, simţindu-mă simultan stânjenită şi., flatată, nu ştiu de ce.

— în fine! zice şi lasă telefonul. Mai bine decât să porţi numele unui căpitan de vas bătrân şi ursuz.

Numele unui căpitan de vas?

— Da Quint.

Mă priveşte bănuitor.

' Căpitanul Quint?

Clatin din cap.

■ — Vânătorul de rechini din *Fălci?*

Ridic din umeri.

— Stai aşa! N-ai văzut *Fălci?*

— Stai aşa! Mama ta, iubitoarea de animale marine, te-a botezat după un vânător de rechini?

— Răspunde mai întâi la întrebarea mea!

îi arunc o privire exasperată, apoi îmi întorc braţul în direcţia falezei.

— Nu, n-am văzut *Fălci.* Trăim pe plajă. Deja mi-e frică de rechini De ce mi-aş face mai mult rău?

Işi trece mâna prin păr.

— Tocmai! Locuim pe plajă! E cel mai bun film despre oraşele de pe plajă!

—- Nu, mersi! Pas.

— Nu accept aşa ceva! E un film clasic. Trebuie sâ-l vezi

— Nu trebuie să-l văd. Viaţa mea e perfect în regulă aşa. Lovesc teancul de hârtii cu palma.

— Deci o să revenim cândva, în cursul zilei de azi la discuţie sau m-ai ademenit aici doar pentru nachos?

L — Că tot veni vorba, spune el, arătând spre platou, din care | a devorat cel puţin două treimi. Faci cinste? Că, dacă nu, am ? nevoie de bancnota aia.

Scot un sunet iritat, dar Quint începe imediat să râdă iar.

—- Glumesc! Fac cinste. îţi plătesc şi chestiile cu banane

— Câtă generozitate! Fireşte, doar le-ai mâncat tu aproape pe toate.

îi scânteiază ochii

— Bun. Unde am rămas?

Mă gândesc iar la conversaţia noastră. Am vorbit despre vânzarea de prăjituri şi despre social media...

Quint pocneşte din degete.

— Ai făcut vreodată snorkeling?

Mă uit lung la eL încearcă să mă enerveze, e clar.
— Snorkeling?

— Da. Ştii tu. cu un tub şi cu ochelari de protecţie...

— Ştiu *ce e* snorkelingul! Şl. nu, n-am făcut. Ce treabă are

e- **CU-.**

— Aşa bănuiam şi eu. Să mergem! Azi. Cred că n-ai costum de baie pe tine, nu?

Ochii îi coboară şi-mi studiază partea de sus a rochiei – nu tntr-un mod dubios. însă pare să-şi dea seama de consecinţele unui asemenea gest, aşa că-şi ridică fulgerător privirea, fixând-o unde îi e locul, adică pe faţa mea.

— Nu. nu am costum de baie şi, nu, nu merg la snorkeling.

N-ai înţeles că mi-e frică de rechini?

Pufneşte.

— Ştii care-s şansele să fii atacată de un rechin?

— Mor 12 oameni pe an! strig eu, amintindu-mi de statistica de pe posterul de la centru.

— Din câte miliarde de pe planetă?

Arăt spre plajă.

— Da, însă cât de mult îţi cresc şansele când te duci să înoţi intr-un ocean în care chiar sunt *rechini?*

— Prudence, te apăr eu de rechini! îmi scapă un hohot de râs.

—Mersi! De fapt, chiar speram să văd o mostră de şovinism Ridică iute sprâncenele.

— Prefer o mostră de cavalerism, dar fie.

— Fiindcă eşti botezat după un vânător de rechini?

— Schimbi subiectul. Vorbeam serios. Unde stai? Ne putem revedea aici într-o... oră?

~ Nu! aproape că ţip. *Ah,* parcă am lua-o de la capăt cu biologia!

Iau o mapă şi o flutur spre el, abia rezistând tentaţiei de a l-0 arunca în faţă.

¿-'■'■■■•¿ew munc^ Şi tot ce vrei tu este să te prosteşti eu> iar curând voi face eu toată treaba! Te rog, spune-mi că • ■ • ■ ■

după-amiaza asta n-a fost doar o pierdere colosală de vrer^ pentru mine* .....

Drept răspuns. Quint se întinde fi-mi smulge mapa din mână

— Prudence, ai putea să nu te cerţi măcar *o dată* cu min«? ..j Al putea, pur fi simplu, să crezi că ideea mea e relevantă?

— Ideea ta. Să mergem la snorkeling.

— **Da.'** Dacă vrei să ajuţi la centru, trebuie să înţelegi **des**pre ce este vorba la centru. Asta înseamnă să înţelegi **apa,** animalele. Şi nu doar focile şi leii-de-mare, ci totul. Totul funcţionează laolaltă. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

— Am văzut. La acvariu!

— Prudence.

î şi întinde mâna liberă peste masă şi rm-o pune pe încheietură Tresar la atingerea neaşteptată. Are palma **surprinză**
tor de caldă şi surprinzător de bătătorită.

— S-ar putea să ştii cum funcţionează mediul de afaceri, insă eu cunosc centrul. Aminteşte-ţi că, de data asta, ar tre
bui să facem echipă.

înghit. Aş vrea să nu-mi mai arunce asta în faţă

Nu-şi retrage mâna cât mă gândesc, iar eu încerc să nu fiu deconcertată de ea sau de părticica din mine care se întreabă
cum ar fi dacă mi-aş întoarce palma şi ne-am împleti degetele. Dar ar fi foarte ciudat. Chiar mai ciudat decât momentul ăsta, care se tot prelungeşte şi”

~~ Bine! mormăi. ;

> Quint începe să zâmbească. Of, el şl dinţii lui perfecţii

B a Un ed^ceps

4lbum că trupul meu însângerat, pe ^Jumătate devorat, te va bântui până la sfârşitul veacurilor!

Capitolul 20

Deşi am trăit lângă ocean toată viaţa, nu am înţeles niciodată obsesia oamenilor pentru apă. Chiar şi când eram copii şi părinţii noştri ne duceau la plajă pe mine, pe Jude şi pe Lucy, îmi udam degetele de la picioare, săream de câteva ori şi îmi petreceam restul excursiei adunând scoici şi construind castele de nisip din siguranţa prosopului meu de plajă cu *Tangled.* **Detestam nisipul care-mi intra în costumul de baie şi îmi irita toate părţile nemenţionabile. Nu-mi plăcea apa care mă împingea şi mă trăgea, dacă înaintam prea mult în larg. Nu-mi plăcea cum toată lumea făcea glume despre rechini, chiar dacă, în fiecare an, apăreau ştiri reale despre atacuri reale.**

Sunt convinsă că unii oameni – oameni precum Quint – consideră că ratez unele dintre cele mai mi-nu-nate lucruri de care ai parte locuind aici Surfing. Bodyboarding. Scufundări Şi, da, snorkeling. Dar eu cred că pur şi simplu nu-mi place apa. Nu-i nimic rău în asta.

Aşa că sunt nedumerită când mă trezesc că-mi pun costu- mul (te bate, încă nou, deşi l-am cumpărat acum mai bine de doi ani, ca să mă duc să fac snorkeling cu Quint Erickson. Mă – simt puţin ca şi cum aş fi fost păcălită.

v ^viodu^mă în oglinda din dormitor, mă loveşte o

undă de îndoială. Nu prea mă gândesc la corpul meu, în general, iar 6 fac, mt-e indiferent. Ştiu că mi arăt ca un fotomodel

INSTANT KARMA şi sunt OK cu asta. Nu mă gândesc cu prea mult entuziasm la formele mele Sunt pufoase şl moi şi mi aparţin. Nu m-aş descrie nici drept *sexy,* nici *voluptuoasd,* dar nici *grasă* «au *scârboasă,* aşa cum am auzit că vorbesc despre ele alte fete, după ora de educaţie fizică. în vestiar.

Dar dintr-odată mă simt stânjenită A trecut mult de când am purtat ultima dată un costum de baie în faţa altora şi înot doar acasă la Ari. care are piscină. în plus, am mai zis că eu şi oceanul nu ne înţelegem. Istoric vorbind.

Iar acum mă duc să fac snorkeling? Cu Quint? E foarte ciudat!

Mâna mea trece peste partea căptuşită a costumului de baie şi mă trezesc că mă întreb dacă nici *el* nu se gândeşte la forme cu prea mult entuziasm.

întrebarea mă părăseşte la fel de repede, înlocuită de ruşinea că-mi pasă, că aş ezita să-mi pun un costum de baie acum, când toată povestea asta a fost ideea lui De ce contează? E *Quint.*

îmi trag o rochie albastră vaporoasă peste costum şi mă încalţ cu sandalele. îmi iau rujul, mai mult din obişnuinţă, dar ezit. E ciudat să te rujezi la snorkeling?

Bombănind, îl arunc înapoi în geantă şi plec, înainte să mă răzgândesc.

Quint aşteaptă pe plajă, unde am stabilit să ne întâlnim. Şi-a scos tricoul, dar văd că purta unul cenuşiu pe dedesubt, pentru surf, şi simt o îngrijorătoare senzaţie de dezamăgire când realizez că nu va fi la bustul gol în timpul acestei expediţii acvatice.

Ce naiba, Prudence?

— începeam să cred că mă laşi baltă, îmi zice.

îi arunc un zâmbet ucigător.

— Chiar m-am gândit să te fac s& aştepţi o oră şi jumătate.

~ De ce n-ai făcut-o? întreabă, apoi îmi întinde echipamentul.

— Pentru că ţin la lucrurile mărunte, precum punctualitatea. în piua, â salvat altcineva deja toti puii de focă, aşa că ? n-am ceva mai bun de făcut,

MARISSA MEYER

– • Puftieşte.

P . — Să ştii că eşti amuzantă.

Mă opresc din analiza m&ştii şi a tubului şi mă uit urât la

Dăndy-şi seama oft a-a apropiat din nou prea tare de acel | punct sensibil, Quint face un pas defensiv înapoi.

„Ceea ce e complet normal şi deloc surprinzător.

Tbt mă încrunt, dar o las aşa.

—Astea au fost dezinfectate?

Râde, de parcă aş glumi

— Mă bucur că ai venit. Va fi distractiv.

* Nu-mi dau seama dacă glumeşte sau nu, dar îmi dau seama că a evitat complet răspunsul la întrebare. Vreau să insist. în fond, nu ştiu unde au fost chestiile astea. Dar reac- ţia lui mă face să cred că e un motiv de îngrijorare de-a dreptul ridicol şi deja mă simt suficient de stânjenită.

—Ai promis că va fi educativ, zic. Nu mă face să regret asta?

—Va fi distractiv *şi* educativ, confirmă el. îţi arăt cum să le foloseşti când intrăm în apă. Ştii să înoţi, nu?

— Fireşte că ştiu să înot.

—Trebuia să întreb. Ai fi uimită de cât de mulţi nu ştiu.

Ochii fi alunecă pe rochia mea şi mă simt ca şî cum cineva m-ar fi lovit uşor în stomac. *Mă cercetează?* Pare gata să spună ceva, dar apoi pare să se răzgândească şi se întoarce.

— Hai, ceva mai sus e un loc grozav!

îl urmez în tăcere, sandalele noastre trimiţând

nisipul în ;; toate direcţiile. Doar când văd două prosoape de plajă atent , împături te pe o piatră îmi dau seama căi-am uitat pe al meu. Quint remarcă şi el, probabil, dar nu spune nimic, ci îşi aruncă sandalele şi se îndreaptă spre apă. – - -

V

Le »cot 0 eu pe ale mele şi le pun lingă prosoape Inima « început sA mi bată puternic. Îmi dau seama cA nu m-am gin dît prea bine la partea asta.

Vei fi doar în costum de baie !n ocean. Cu Quint Erickson.

Vbr-t/i singuri

De ce începe sâ pară o întâi nire?

Nu este o *întâlnire.* Evident. N-a zis şi n-a făcut nimic care **să dea de** înţeles că ar fi o excursie romantică şt., e dar cât de mult ii displac. E aici doar pentru că l-am obligat să mă ajute cu proiectul iar eu i-am promis, la rândul meu, câ-l ajut cu centrul

Şi aşa e cel mai bine, fiindcă nu îmi place deloc de el Nu în felul acela. De fapt, în niciun fel.

Mintea mea a luat-o razna. Mă străduiesc să amuţesc ast-

fei de gânduri.

Quint intră în apă până la gambe, apoi mă priveşte confuz.

— Eşti bine? stngă.

— Da! strig şi eu.

Ridic şi degetul mare, ca să-l asigur.

— Ce mai aştepţi?

Strâng mai tare echipamentul, ca pe o armă. Rochia mea **vaporoasă** pare brusc un scut. Nu vreau să o scot. Nu vreau să **fiu aici Nu vreau** să fac asta.

Unde mi-a fost capul?

încruntat, Quint **începe** să vină înapoi **spre** mine. Pare pre**ocupat de-a binelea.**

— OK. n-ar fi trebuit să te tachinez despre rechini. Dar am verificat 0 n-a existat *niciodată* **un rechin pe porţiunea asta de plajă. Vei fi bine.**

— Nu «asta...

Clatin din cap.

El lasă capul într-o parte şi se gândeşte.

.. — Ţi-e frică de apă?

*— Nu, zic, poate pe un ton prea

defensiv, dându-mi seama abia apoi că, dacă ziceam „da”, scăpăm cu eleganţă din situaţia asta.

— Prudence, e OK să-ţi fie. Doar ar trebui să spui...

— Nu mă tem de apăl

Ridică mâinile, cu echipamentul pentru snorkeling atârnat de degete.

— Bine, bine! Atunci, ce te reţine?

Deschid gura, dar ce să zic? Că sunt prea timidă să-mi scot rochia? Că nu vreau să mă vadă în costum de baie, când jumătate dintre oamenii din oraş *trăiesc* în costum de baie în perioada asta?

— Doar că...

Clatin iar din cap.

— Nimic. în fine.

Pun masca jos şi mă întorc, pentru că e cel mai apropiat lucru de intimitate de care pot beneficia aici, pe plajă. Inspir adânc şi, înainte să mă pot convinge să mă opresc, înainte să fac lucrurile şi mai ciudate, îmi trag rochia peste cap şi o aşez pe piatră, lângă prosoape. Apuc echipamentul şi trec pe lângă Quint fără să-l privesc.

Nu ştiu dacă se oboseşte să se uite la mine. Să se uite *pe bune.*

Şi nu vreau să ştiu.

N-am intrat niciodată mai repede în apă.

Nisipul se mişcă sub tălpile mele. Valurile se împing în coapsele şi şoldurile mele, iar în curând spuma îmi ajunge la talie.

— Nu băga tubul sub apăl mă instruieşte Quint

Tresar. Nu mi-am dat seama că se afla atât de aproape, iar acum mâna lui e sub a mea şi ridică echipamentul departe de valurile blânde.

— Nimic nu poate strica mal mult experienţa decât o gură de apă de mare.

Zâmbeşte, iar în ochi i se reflectă lumina din apă şi din-

fcr-odată nu mai sunt deloc ochi căprui banali obişnuiţL greu de descris; Sunt profunzi şi captivanţi

Mi se usucă gura.

Doamne fereşte, ce mi se *întâmplă'* De ce mă simt de parcă...

De parcă încep să mă îndrăgostesc. hohote tăcute

Ha! Nu! în niciun caz O furtună de cutremură gândurile. Absurd

E Quint Erickson. Nu e deloc genul meu E opusul genului meu.

M

OK. nu sunt sigură care-i genul meu. dar ştiu sigur că nu este *el.*

— Gata[9]

M .

Quint isi pune ochelarii şi sunt recunoscătoare că istena mea s-a oprit brusc Cred că par confuză, pentru că mu ia nrhelari! şi îmi ajustează tubul.

— Uite aşa, spune el. trăgându-mi breteaua peste cap şi întinzând banda să mi se potrivească sub părul prins în coadă.

îmi ţin respiraţia până ce mâinile lui se retrag şi mai rămâne să-mi potrivesc ochelarii să stea cum trebuie, prote- j^ndu-mi etanş ochii

Ä —Apoi partea asta vine în gură – nu peste, dar între buze,

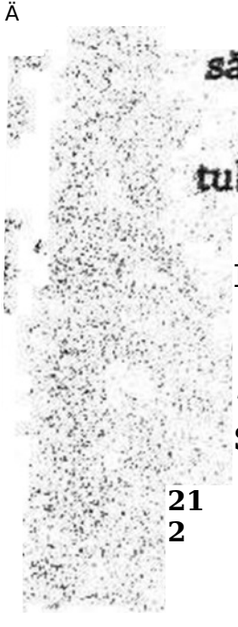

da? Şi tot ce mai trebuie să faci e să ţii capătul ăsta afară din apă Atât

Râmeşte iar, înainte să-şi vâre tubul între buze, făcându-le

Se apleacă în faţă *şi* sare în valuri, plutind la suprafaţă, cu

Adună-te, Prudence! şoptesc, apoi îmi bag tubul în gură. Plasticul îmi apasă gingiile şi nu e deloc confortabil. OK Trebuie *doar* să trec peste asta şi să îmi continui ziua.

Qiiint va fi mulţumit, nu va trebui să mai ţipe la mine să fim o echipă şi ne vom apuca de treabă.

Merg până când valurile îmi ajung la piept, înainte să mă aplec şi să-mi scufund faţa în apă.

Am nevoie de ceva pregătire psihică pentru a-mi convinge corpul să inspire şl tot verific dacă celălalt capăt al tubului e afară din apă. Dar, după primele câteva respiraţii, devine mai uşor, în ciuda instinctelor care-mi amintesc că nu e firesc să respir sub apă.

Mă uit în adâncuri

Măvăd...pemine.

Picioarele mele par palide şi fantomatice în marea verzuie, înspumată.

Costumul meu e complet negru.

Degetele mele de la picioare au unghii date cu ojă roz şi sunt estompate de vârtejuri de nisip.

Mă întorc în cerc, remarcând o mână de cochilii împrăştiate pe fundul oceanului

Este... frumos. Paşnic. îmi place cum lumina filtrată prin apă face să...

Oh, sfinte kebab!

îmi scuip tubul din gură şi strig, dând din braţe. Capul îmi iese brusc din apă.

—Quint!

E la cel puţin zece metri de mine. Capul îi iese la suprafaţă şi-şi scoate tubul.

-* Vino repede aici!

Nu pune întrebări, ci începe să înoate spre mine, lovind apa cu braţele într-un craul perfect, spre deosebire de bălă- ceala în stil căţel pe care o consider specialitatea mea.

- -T Uite, uite, uite! exclam, apucându-mă de braţul lui şi ^arătând. ■

Poartă încă ochelarii şi-şi scufundă capul sub apă. îmi pun tubul la loc şi mă alătur, strângându-l de braţ, fiindcă simt încântată, dar şi puţin speriată.

0 vede şi el.

Pe fundul oceanului se află o ţestoasă. E *enormă. Are* cel puţin un metru şi jumătate lăţime, dacă nu-mi joacă feste apa şi lumina. Dacă ştie că suntem aici, ne ignoră.

Quint mă priveşte sub apă şi ne zâmbim unul altuia, ulu- iţi Cel puţin eu sunt uluită. El pare să spună *Ţi-am zis eu.*

Totuşi, nu sunt sigură ce crede că mi-a zis.

Quint scoate capul din apă. îi urmez exemplul şi doar atunci îmi dau seama că nu avea tubul. îi ia un minut să îşi revină, dar zâmbeşte larg.

— Uimitor, nu?

Scuip afară tubul.

— Ce nebunie! E... chiar acolo!

— Da, le văd mereu.

Mă uit lung la el, aproape la fel de uimită de faptul c-am văzut ţestoasa pe cât mă şochează că, pentru unii, este ceva obişnuit.

încă mă ţin de el, de parcă ar fi o plută. Sunt surprinsă că nu şi-a scuturat umărul, ca să mă îndepărteze.

Lingându-mi sarea de pe buze, îmi desprind mâinile şi îmi cobor picioarele în nisip. Curentul ne-a purtat mai departe şi suprafaţa îmi ajunge la stern. Suntem două capete cu ochelari care-şi zâmbesc unul altuia. Parcă am fi nişte dementi

— Tot mă uimeşte, spune Quint. Când priveşti apa de aici de sus, n-ai zice că se află aşa ceva dedesubt.

Privesc în jos. Are dreptate. Apa e limpede sau aşa am crezut mereu, dar văd doar forma înceţoşată a corpurilor noastre. Nici urmă de claritatea sau de strălucirea atât de uluitoare de

sub noi

Ne coborâm din nou capetele sub apă. Ţestoasa s-a deplasat câţiva metri dar e încă acolo, pe fundul oceanului îl văd

pe Quint scoţând ceva din buzunarul şortului de baie, ca un **telefon, dar mai** mare şi mai voluminos. Un telefon cu o car**casă impermeabilă.**

Privesc cum se scufundă, apropiindu-se atât de mult de **ţestoasă, încât** mă îngrijorez puţin pentru el înoată în jurul « **de** câteva ori şi îmi dau seama că face poze. Ţestoasa îl ignoră. încep să cred că Quint va leşina, dacă-şi mai ţine mult respiraţia, când animalul se întoarce, şocant de repede şi de graţios, şi înoată drept spre mine. Tresar şi ridic picioarele, oferindu-i spaţiu. Trece pe sub mine şi-şi continuă drumul.

Quint şi cu mine ieşim iar la suprafaţă. El gâfâie, cu părul lipit de faţă. îi ia câteva secunde să îşi golească apa de mare din tub, dar zâmbeşte cu gura până la urechi

— E o cameră? întreb.

— Nu, doar telefonul meu, răspunde.

Arată ca un gadget dintr-unul dintre filmele SF la care se uită la Jude.

— Mama mi-a luat de ziua mea o carcasă rezistentă la apă. Economisesc pentru un obiectiv mai lat care să se potrivească, dar este suficient de bun, deocamdată. Deci? Cum a **fost** să vezi prima dată fauna în mediul propriu?

Mă gândesc. Am văzut ţestoase la grădina zoologică, dar să văd una aici atât de aproape, mi s-a părut nemaipomenit.

— **Mai sunt?**

Quint râde.

— **Hai să aflăm!**

Mă aşteptam ca experimentul nostru de snorkeling să dureze 15, poate 20 de minute, dar Quint şi cu mine stăm în apă mai bine de două ore. Când ajungem în sfârşit la mal, mi s-a

încreţit pielea degetelor, am o tăietură urâtă la gleznă, de Ia o piatră, şi simt că tocmai ce am călătorit pe o planetă extraterestră şi m-am întors ca să spun povestea.

Quint şt IA cela mal bun« Imuri de» vizitat. M i du* p« nişte formaţiuni stAnconse şi mi a nrfttat grădini «ubar’vatk» da alge marine. Am vizűt atAţis peşti rft inîirV>»' doar înrercând HA ml I amintesc pe toţi. Un caleidoscop de culori, ţâşnind printre stAnci, InconjurAndu-ml genunchii, «clipind ca nişte pietre preţioase. Pentru un final grandios, pe care suspectez cA îl plănuise de la bun început, am înotat în amonte, spre un grup de pietre mari, o formaţiune care nu se vedea dinspre plajele publice, plini de foci car«; «coteau fel şi fel de sunete şi leneveau «ub «oarele după amiezii.

Am trAit toatA viaţa în Fortuna Beach. Cum de nu ştiam că la doar câţiva kilometri de caria mea se află un astfel de loc?

Când Quint şi cu mine ne întoarcem pe plajă, am uitat corn plet de stânjeneala de mai devreme. Mareea *ti a* retras, drumul până la prosoape parc nesfârşit. Mi HC lipeşte nisipul de tălpi. Quint mă tot priveşte, zâmbind larg, aproape misterios.

— Deci? spune, în timp ce eu mă înfăşor intr-un prosop.

— A fost...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite. Dintr-odată, simt că mor de sete şi simt că m a ars soarele pe spate, dar astfel de amănunte pălesc în faţa după-amiezii de vis pe care am avut-o.

— Da. ştiu, spune Quint, salvându-mă de chinul de a descrie totul în mod adecvat. Dar acum vine întrebarea de un milion de dolari.

După cum o spune, simt că după-amiaza nu a fost decât introducerea pentru ce urmează.

Mă încordez, privirile ni se întâlnesc. Are dungi adânci şi roşii în jurul ochilor, urme de la ochelarii de protecţie. Cred că şi eu arăt la fel de ridicol. Părul mi se electrizează în jurul feţei, începând să se usuce. Dar, după ziua pe care am petrecut-o împreună, nimic din toate astea nu pare să conteze.

Quint mâ priveşte lung, aproape cu aroganţă.
— Meritâ salvate?

Încremenesc.

Dintr-odată. are sens

Pentru că nicio persoană nu are de gând să ne dea bani dacă nu *ştie de ce este important.*

îmi amintesc cuvintele lui, dar abia acum le-am înţeles cu adevărat. Nu m-am simţit niciodată atât de legată de mica noastră fâşie de ocean ca în clipa asta. Bancurile magice de peşti cochiliile care scânteiază pe fundul oceanului, ţestoasele... Am înotat cu ţestoase!

Dintr-odată, îmi pasă.

Merită salvate? Merită protejate?

Ab-so-lut!

— Ai dreptate, murmur.

Quint zâmbeşte larg. Ne ştergem pe picioare, ne scuturăm nisipul de pe tălpi Mă îmbrac repede, cât stă cu spatele. îmi ia prosopul şi echipamentul şi, după ce îndeasă totul într-o geantă, pornim înapoi pe plajă, îndreptându-ne spre faleză.

— Ti-e foame? întreabă.

— Mor de foame! răspund automat.

— Bun. Poate mergem să luăm nişte tacos, în timp ce parcurgem celelalte idei ale tale?

E cu câţiva paşi înaintea mea, cu privirea întoarsă spre orizont. Aş vrea să-i văd faţa, fiindcă iată-mă cuprinsă de vechea nesiguranţă, la fel de uimitoare acum ca mai devreme.

Nu ar trebui să fie ceva romantic. Adică e imposibil. Nu?

— Ăăă... am lăsat mapa acasă.

— E departe?

îmi aruncă o privire peste umăr.

— Nu, zic eu, poate prea lent. Locuim pe Sunset.

— Ah! Merg cu tine. Sau să mă duc să ocup o masă undeva?

E atât de relaxat. Şi poate că doar din acest motiv remarc cât de agitată am devenit.

— De fapt, sunt extenuată. Crezi că am putea vorbi mâine? La centru?

Dacă e dezamăgit, îşi ascunde reacţia în spatele unui gest indiferent, complet lipsit de emoţie.

— Sună bine.

Ne oprim pe faleză. Aici, plaja e mai aglomerată şi sunt şanse mari să ne vadă cineva de la şcoală, dar, dacă pe Quint îl îngrijorează măcar puţin perspectiva de a fi văzut cu mine – adică realmente cu mine, ţinând cont că amândoi avem părul ud şi urme de ochelari de protecţie în jurul ochilor nu o arată. Când devine limpede că eu o iau într-o direcţie, iar el în cealaltă, ezităm la unison, stând acolo, stânjeniţi

— Bun. Atunci, pe mâine!

Dau să mă întorc.

— Hei te-aş putea auzi, măcar o dată, spunând asta? întreabă el.

întorc privirea şi-i văd licărul din ochi

— Măcar o dată?

— Ce anume să spun?

— Vreau doar să recunoşti că asta – Quint face semn spre ocean – n-a fost o pierdere de vreme. Că eu *chiar* am avut o idee bună.

Se bate în piept.

încrucişez braţele şi spun cu o voce mecanică:

— N-a fost o pierdere de vreme. Ai avut o idee bună.

— Şi te bucuri c-ai venit.

Oftez şi renunţ la tonul mecanic.

— Şi mă bucur că am venit, mărturisesc cu sinceritate.

Şi nu te vei mai îndoi de mine şi nu te vei mai

certa cu mine niciodată.

îndrept un deget spre nasul lui.

— Mergi prea departe.

îi sclipesc dinţii.

— Trebuia aft încerc. Hei, aproape c-am uitat! Am ceva pentru tine.

înoepe să scotocească prin geantă, dând la o parte prosoapele umede şi ochelarii Scoate un tricou galben, pe care este imprimat logoul Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach.

îl iau surprinsă, dar nesigură dacă să fiu flatată că-l primesc sau supărată că nu l-am primit din prima zi După o secundă în care-l inspectez, zic:

— Nu sunt sigură că mi se potriveşte culoarea.

V- **— Nu sunt sigur că i se potriveşte cuiva, dar a fost cea mai**

Î ieftină opţiune la prinţ shop. în plus, adaugă el, rânjind, s-ar putea să te subestimezi Ne vedem luni Prudence.

ţ **Zâmbesc şi îi fac cu mâna.**

în ciuda faptului că tricourile voluntarilor sunt foarte urâte, £1 strâng pe al meu la piept tot drumul până acasă.

1

Capitolul 21

Sunt pe val, schiţând o nouă parte a proiectului nostru revizuit Ia biologie: cursuri educative de snorkeling pentru turişti! Aceştia vor ieşi la snorkeling cu un instructor cu pregătire profesională, care le poate spune la ce fel de peşti şi de animale se uită şi le poate explica despre echilibrul fragil al ecosistemelor noastre marine. Ghidul le-ar povesti despre lucruri precum...

Un scârţâit de vioară îmi inundă urechile. Mi le acopăr cu mâinile şi strig către dormitorul alăturat:

— Penny!

—Scuze! urlă ea înapoi, deşi urmează imediat un alt sunet înfiorător scos de corzi

Oftând, mă ridic şi închid uşa dormitorului Mă întorc în pat şi-mi iau din nou laptopul în braţe, străduindu-mă să ignor zgomotele îngrozitoare din cealaltă cameră. De ce naiba mai plătesc ai mei lecţiile? Cu siguranţă n-ajută la nimic şi sunt sigură că au lucrun mai bune pe care să-şi cheltuie fondurilelimitate.

Aşa. Ce făceam?

Ghidul le-ar povesti despre lucruri precum... da! Lanţul trofic natural şi importanţa biodiversităţii Le-ar explica apoi cum prădătorii, precum focile, pot ţine populaţia de arid-de- mare sub control, împiedicându-i astfel «ă consume alge în exces, alge

care pot deveni hrană şl pot servi drept adăposturi

pentru multe alte specii Există factori de mediu mult mai importanţi de...

Uşa dormitorului meu se deschide brusc şi sunt asaltată atât de scârţâielile asurzitoare ale viorii lui Penny, cât şi de Eleanor, care poartă pijamaua ei preferată, cu lame.

— Ellie, trebuie să baţi!

— Vii să te joci cu mine?

— Nu. Sunt ocupată. închide uşa!

îşi scoate buza de jos în afară.

— Dar nimeni nu se joacă cu mine! Penny exersează la vioară şi Lucy vorbeşte la telefon şi mama se uită iar la prostia aia de emisiune de gătit.

— Nimic din toate astea nu mă priveşte. Du-te şi vorbeşte cu Jude!

— Jude s-a dus cu tata să ia ceva de mâncare pentru cină.

Mârâi şi mă ridic din pat. Ellie se luminează, dar se dezumflă imediat ce o apuc de umăr şi o întorc spre uşă.

— Autonomia este o aptitudine importantă şi trebuie să începi s-o dezvolţi

Scoate un sunet frustrat şi bate din picior.

— Asta ce mai înseamnă?

— înseamnă du-te şi joacă-te cu păpuşile tale!

— Jude zice mereu da şi tu zici mereu nu!

— Păi, presupun că Jude e pur şi simplu o persoană mai drăguţă decât mine.

închid uşa. Ea urlă de cealaltă parte:

—Chiar este!

Mimez că o strâng de gât, apoi îmi arunc braţele în aer, disperată. Iau în considerare opţiunea de a lipi un semn cu NU DERANJAŢI!, dar.. . nu ştie încă să citească.

Mă întorc la referat şi recitesc ultimul paragraf. Nu e rău.

. • Mal departe.

îmi amintesc vag că domnul Chavez a spus ceva despre cum plantele marine, precum varecul şi algele, ar fi mai

eficiente la purificarea aerului decât toate pădurile tropicale din lume. Dar nu-mi amintesc detaliile sau cum funcţionează procesul.

încep să scriu în motorul de căutare.

Pe hol se aud paşi furioşi, apoi Lucy urlă chiar din faţa uşii mele:

— MAMĂ! Poţi s-o obligi pe Ellie să coboare? încerc să port o conversaţie, iar ea mă tot deranjează!

— împăturesc haine şi mă uit la emisiunea mea! strigă mama. Las-o să se joace cu cosmeticele tale sau ceva de genul ăsta!

— Ce? Exclus! Distruge tot!

Mă trântesc iar pe spate şi îmi pun o pernă sub cap.

Quint s-a înşelat atât de mult! Fraţii şi surorile sunt groaznici Viaţa mea ar fi infinit mai bună dacă am fi doar eu şi Jude.

Afară, vioara îşi continuă cântecul de jale. Lucy urlă. EUie a început să plângă. E una dintre crizele ei de plâns false care te calcă pe fiecare nerv în parte.

îmi tremură degetele. Aş putea să le pedepsesc pe toate. Pentru că sunt atât de nepoliticoase, atât de egoiste, atât de *zgomotoase.*

Dar, chiar înainte ca degetele să mi se strângă în pumn, mă opresc şi mă oblig să întind palma. Dacă, în încercarea de a-mi pedepsi familia pentru barbaria de care dă dovadă, uni- versul va decide să ne dea foc la casă sau ceva asemănător?

Mă dau jos din pat, bombănind, şi încep să-mi caut căştile antifonate. Pe birou, în sertare, în geanta pentru cărţi. Nu sunt în nicfunul dintre locurile în care le pun de obicei

Pufnesc. Ştiu exact cine le are.

Holul e pustiu. închid uşa dormitorului împărţit de

Penny şi Lucy, chiar când un alt sunet cutremurător ae desprinde de pe corzile viorii. Trec de baie, unde Eleanor etă pe covoraş şi îmi umblă în geanta de cosmetice.

***- Hui tic şl i-o înşfac.**

— Dar Lucy a tis ci am voie!

M4 întind deasupra capului ei, iau trusa lui Lucy de pe dulap şi i-o dau. Se luminează toată la faţă. Cu excepţia rujurilor mele în nuanţe vii, cosmeticele strălucitoare ale lui Lucy, printre care se găseşte chiar şi un ondulator de gene, sunt preferabile alor mele sau chiar alor mamei Cel puţin asta e părerea fetiţei de 4 ani din familie.

Pentru că dormitorul ei e folosit drept cameră-de-torturat urechi Lucy s-a ascuns în camera alor noştri Deschid uşa şi o văd întinsă pe pat, cu telefonul la ureche.

—Unde-mi sunt căştile?

— Stai puţin! zice la telefon, înainte să şi-l lipească de piept şi să-mi arunce o privire dispreţuitoare. Ce-i?

—Căştile mele. Unde sunt?

—De unde sâ ştiu eu? Pleacă!

— Nu-i camera ta.

— Mama nu se supără.

Clocotesc de furie. îi e atât de greu să răspundă la o întrebare simplă?

— Lucy, le iei mereu fără să ceri voie. Deci unde sunt?

—■ Nu ştiu! urlă ea. Caută în ghiozdanul meu!

Mă răsucesc pe călcâie. Abia ce am păşit înapoi pe hol, când o aud pe Lucy spunându-i prietenei sale:

Sincer, surorile mele sunt ca nişte ghimpi în coastă.

Da, poate că e o ipocrizie, fiindcă tocmai ce m-am plfins d» asta în urmă cu câteva minute, dar măcar eu am avut decenţa să-mi ţin gândurile pentru mine. Mi-am atins însă limita de bunăvoinţă

Mă opresc fix în dreptul uşii şi strâng pumnul Alo?

Jamie? Alo? strigă Lucy, tot mai tare.

Apoi scoateun geamăt exasperat. ■

i “„Grozav! Acum mi-a murit şi bateria. Mersi, familii

^^AJtTKARMA

îmi strecor capul înapoi în cameră, cu un zâmbet calm,

— Deci al timp să mi cauţi căştile,

Le găseşte în ghiozdan şi mi le întinde, cu o privire glacială, Tocmai ce m-am întors în dormitor şl tn-atn aşezat Iar pe pat, când aud uşa de la intrare deschizându-se la parter,

— Ne-am întors! urlă tata. Aducem ofrande în mâncare!

Mama îi răspunde, urlând şi ea. de parcă tata ar avea nevoie de un traducător.

— Fetelor, e ora cinei!

Ellie ţipă de încântare şi coboară repede scările. Tata şi Jude s-or fi dus să ia ceva bun, fiindcă de obicei e nevoie să fie luată pe sus ca să vină la masă. Penny, Lucy şi cu mine o urmăm cu mai puţin entuziasm. Lucy e încă încruntată.

Penny pare să nu aibă idee că s-a petrecut un conflict.

— Ah, Blue’s Burgers! zice ea, când ajungem în bucătărie. Da!

Mama şi tata stau în spatele blatului, unde adună şerveţele şi toarnă băuturi. Jude scoate coşuleţe de cartofi prăjiţi şi cheeseburgeri din mai multe pungi de hârtie albe şi aşază totul pe masă.

— Uau, Ellie! zice, cu un zâmbet sincer. Arăţi ca o stea de cinema.

Ellie rânjeşte larg, etalându-şi dungile de fard mov cu scli- pici din jurul ochilor şi de pe obraji. De fapt, arată ca ieşită dintr-o încăierare de cârciumă cu Zâna Măseluţă, dar pare atât de încântată, că nu mă îndur să comentez.

— M-am gândit să susţinem şi noi un simbol al comunităţii, zice tata, aşezându-se şi luând un burger de la Jude. Ce-i drept, în ultimul timp chiar au avut parte de publicitate negativă, cu toate acele

panouri vandalizate.

Ridic din sprâncene când mă aşez la masă.

— Au fost mai multe vandalizate?

— Cred că sunt deja cinci sau şase. Cineva a scris *Minciuni* pe câteva şi le-a desenat feţe triste vacilor. Se zvoneşte că Kuc'S ar pruni carnea de la nişte ferme groaznice, unde vacile sunt înghesuite laolaltă şi mănâncă te miri ce. Tot ce ştiu e că BlueiB Burgers există din anii 1960 şi totul e la fel de gustos acum cum era în copilăria mea. Nu ştiu de ce ar avea cineva ceva tocmai cu ei. E deja destul de greu pentru o afacere de familie să rămână pe linia de plutire.

— Sincer, care-i faza cu unii oameni? întreabă mama, împărţind şerveţele.

îmi desfac burgerul, care dă pe dinafară de roşii, murături şi de sosul secret de la Blue’s. Deja îmi lasă gura apă. Dar ceva mă face să ezit. Mă gândesc la ce a spus Quint, că Morgan cerea printr-o petiţie ca guvernul să auditeze o fermă industrială, ceva legat de tratamente inumane aplicate animalelor. Dar nu poate fi vorba despre Blue s. Vacile lor provin de la... ceva organic şi hrănit cu iarbă... nu ştiu, ce-or fi zicând reclamele lor!

Nu-i aşa?

Şi chiar dacă n-ar fi aşa, oare chiar contează pentru mine? Nu sunt vegetariană. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să fiu altceva decât omnivoră mulţumită. Mă gândesc că oamenii se află în vârful lanţului trofic cu un motiv. Şi părinţii mei nu-şi permit came scumpă, de la măcelărie, aşa că probabil o mare parte din carnea pe care am consumat-o de-a lungul anilor a provenit de la fermele acelea unde hrănesc animalele cu te miri ce, aşa cum a sugerat atât de succint tata.

Cauza aceasta nu înseamnă nimic pentru mine. Sunt

doar nişte vaci

Sunt mâncare.

Dar Morgan... Orice aş simţi eu, cauza asta înseamnă clar ceva pentru *ea.* înseamnă atât de mult, încât a fost dispusă să se urce pe o scară şubredă ca să le spună tuturor despre problemă.

O decizie care a costat-o scump.

— E totul în regulă, Pru? întreabă mama.

Ridic privirea spre ea. Zâmbesc.

— Da, da!

încerc să-mi golesc capul de gânduri Familia mea se uiu lung la mine. îmi dreg glasul.

— Mă gândeam la... ăăă... un proiect la care lucrez. Ştiaţi că focile marine au un rol esenţial în păstrarea echilibrului pădurilor de varec?

— Ce este o pădure de varec? întreabă Penny.

Oftez.

— E o pădure. De varec. Sub apă.

Ellie face ochii mari.

— Există păduri sub apă?

— Da, un fel de păduri, zic.

Mama vârâ un cartof prăjit în ketchup.

— Ai învătat asta la voluntariat?

f

— Mda, zic, fiindcă nu am de gând să îi povestesc că mi-am petrecut după-amiaza la snorkeling cu Quint Erickson.

Jude mă priveşte deja bănuitor.

— Trebuie să recunosc c-am fost supărat că nu vrei să lucrezi la magazin, spune tata. Dar se pare că lucrurile merg bine până acum la centrul de salvare, nu?

Ridic din umeri.

— N-a fost atât de rău.

— Şi Ari se descurcă minunat, nu? întreabă mama. Am auzit numai de bine.

— O, daaa! Fata aia! exclamă tata, ridicând un castravete murat căzut din burger. Cred că ştie mai multe despre muzică decât mine. Fireşte, mă bucur că e şi Jude acolo.

Fratele meu zâmbeşte, dar are gura plină, aşa că nu spune nimic.

— Apropo, zic, punând jos burgerul neatins şi ştergân-

mâinii» cu un şerveţel. î*am «ie lui Ari câ~i dau vechea mea claviaturii Nu vă deranjează, nu?

1 .. Mama şi tata nu mai mestecă şi fac schimb de priviri.

<; ^-Ced? întreb. Nu o folosim. Nimeni de la masă nici măcar

nu ştie să cânte.

— Poate că Ellie ar vrea Bă înveţe, sugerează Lucy.

Mi se pare c-a zis asta doar ca să mă calce pe nervi Mă ; încrunt la ea, apoi mă uit la Ellie.

— Ellie, vrei să înveţi să cânţi la pian?

Surioara mea îşi trage gura într-o parte, concentrându-se profund. Ia o gură de lapte, se gândeşte în continuare. Când pune jos paharul, răspunde, în sfârşit

—Vreau să cânt la tobe.

—Bună alegere', ae entuziasmează tata, în timp ce noi ne strâmbăm.

Asta ne mai lipsea: acompaniament la lecţiile de vioară ale luiPenny.

— în fine, continui eu, dacă Ellie sau altcineva decide că o vrea, sunt convinsă că Ari o dă înapoi. Dar, deocamdată, garantez că o va folosi mai mult decât oricine.

— Uite care-i treaba, începe mama, ştergându-se la gură Ne-ar fi plăcut să ajungă claviatura la Ari, dacă ştiam, dar... ei

CKpesclaea.

—Ce?

îmi împing scaunul.

Ellie, pe care trebuie să o certăm mereu să stea la masă în timpul cinei, mă arată cu degetul şi Btrigă:

O ignor şi mă duc să arunc un ochi în sufragerie.

? Dajintr-adevăr, claviatura nu mai e acolo. în mijlocul han- uiideseafU, e un gol.»

■ iv: VWTAmKîkRMA

Mă răsucesc.

— Unde-i?

— Am vândut-o, zice mama, ridicând mâinile de parcă ar vrea să-şi ceară scuze, deşi nu e un gest foarte convingător. Nu o foloseai Nici n-am crezut c-o să observi

Are dreptate* N-aş fi observat, dacă n-aş fi vrut să-i dau claviatura lui Ari

Mă trântesc la loc pe scaun.

— Aţi fi putut să mă întrebaţi

—Şi tu ai fi putut exersa mai des, când luai lecţii, zice tata, deşi nu sunt convinsă că-i un argument relevânt în conversaţia asta*

— Sper că Ari poate să-şi găsească o claviatură bună, spune mama. E o fată atât de dulce şi chiar apreciem, că ne ajută la magazin.

C Mijesc ochii.

X — 0 plătiţi, nu?

$$ — Fireşte! spune tata, părând ofensat.

l trebuia să întreb. Sunt convinsă că Ari ar lucra acolo

W?^râ dar nu am de gând să le zic as ta. M erită să fie plătită

P^tru timpul ei

ÎţT — Şi cum merge magazinul? întreabă Lucy. Financiar, zic.

F: întrebarea ei mă surprinde. Cât e de directă! Toţi sim-

F ţim că ne-am teleportat intr-o zonă nesigură. Recunosc c-u

admir puţin pe Lucy fiindcă a fost singura care a îndrăznit să întrebe, în timp ce Jude şi cu mine preferăm să pretindem în continuare că totul e în regulă.

Mama şi tata se uită din nou unul la altul, Până şi Penny pare să se neliniştească. Numai Ellie ignoră subiectul, prea ocupată să construiască un turn din cartofi prăjiţi pe masă.

—Bine, ne asigură tata* Mai greoi Dar aşa e

mereu în peri- ?; oada asta. Vine sezonul ş i ne revenim.

' O spime eu încredere, dar ce altceva ar putea zice? Că magazinul are probleme grave şi că trebuie să intrăm cu toţii în panică?

Mama zâmbeşte şi schimbă subiectul, întrebând-o pe

Lucy cuma fost la antrenamentul de softball la care a partici

pai devreme.

Iau burgerul şi muşc. Sunt convinsă că e delicios, ca de obicei, dar, dintr-un motiv sau altul, nu simt niciun gust.

Capitolul 22

Mă aflu într-un impas.

— Câh! Nu pot s-o zic iar. Te rog, nu mă obliga!

Quint se sprijină de zidul scund. îi simt rânjetul ar simt că mă priveşte. Dar am ochi doar pentru creatura din ţarc.

— Hai, Prudence! Poţi să o faci. Te ajut eu. Repetă după mine: *Quint, ai avut...*

îmi acopăr ochii cu palma şi scutur furioasă din cap. Dar nu rezist mult. Trebuie să desfac degetele şi să trag cu ochiul

Doamne! Feţişoara asta pufoasă, năsucul care tremură, lăbuţele simpatice, adunate peste burtică... cum se rostogoleşte pe podea...

Scot un suspin şi simt că sunt pe cale să cedez.

— Bine. Quint. Ai avut...

Mă strâmb şi amân cât de mult pot rostirea cuvântului

—... dreptate.

El ridică un pumn victorios în aer.

— Focile sunt *adorabile.* Dar ai trişat! Ai zis că nu e un pui

— Nu e. Cred că are... nu ştiu, vârsta noastră. Dar în ani de focă. Puii lor nu sunt *foarte* mici, dar sunt mai mici decât ăsta.

Se apleacă spre mine, conspirativ.

— în urmă cu câţiva ani am îngrijit o focă gestantă.

A făcut un pui cât o minge de baschet. 0 minge de baschet pufoasă şi extrem de drăguţă.

3Î2Xt~wbelonul<âecfttevaolt

_ Te urăsc.

h X> o privire pierişi. Quint are ochi doax pentru focă.

¿ar îi zăresc zâmbetul din colţul gurii

înghit în sec şi mă uit în altă parte, la puiul care se trânteşte pe burtică şi se ghemuieşte pe un prosop albastru, lăsat în colţ pentru el. Are nişte răni puţin vizibile: câteva tăieturi pe spate şi pe o parte a trupului, una pe laba din spate. Nu le-aş fi văzut dacă nu mi le-ar fi arătat Quint.

—0 să se facă bine?

—Ah, da! Va ieşi cât de curând în curte, apoi se va întoarce

în mare.

într-un final, trecem la următorul pacient. Azi lucrăm în a doua tură şi a durat mult mai puţin să pregătim mâncarea. Quint şi cu mine petrecem puţin peste o oră făcând curat în bucătărie şi spălând vasele, apoi sortăm livrarea de peşte pentrumâine.

—Ce face Jude cât eşti tu sclavă aici? mă întreabă Quint, în timp ce şterg o colecţie de sticle şi le aranjez într-unul dintre dulapuri.

Lucrează la magazinul de discuri vara a«ţa -..'.'.

¿r Quint mă priveşte surpriaR

La Ventures?

— Da. . . ■ ■

~ Serios? c am... hip steresc pentru Jude. j

. ^-^P^fiindcăideeacămagazinulpărinţilormeiarfi

¥■. m 86 P°trtve9t® deloc în peisaj. Dar

părinţii

- W **'Căt 48** **N-am mai intrat acolo de ani buni.**

— Tu şj 98% din populaţia oraşului,

Oftez, gândindumă la optimismul de nezdruncinat al tatei, la siguranţa lui că afacerea va începe să înflorească din nou$_{t}$ acum, că se apropie sezonul. Dar Încep să văd fisurile în masca pe care se încăpăţânează să o poarte.

— Ştii că au revenit la modă vinilurile$_{T}$ în ultimii zece ani? Sunt din nou pe val$_{r}$ iar fanii înrăiţi pot bate câmpii cu orele despre calitatea superioară a sunetului şi despre colecţii şi despre cum muzica digitală – schiţez eu degetele nişte ghilimele în aer pentru o doză de dramatism – *a stors muzica* de *viaţă.*

Quint chicoteşte.

— Dar, din nefericire, creşterea vânzărilor de viniluri a avut loc simultan cu cea mai rapidă creştere a preţurilor proprietăţilor din Fortuna Beach. Părinţii noştri nu vorbesc cu noi despre asta, dar îi aud discutând între ei uneori şl îmi dau seama că sunt îngrijoraţi. Magazinul se află acolo de 17 ani, pe aceeaşi stradă. Poate că nu-i tocmai cel mai popular loc din oraş, dar le merge binişor şi e un fel de obiectiv turistic, ştii? Un punct de reper. Dar în cazul în care creşte chiria din nou...

Clatin din cap şi îl privesc pe Quint cu regret.

— Scuzei N-am vrut să mă ia gura pe dinainte.

Dar el încuviinţează empatic.

— Ironic, nu? Economia duduie, dar cei mici se chinufe mereu.

Pare aproape înţelept când spune asta şi mă întreb dacă o citează pe mama iul în fond, mai multă bogăţie în comunitate ar trebui să fie în beneficiul tuturor. Dar dacă acea bogăţie nu este distribuită...

Mi se învârte capul. Abia aştept să studiez economie la colegiu, ea totul să înceapă să aibă sens.

în fine, nu vreau să zic că părinţii mei n-au nicio vină. Au avut şansa de a cumpăra clădirea cu multă vreme în

urrnâ. dar mama tocmai rămăsese însărcinată iar şi n-au crezut că s-ar descurca. însă, dacă ar fi luat alte decizii ar avea o mină de tur acum în loc să se streseze pentru chiria de luna viitoare.

Quint ridică din umeri,

— Astfel de decizii arată diferit retrospectiv. în plus, şi-au dorit copii Nu i poţi învinovăţi pentru asta.

Mă strâmb.

— Deja aveau gemeni. Chiar trebuiau să mai facă încă trei copii?

— Aminteşte-ţi că eu sunt gelos fiindcă ai fraţi şi surori N*o să primeşti niciun pic de compasiune din partea mea.

Pun ultima sticlă în dulap şi închid uşa, înainte să-l privesc cercetător.

— Vrei o soră? îţi fac o superofertă cu Lucy,

— E cea mică?

— Nu, aceea e Ellie. Lucy are 13 ani

Tresare.

— Alo. nu cred că abilităţile mele de frate mai mare simţ suficiente pentru o adolescentă.

“ Ale nimănui nu sunt. Doar dacă adolescenta nu-s eu. Sunt fîica-modei

— Vreau tare mult să râd de tine la faza asta, zice Quint, în timp ce ne punem şorţurile, dar ceva îmi spune că e adevărat.

Urcăm scările spre camera pentru personal, care e mobilată cu o masă lungă şi îngustă şi scaune de la seturi diferite. Rucsacul meu atârnă într-un cuier de pe perete, îl dau jos şi scot dosarele şi hârtiile pe care le adusesem pentru întâlnirea de ieri, deşi am stat încă două ore treză azi-noapte, ca să fac **modific ri_**

QuintBeaşazăpeunscauiL. Cineva a adus o cutie cu gogoşi iar el analizează câteva clipe sortimentele, înainte să aleagă una eu glazură de scorţişoară şi zahăr.

— Deci, după ce termini aici îţi vei folosi cunoştinţele de business ca să-ţi ajuţi părinţii? Ai putea organiza o campan^ comunitară – gen ^Salvaţi Ventures Vinyl!”

îi dau lui Quint nişte foi şi mă aşez în faţa lui

— Nu ştiu. Cred că as putea. Doar că mereu m-am gândit că e problema lor

— Nici centrul nu era problema ta.

— Da, însă...

— Ah, da! Eşti aici pentru punctele bonus.

— Nu-i adevărat!

Fac o pauză, apoi zic:

— Nu-i adevărat! Nu mai e.

Un zâmbet îi luminează faţa, dar îl ascunde imediat după o foaie. începe să-mi citească notiţele. încă mă gândesc la magazinul de discuri şi mă întreb dacă aş *putea* schimba ceva Nu lucrând ca angajată cu salariu minim, ci apelând la aceleaşi mijloace pe care vreau să le folosesc ca să ajut centrul Marketing. Publicitate. Social media. Ştiu că există magazine similare care se descurcă foarte bine şi nu se chinuie să plătească facturile lunare.

De ce să nu fie şi Ventures Vinyl printre ele?

— Prudence?

îmi reîntorc atenţia spre Quint.

— Scuze! Sunt puţin distrată.

Câte un lucru pe rând, îmi spun în gând. Mi-am dedicat deja vara Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna **Beach.** Magazinul alor mei a rezistat până acum. Va mai supravieţui câteva luni.

Mi se pare cunoscută, zice Quint despre lista de idei pentru strângeri de fonduri pe care am făcut-o în urmă cu câteva zile, cât devorează gogoaşa.

Da, însă nu am reuşit să discutăm despre

niciuna dintre opţiuni.

_ o galĕ? întreabă, citind de pe foaie. Care-i faza cu fetele şi galele?

— Galele tt conving pe oamenii cu dare de mână să-ţi doneze bani Oferi vin, aperitive şi organizezi o licitaţie; în piu», există atât de multă presiune socială care îi îndeamnă •ă fie generoşi încât bogătaşii se întrec să-şi dovedească bunăstarea.

Quint îşi linge zahărul de pe degete.

— Şi cât ne-ar costa să organizăm gala asta?

Mă gândesc.

— Cinci, zece mii de dolari?

Mă fixează cu privirea.

— Bine, poate nu organizăm o galĕ.

Iau exemplarul pe care l-am păstrat pentru mine şi tai gala de pe listă.

— Ce spui despre deschiderea centrului pentru public? O zi pe săptămână, oamenii ar putea să vină aici, să vadă ani- malele, iar voluntarii să le povestească despre problemele de mediu şi despre cum se pot implica. Aţi putea vinde bilete...

Mă opresc. Quint clatină din cap.

— Obişnuiam să facem asta, zice el, cu mâinile la ceafă, îndinându-se atât de mult pe scaun, încât efectiv sfidează gravitaţia prin faptul că nu se răstoarnă. Eram deschişi pentru public în weekenduri. Dar ai nevoie de mulţi voluntari ca totul să funcţioneze, iar angajaţii s-au supărat la un moment dat, fiindcă nu mai aveau timp să-şi facă treaba pentru care sunt plătiţi

— Facem rost de mai mulţi voluntari

— Cum?

— Prin publicitate.

— Cu ce bani?

Ridic braţele, exasperată.

— OK, înţeleg. E un cerc vicios. Nimeni nu ştie despre cen tru, aşa că nimeni nu îl poate susţine. Şi dacă nu-l susţine

— nimeni, centrul nu produce bani. Şi dacă nu produce bani, nu puteţi organiza evenimente sau să faceţi lucruri care să promoveze centrul, astfel încât sâ afle şi mai mulţi oameni despre el!

— întocmai.

Quint arată spre carneţelul meu.

— Din fericire, o avem aici pe Prudence Barnett, care se ocupă de caz. Tu eşti cea cu ideile. Care sunt?

— încerc să-ţi zic despre ele de trei zile, dar de fiecare dată când încerc, sunt fie redusă la tăcere, fie obligată să fac spor- tuxi acvatice.

Quint strâmbă din nas.

— Snorkelingul nu e tocmai un sport. Oftez.

— Nu mă ajuţi deloc.

Mă joc cu pixul şi mă uit la ideile de pe listă. Nu-i voi da satisfacţia de a o spune *iar,* dar s-ar putea să aibă dreptate. Sau, cel puţin, are un argument valid, cu care mă lupt de când am venit cu ideea de a strânge bani pentru centru. Dacă ar exista bani de cheltuit, am avea mai multe opţiuni.

încep să înţeleg paradoxul: ai nevoie de bani ca să faci bani

Dându-mi seama că Quint a devenit anormal de tăcut, ridic ochii

Privirea lui e fixată pe... buzele mele? Mi s-o fi întins rujul? Duc mâna la gură, exact când îşi dă seama şi Quint că mă uit la el, aşa că-n secunda următoare cercetează iar cutia cu gogoşi Alege alta, cu umplutură de fructe de pădure şi zahăr pudră pe deasupra, dar de data asta o rupe în două în loc să o mănânce dintr-o singură înghiţitură. Ia o muşcătură mare, însă refuză în continuare să se uite la mine, în timp ce zahărul i se scutură pe tricoul galben.

Stânjenită, îmi cobor mâna de la gură şi strâng şi mai tare pixul

,” ma ma ta a zis ca aţi mai organizat strângen de
1 d ştii daca au fost păstrate rapoartele? Poate aruncam f°^re.5ca sA vedem ce a mers şi ce nu?
0 P ouint se gândeşte la propunerea mea c&t mesteci
2 cred că are Shauna nişte documente, zice el. Din câte «tiu strângerile de fonduri chiar au adunat ceva bani..., dar Rodată o sumă suficient de mare. Şi avem donatori pe termen lung, oameni care ne scriu cecuri măricele an de an.
însă, din nou...
— Nu e niciodată o sumă suficient de mare, completez eu. Ce faceţi ca să menţineţi relaţia cu ei?
— Ce vrei să spui?
— De exemplu, mama ta trimite bilete de mulţumire scrise de mână acelor oameni? îi invită în tururi speciale ale centrului? Poate c-ar trebui lăsaţi ei să pună câteva nume animalelor?
Quint mă priveşte lung.
— Dar oamenii ăştia ne dau deja bani.
— Da, *deocamdată.* Dar astfel de mici semne de apreciere n-ar costa mare lucru şi v-ar putea împiedica să pierdeţi o sursă importantă de venit. Există un miliard de organizaţii caritabile. Dacă altceva le atrage atenţia şi încep să creadă că donaţiile lor pot face diferenţa altundeva...
Quint începe să înţeleagă. Ia un pix şi începe să noteze ceva în colţul foii
îi voi spune mamei. Dar tot nu ajută să aducem mai ' mulţibani.
— Nu, însă e bine de ştiut că persoanele cu adevărat implicate în centru rămân alături de voi. Faptul că aveţi donatori constanţi înseamnă că nu veţi începe fiecare an de la zero. Aşa că... hai să ne gândim cum convingem oamenii să doneze şi ^acein P686 sufi^ien^t cât să ajute în continuare.
v Q^int nu spune nimic. Termină gogoaşa şi se şterge cu un Şerveţel.

— Cred rA trebui© MA ne concentrăm local, zic eu. decKte cineva din Mtlwaukea «A «ftlveze animal» marina, ty va dona banii la World Wiklllfe Fund', do exemplu. Nuşi Va bate capul cu micul centru de xalvare din Fortuna Beach, Dar oamenii care locuiesc tn wnft şi vin în vizita,, lor le pasâ, Sau ar trebui să le pese. Trebuie să şi abil Im locul centrului tn comunitate.

Quint mototoleşte şerveţelul şi I aruncă în coşul de gunoi din colţul îndepărtat, Rămftne tăcut şl simt că vrea ca eu să-i dezvălui o strategie grozavă, măreaţă. Ce I drept, presupun că fix asta i am promis. Dar. chiar dacă am o groază de idei, niciuna nu pare îndeajuns de bună. Niciuna nu parc să aibă suficient potenţial cât să aducă donaţii care ar face ca toate cheltuielile cu banii sau ea tot timpul alocat să merite.

Văd un şir de fotografii înrămate pe peretele din spatele lui Quint. Le-am mai văzut şi înainte, dar nu le am studiat niciodată cu atenţie. îmi mijesc ochii, gânditoare.

împing scaunul înapoi, mă ridic şi mă apropii de ele. Simt ochii lui Quint fixaţi asupra mea în timp ce studiez prima fotografie. Mi se strânge stomacul, dar mă forţez să nu-mi feresc privirea. E un leu-de-mare care zace într-o piscină de plastic pentru copii, poate una dintre cele din curte, învelit cu o pătură. Carnea din jurul gurii lui e sfâşiată de numeroase cârlige de pescuit. Parcă ar fi fost la o întâlnire a pasionaţilor de piercing.

— E groaznic! şoptesc.

— E Captain Hook, spune Quint.

Trec la următoarea fotografie, care înfăţişează un elefant de mare pe plajă, cu aţă de pescuit în jurul gâtului şi al unei înotătoare, strânsă atât de tare, că a lăsat în urmă un şir de tăieturi Sunt mândră de mine fiindcă îmi dau seama că este

• Fundaţia Mondiali a Naturii este o organizaţie nonguvernamentalM pentru conservarea naturii şi restaurarea

ecologică a mediului natural (n. red.).

un mascul chiar dacă în cazul elefanţUor-de-inare e foarte evident, deoarece doar aceştia au boturile în forma unor trompe ciudate, de unde le vine şi numele. După mine, sunt cele mai puţin drăgălaşe animale tratate aici, înaă acesthicru : m mi împiedică să simt un nod în gât când îl văd pe săracul mascul «tât de copleşit de durere.

A treia fotografíe arată ceva care, la prima vedere, pare un morman de gunoi pe plajă, format din pungi de plastic şi năvoade. Doar când privesc mai îndeaproape îmi dau seama că o ţestoasă a fost prinsă în plasele de pescuit şi e aproape îngropată sub toate acele obiecte. Strâng pumnul şi-mi doresc să pot pedepsi persoana care şi-a aruncat gunoiul în ocean sau l-a lăsat pe ţărm. Dar universul nu reacţionează. Nu sesizez mişcarea uşoară din stomac, pe care o simţeam când funcţiona magia. în fond, animalele au fost rănite cu mnftă vreme în urmă. Gunoiul ar fi putut să fie aruncat cu săptămâni, luni., chiar şi cu ani înainte să provoace asta.

Deodată, îmi vine o idee. Scot un suspin şi mă întorc spre Quiñi Cred că vede ceva pe faţa mea, fiindcă lasă picioarele jos şi se îndreaptă pe scaun, ascultând.

-0 acţiune de curăţare a plajei! zic. Hai s-o organizăm!

Capitolul 23

I^n loc sâ fie copleşit bru.sc de inspiraţie, aşa ca mine, Quint pare sceptic.

— Vrei ca oamenii să vină să strângă gunoaie?

- Da! Iţi aminteşti? Oamenii vor să facă parte din soluţie, dar mai întâi trebuie să le arăţi o cale uşoară şi convenabilă pe care să o urmeze.

— Cât de generos din partea lor! spune el sec.

— Vorbescserios.

îl plesnesc pe Quint peste umăr şi mă las pe scaunul de . lângă el. Mă întind peste masă, iau carneţelul şi îl trag spre mine. Ca titlu, pe o pagină goală, scriu „Curăţenie pe plajă".

— Cei mai mulţi oameni au intenţii bune. Le lipseşte iniţiativa. Dacă faci totul să pară uşor şi amuzant şi te asiguri că Ie iese şi lor ceva, ajung să facă aproape orice.

Quint numără pe degete.

— Unu: ai o viziune foarte pesimistă asupra omenirii Doi: n-avem ce să oferim, pentru că n-avem bani Trei: cum, mai exact, se presupune că o curăţenie pe plajă ar putea produce bani pentru centru? Pentru că,.. vezi punctul doi

îl ignor. Mintea mea aleargă deja cu două sute la oră. Deja notez idei şi posibilităţi Quint se apleacă şi citeşte peste umărul meu.

— Nu trebuie să le oferim ceva cu valoare *monetara,* zic, după ce mi se domoleşte inspiraţia. Dacă facem tam-tam şi spunem că toată lumea va fi implicată, atunci oamenii vor veni din cauza presiunii sociale. în fond, nu vrei să fii singura persoană din comunitate care nu *apare* să dea o

mână de ajutor. Se pot spune multe despre oprobriul public.

— Din nou, ai o viziune pesimistă asupra omenirii

— Dar sunt şi alte moduri de a recompensa lumea. Poate obţinem sponsorizări de la magazinele locale. Gen, cine umple un sac de gunoi primeşte o îngheţată gratuită de la Salty Cow.

Quint mormăie şi, deşi nu o zice cu voce tare, simt că se gândeşte că ideea chiar are potenţial.

— Şi-n ceea ce priveşte strângerea de bani pentru centru, vom pune un borcan pentru donaţii la dispoziţia celor care doresc să o facă, dar nu acesta e scopul principal. E vorba despre mobilizarea şi implicarea comunităţii. în fond, am trăit aici de când mă ştiu, dar când ai pomenit despre centru, am crezut că l-ai inventat. Aşa că acum trebuie să ne concentrăm pe informare. Cine suntem, ce facem... Poate să încurajăm oamenii să vină să facă voluntariat, din când în când? Vom avea o masă pe care se vor afla fişe de înscriere pentru cei care vor să se aboneze la newsletter.

— Nu avem newsletter.

— Da, dar vom avea!

îi fac cu ochiul. Pare momentan surprins, dar eu mi-am îndreptat din nou atenţia spre pagina mea.

— Dar nimic din toate astea nu va conta dacă nu îi putem convinge pe oameni să vină. Va trebui să oferim mai mult decât îngheţată gratuită dacă vrem ca ei să-şi doneze câteva ore preţioase din weekend.

— De acord.

încântarea mea dă pe dinafară atât de repede, încât trebuie să-mi muşc buza. Quint îmi aruncă o privire curioasă şi o parte din mine vrea să-l ţină în suspans, dar ideea e prea strălucită.

îmi dau scaunul înapoi, ca să-l privesc în

faţă. Simţind^ sunt pe cale să zic ceva măreţ, îşi întoarce şi el corpul sp^ mine.

— Căt de frecvent dăm drumul animalelor înapoi fa ocean, acum?

Se gândeşte şi ridică din umeri.

— Am făcut asta în urmă cu aproape două săptămâni. Probabil vom fi pregătiţi să le dăm drumul lui Pepper şi hjj Tyrion în câteva zile...

Se opreşte. Face ochii mari.

— Doamne, Prudence! E genial!

Zâmbesc.

— Le zicem oamenilor că vor putea să vină să asiste la momentul în care nişte animale adorabile sunt redate oceanului, Vom transforma totul într-o sărbătoare. Oamenii vor sta la coadă pentru asta.

— Ai dreptate, ziseQuint. Probabil că am participat la sute de astfel de momente, de mic, dar nu mă plictisesc niciodată.

Sunt surprinsă că mă străbate un fior de bucurie la gândul că voi fi acolo când unele dintre animalele de la parter se vor întoarce în apă.

Quint pocneşte din degete.

— Festivalul.

— Poftim?

— Festivalul Libertăţii pentru 4 Iulie. E de sâmbătă într-o săptămână şi plaja e mereu în stare deplorabilă după aceea, aşa c-ar trebui să facem asta duminică. Vor fi tone de gunoaie de curăţat şi vom putea vinde ideea aşa: avem animale pe care dorim să le redăm oceanului, însă nu le putem elibera dacă e gunoi peste tot. Prin urmare, vom lucra împreună să curăţăm plaja şi, când terminăm, sărbătorim prin marea eliberare.

Rânjesc la el.

— Perfect! zic. Putem promova totul la festival. Am putea chiar săne jucăm cu numele. Ceva gen „De Ziualndependenţei,

8U tţd sărbătoreşti doar propria libertate... ci o sărbătoreşti şi pe a lor” cu o poză cu animalele pe care le vom reda oceanului. Putem face pliante şi postere pentru festival.

— Mi se pare grozavi

Quint ridică mâna, să batem cuba, dar când îmi lovesc palma de a lui, îşi închide degetele în jurul alor mele şi le strânge uşor. Inima îmi sare în piept.

—Bună sesiune de brainstorming.

— Hai, echipai râd eu.

îi apar cute în colţurile ochilor şi ştiu că se gândeşte Ia toate temele noastre de laborator ratate. Ştiu, fiindcă şi eu mă gândesc la ele şi mă întreb dacă e posibil ca pur şi simplu eu să fiu cea care să nu ne fi dat nouă, *echipei,* o şansă.

Quint îmi eliberează mâna.

— Pot să fac eu posterele şi pliantele.

Clatin din cap.

— Nu, e în regulă. Mă ocup eu. Şi voi da nişte telefoane la magazinele locale. Poate primim sponsorizări pentru curăţenie. Verific şi cu festivalul, să văd dacă mai au spaţiu pentru amenajarea unui cort şi dacă ne oferă o reducere pentru chirie, ţinând cont că suntem o organizaţie nonprofit. Şi, ah! Voi comanda nişte insigne pentru comercianţi, cu un mesaj gen «Susţin fauna sălbatică din Fortuna Beach! întreabă cum poţi Bă o faci şi tu!”

încep din nou să iau notiţe. Scriu atât de repede, că începe să mă doară încheietura când te<u>rmin</u>

~ OK, zice lent Quint, Şi eu ce vrei să fac?

u „∗Deocarndată nimic. Mă descurc. Ştii ce? Fac şi stickere. întreb dacăpot fi livrate la timp. Darleputempunepetoate coşurfle de gunoi de la festival, cu nişte încurajări simpa...

“Prudence.

Mă uit la ei. .

—Da? .

Deschide braţele, întrebător.

— Ce?

— Sunt perfect capabil să fac pliante şi postere. Şi insigne şi stickere.

Deschid gura să răspund, dar ezit. încerc iar

— E în regulă. Mă ocup diseară. Comand totul şi...

— în timp ce eu fac ce, mai exact?

Nu mai pare încântat. începe să pară chiar supărat.

Exasperată, arăt spre şirul de geamuri care dau spre curtea din spatele clădirii, plină de foci şi de lei-de-mare. în mare parte, sunetele scoase de animalele marine au devenit zgomot alb, uşor de ignorat, dar când şi când ceva din curte le agită şi le face pe toate să strige în acelaşi timp.

— Ai lucruri de făcut, nu? Piscine de curăţat şi tot aşa?

— Aha, deci eu sunt doar băiatul cu munca brută.

— Despre ce vorbeşti? Zic doar că..

— Că nu ai încredere în mine.

Deschid gura. O închid imediat la loc.

— Spui că poţi să faci treabă mai bună singură. Fără ajutorul meu.

Sunt prinsă în capcană. Eu ştiu asta. El ştie asta.

— Dar... nu asta am...

Picioarele scaunului zgârie podeaua când Quint se îndepărtează de masă şi se ridică brusc.

—Ştiam că-i o idee proastă. Ştiam că voi regreta.

Casc gura la el.

— Quint, termină! Asta fac eu. Pregătiri şi planuri. Sunt perfecţionistă. îmi place să deţin controlul Ştii asta! Serios, care-î problema? Ai scăpat! Du-te şi ajută-ţi mama sau... fă **orice altceva** faci de obicei Mă pot ocupa de asta. Toată lumea câştigă.

— Nu!

Se răsuceşte spre mine.

— Nu pricepi? Asta i problema. *Tu* eşti problema!

Aerul îmi părăseşte plămânii de parcă aş fi primit o lovitură în piept.

Quint îşi trece mâna prin păr.

— Nu... nu tu. se corectează.

Scoţând un sunet gutural, se apropie şi apucă spătarul scaunului abandonat.

—OK. îţi place să deţii controlul. Nu ai încredere în alţii să te ajute, fiindcă ţi-e teamă c-o vor da în bară. înţeleg... într-un fel. Dar nu am fost de acord să lucrăm împreună vara asta doar ca să repetăm povestea cu ora de biologie. *Asta,* face el un gest între noi, nu va funcţiona.

Asta? Ce înseamnă *asta?*

Proiectul la biologie? Curăţenia pe plajă? El şi cu mine?

— îmi pare rău! zic încet, cu o voce tăioasă, fiindcă, la naiba, sunt încă supărată pe comentariul cu tu-eşti-problema. Dar nu înţeleg. Acum două minute aveam un plan. Ajungeam undeva. Şi apoi., ce? Sunt prea obsedată de control şi tu nu poţi suporta ideea de a lucra cu mine sau...?

— într-un fel. Da. De fapt, fix despre asta e vorba.

Rămân cu gura căscată, uluită. Mi se înroşeşte gâtul şi o închid brusc. Ne privim lung şi cred că poate el încearcă să mă provoace să cedez prima, dar e ridicol. Mă ofer să fac toată treaba. Să mă asigur că totul se desfăşoară perfect. Şi ce dacă orgoliul lui e rănit? E vorba despre ce e mai bine pentru centru, nu pentru el!

încep să adun hârtiile şi să le aranjez într-un teanc ordonat, cât de repede pot

Bine. Nici eu nu eram încântată să lucrez din nou cu „ tine.

— Prudence...

> — Nu. în fine! Vă doresc ţie şi centrului *tot* norocul din lume!

Quint se întinde şi apucă teancul de hârtii din mele. mâini

— Nu vrei să termini de foşnit foile alea şi să mă asculţi?

— De ce? strig şi sar în picioare. Ca să aud mai multe despre cât sunt de dificilă? Despre cât de mult ţi-a displăcut să lucrezi cu mine? Ca să ştii, Quint. ultimele nouă luni n-au fost tocmai minunate nici pentru mine!

— Nu din vina mea! urlă el.

— Ba doar din vina ta!

Scot un sunet furios şi strâng pumnii. Te rog, Universule! Te rog, coboară-ţi mânia asupra lui! Pentru că mi-a vorbit asa Pentru că m-a făcut să mă simt de parcă ar fi ceva în neregulă cu mine. Pentru că mi-a respins ideile, ajutorul. Pentru că m-a respins pe *mine.*

— Dacă nu ai fi fost atât de iresponsabil, poate că aş putea avea încredere în tine! Dar cum aş putea să fiu sigură că n-o vei da în bară?

Bat cu piciorul în podea, o reacţie cam copilăroasă dar nu-mi pasă.

— Ar fi mai bine să fac totul singură.

Smulg hârtiile din mâinile lui. O margine îmi trece peste degete şi mă taie.

— Au!

Arunc hârtiile înapoi pe masă şi privesc rana. într-adevăr, e o simplă tăietură de la o hârtie, dar e hidoasă. Ridic privirea în tavan, furioasă. Mă uit la cer, la univers.

— Serios? strig.

Quint pufneşte şi-mi întoarce spatele. Cred că va

ieşi val- vârtej din cameră, iar gândul mă înfurie mai rău. *Eu* ar trebui să fiu cea care iese valvârtej din cameră!

Dar nu pleacă. în schimb, deschide un sertar, scotoceşte un minut şi se întoarce cu o cutie cu plasturi în mâini Nu mă priveşte cât o deschide, scoate unul şi mi-l întinde.

îl iau şi mi i lipesc în jurul degetului. încă fierb. îmi dau seama că şi el. Dar ultimele noastre cuvinte au început să se risipească în tăcerea care s a lăsat, iar când Quint vorbeşte iar. o face pe un ton calm, deşi frustrat.

— Am vrut să ajut Ia teme. Dar, din primele două săptămâni, ai fost convinsă că sunt un partener de laborator Inutil. Dacă luam notiţe, ale tale erau mai bune. Dacă desenam grafice, te duceai acasă şi făceai diagrame digitale. Când am măsurat sarea pentru... experimentul acela cu apă sărată, de acum mult timp, ai refăcut măsurătorile imediat. Verificai de două sau chiar de trei ori tot ce făceam. La un moment dat, a devenit clar că nimic nu avea să se ridice la nivelul aşteptărilor tale, aşa că de ce să mai încerc?

Ridică din umeri, însă nu-i nici pe departe un gest nonşalant.

— Nu te-am mai ajutat la temele de laborator fiindcă nu voiai ajutor.

Stau în picioare, fără să spun un cuvânt, cu maxilarul încleştat. Parcă urmează să se dezlănţuie o furtună între noi, pregătindu-se să arunce un fulger, deşi nu îmi dau seama pe care dintre noi îl va lovi.

— Şi, da, continuă el, ştiu că nu scriu corect şi nici nu-s cine ştie ce scriitor sau mă rog, dar nu sunt inutil. Chiar mă pricep la lucruri care ţin de design, cum ar fi pliante sau postare. Ai văzut referatul, nu?

Mi se relaxează umerii, însă doar puţin, şi mă gândesc la referat. Revăd coloanele, notele de subsol, fonturile.

— Da, însă am crezut...

Aşteaptă. Mă provoacă să termin fraza.

Am crezut că ai descărcat un şablon gratuit sau ceva de genul. . .. K._. •

— Bineînţeles că asta ai crezut! '

Clatină din cap. Oftează adânc. Şi se prăbuşeşte pe

scaun.

Nu pe cel pe care stătuse. Pe acela îl lasă liber, ca un zid între noi.

Apăs plasturele, simţind usturimea tăieturii, şi mă aşez şi eu la loc pe scaunul meu, aproape cu timiditate.

— Nu era un şablon, zice el. Nu sunt complet incompetent

— N-am zis că ai fi.

El îmi aruncă o privire obosită.

— Ba da. Ai zis. Poate că nu în cuvinte, însă asta mi-ai
transmis tot anul.

înghit în sec. începe să mă roadă vinovăţia şi mi se pare greu să îmi menţin furia, din moment ce nu pot nega în întregime ce susţine. Ce-i drept, chiar am crezut că e incompetent. Sau, cel puţin, incapabil să lucreze la nivelul standardelor *mele.* Şi poate că încă simt la fel.

— Uite, zic, încercând să păstrez un ton detaşat, nu încerc să fiu dificilă. Ştiu doar că, atunci când fac eu ceva, voi şti exact care va fi rezultatul. Nu trebuie să mi fac griji dacă va fi sau nu cum vreau sau dacă va fi bun ori gata la timp. Da, ştiu că viaţa mea ar fi mult mai uşoară dacă aş spune: „Ştii ce? Cui îi pasă? Sunt doar nişte pliante şi postere. Nu-i mare lucru. Să se ocupe altcineva” Dar *nu pot. Nu* pot accepta...

Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite.

Le găseşte Quint pentru mine.

— Munca de mântuială?

Tresar.

— încercam să găsesc un mod mai frumos de a o spune.

închide ochii, dezamăgit.

Ca fapt divers, adaug, lucrarea chiar arăta foarte bine. Mai bine decât dacă aş fi făcut-o eu.

îşi trage buzele într-o parte, amuzat.

— Mersi! mormăie. Sunt sigur că n-a fostuşor să recunoşti Apoi oftează şi se uită din nou la mine. Prudence, eu nu-ţi cer să accepţi munca de mântuială, îţi cer să accepţi că poate s-ar putea să mă pricep la nişte

lucruri mai bine decât tine. Cum ar fi... ştii planşa de prezen- » tare făcut ă de tine? Ar fi trebuit aă mâ laşi pe mine să mft ocup de ea.

— Ce n-a fost bine la planşa de prezentare? îl întreb, ÎDcruntându-mă.

îmi aruncă o privire care spune că nici n-ar trebui să întreb.

— Pentru început, ai folosit fontul ăla, Papyrus, pentru titluri.

— Şi? Ce-i rău la Papyrus?

Se preface că vomită.

încrucişez braţele, ofensată.

— Planşa de prezentare a fost bună.

— îmi pare rău, dar m-aş fi descurcat mai bine. în plus, am fi putut folosi fotografiile mele. Ca să legăm planşa de referat. Tot proiectul ar fi fost mult mai bun dacă nu insistai să faci totul singură. Şi dacă nu îţi dai seama de asta...

Clatină din cap, apoi îşi aruncă braţele în sus, exasperat, şi se ridică iar.

— în fine. Ne învârtim în cerc.

— Fotografiile *tăie?*

Mă ridic şi eu. Mă uit la perete, la pozele înrămate. Deşi ■*, cele* trei nu erau în referat, sunt similare cu acelea incluse.

— Quint, tu le-ai făcut?

£ Se întoarce spre perete, de parcă ar trebui să i se re<u>amin</u>- teaseătotce se află acolo.

Î —Credeam că ştii

—Şi pe cele din lucrare?

Nu răspunde, dar nu-i nevoie să o facă.

j Privirea îmi alunecă iar de-a lungul şirului de fotogra- ■ fii frumos înrămate. Sunt uluitoare, fiecare plină de emoţii * < care-ţi ajung direct la suflet. Ar putea fi expuse într-o galerie

de artă. Cu siguranţă merită ceva mai bun decât camera asta Ş dereereere amărâtă.

■' – ■ – --

— Uite! Asta! exclamă Quint şi arată spre mine.

Tresar, luată prin surprindere.

— Ce anume?

— Asta cer. Doar puţină apreciere. E atât de greu?

Râd, dar par puţin uimită. Pentru că... poate chiar sunt. Şi sunt clar impresionată, ceea ce-i la fel de ciudat.

— Quint. sunt bune. Foarte bune.

Ridică din umeri.

— Mă rog, subiectul abordat e unul destul de sensibil, aşa

— Nu e vorba doar de asta. Am făcut un curs de fotografie de o săptămână în gimnaziu şi profesorul vorbea despre lumină şi umbră şi unghiuri şi... nu ştiu. N-am înţeles mare **lucru.** Nu aveam ochi pentru aşa ceva. Dar astea...

— Ah, mă faci să roşesc!

Mă întorc spre el şi, deşi am presupus că glumeşte, chiar arată de parcă l-am făcut să se simtă stingherit.

r- Eşti un artist, zic, puţin uluită.

Scoate un hohot scurt, din inimă.

— Âăă, nu! E doar un hobby. Nu ştiu. Mă gândeam că ar fi mişto să fiu fotograf. într-o zi Mi-ar plăcea la nebunie să fac fotografii subacvatice. Dar probabil că nu se va întâmpla **niciodată.**

îmi ridic lent privirea şi mă uit în ochii lui în ochii unui băiat pe care se pare că nu-l cunosc deloc. Am stat unul lângă **altul timp** de două semestre, însă, chiar şi aşa, am senzaţia că în faţa mea se află un străin.

Un artist. Un voluntar. O persoană care salvează foci în **timpul liber.**

Are ~~mâinil~~e în buzunare şi pare aproape stânjenit, privin- du-şi fotografiile. în timp ce mie mi-au tăiat răsuflarea, îmi dau seama că el le critică în mintea lui Ceva îmi spune că n-are idee cât de bune sunt.

$1 adevărul e că nici eu nu aş putea spune cu o certitudine absolută că sunt bune. N-am ochi de artist. Nu ştiu nimic despre lumină şi umbre şi unghiuri şi proporţii Tot ce ştiu **e că,** dacă mă uit la fotografii, răscolesc o furtună de emoţii diferite înăuntrul meu. Mă fac să *simt.*

— îmi pare rău! zic. îmi pare rău că nu am avut încredere în tine să mă ajuţi cu proiectul nostru.

Durează o clipă, dar când răspunde, vocea îi este uşoară, aproape jovială.

— Te iert! zice, simplu ca bună ziua. Dar, mai întâi, pot să-mi iau telefonul să te înregistrez spunând iar asta? Pentru referinţe ulterioare.

Mă încrunt, dar nu cu răutate. Mă uit iar la poze.

— Ştii le-ai putea vinde.

El pufneşte.

— Vorbesc serios. De fapt...

Arăt spre ţestoasa prinsă în toate acele gunoaie [4]

— Cred că e imaginea pe care ar trebui s-o folosim în poşte- **rele** noastre pentru curăţenia pe plajă. Deşi, adaug, ridicând **din** umeri, tu eşti designerul, aşa că presupun că e decizia ta.

Capitolul 24

Am rostit de atâtea on difente versiuni ale discursului, că începe sâ-şi piardă din sens.

— Salut! Sunt de la centrul local de salvare a animalelor. Organ irăm o curăţenie pe plajă mâine, chiar aici, unde vom elibera înapoi în ocean patru foci. Sper că ni te vei alătura!

Cuvintele se amestecă, de parcă mi se lipesc pe cerul gurii Dar zâmbesc în continuare şi merg mai departe. Am o geantă plină de pliante albastre, imprimate cu detalii despre curăţenia de pe plajă. ŞL da. lui Quint i-au ieşit minunat. Adică, nouă ne-au ieşit minunat, pentru că am insistat să mă lase să le venfic înainte sâ imprime tct lotul şi am găsit două greşeli de scnere şi una de ortografie. Totuşi, trebuie să recunosc că produsul final este mult mai bun decât orice aş fi făcut pe cont propriu.

Pliantele atrag pnvirea. Sunt simple, dar de efect. Pe verso, Quint a inclus şi scurte biografii ale focilor pe care le vom reda oceanului: unde şi cum au fost găsite, ce li se întâmplase şi note despre personalităţile lor. în plus, fiecare dintre ele are o fotografie. Chiar şi alb-negru şi uşor neclare, sunt fantastice, iar reacţiile oamenilor par universale. Un icnet surprins, urmat de un *oooh* moale, care se topeşte într-un suspin. Reacţia n-o fi originală, dar ştiu că e autentică. Oamenii sunt emoţionaţi de

poveştile animalelor, aşa că sper să fie motivaţi să participe la activitate şi să doneze.

Ml oţwie »* tau o furi de *pA din sthlA Festivalul A început 1* nmil dimineaţa. dar plaja • Inc# plini de nou-venfţi, care vm continua **»1** vini pAnA la apusul soarelui, pentru cA **U »«** promi« un spectacol de artificii lansat de pe o barjâ din r»ir.

De unde mA aflu vftd firul de maşini care se întinde pe **MainStreet.** fiindcâ oamenii cautâ disperaţi locuri de parcare. **Nu** mai «unt. Proprietarii de casc de pc o rază de cinci kilometri vor face ceva bănuţi azi pentru că le permit participanţilor **la** festival să parcheze pe peluzele lor pentru 20 de dolari de macină

De-a lungul stâncilor şi falezei au fost înşiruite şi montate cortun care vând once. de la căsuţe artizanale pentru păsări la pachete de condimente. Sunt asaltată de mirosul de cremă solară şi aud sfârâitul câmaţilor puşi pe un grătar mic cu cărbune, adus de cineva care vinde hotdogi. S-a întins o frânghie. ca să marcheze o cale de trecere pentru oamenii care doresc să cumpere lucruri, dar altfel plaja este plină ochi de pături, prosoape, scaune şi umbrele. N-am mai văzut-o atât de aglomerată.

Trag cu ochiul spre Jude, care este pe ţărm. Mă vede şi el şi îmi face cu mâna. Ari e ceva mai încolo. Vorbeşte cu o femeie **care** vinde saronguri şi tricouri tye-die. I-am recrutat să ne ajute cu împărţirea pliantelor; şi-a făcut apariţia chiar şi cel mai bun prieten al lui Quint, Ezra, deşi el pretinde că motivul principal ar fi că toate fetele drăguţe vin în weekendul de **4** Iulie, I-am amintit că astăzi reprezintă centrul şi l-am rugat **să** nu hărţuiaseft sexual turistele. Apoi, i-am înarmat pe toţi cu fluturaşi! albaştri şi le- am dat multe detalii despre curăţe**nia de** mâine, încercând să îi învăţ termeni precum *activare comunitară*

şi *conştientizare* şi *libertate pentru fauna sălbatică locală,*
Asta până când Jude m-a redus la tăcere cu o privire

perfecţionată de-a lungul timpului, cea prin care-mi transmite că am trecut dincolo de împărtăşirea informaţiilor utile şi ofer deja „Pru-splicaţii”. După părerea lui, au un efect la fel de nociv ca explicaţiile condescendente oferite de bărbaţi femeilor.

Una peste alta, mă simt bine. Chiar dacă Quint şi cu mine am avut mai puţin de două săptămâni la dispoziţie ca să ne punem planul în aplicare, sunt bucuroasă că se întâmplă. Simt că va fi un succes.

în plus, am universul de partea mea.

Dau câteva pliante membrilor unei familii mari, care şi-au construit un soi de palat din prosoape şi umbrare. E dar că vin foarte des la plajă, pentru că s-au gândit la toate: au o boxă portabilă, cu Bluetooth, măsuţe şi o găleată cu gheaţă din care iese o sticlă de şampanie rosé, deşi consumul de alcool este interzis pe plajă. O regulă de care nu pare să-i pese nimă- nui Familia pare entuziasmată şi spun toţi că le-ar plăcea să se alăture la curăţenie.

Practic, ţopăi de fericire în timp ce mă îndepărtez.

Privirea îmi fuge după Quint, iar când îl zăresc, îmi dau seama că o părticică din mine l-a căutat de când... de când nu l-am mai văzut ultima dată. Are un aparat foto. Nu un telefon, ci un aparat, cu un obiectiv mare şi butoane miri deasupra, cu care poate face lucruri pe care eu nu le înţeleg. Nu e genul de dispozitiv pe care să-l aducă o persoană la şcoală – probabil cântăreşte o tonă şi e foarte delicat însă tot mi se pare ciudat că nu l-am mai văzut cu el înainte tl privesc acum şi mi-e dar că se simte în elementul lui, în timp ce-şi reglează setările aparatului cu uşurinţă şi încredere. Se lasă pe vine să facă o poză unui obiect din nisip şi vreau neapărat să ştiu ce e. Apoi se ridică, priveşte în jur şi fotografiază orizontul. Şi un grup de copii care

necăjesc un crab. Face poze la umbrele, la **prosoape neocupate şi rânitoare abandonate sau unui surfer care stă cu placa sub braţ şi priveşte valurile.**

Quint se opreşte şi se întoarce, rotindu-se aproape complet. Studiază împrejurimile, eu un ochi de artist, mai mult ca sigur. Poate că aliniază unghiurile sau analizează luminozitatea.

Privirea i se opreşte asupra mea.

încremenesc, fiindcă sunt stânjenită că m-a prins holbân- du-mă la el. Dar Quint doar rânjeşte şi ridică aparatul îmi dau ochii peste cap, dar îi cânt în strună, făcând semnul păcii şi zâmbind la cameră, Deşi e prea departe să fie real, îmi imaginez că aud clicul pe care-l scoate declanşatorul

Scot limba.

El zâmbeşte larg. Nu-l pot auzi, dar memoria mă răsplăteşte cu un râs vesel, relaxat.

— Ai dreptate, zice Ari, speriindu-mă.

N-am văzut-o venind. îl priveşte pe Quint, cu un zâmbet atotştiutor.

— Credeam că exagerezi în tot acest timp, dar, oooo, nul E *respingător.*

— N-am spus niciodată că e respingător, mormăi eu.

— Sunt destul de sigură că da.

— Mai ai nevoie de pliante? o întreb, căci are mâinile goale.

Ia încă un teanc din geanta care mi se odihneşte pe şold şi se îndepărtează, în paşi săltăreţ!

Evit **să mă mai uit la Quint şi mă îndrept în direcţia opusă.**

Zâmbesc, Pălăvrăgesc. Le povestesc oamenilor despre centru şi despre sărbătoarea de mâine: eliberarea animalelor înapoi în ocean.

Asta până ce-mi atrage atenţia un puşti Ia vreo 10 ani chiar în dipa în care loveşte cu piciorul castelul de nisip construit de sora lui mai mică.

Tresar. Mă cuprinde indignarea. înainte să-mi dau seama ce fac, mâna mi se strânge intr-un pumn.

O clipă mai târziu, o minge de plajă îl loveşte în cap pe puşti şi-l trânteşte în nisip.

Tresar. Nu cred că l-a lovit *atât* de tare, dar... Mă simt prost pentru mama lor, care acum trebuie să se descurce cu *doi* copii care plâng.

încep să-mi desfac pumnul, dar în clipa de faţă, deja străbătută de fluxul de putere cosmică, antena pare să mi se fi recalibrat. Sunt conştientă într-un mod cu totul nou de cei care mă înconjoară şi de purtarea lor deloc exemplară.

Câteva clipe mai târziu, o fată care pare studentă se bagă în faţă la coada pentru îngheţată. La câteva secunde după ce a muşcat din con, pe el aterizează un roi de muşte atrase de dulceaţa însiropată. Când încearcă să scape de ele, scârbită, îşi aruncă îngheţata în nisip.

Apoi văd un bărbat de vârstă mijlocie luând un pliant de la Jude. Dar, de îndată ce fratele meu se întoarce cu spatele, bărbatul se strâmbă, mototoleşte hârtia şi o azvârle peste umăr. E prinsă de adiere şi saltă de câteva ori pe nisip, înainte să se prindă sub răcitorul cuiva.

Sunt cuprinsă de indignare. Pliantul face reclamă la curd- *ţeniepe plajă,* ticălosule!

Strâng ambii pumni

De nicăieri, apare o fetiţă. Se îndreaptă spre bărbat, purtând doar un scutec şi o fundă roz în părul ciufulit Copila se opreşte şi se uită în sus la el, cu o privire perplexă pe faţă. El încearcă s-o ocolească, moment în care ea se îndoaie de mijloc şH vomită pe picioare.

Poartă şlapi, prin urmare pielea lui dezgolită intră în contact direct cu „cadoul” lăsat de copilă.

El ţipă, scârbit, Apare mama fetiţei, care-şi cere «cuse--, dar răul s-a întâmplat deja.

Râd şi tresar, simultan,

Jude habar nu ar® şl continuă sft a® deplaseze prin mulţime, CU Hpalcle 1« mine şi la scenă, Cu un rânjet mulţumit, m* îndrept apr« bucata de hârtie boţită, care a ieşit de sub răcitor fi ae roatogoleşte ca o plantă uscată şi luată de vânt, printre şirurile de prosoape.

Sunt oameni peste tot în jur, dar, dacă a observat cineva gunoiul nu s-a obosit să -l şi ridice. Poate că nu e mare lucru, dar mă exasperează lenea lor. Ar dura cinci secunde să ridice pliantul. Sunt coşuri de gunoi la fiecare sută de metri de faleză!

Pornesc după hârtie, chiar dacă vântul o tot îndepărtează de mine. încep în sfârşit să mă apropii, când o unealtă cu braţ lung apare de nicăieri şi prinde pliantul mototolit.

Mă opresc şi privesc în ochi o femeie. Pare de vârsta bunicii, Intre 70 fi 100 de ani. Greu de zis. Are un detector de metale în mâna stângă, cealaltă unealtă în dreapta şi o centură cu alte ustensile pentru greblarea plajei şi strângerea gunoiului în jurul şoldurilor. Zăresc mănuşi de cauciuc, o lopată mică, o sticlă reutilizabilă pentru apă şi un sac mare de gunoi

Mă vede şi-mi face cu ochiul.

— **Mă** ocup eu de asta, spune şi pune hârtia albastră în sac.

Apoi se întoarce şi o ia din loc, îndepărtându-se de mulţime **şt** de festival, cu detectorul de metale legănându-se meticulos dintre parte în alta. Se opreşte când şi când să mai ridice câte un gunoi şi să-l pună în sac.

Sunt uimită de cât de rară şi neaşteptată este o astfel de **taagine.** 8ă fiu martora unei fapte bune, nu pentru

glorie, nu pentru recompensă, ci doar pentru că e lucrul corect de făcut.

Da, sunt conştientă că nu-i cine ştie ce să ridici un gunoi oat® că mulţi **ar** crede că nu înseamnă nimic. Dar mă încu- ra cază şi îmi dă avânt, mai ales când şe pare că tot ceea ce o serv în ultimul timp sunt oameni nesimţiţi şi egocentrici îmi vine o idee.

îmi privesc mâinile, cu buzele strânse de concentrare.

Dacă..7

Ce-i drept, când am încercat să-l pedepsesc pentru că întârziase, Quint a găsit bancnota de *20* de dolari. Nu ştiam despre focă. .. dar universul, da.

Aşa că poate... , ... ,

Mă uit iar la femeie. Ridică o doză de bere. Go eşte ime e picături în nisip şi o aruncă în sac.

De data asta nu încleştez pumnul, ci inspir adanc şi poc- nesc din degete.

Aud un bip. ,

De la o oarecare distanţă, dar ştiu că putea fi scos doar de detectorul de metale al femeii.

Aceasta se opreşte şi îl mişcă deasupra unui loc. Bipăie iar şi iar. apoi femeia identifică locul precis al comorii îngro- pate. îmi bate inima cu putere, dar ea nu pare deloc curioasă. Mă întreb cât de des o „comoară” se dovedeşte a fi nimic mai O mult decât un capac de sticlă îngropat, o cutie de aluminiu, o ¿y monedă de un cent.

■7 Mă apropii, muşcându-mi buza de jos. Pentru că ştiu. Ştiu că nu este doar gunoi. Ştiu că nu este doar o monedă de un cent

Femeia se lasă pe vine şi desprinde o lopăţică de la centură. începe să sape.

Durează mai mult decât credeam. Se mişcă lent,

dând la o parte nisipul puţin câte puţin şi ocazional scanând cu detectorul deasupra, să se asigure că nu i-a scăpat ceva.

Apoi se opreşte.

Degetele ei pătrund în nisip şi iau ceva. E mic şi lucios şi, pentru o secundă, sunt dezamăgită. Poate că *e* doar o monedă de un cent.

Dar apoi sclipeşte în soare, iar eu scot un suspin adânc.

Mi se întinde un zâmbet pe faţă.

Cred că e un cercel.

Cred că e cu diamant.

—Ai căutat vreodată metale aşa?

Ţip. Literalmente, un *ţipăt* intens şi complet exagerat îmi iese de pe buze, în timp ce mă răsucesc şi-l lovesc *pe* Quint în umăr.

— Au! face el, dându-se un pas înapoi şi frecând locul lezat.

—M-ai speriat de moarte! zic, cu mâna la piept. De ce eşti atât de aproape?

Mă priveşte de parcă tocmai l-aş fl întrebat de ce înoată peştii în mare.

—Veneam să văd cum merge treaba. Scuze! Nu am vrut să te sperii de *moarte.*

Mă tachinează, dar inima nu mi s-a liniştit încă şi nu am nici voinţa să fiu iritată. Sau amuzată.

—Ai., văzut ceva? întreb, deodată stânjenită.

Oare cum o fi arătat? Am pocnit din degete, am supravegheat femeia ca o urmăritoare obsedată. Şi apoi ea a găsit ceva atât de preţios...

Dar Quint pare confuz.

— Am văzut un stand cu gyros, iar acum mor de foame.

Se uită la mine, dar cred că e dezamăgit că nu zâmbesc.

— De ce? Ce se petrece?

— Nimic! Nimic.

Ridică din sprâncene. Cât de ciudat mi se pare că sprâncenele Iui aproape că vorbesc o limbă proprie – pe care cred că încep să o înţeleg.

— Două nimicuri înseamnă mereu ceva.

Privesc peste umăr. Femeia ă pornit mai departe, mişcând detectorul, cu la fel de multă răbdare ca înainte.

Mă întreb dacă pasul ei mai săltate doar în mintea mea.

— Deci? zice Quint.

— Deci ce?

— Deci ai mai căutat metale până acum?

— Nu.

îmi dau o şuviţă după ureche. Sunt entuziasmată după ce mi-am dat seama că noile mele puteri funcţionează în ambele sensuri. Ar fi trebuit să realizez asta mai repede, după ce a găsit Quint banii, dar eram prea nervoasă.

Dar acum, câte posibilităţi! Pot pedepsi *şi pot* răsplăti Are sens. Am fost atât de insistentă să îndrept faptele rele. încât nu am luat în considerare faptul că şi karma are două direcţii

Când observ că Quint mă priveşte lung, roşeaţa îmi acoperă gâtul. Mă întorc spre el, încercând să mă concentrez şi să mă port normal.

— Despre ce vorbim, de fapt?

— Detectarea de metale.

— Da. Ăăă... nu ştiu. Mi se pare că durează o grămadă doar ca să scoţi la iveală o mulţime de vechituri şi de prostii

— Am un unchi care era pasionat. M-am dus cu el de câteva ori A fost distractiv. Nu se ştie niciodată ce găseşti Da, sunt multe prostii, dar o dată am găsit un ceas. Am căpătat 40 de dolari pe el la amanet.

— Uau, ce noroc!

— N-o să mint. Parcă dezgropasem comoara lui Barbă Neagră.

—Te gândeşti vreodată că poate eşti prea uşor de mulţumit?

Ochii lui scânteiază provocator.

—Te gândeşti vreodată că poate eşti prea greu de mulţumit? îmi dau ochii peste cap.

— Nu-mi place să pierd timpul. Ştii asta.

— Ceea ce pentru unii e timp pierdut, pentru alţii e – Quint pare să contemple îndelung cum să încheie aforismul – un hobby, presupun.

— Ai putea broda textul östa pc o pernă.

— Ha. ha! Cred doar cft e OK să te bucuri când ţi sc întâmplă ceva bun şi neaşteptat. Chiar dacă i doar un ceas. Hei. chiar dacă-i doar o monedă de un cent E... un semn bun. ştii?

Vreau să râd pe seama lui şi poate cândva aş fi făcut-o. Pare ceva desprins din vorbele *abuelei* lui An. care am aflat câ-i foarte superstiţioasă. Semne bune, limbajul universului, puterea intuiţiei.

Doar că acum cam trebuie să cred în asta, nu?

Mă întreb la ce s-a gândit femeia când a dezgropat cercelul. Că a fost doar o coincidenţă fericită sau ştie, undeva, în adâncul sufletului, că a fost o recompensă, un „mulţumesc” cosmic pentru că a ajutat la curăţarea plajei?

Clatin din cap.

— De obicei, nu mă obosesc să mă aplec după o monedă de un cent.

— Chiar dacă e o monedă norocoasă? Serios?

— E doar o monedă de un cent.

Pentru o clipă, pare să fie cel mai trist lucru pe care l-a auzit. Aşa arată, de parcă dezamăgirea lui în ceea ce mă priveşte nici nu poate fi exprimată corespunzător. Dar chipul i se luminează repede.

— Probabil e mai bine aşa. Poate că persoana care vine după tine chiar avea nevoie să găsească o monedă norocoasă.

— Deci o monedă de un cent rătăcită e un dar de la univers, dar să alegi să nu-l ridici este... ca şi cum ai da mai departe darul?

— Cine suntem noi, să punem la îndoială puterile

superioare?

Trebuie să-mi muşc interiorul obrazului ca să nu râd.

De când am căzut la Encanto, eu *reprezint* puterile superioare. E un gând plăcut.

-** în fine.

Quint îşi strecoară mâna în geanta mea şi scoate un teanc mare de pliante.

— Venisem să mai iau.

îşi trece degetele peste ele, ca şi cum ar răsfoi o carte, apoi le loveşte de palma deschisă. Cred că doar trage de timp şi *se* gândeşte ce să zică.

- Dar să îmi spui când ţi se face foame. Gyrosurile alea miroseau demenţial.

*

Capitolul 25

I I privesc pe Quint îndepărtându-se, straniu de fascinată de felul în care lumina soarelui îi bate în păr. Simt fluturi Îd **stomac.**

Nuuiiuu! urlă mintea mea. De ce se întâmplă? *Cum* de se întâmplă?

Vreau să neg asta. Vreau cu disperare s-o neg.

Dar dovezile sunt chiar aici, în inima mea trădătoare, care încă tânjeşte după prezenţa lui

La naiba! Cred că începe să-mi placă de Quint Erickson.

Mă strâmb. Sunt atât de supărată pe mine! Să mă îndră**gostesc** de Quint cel leneş, măscăriciul iresponsabil? Exclus!

Doar că... nu e tocmai adevărat, nu? L-am văzut muncind la centru. Nu e leneş. Nici iresponsabil. E relaxat şi amuzant Fermecător şi prietenos cu toată lumea. Gata oricând să facă o glumă

Dar, chiar şi aşa, dacă printr-o întorsătură bizară a sorţii, se dovedeşte că el *este* genul meu... e imposibil ca eu să fiu genul lui

. Te gândeşti vreodată că poate eşti prea greu de mulţumit?

Mi se strânge stomacul. Nu cred că încerca să fie răutăcios Când a zis-o, dar, chiar şi aşa, mi se face rău când îmi amintesc cuvintele lui

\ Sunt smulsă din gândurile mele de vacarmul stârnit pe plajă. Mă întorc şi-mi mijesc ochii, privind direct în soare.

Un buştean a ajuns pe ţărm, adus de valuri, şi nişte puşti şi-au abandonat plăcile, s-au adunat În jurul lui şi fac gălăgie. Aud o mamă strigând *Nu-l atinge!* şi mă încrunt. Picioarele mă îndrumă câţiva paşi mai aproape. Mai mulţi adulţi vorbesc şi arată cu degetul. Cineva gângureşte la buştean, topit, de parcă ar fL. un...

Animal.

Un animal neajutorat, înspăimântat şi teribil de adorabil, care tocmai ce a fost aruncat la mal.

0 iau la fugă. Nu ştiu ce cred *c-o* să fac, dar fotografiile lui Quintmi se derulează fulgerător în minte ca un montaj al tragediei şi al traumei. în săptămânile în care am lucrat la centru am auzit nenumărate poveşti despre cum erau găsite animalele. Unele par implauzibile, ca aceea cu o focă care a intrat hpe uşa din spate a unui pub şi a fost *găsită* într^un separeu a doua zi de dimineaţă. Dar în mare parte, animalele ajung pe . ^7 plajă, ca acum. Dacă au noroc, le vede cineva şi sună la centru.

Dar uneori oamenii vor să ajute. Uneori vor să atingă.

Uneori nu se termină cu bine, nici pentru animal, nici pen-

tru oameni

—înapoi! strig, lovind nisipul cu călcâiele,

Ţipătul meu face lumea din jurul animalului să tresară E un leu-de-mare. Respir întretăiat şi nu văd nimic altceva în afara lui E ca în fotografiile lui Quint, iar acum îmi dau seama de diferenţa dintre un animal sănătos şi puternic şi unul deshidratat şi flămând, probabil pe moarte. Cred că *e* ceva în neregulă cu ochii lui Par înceţoşaţi şi unul are nişte lichid gros, gălbui, adunat sub ei Corpul lui tremură când mă apropii

E mort? întreabă o fetiţă» pregătmdu-se să-l

împungă cu un băţ.

II smulg din ~~mână~~ *şi scoate* un sunet de nemulţumire» dar o ignor

MARJSSAMEYER

Sunt de la centrul de enlvare n «nlmukdor, zic, arătând apr* logoul de pe tricoul galben,

De îndată, capăt autorit ate. lton pert ul tuturor celor din jur. Dlntr odată. sunt, experta din situaţia asta şi citesc uşurarea în ochii unora dintre părinţi, când realizează că şi-a asumat altcineva răspunderea.

Moment în care îngheţ.

Ce fac?

Quint, rAspunde mintea mea, îndatoritoare. *Quint ştie ce e de făcut.*

Ani braţele încă întinse şi stau în faţa Icului de marc ca o... mamă... leoaică... protectoare? Nici măcar nu dispun de vocabularul potrivit pentru o asemenea situaţie. Până la urmă, faptul că fac toată ziua piure din maţe de peşte nu-mi asigură bagajul de cunoştinţe despre animalele astea.

— Nu îl atingeţi? le zic oamenilor, căutându-l pe Quint pe plajă.

Dar e atât de aglomerată! Ar putea fi oriunde.

— E un mascul? întreabă cineva.

— Cum poţi să-ţi dai seama? se aude o altă voce.

— Nu ştiu. Dar ştiu că, deşi nu sunt animale violente, pot ataca dacă sunt speriate. Vă rog, doar daţi-vă înapoi! Lăsaţi-i puţin spaţiu!

Nu mă contrazice nimeni.

Văd un stand de salvamar şi îmi amintesc că o parte din pregătirea salvamarilor locali implică gestionarea animalelor eşuate pe plajă. Uneori au chiar şi cuşti în depozit, pentru cele care trebuie duse la un centru specializat.

-Tu!

Arăt cu băţul furat către fata care voia să împungă leul-de- mare cu el. Ea sare înapoi, cu ochii mari.

— Tu eşti responsabilă. Ţii pe toată lumea la o distanţă de minimum 3 metri, da?

Expresia i se luminează, apoi se umple de simţul datoriei E aceeaşi expresie pe care o adoptă Penny când i se dă o misiune importantă, încuviinţează, hotărâtă.

îi dau băţul şi mă întorc spre mama ei

— Mă duc să văd dacă ne poate ajuta salvamarul acela. Puteţi suna la centru] de salvare? Ar putea trimite o maşină.

Aştept până ce începe să formeze numărul de pe spatele tricoului meu şi o iau la fugă. Mă dor picioarele şi simt un junghi în coaste, dar curând ajung la baza scaunului de salvamar.

Egol.

— Ce naiba? urlu.

Au voie să-şi părăsească postul? Durează alte câteva secunde să cercetez iar plaja, secunde care mi se par ore, înainte să remarc maioul alb şi şortul roşu aprins. Salvamarul e aproape de linia ţărmului şi strigă la nişte puşti care au înotat dincolo de geamandură. Alerg spre el.

— Am nevoie de ajutor!

El ridică privirea surprins şi îmi dau seama că e în clasa a doişpea la şcoala noastră. Nu ştiu însă cum îl cheamă

■ tr- Un leu-de-mare a eşuat pe plajă, zic, arătând spre eL Trebuie dus la centrul de salvare. Ai cuşcă?

Ochii lui trec pe lângă mine, dar din locul în care ne aflăm acum nu putem vedea animalul. Lumea din jur s-a înmulţit Sper că fetiţa aia se descurcă şi reuşeşte să-i ţină pe curioşi Ia distanţă.

Salvamarul se uită înapoi la puştii din apă, să vadă dacă au început să înoate înapoi, apoi îmi face semn din cap.

— Vin imediat. Nu lăsa pe nimeni să-l atingă!

Pufnesc şi-i arăt emblema de pe tricou.

— Nu-ţi face griji Ştiu ce fac.

Primul lucru pe care-l observ când mă întorc la leul-de- mare este că are ochii închişi. Mă cuprinde groaza. A murit?

— Nu am lăsat pe nimeni să pună mâna pe el. anunţă fetiţa, încă strângând în mâini băţul.

— Uite! strigă mama ei. vârându-mi telefonul ei sub nas. Vor să discute cu tine.

Iau telefonul. îmi curge transpiraţia pe ceafă. Mă las pe vine la mai puţin de un metru de leul-de-mare şi constat uşurată că deschide ochii, înceţoşaţi încă. Probabil doar îmi imaginez, dar simt că se bucură să mă revadă.

— Alo? zic la telefon.

— Prudence?

E Roşa.

— Da. bună! Un-leu-de mare a eşuat pe plajă, la nord de...

— Da. ştiu, spune Roşa. Ascultă! Nu avem cum să trimitem acolo un vehicul de recuperare. Cu traficul din centru, ar dura ore.

Mi se strânge inima. Leul-de-mare a închis ochii iar.

Nu cred că dispunem de câteva ore.

— Ce fac? zic, cuprinsă de panică.

Dintr-odată, mi se pare cel mai important lucru din lume. Creatura asta. Animalul ăsta neajutorat, nevinovat, care suferă. <u>îmi</u> amintesc ce mi-a zis Quint, parcă în a treia mea zi la centru: că nu toate animalele pe care le aduc supravieţuiesc. înjur de zece la sută mor în primele 24 de ore, deja în stare prea gravă să mai fie reabilitate, indiferent ce fac.

Dar asta nu e o opţiune, pe acesta trebuie să-l

salvez.

— Dacă poţi găsi ceva cu care să-l transporţi, spune Roşa, poate maşina cuiva, ar fi mai uşor să ieşi din centrul oraşului acum decât ar fi pentru noi să intrăm.

Un zgomot îmi atrage atenţia şi văd salvamarul venind spre noi, cu o ladă mare în mână.

— Prudence? zice Roşa.

— OK, spun, cuprinsă de o nouă convingere feroce. Venim noi!

— Vom fi pregătiţi când ajungeţi.

închid apelul şi arunc telefonul femeii, care abia reuşeşte sâ l prindă înainte de a cădea în nisip.

— Pru!

Quint năvăleşte prin mulţime, cu faţa roşie, de parcă ar fi fugit doi kilometri.

— Am auzit că este un...

Se opreşte brusc, cu atenţia captată de leul-de-mare. Durează două secunde să evalueze situaţia şi, înainte să ştiu ce face, preia controlul şi îmi răpeşte responsabilităţile profesionale cu nişte comenzi încrezătoare, aproape lătrate spre mulţime. *Tu, vezi găleata aia de-acolo? Du-te s-o umpli cu apă!*

Da, apa din ocean e OK.

Am nevoie de prosoape ude. Pot să i împrumut pe ăsta? Să aducem umbrela de acolo, să îi oferim puţină umbră. Trebuie
să-l împiedicăm să se supraîncălzească!

h **Trec printr-un moment de iritare fiindcă îmi răpeşte auto- ii ritatea, dar e domolit repede de un val de uşurare. E exact opu- ' sul orei de biologie, unde dădeam mereu ordine şi îi spuneam / ce să facă. Este o schimbare binevenită, mai ales în această situaţie, şi., sinceră să fiu, să-l privesc cum preia controlul mi se pare destul de sexy.**

înghit în sec, dintr-odată îmbujorată.

~ Quint? spune salvamarul.

Quint £1 priveşte şi îl recunoaşte. —Steven!

Salut! Cum îţi merge? —Am o vară plină.

Mă uit urât la ei.

— Pardon! zic, uluită, şi fac semn spre leul-de-mare. Vă rog să vă concentraţi!

Quint îmi aruncă o privire prin care parcă vrea

să-mi spună: ***Hei, ce să fac dacă sunt prieten cu toată lumea de la şcoală.***

— Ce putem face?

Ridic privirea ii văd pe Ari, pe Jude fi pe Ezra. Pe chip Îmi apare un zâmbet larg. Poartă cu toţii tricouri galbene, identice. iar împreună arătăm ca o echipă de salvare oficială.

VSzindu-le teancurile de pliante albastre din mâini, îmi dau seama că e cel mai bun moment publicitar,

— Jude, ajută-i pe Qulnt şi pe, ăăă, Steven, zic, luându-i pliantele şi Împărţindu4e între Ari şi Ezra, Voi daţi astea oamenilor!

în timp ce Quint, Jude şi saîvamarul rostogolesc încet leul-de-mare pe o pătură, ca să poată fi ridicat şi pus în lada care-l aşteaptă, mă îndepărtez şi mă îndrept spre mulţime. Oamenii din Jur fac poze cu telefoanele şi privesc scena cu ochi îngrijoraţi

Inspir adânc. Nu am timp să repet, dar nu pot nici să mă las copleşită de emoţii.

— Oameni buni, suntem de la Centru] de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach, zic. Evident, nu aveam nicio idee că animalul va eşua pe ţărm în timpul festivalului însă e un exemplu excelent al muncii pe care o prestăm. Centrul de salvare lucrează neobosit să salveze animale marine rănite şi eşuate, inclusiv lei-de-mare ca acest micuţ, dar şi elefanţi-de^mare, foci-de-port, foci cu blană, ţestoase şi chiar vidre.

***- Şi delfini? întreabă fata cu băţul**

Zâmbesc.

—- Din păcate, centrul nostru este prea mic să îngrijească delfini dar, în trecut, am salvat şi am transportat delfini înrinm centru mai mare, de lângă San Francisco.

Ce mişto/exclamă ea. cu odiii mari

—Când animalele ajung la noi, le hrănim şi le rehidratăm. Veterinarii noştri şe ocupă de rănile lot Recuperarea poate săptămâni sau chiar luni Dar scopul nostru, cu fiecare • te

dintre pacienţii pe care îi avem, este să îi tratăm până când devin îndeajuns de puternici şi de sănătoşi cât să-i redăm habitatului natural.

Arăt spre valurile care se sparg la ţărm.

Cu leul-de-mare în siguranţă, între pături, Quint şi ceilalţi se pregătesc să-l ridice în ladă.

— Speranţa noastră este că *acest* leu-de-mare frumos nu va rămâne la centru multă vreme, ci va fi în curând readus aici acasă. De fapt. în perioada asta, dăm drumul înapoi în ocean animalelor recuperate, aproape în fiecare săptămână. Dacă vreţi să luaţi parte la o eliberare, vă invităm să vă alăturaţi nouă mâine după-amiază, chiar aici! Organizăm o curăţenie pe plajă, începând de la ora 10, iar după ce plaja e curată şi sigură pentru prietenii noştri necuvântători, vom reda oceanului patru foci, care au fost declarate complet sănătoase de curând. Aş fi tare fericită să vă văd pe toţi aici, ajutând la curăţarea plajei, la susţinerea organizaţiei şi a acestor creaturi superbe.

Leul-de-mare mă priveşte din ladă, cu ochi temători şi confuzi Quint stă pe vine, în faţa lui, şi-i face câteva fotografii înainte ca salvamarul să închidă lada şi să-i pună zăvorul.

Spre surprinderea mea, mulţimea ovaţionează.

— Luaţi un pliant, dacă nu aveţi deja, şi puteţi afla mai multe despre curăţenia de mâine şi despre sărbătoarea revenirii în ocean. Dacă nu ajungeţi, acceptăm şi donaţii în bani Oameni buni animalele astea mănâncă *o grămadă* de peşte şi nu e ieftin deloc.

Se aud chicote, dar fiindcă leul-de-mare nu se mai vede, unii mai puţin interesaţi pleacă deja spre prosoape.

— Bun discurs, zice Quint, cu mâna pe ladă, ştergându-şi fruntea transpirată cu mâneca. Cât de departe de noi este maşina de recuperare?

Mă uit la el şi cred că simte groaza care mă cuprinde, înţelegerea îi inundă ochii

— Nu trimit maşină.

— Traficul mă bâlbăi. Mama ta a zis c-ar fi mai uşor să a«.™ n maşină în care să-l putem duce...

Quint se întoarce spre salvamar.

—Ai maşină?

— Nu, am venit pe bicicletă.

Arată spre un rastel plin de biciclete de pe faleză.

— Sunt eu cu breakul, zice Ari Lada ar trebui să încapă.

Mă întorc spre ea. Are ochii mari şi îngrijoraţi şi simt un val de afecţiune aproape dureros.

— Mulţumesc, Ari! Unde ai parcat?

Arată cu degetul şi văd maşina turcoaz de aici A ajuns suficient de repede cât să obţină un loc foarte bun, la nici jumătate de stradă de plajă.

—Adu-o! zice salvamarul. Va trebui să dai cu spatele până aici Te ajut eu.

Arată spre Quint.

— Ţine oamenii departe!

Cât timp aşteptăm, îngenunchez lângă ladă. Leul-de-mare se odihneşte, cu ochii închişi Mi-e foarte frică pentru el.

— Facem tot ce putem, şoptesc. Te rog să nu mori!

Dacă mă aude, nu dă niciun semn.

O ~~m~~â~~n~~ă mă mângâie uşor între omoplaţi. Quint se lasă pe vine lângă mine şi îl privesc. E la fel de îngrijorat. Mă întreb de câte ori a trecut prin asta. Câte salvări a văzut. De câte ori a privit animalele murind, după ce a încercat din răsputeri să le salveze.

Nu cred că aş putea îndura.

— Am văzut cazuri mai grave, spune el,

retrăgându-şi mâna şi atingând bareta aparatului Cred că va fi bine, adaugă,

•-'■ ochii îi fug spre mine. Să ştii că tu îi pui numele.

îmi tresare inima la un asemenea gând. Deja mă simt responsabilă pentru el deşi n-au trecut nici 20 de minute de

’ A

•• 4 i.

când l-am văzut prima dată. Să îi pun nume mi se pare un privilegiu pentru care nu sunt pregătită.

— încă nu. şoptesc. Trebuie să ştiu mai întâi că e bine, încuviinţează şi ştiu că înţelege.

— îţi dai seama dacă e mascul sau femelă?

— Nu când animalul e atât de tânăr. Când mai cresc, masculilor le creşte o creastă pe frunte şi femelelor, nu. în plus, sunt mai mari şi au blana mai întunecată. Dar cu acesta e prea devreme ca sâ ştim. Opal ne va putea spune după ce-l consultă.

încă diger informaţia, când aud o serie de claxoane scurte, aproape politicoase. Ridic privirea şi văd maşina lui Ari depla- sându-se lent de-a lungul plajei. Jude şi Ezra ţin la distanţă oamenii, în timp ce Ari se apropie de noi. Pentru cineva care nu se simte deloc confortabil pe drumurile rezidenţiale, ştiu că probabil a luat-o razna. Dar are o atitudine curajoasă şi-mi dau seama de asta chiar şi prin parbriz.

Cred că şi eu am adoptat o atitudine curajoasă.

Spre surprinderea mea, Quint mă apucă de mână şi mi-o strânge scurt. Atingerea dispare la fel de repede cum a apărut. Nu mă priveşte când se ridică.

— Haide! Să-ţi ducem leul-de-mare la centru.

Capitolul 26

Stau pe scaunul din dreapta lui Ari, dându-i indicaţii, în timp ce Quint, Ezra şi Jude se înghesuie pe bancheta din spate. Roşa avea dreptate: trecem pe lângă şiruri de maşini care încearcă să ajungă în centru, la festival. Multă vreme, suntem în singura maşină care se îndreaptă în direcţia opusă.

— Parcă am fugi de apocalipsa zombi, mormăie Jude.

Nimeni nu răspunde şi, după câteva secunde, Ezra se apleacă în faţă, proptindu-şi bărbia pe banchetă, între mine şi Ari.

—Ador maşina. Falcon din 1962?

Ari îi aruncă o privire în oglindă.

— Da. Aşa e.

— Te-ai gândit vreodată să-i pui un V8? Să ai mai mulţi cai?

— Ăăă...

Ari se încruntă, încercând să se concentreze la condus.

— Nu. Nu m-am gândit.

Schimbă viteza, dar o face aiurea şi maşina se zguduie de câteva ori Tresar, părându-mi rău pentru leul-de-mare din spate,

— Dacă faci asta, dă-mi de ştire!

Exra îşi trece degetele peste tapiţeria crem.

— Lucrez de noapte la Marcus' Garage, în weekenduri Nu m-aş supăra să petrec o vreme sub

capota asta,

Mă încrunt şi n privesc peste umăr, fără să-mi dau seam dacă vorbeşte în eufemisme sau nu.

— Deci care e jobul tău principal? întreb.

Ezra mă priveşte surprins, de parcă uitase că sunt şi aici

— Ce?

— Ai zis că lucrezi de noapte la Marcos' Garage, ceea ce înseamnă că e al doilea job. Care e primul?

Se uită la mine cu o secundă mai mult decât ar trebui apcn rânjeşte lent.

— Să-mi trăiesc viaţa relaxat. Prudence. E un angajament full-time.

îmi dau ochii peste cap. iar el se întoarce din nou spre Ari

—* Nu te-am văzut la petrecere? Cu chitara?

— Ba da, eu eram.

—Te pricepi Dar n-am recunoscut melodiile.

—Ah. pentru că le-am scris eu pe cele mai multe. Adică pe unele. Nu pe toate. Cred c-am cântat şi Janis Joplin şi Carole King$_{r}$ dacă-mi aduc bine aminte. Pe alea nu le-am scris eu. evident

Mă uit la Ari. S-a înroşit Privirea mea se întoarce la Ezra. care nu pare să observe cât de mult o agită. Nu m-am gândit prea mult la cum arată Ezra Kent până acum. aşa cum niri la Quint nu prea m-am gândit în felul ăsta... până de curând. Cred că Ezra e arătos, deşi într-un mod neconvenţional. E slab *şi* palid, are pistrui şi părul cu o nuanţă prea întunecat ca să fie roşcat Şi-l lasă mai lung* chiar sub urechi Are zâmbetul unui băiat care atrage mereu probleme.

Aste remarc pentru prima dată acum.

Mă întreb când a început să remarce Ari fiindcă-s sig^ că a făcut-o.

îmi dreg glasul

- **-“r EZ, ai centura pusă?

Ari icneşte şi coteşte spre banda de urgenţă, înainte să calce frâna. Quint înjură şl se întoarce să se asigure că e totul bine în spate.

— Scuze! îmi pare rău! face Ari, cu ochii mari, abia respi- ⁝ rând. Dar trebuie să porţi centura!

OK, OK, calmează-te!

Ezra îşi trage centura din spate şi o prinde la locul ei

—Gata! Sunt pregătit şi asigurat.

Se lasă tăcerea, iar Ari intră înapoi pe drum.

— Quint, zice Jude. De câtă vreme faci voluntariat la centru?

Mă uit în oglinda laterală. Când Quint stă cum trebuie, îi surprind din când în când gura mişcându-se.

— Aproape că am crescut acolo, spune el. Nu am avut voie să încep, oficial, decât la 14 ani. Dar ajut de când eram mic.

— Lucrezi acolo şi în timpul şcolii, nu?

— Da. Primăvara e cel mai aglomerat anotimp, pentru că primim animale aproape zilnic. Rămânem repede fără oameni Dar profîi au fost în mare parte înţelegători

— Se spune că viaţa este cel mai bun profesor, zice Ari

— Şi tu unde mergi la şcoală? întreabă Ezra.

— LaSf. Agnes.

Ezra fluieră încetişor.

— Mereu mi-au plăcut fetele în uniformă.

Ari se înroşeşte iar.

Mă întorc spre Ezra.

' —Tu chiar nu ai niciun filtru?

—Adică? mă întreabă, uitându-se nedumerit la mine.

. Clatin din cap.

Conversaţia revine la centrul de salvare. Quint pare surprins când Jude şi Ari încep să-l sâcâie cu întrebări despre animale şi despre îngrijirea lor şi despre ce facem noi ca

voluntari Simt că îmi aruncă priviri amuzate, dar ou tnă UH mai departe pe geam, în gol, la palmierii pe lângA care trecem

E adevărat că nu prea le am povestit despre centru ţi de». J pre voluntariat. Sincer, nici nu prea am avut ce sA le **pwe»** *i* tesc. Planificarea curăţeniei pe plajă a fost <»1 interesant i lucru pe care l-am făcut până în prezent, iar acum **salva**rea leului-de-mare, bineînţeles. în afară de aatea, au trecut . aproape patru săptămâni în care am făcut curat şi arn pasat maţe de peşte, am pasat maţe de peşte şi am făcut curat.

Dar acum simt că devin tot mai curioşi, ca oamenii **de pe** plajă. Când te trezeşti faţă în faţă cu creaturile astea, devii s implicat. Vrei să ajuţi.

Şi eu vreau să ajut. Mai mult decât orice, vreau să ajut **săr**manul animal din bena lui Ari.

Prietena mea îndrăzneşte să conducă cu doi kilometri peste limita legală, ceea ce, pentru ea, echivalează cu o cursă de Formula 1. Centrul nu e departe, dar mi se pare că durează o lună să ajungem. Am inima în gât. Leul-de-mare tace, iar liniştea asta mă agită cumplit.

în cele din urmă, oprim pe pietrişul din faţa centrului Roşa şi dr. Jindal ne aşteaptă deja, iar următoarele minute par să se deruleze pe repede-înainte. Prietenii mei şi cu mine ne pierdem în toată agitaţia, când lada este ridicată din benă şi dusă înăuntru, în grabă. Ştiu că animalul va fi dus direct la consultaţie. Noi îl urmăm ezitant şi încercăm să nu stăm în calea nimănui, oprindu-ne pe coridorul îngust cât leului-de-mare i se administrează lichide. I se cercetează rănile şi ochii Quint pregăteşte o formulă din proteine şi electroliţi Delicioasele smoothie-uri de peşte vor urma mai târziu.

Remarc că Jude strâmbă din nas şi îmi ia o clipă să-mi amintesc că e prima dată când el şi Ari sunt aici. E prima

dată când îi loveşte duhoarea copleşitoare de peşte. Ciudat, dar, în

ultimei« două MftpUmAni. aproape câ rn-am obişnuit cu ea. N-aş fi crezut afia În prima rnea zl aici.

Cftnd rni^« clar că nu mai pot face nimic ca »4 ajut, mă ofer «A le arăt centrul. StAm cu toţii în curte şi admirăm focile care 8C lăfăie la soare, pe betonul cald. Leii-de mare se fugăresc tn şi din apă Elefanţii-de-mare îşl lovesc înotătoarele de gpi- nări, aruncând nisip imaginar, un mecanism instinctiv pe care-l au pentru a şi menţine temperatura scăzută în mediul natural.

Toată lumea e fermecată. Ezra a mai fost aici, dar Jude şi Ari sunt impresionaţi. Ari gângureşte încântată de cât sunt de adorabili. Dar, când se lasă pe vine lângă una dintre porţile închise şi începe să discute cu o focă pe nume Kelpie, mă simt prost că trebuie să-i pun mâna pe umăr şi s-o îndepărtez.

— Nu prea avem voie să interacţionăm cu animatete, îi explic cu tristeţe, amintindu-mi când mi-a zis Quint asta, în primele zile.

Ari îmi aruncă o privire uimită. Aceeaşi pe care, sunt convinsă, i-am aruncat-o şi eu lui Quint atunci

— încearcă să ne descurajeze să creăm legături cu animalele, pe cât posibil. Şi să le împiedicăm să se ataşeze de noi Nu trebuie să vorbim, să ne jucăm sau să interacţionăm cu ele, exceptând partea de îngrijire.

— Dar sunt atât de *drăguţe',* zice Ari, privindu-l pe Kelpie. Cum rezişti?

Sincer, nu prea mi-a păsat. Quint mi-a zis să nu mă ataşez, aşa că nu m-am ataşat. Mare brânză.

— E mai uşor dacă le priveşti drept animale sălbatice, zic. Nu sunt animale de companie. Scopul este repunerea lor în mediul natural, iar dacă au fost domesticite, le-ar putea fi mult mai dificil să supravieţuiască. în plus, nu vrem să se simtă prea comod în prezenţa oamenilor. Dacă se apropie de o persoană de pe plajă, cine ştie ce se poate întâmpla?

Le citesc înţelegerea pe chip, dar expresiile le sunt încă încărcate de multă dezamăgire. Nu pot să-i condamn. De ce ar petrece o persoană atât timp aici cu animalele, dacă nici măcar nu poate interacţiona eu ele?

Mă gândesc la leul-de-mare din sala de consultaţii, cel pe care-l consider deja *al meu,* şi îmi dau seamacă va fi foarte greu să nu mă ataşez de el. La naiba, s-a întâmplat deja!

Dar, în acelaşi timp, vreau cu disperare să fie bine. Să fie puternic. Să se întoarcă acasă.

— Ce păcat! spune Ari, îndepărtându-se de ţarcul în care leii-de-mare au început să se urce unii peste alţii. Cred că mi te imaginam aici... drăgălindu -i sau aşa ceva.

Râd.

— Nu prea.

Apoi îmi amintesc.

— De fapt, spun, bucuroasă iar, hai să vă prezint Lunei!

îi conduc înapoi înăuntru, către un alt ţarc. A fost conceput , special pentru ea, pentru leoaica-de-mare care a fost adusă i pentru a doua oară aici în ziua în care am apărut eu. Spre deo- < sebire de animalele din celelalte ţarcuri, i s-au dat jucării Are câteva mingi, una ţiuitoare, pentru căţei, o frânghie.

ti — Ea este Luna, zic. E foarte jucăuşă şi tare deşteaptă. Spre deosebire de celelalte animale, cu ea suntem încurajaţi să ne jucăm. Vor eă o obişnuiască pe cât posibil cu prezenţa oamenilor.

— De ce? întreabă Ezra, aplecându-se peste zidul scund Apucă frânghia şi o aruncă Lunei

Aterizează la câţiva

►

centimetri de nasul ei Dar se pare că tocmai se dezmeticeşte după un pui de somn şi nu muşcă momeala. Se uită la frânghie, cască şi îl priveşte pe Ezra, deloc impresionată

—Jucăuşă, zici?

“ E obosită, spun. Luna are o tulburare cognitivă. Nu va putea să se hrănească autonom în sălbăticie, aşa că n-o putem trimite înapoi. Va fi dăruită unei grădini zoologice.

Xu^mu^când tacă pe nimeni, dar voluntarf „«câţi aici în mod regulat, aşa că nu ştii codată intru, apucând mingea. O rostogolesc Luna. Ea o priveşte o secundă, apoi se întoarce pe burtă 5L mingea între fălci. O mestecă o secundă şi mi-o aruncă ÎMPOi O opf*sc «» degetuJ mare ridjC ?i iar data asta, se ridică pe Înotătoare şi mi-o azvârle direct.

Zâmbesc Nu ştiu dacă a lucrat vreun voluntar cu ea şi a învâţat-o trucuri, dar e prima dată când m-am jucat aşa cu un leu de-mare. iar momentul aşa simplu cum pare, mi se pare magic.

— Prudence?

Prind mingea care mi-a fost iar azvârlită şi mă întorc.

Quint ni s-a alăturat, iar ochii îi sclipesc când mă vede în ţarc, cu Luna.

— Te distrezi?

— De fapt, da. Chiar foarte mult.

— Ne-am prins! exclamă Ezra, sprijinindu-se cu coatele de zidul scund, cu nonşalanţă. Secretul ca să o faci pe Prudence să se relaxeze este să fii o focă.

~ E un-leu-de mare, zic pe un ton puţin aspru.

Jude se uită la mine, apoi la Ezra. Deschide gura şi simt că se pregăteşte să-mi ia apărarea, dar, spre surprinderea mea, Quint e mai rapid.

>, 5; Hu fi măgar. EZ!

Ezra pare sincer derutat.

** Sunt măgar?

veşti. b,trUn feL e de treabâ Mă am venit cu expresia în h>r,

rePede Quint, apoi la mine. îi surprind

i.. »i te» din ţafeS £2?^ ° P™1* gânditoare_înghit în

<■ ? V • ■■■ “

O să fie bine?

Quint ştie imediat despre cine vorbesc. înainte să răs-

, Luna scoate un sunet tăios, supărată că nu mă mai joc cu ea.

Scuze! îi zic Lunei, aruncându-i mingea. Mă întorc, bine?

Mă uit la Quint şi mă pregătesc pentru veştile pe care urmează să ni le dea.

— Deci?

Este mascul, zice el. şi credem că va fi bine.

Sunt uşurată şi ştiu că nu-s singura. Cu toţii ne am ataşat acum de animal şi împărtăşim o mare bucurie. Chiar şi Ezra şuieră entuziasmat un „Daaa” lung.

Mâinile lui Quint se ridică, în semn de avertisment.

— Nimic nu e garantat. De obicei, există o perioadă de 24 de ore în care considerăm că toate animalele se află în stare critică. Condiţia i s-ar putea deteriora. Dar Opal e optimistă.

Expir, iar asta poate fi prima expiraţie completă pe care am eliberat-o de multă vreme.

— Deci, continuă el, cu ochii la mine. Avem nevoie de nume, pentru documente. Te-ai gândit?

— Nu, zic. după ce râd uşurată. Am încercat să nu mă gândesc la asta până nu eram sigură că o să fie bine.

îmi muşc interiorul obrazului. Ştiu că nu-i mare scofală. Cei de la centru numesc atât de multe animale aici, încât, la finalul celui mai aglomerat anotimpul, ajung să le boteze în fel şi chip. Quint a zis că, o dată, i-a zis unei ţestoase „Pickle“„, fiindcă mâncase un sandvici la prânz, în acea zi.

Dar pentru mine contează.

Mă gândesc la leul-de-mare şi la cum şi-a ridicat ochii spre mine, pe plajă. Chiar dacă ştiam că

suferă, m-a privit cu ceva similar cu încrederea. Şi aud vocea lui John Lennon în minte.

• ***Murătură*** **(în limba engleză în original) (n. red.).**

W&sr în *the world are we here? Surely not to live în pain and*

— Lennon? sugerez. După John Lennon?

Quint îmi ia în considerare sugestia. Buzele îi zvâcnesc la

auzit şi nume mult mai rele.

Capitolul 27

Pentru că Jude şi An nu-au fost alături la festival, mi se pare corect să mă trezesc devreme a doua zi ca să le întorc favoarea şi să-i ajut să deschidă magazinul de discuri. înainte să mă duc să mă pregătesc pentru curăţenia pe plajă. Jude nu e o persoană matinală. Se plânge de când a început să lucreze la magazin că trebuie să ajungă acolo până-n ora 8. ca să veri fice stocurile, să organizeze cutiile de prezentare şi să cureţe toate amprentele de pe vitrină. Pare a fi pedeapsa aplicată de tata fiindcă nu s-a ţinut de lecţiile de chitară, cu ani în urmă.

Tata e însă la fel de voios ca întotdeauna când descuie uşa şi ne lasă să intrăm. Primul lucru pe care-l face atunci când ajunge atât la magazin, cât şi acasă e să aleagă un disc.

— Preferinţe?

♦

Jude cască şi-şi îndeasă în gură ultimele câteva bucăţi de vafă prăjită.

Mă gândesc dacă să cer o melodie de la Beatles, dar ştiu că parc-aş fi un disc stricat *(v-aţi prins?),* aşa că ridic din umeri şi îi spun tatei să pună ce vrea el. O clipă mai târziu, se aude din boxe vocea lui Jim Morrison.

Bun, micile mele ajutoare! zice tata, dansând pe culoare. Misiunea voastră este să măturaţi Asiguraţi-vă că faceţi asta şi pe trotuarul din faţă. Oamenii aduc o cantitate şocant de mare de nisip de pe plajă. Jude, deschizi tu cutiile sosite ieri? Ar trebui să fie marfă nouă.

— Vrei să facem schimb? întreb.

Jude mormăie, datină din cap ţii dispare în camera din «pate.

Găsesc mătura şi încep să fac curat Ari ajunge câteva minute mai târziu, cu d tavă de cafele mocha de la Java Jive, A adus una şi pentru tata, care-şî apasă mâinile încrucişate pe inimă, când i-o duce.

— A fost cea mai bună decizie din lume să te angajez, spune, luând cafeaua. Acum, la treabă!

— Da, Să trăiţi! ciripeşte ea.

la soluţia de curăţat geamuri şi nişte prosoape de hârtie din dulap şi mă urmează în faţă.

Tata are dreptate. Nu observasem, dar chiar e o tonă de nisip aici Suntem la peste o stradă distanţă de plajă. Cum e posibil aşa ceva?

— Ce face micul nostru prieten, leul-de-mare? întreabă Ari, care stropeşte cu soluţia de curăţat uşa cu geamuri.

—Bine, din câte ştiu. Mă duc pe la el mai târziu. Dar părea în regulă când am plecat ieri. Am sunat ieri-seară Ia *Chronicle,* să vând pontul despre animalul marin care a eşuat pe plajă în timpul festivalului, şi fireşte c-am strecurat şi o vorbă despre ce se va întâmpla azi.

— Fireşte, râde Ari.

— Acum, nu zic că mă bucur că Lennon a eşuat pe ţărm, dar accept orice fel de publicitate primim.

Ari se dă înapoi, să vadă dacă au mai rămas urme la uşă, înainte să treacă Ia vitrina imensă.

Planul tău de salvare a centrului pare să meargă binişor.

—Abiaam început, Dar, da, pare să fie ce trebuie.

Poate-ţi foloseşti magia să ajuţi şi locul ăsta, murmură Ari gânditoare.

îşl coboară glasul, chiar dacă ştiu că nu ne poate auzi nimeni din interior, mai ales ţiftt cântă The

Doors despre Lave Ştreet^ .

‘ – • • „■ …

WAKTKAJIMA : „ **283**

Nu i spune tatălui tău – deoarece chiar îmi place să lucrez aici dar ne-ar prinde bine publicitatea. Sau poate o reamenajare, ceva?

Mă opresc din măturat ca să mă uit la faţadă. Am fost de atâtea ori aici, în ultimii ani, încât nici nu m-am mai oprit ca să observ cu adevărat magazinul. Ari are dreptate. Vopseaua galbenă se cojeşte de pe perete, firma cu neon VENTURES VINYL are câteva litere arse cine ştie de când şi din afară magazinul pare… demodat. Dar nu în sensul mişto, vintage, ci în sensul plictisitor, învechit

Singura luminiţă de salvare este vitrina organizată de Jude în urmă cu o săptămână, cu nişte coperte de albume tematice, roşu cu albastru şi alb, pentru Ziua Independenţei Apoi aluat discuri zgâriate sau sparte, a pictat artificii pe ele şi le-a atârnat de tavan, cu panglică. Nu-mi laud suficient fratele pentru genul ăsta de lucruri dar chiar poate fi creativ. Arta lui cu siguranţă merge dincolo de schiţe cu monştri legendari

Oare cum ar arăta magazinul cu un strat proaspăt de vopsea albastru-marin? Şi poate cu o uşă portocalie, care te invită înăuntru. Am putea da o petrecere de redeschidere!

Tresar şi fac tot posibilul să îmi opresc gândurile, înainte să mă las purtată prea departe. Am deja suficiente pe cap acum cu salvarea unei afaceri Nu mă descurc cu două.

— Poate că tu şi Jude ar trebui să vorbiţi cu tata, îi sugerez. Dacă aveţi idei despre cum ar putea îmbunătăţi afacerea, sunt sigură c-ar vrea să le audă.

Ari se întoarce spre mine, părând brusc timidă, dar şi încântată.

— De fapt, m-am gândit la ceva, dar… nu ştiu. Poate e ciudat. Şi habar n-am dacă e OK sau nu.

— Sunt numai urechi.

— Păi, mi-a venit ideea de la Carlos, cu serile

săptămânale de karaoke. Dacă ar începe magazinul să organizeze seri de *openmic?*

lia **încrunt, privind prin geamuri**

. • r’~ •

— NU oicîi zice Ari fluturând prosoapele de hârtie spre magazin. Ştiu că nu e loc. Dar m-am gândit c am putea face UH-parteneriat cu un restaurant de pe faleză. Am fi noi spon- sonii- Putem crea nişte accesorii cu emblema magazinului, poate pene de chitară sau stickere pentru bara de la maşină sau aşa ceva- Şi putem oferi cupoane de reducere de zece la sută? adaugă ea, ridicând din umeri Ce zici?

Zâmbesc.

— Merită încercat. Ai fi tu gazda sesiunilor de open mic? Ari se cutremură.

— Nu ştiu ce să zic despre posibilitatea de a fi gazda. Dar... tu ai fi grozavă.

Zâmbesc în continuare, fiindcă-i un compliment, dar pe dinăuntru mă întreb de câte ori ar trebui să găzduiesc un asemenea eveniment înainte să nu mai intru în panică ori de câte ori urc pe scenă.

—Dacă vrei să ştii, cred că şi tu ai fi grozavă.

Termin de măturat trotuarul.

— Ar trebui să-i propui tatei, să vezi ce crede, o sfătuiesc, îneruntâiidu’ină subit Asta-mi aduce aminte... Ştii c-am zis că poţi primi claviatura mea veche? Mi-am întrebat părinţii şi separe că au vândut-o, pentru că doar strângea praful

—Ah, e în regulă! zice ea. 0 să trec pe la Brass and Keys zilele astea. Dacă decid să-mi iau una,

Brass and Keye este magazinul local de muzică, alt loc care o cunoaşte pe Ari foarte bine. Ceva-mi spune că orice claviatură Işti va lua de acolo va fi

oricum mult mai bună decât cea cumpărată de ai mei de la amanet, cu mulţi ani inurmă.

Măuitlaceas,

— Ar trebui să plec. Dacă întârzii sunt convinsă că Quint îmi va face viaţa un iad,

e I» •
r « ♦ e •

■ -wnimcaMA < aas

Intru în magazin şi pun mătura la locul eL Jude scoate vinj. luri noi-nouţe dintr-o cutie de carton, încă învelite în celofan

Recunosc artistul de pe copertă* Este Sadashiv, un cântă* reţ pop britanic care a devenit faimos în ultimii ani, moder* nizând standarde vechi* Probabil nu i-a dăunat nici faptul că este superb de-ţi stă inima în loc* Cred că anul trecut a fost ales drept cel mai sexy bărbat în viaţă de revista *People*$_r$ chiar dacă sunt destul de sigură că e încă un adolescent.

Bineînţeles, ştiu toate astea doar pentru că atât Penny, cât şi Lucy sunt obsedate de el, la fel ca multe alte fete din şcoala
mea.

— Uau! zic, privind peste umărul lui Jude, **Nu ştiam că şi** artiştii contemporani scot viniluri

—Ah. da! îmi confirmă el, aşezând vinilurile **astfel încât să** le poată aplica etichete adezive cu preţuri **E o chestie pe val** acum. Astea – bate cu degetele **în** discurile **lui Sadashiv – se** vor vinde ca pâinea caldă, la cât de sexy e tipul.

Coboară apoi vocea, conspirativ.

—Când Ari şi cu mine i-am zis tatei **că** tipul **ăsta scoate un** album nou, cuvintele lui au fost „Sada-cine?”

Jude îşi dă ochii peste cap.

— Ai spune că, având cinci copii, îi e **mai uşor să fie la curent**

— Oamenilor le place ceea ce le place. Hei, eu trebuie să plec! Mersi din nou pentru că m-ai ajutat ieri la festival!

— Ne vedem mai târziu, surioară. Succes azi!

—Tată? strig, intrând iar în zona principală a magazinului.

— Aici sunt!

E la tejghea, cu ochelarii pe registru ntru citit pe nas, şi verifică un scris de mână

-^buie să plec. Potlăsa aici nişte fluturaşi?

pUantele **rămase şi le las pe tejghea, curăţenie? '**

diminea^’ sPui **de«?1®**

doar cft-t voi spune despre curăţenie, zice el, cu ochelarii coborftţi pe nas, dar îl voi amenința că-i vând doar vini- luri cu Vanill a Ice până când promite că va merge.

— Poate nu ceva chiar *atât* de dramatic?

Se aude clopoţelul de la uşă, iar eu mă întorc, gata să-mi iau la revedere de la Ari.

Dar nu Ari intră.

încremenesc.

Este *Maya.* Maya Livingstone. Poartă o bluză de trening supradimensionată cu UCLA', care-i ajunge aproape până la genunchi, colanţi rozalii şi şlapi. Arată ca un fotomodel. Nu ştiu dacă sunt geloasă sau impresionată. în mare parte, uluită. Ce caută aici?

— Bun venit! o întâmpină tata. Aruncă o privire. Dacă te pot ajuta, te rog să îmi spui! Şi, te rog, adaugă, înşfăcând un pliant din teanc, neapărat să vezi ce se întâmplă pe plajă, la curăţenie.

îi acopăr mâna cu a mea.

— E OK, tată, spun, apoi mă forţez să zâmbesc. Bună, Maya!

— Ah, bună, Prudence! zice ea. Nu ştiam că lucrezi aici

— Nu lucrez aici. Ajut în dimineaţa asta. Ăăă... el e tata.

— Bun-venit, prietena lui Prudence!

Ea chicoteşte jenată şi-şi croieşte drum printre şirurile de discuri.

— Mersi! Ăăă, ştiu că tocmai ce a apărut, gen, ieri, dar aveţi cumva noul disc al lui Sadashiv?

Tata o priveşte lung.

— Sada-cine?

îmi dau ochii peste cap.

— Sada..,, reîncepe Maya.

** University of California, Los Angeles,* **Universitatea din California (n. red.)**

— Nu-l băga în seamă! zic.

Pregătindu-mă pentru ceea ce sunt sigură că va fi o întâi- nirc incomodă. îmi duc palmele căuş la gură şi strig:

_ Hei. Jude! Avem o clientă care doreşte noul

album al lui [83] Se aude un foşnet din spate, apoi apare

Jude, cu discul în

— Vezi, tată? Ţi-am zis eu că se vor vinde ca pâinea

caldă.,.

O vede pe Maya şi încremeneşte, cu ochii mari.

- Ăăă... pentru că e sexy. Pentru că tipul e sexy. Maya, bună!

Ea zâmbeşte, dar îl priveşte uşor panicată şi mă întreb dacă se gândeşte la ce a zis despre el la petrecerea cu foc de tabără. întrebându-se poate dacă a auzit-o sau nu.

Mă pregătesc, cu degetele încordate. Dacă îi spune ceva chiar şi *vag* jignitor lui Jude, voi chema forţele universului şi o voi strivi ca pe un gândac.

Dar privirea Mayei cade pe disc şi se luminează toată. Se grăbeşte să-l ia din mâinile lui Jude şi să privească adorator chipul superb al lui Sadashiv. Deşi este britanic, e de origine indiană, are păr negru, creţ, şi gene atât de dese, că pare să aibă mereu ochii conturaţi cu tuş. Şi e doar începutul. Le-am auzit pe Lucy şi Penny purtând conversaţii lungi, la cină, despre buzele lui, pometii lui, chiar şi despre *urechile* lui. Adică, serios acum, care-i faza?

— Aştept momentul ăsta de câteva luni! zice Maya,

cu albumul la piept. Sunt atât de bucuroasă că îl aveţi!

— Vedeţi? Viniluri! exclamă tata, lovind tejgheaua cu palma. Ştiam eu că vor fi din nou la modă, chiar şi printre puşti V-am tot zis asta de câţiva ani!

Vreau să plec. Nu pot să întârzii la curăţenie. Dar obrajii lui Jude sunt roşii şi ezit să-l las singur. Are nevoie de susţinere morală? Greu de zis, pentru că nu-şi poate lua ochii de la Maya cât să-mi dea până şi cel mai subtil indiciu.

¡şi dreg® ^atmaiaptcu ceva? . .

' U ttaWe larg ş>« văd pe Jude înroşindu-se şi

mar “t Nu. pentru ista „„ Venit‘Mer8t’IUd” N_aVeam 11166 C&

10acwX'e'taAm^a f«* “P”“ 0 groa2&

le’XXwaya, îndepărtăm duse de tejghea, cu albumul încă la piept, voi fi acasă, ascultând asta pe *repeat.*

- Stai! Ia un pliant! strigă tata, fluturând unul spre ea. petrecere de curăţenie pe plajă, azi!

îmi face din ochi, entuziasmat.

— Se ocupă Prude nce.

— Serios?

Maya ia pliantul, puţin circumspectă.

—Chiar am pierdut ceva pe plajă la începutul verii

—O! îngân eu, prefăcându-mă că nu ştiu.

-Da.E...

Ezită şi priveşte pliantul.

— Ştii ce? S-ar putea să vin la treaba asta.

—Să nu întârzii, ca nu cumva să ratezi gunoiul de calitate, ric, convinsă că nu va veni

- A fost plăcut să ne vedem aici, Prudence. Jude Ne face cu mâna

dei“^ d “ “toa’ “ ViSăt‘ori’ ea 3a întora

duiPd^^e treC&nd P<! lângă Maya‘care se opreşte şi

- uTu“«»?? “ CUtara de la Petrecere?

«« -pX * LXnT0“4 014 «'““Mt. în două

^STANT KARMA

Maya zâmbeşte larg.

— Ai fost uluitoare! Am auzit cântecul ăla... despre... fujgj de zăpadă pe ţărm...

— Winter Beach Blues! exclamă Ari, fericită. Unul dintre preferatele mele.

— Nu l-am mai auzit, dar a fost atât de frumos! Cine-l cântă?

Ari începe să se retragă imediat în carapace.

— Păi...

— E o producţie originală de Araceli Escalante, zic.

Maya e uluită.

— Araceli Escalante?

Se uită repede la Jude, apoi la tata.

— Albumele *ei* le aveţi?

Râdem cu toţii şi o iau pe Ari de cot.

— Ea este Ari. zic. Compune cântece. Acela e scris de ea.

—Oh!

' Maya îşi duce mâna la faţă.

¿/y ' — Cât de mişto! Mi-aş dori şi eu să cânt la un instrument.

; Sau să am voce. Sau să scriu... orice. Sunt atât de geloasă!

■ i ■ E oficial! Acum mi-a stânjenit ambii cei mai buni prieteni

JT O privesc, uşor descumpănită.

Bl Se poartă atât de normal. De *amabil.*

Nu că s-ar purta de obicei ca o snoabă supremă, dar nu pot i i uita ce a zis despre Jude. Cum l-a desfiinţat. Cum a sugerat că

p ar fi cumva inferior. Mă chinui să-mi amintesc exact cuvin-

tele ei din seara aceea, dar sunt în ceaţă. Totuşi, ştiu că nu mi le-am imaginat doar.

~ Dacă înregistrezi vreodată ceva, spune

Maya, mi-ar plă

cea la nebunie să-ţi cumpăr discul!

Ne face iar cu mâna şi pleacă, lăsând un vid ciudat în absenţa ei, de parcă tot aerul ar fi fost aspirat din magazin- Efectul Maya Livingstone.

j. ▪ • *4*
w- a

•W5

dezamăgită că n-am avut ocazia

‘’tSjanft oribilă *şi* ranchiunoasă.

îmi frământ mintea» dar tot ce-mi amin-

JX- e comentariul stupid ol lui Katie despre D&D, cum fi un joc de venerare â diavolului, şi faptul că Maya i-a Închis gura.

Dar n-a fost doar asta. Sigur n-a fost.

L-a făcut tocilar? Sau Janine i-a spus aşa?

Cineva a zis că e sinistru. Ah, da, şi obsedat!

Cineva a insinuat că Jude ar fi obsedat de Maya. Dar a fost ea sau una dintre prietenele ei?

însă Maya a zis clar că nu e interesată *de Jude şi a zis-o* iând el putea să o audă! Nu e del oc în regulă. A fost un comentariu realmente crud! Şi., şi...

Sincer.

Cred.

Era sinceră. Şi dacă chiar nu ştia că Jude era acolo şi o putea auzi...

— îmi place de ea, zice tata, întrerupându-mi şirul incon- fortabil de gânduri.

Bate din palme, de parcă ar fi încheiat cu succes o zi de muncă.

—Voi, copii, aveţi prieteni simpatici, asta e dar!

Clatin cu putere din cap, înainte să alunec în altă gaură neagră.

■ —Chiar, chiar trebuie să plec! zic.

— Da, du-te! porunceşte tata. Fă lumea asta <u>mai</u> bună! Dacă dai de turişti, trimite-i la noi! încep să sosească, dacă tots-adeeehis sezonul, ţrtne-ar prinde bine să treacă pe aici.

n“ prea fl ascult PrWrea “i-a săgetat

Eşti bine? ;

j; , , .

WSTAJiTKAftMA ; '

Aşa cum stă acum, sprijinit de tejghea, pare ,& gânditor.

— Nu semăn deloc cu Sadashiv,

încerc să nu râd de afirmaţia lui evidentă, pentru căMde chiar pare ciudat de supărat de acest aspect îl privesc tsi simpatie.

— Jude, cică e cel mai sexy bărbat în viaţă. încearcă Msa fii chiar atât de dur cu tine.

Capitolul 28

Quint îmi aruncă o privire impertinentă, când alerg pe plajă către locul în care a montat deja câteva mese şi a adus nişte cutii cu logistica necesară. Se dă în spectacol cât îşi verifică, cu o mină serioasă, ceasul inexistent

— Prudence Bamett, ai întârziat! spune. Ştii că şi timpul meu e preţios, nu? Parcă puneai preţ pe punctualitate.

Mă uit urât la el.

— mai eşti! *O singură* **întârziere nu poate scuza**

un an de întârzieri *de-ale tale.*

— Poate, dar e un început.

Bat din palme, privind cutiile.

— Ce facem?

—Ajută-mă să pun cortul!

A adus unul mare, alb, şi nişte beţe cu care să-l ancorăm în nisip. Ne ia câteva minute să-l montăm. Quint a făcut şi un banner, pe care-l leagă de beţele din spate. Pe el scrie LIBERTATE PENTRU NOI, LIBERTATE PENTRU FAUNA NOASTRĂ. Dedesubt, cu litere mici, scrie: „Aflaţi mai multe despre Centrul de Salvare a Animalelor Marina Fortuna Beach!'

Terminăm de organizat totul — saci de gunoi

reutilizabili, furci, mănuşi Mă uit în jur, sperând că voi vedea o mare mul- ţime de oameni care se îndreaptă spre noi, nerăbdători să pornească petrecerea de curăţenie pe plajă şi s-o facă legendară.

•A . .

însă ceea ce văd, când în sfârşit am o clipă să privesc atent plaja, mă tulbură.

Văd hârtii albastre.

Multe.

— Remarc o fisură în planul nostru măreţ, îi zic, dându-i un cot lui Quint. De ce mi se pare că jumătate din gunoiul de pe plajă, azi, este compus din...

— Pliantele noastre.

Se încruntă în faţa ironiei

— Am observat şi eu.

— Oamenii sunt nesimţiţi.

— Măcar suntem noi aici să curăţăm şi vom aduna mult plastic şi mult gunoi de pe plajă. E tot o victorie.

Trag fermoarul hanoracului până la gât. Azi, vântul bate cu putere, aproape cu violenţă. Sper că nu ne vom pierde mâna de lucru înainte de marea eliberare. Fortuna Beach are soare şi căldură timp de 320 de zile pe an, ceea ce înseamnă că în restul de 45 suntem nişte plângăcioşt Oamenii se adăpostesc la cel mai mic semn de ploaie şi chiar şi un front de aer rece neaşteptat poate transforma Main Street într-un oraş-fantomă.

Mă calcă pe nervi când, zece minute după ora începerii, suntem tot doar eu şi Quint. Vorbim despre nimicuri. Ne ocupăm cu organizarea teancurilor de traiste.

Dar ştiu că şi el se gândeşte la asta.

Dacă dăm un mare rateu? Dacă nu vine nimp-ni?

Apoi, la 15 minute după ora începerii., vin. La început doar o mână de curioşi. Dar continuă să vină Sunt oameni cunoscuţi, însă şi mulţi pe care nu-i ştiu.

Fireşte, mulţimea nici nu se compară cu cea de

la festivalul de ieri, dar creşte încontinuu. Ce mi se pare genial e că oamenii par încântaţi să ajute.

Răsuflu uşurată.

Au venit Vor afla despre centru şi despre pacienţii săi *4jutâ.*

Dacă avem noroc, donează şi ceva bani.

Quint şi cu mine încercăm să-i salutăm pe toţi, spunân- du-le despre centru, în timp ce înmânăm saci şi mănuşi de latex. Oamenii încep să se împrăştie pe ţărm, căutând gunoaie şi resturi rămase pe plajă după festival. Mă bucur să văd multe familii cu copii, care par la fel de bucuroşi să adune gunoaie cum sunt să adune scoici şi pietre.

Am pus un borcan mare de donaţii pe masă, în faţa cortului. şi minutele trec, iar eu verific obsesiv borcanul. Remarc, bucuroasă, că a început să colecteze o varietate de bancnote verzi şi monede. Aş vrea să pot estima câţi bani sunt, dar mi-e imposibil. Sunt de 1 sau de 20? Suspansul mă omoară, dar trebuie să aştept numărătoarea care va avea loc după eveniment

— Suntem gata de marea sărbătoare de eliberare în ocean? îl întreb pe Quint, deschizând o cutie de mănuşi de latex.

— Pacienţii sunt pregătiţi la centru chiar acum, spune el. îi vor aduce într-o oră.

— Perfect!

— Trebuie să recunosc, Prudence, ideea ta de a uni cele două evenimente, curăţenia pe plajă şi eliberarea animalelor, e genială. Toată lumea întreabă când începem. Cred c-a fost şi **un** articol în ziar, de dimineaţă?

Ridic din umeri

— E posibil să fi sunat la *Chronicle* să le spun despre găsirea lui Lennon, ieri, şi să mă fi folosit de ocazie ca să promo**vez** evenimentul ăsta.

îmi aruncă o privire piezişă şi zâmbeşte larg. — Chiar ai fler la chestiile astea, nu?

Ridic iar din umeri

— Trebuie să lucrăm cu punctele noastre forte şi cred nimeni nu poate rezista în faţa acestor feţişoare drăguţe

— Eu ştiu sigur că nu pot.

Ochii lui fac riduri la colţuri şi ml se pare că îmi susţii privirea cu o secundă mai mult decât e necesar, înainte să se întoarcă şi să mai scoată un teanc de sacoşe dintr-o cutie.

Simt cum căldura îmi invadează tot corpul. îmi muşc obrazul din interior, ca să nu rânjesc, pentru că ştiu sigur că n-a vrut să insinueze nimic.

îmi fac de lucru studiind mulţimea, căutând cunoscuţi Ari şi Jude au zis că încearcă să vină după tură, dar nu cred că vor ajunge. Ce-i drept, recunosc câţiva elevi de la şcoală Nu prieteni, ci cunoştinţe sau adolescenţi văzuţi pe coridoare, îmi zăresc şi profesoara de engleză din dasa a opta şi pe una dintre bibliotecarele de la biblioteca publică şi chiar şi pe Carlos, pe care nu l-am mai văzut niciodată în afara restaurantului Encanto.

înjur de ora 11 se produce ceea ce se poate numi aproape aglomeraţie. Quint şi cu mine împărţim sacoşe în stânga şi-n dreapta, le arătăm oamenilor unde să arunce gunoiul şi obiectele reciclabile, când li se umplu traistele, şi îi încurajăm să se aventureze mai departe, pe plajă, unde n-au ajuns încă voluntarii

— E, fără îndoială, cea mai tare petrecere pe plajă la care am fost!

Ridic privirea, surprinsă. Părinţii mei vin spre cort zâmbind larg. Tata o ţine de mână pe Ellie şi a venit şi Penny, care strânge ceva în pumni

— Hei! zic, şi mă îndrept spre ei

Mama mă îmbrăţişează.

—Ce faceţi aici? Tată, de ce nu eşti la magazin?

— Am vrut să-ţi facem o surpriză. în plus, Ari şi Jude se degcurcâ. Ştiu, ştiu, probabil că ai fi preferat să vină ei, în de bătrâna', dar... ce să zic? Mama ta şi cu mine murim de curiozitate să vedem la ce ai muncit din greu în ultimele căţeii săptămânii

■ ţjîte ce-am găsiţi strigă Penny, arătându-mi colecţia de : scoici sparte pe care o ţine în palme.

Eu am găsit-o pe una dintre ele! intervine Ellie, încercând să tragă cu ochiul spre comoara din mâinile lui Penny.

Arată spre o scoică spartă.

—Pe aia!

> — Da, Ellie a găsit-o, admite Penny,

Le zâmbesc. Penny e genul de copil care apreciază lucrurile simple, lucruri la care, de obicei, îmi dau ochii peste cap, , dar azi aproape că înţeleg ce vede în bucăţile acelea sparte şi adorate.

Şi Ellie? Ei bine, ea profită de orice scuză, numai să sape ta nisip. Remarc că poartă din nou rochia cu maimuţa sdipi- csoasă şi că se mai distinge pe ea o urmă vagă de suc de roşii, o pată care nu va ieşi niciodată, probabil.

La vederea ei simt un junghi de vinovăţie.

—Mă bucur c-aţi venit! zic. Lucy?

— Are antrenament la softball, spune tata, ridicând din umeri. Fata aia.

***Fata aia e* un refren obişnuit la noi acasă. Se poate referi la oricare dintre noi, din orice motiv. De data asta, ştiu că tata comentează lista lungă de angajamente sociale şi acti- ; vităţi extracurriculare a lui Lucy, dar ar putea folosi, la fel de simplu, *fata aia* ca referire la colajele pe care Penny adoră să ţe facă din pagini vechi de dicţionare şi enciclopedii (adesea ; lăsând o mizerie imensă în urmă) sau la faptul că Ellie urlă pentru că nu găseşte fot funda pe care vrea s-o poarte în păr**

ori chiar la insistenţele mele de a ne organiza dulapul pentru condimente în ordine alfabetică, fiindcă evident că ăsta e mai logic mod în care o poţi face.

Fata aia.

— Asta e! Aţi venit să ajutaţi?

_ Evident! strigă mama. E mare lucru ce faci tu aici Suntem atât de mândri de tine, Prudence!

— Şi se pare că au venit mulţi oameni, adaugă tata. Sunt impresionat.

Mă întorc spre masă, vrând să le împart lucrurile necesare, şi îl văd pe Quint trăgând cu ochiul la noi. Se întoarce repede şi-şi face de lucru rearanjând nişte cutii pline cu mănuşi

Ezit. încercând să-mi amintesc dacă m-am plâns sau nu lui Penny de groaznicul meu partener de laborator. Cu siguranţă m-ar turna, dacă ar pune lucrurile cap la cap. Dar nu pot să *nu* îi prezint, nu?

îmi dreg glasul.

— Mamă, tată, el e Quint.

Capul lui Quint se întoarce brusc, cu zâmbetul deja întins pe faţă. îi salută într-un mod exagerat de politicos. *Domnule Bamett, doamnă Bamett, ce plăcere să vă cunosc!*

Admiră colecţia de scoici a lui Penny.

O întreabă pe Ellie despre rochia cu maimuţă şi scoate un *oooh* cu suficientă uimire când ea îi arată cum îşi schimbă paietele culoarea când îţi treci mâna peste ele.

Urmăresc interacţiunea cu un sentiment acut de jenă, deşi nu înţeleg de ce. Cumva, mi se pare important, dar nu îmi dau seama dacă îmi pasă că familia mea îl place sau nu pe Quint sau că lui îi place *familia mea.*

N-ar trebui să conteze.

Nu contează.

Serios Nici măcar puţin.

®pune tata, prefăcându-se încruntat, tu eşti moti- pentru care fata mea munceşte din greu vara asta şi nu

se distrează. Nu ştiţi **că** vacanţa de vară trebuie petrecută

cu aiureli? Nu cu absurdităţile astea – gesticulează în jur, spre plajă-de binefacere!

Mama îşi dă ochii peste cap şi-l apucă de cot pe tata.

— Glumeşte! E minunat ce faceţi.

Quint îmi aruncă o privire piezişă.

— Mă credeţi sau nu, chiar *a fost* distractiv. Cel puţin pentru mine.

îmi dau seama, pentru prima dată, că a fost foarte distractiv şi pentru mine. Planificarea şi organizarea mă entuziasmează.

Iar Quint... Ei bine, compania lui n-a fost nici pe departe atât de intolerabilă cum mă aşteptam să fie.

Quint şi cu mine le facem cu mâna când pleacă. Ellie insistă să folosească furca, deşi coordonarea între ochi şi mână nu este suficient de bine dezvoltată în cazul ei O aud pe mama provocându-i: cine strânge cele mai multe gunoaie poate alege ce mâncăm la cină. *Scabetti* urlă Ellie şi o ia la fugă pe plajă.

— Şi spui că nu-ţi place să ai fraţi şi surori mai mici?

Tresar.

— Uneori, nu sunt atât de răi. Sau atât de rele.

— Mi s-au părut grozave surorile tale.

Nu îl pot privi, altfel va observa cum dau pe dinafară de mândrie la acest simplu comentariu.

Aproape c-am umplut două coşuri imense de gunoi, când apare cineva la marginea cortului

— Salut, Quint! Prudence.

Mă întorc.

Maya se apleacă peste masă, cu pliantul albastru dat de tata în mână.

Rămân cu gura căscată. Nu pot să cred că a venit.

— Salut, Maya! zice Quint, rânjind. Ai venit să ajuţi?

îi întinde o sacoşă goală.

Are o privire nesigură, dar şi-o ascunde repede, cu un zâmbet... chiar dacă nu e unul entuziasmat.

— De fapt, am o întrebare.

— Ia să auzim!

Quint pune sacoşa jos şi păşeşte mai aproape de ea. De parcă ar fi atras pe orbita ei.

Mă crispez şi mă supăr imediat pe mine, pentru o asemenea reacţie.

— Am pierdut ceva în urmă cu nişte timp, la petrecerea cu foc de tabără, spune ea, frângându-şi mâinile. Mă gândeam că poate l-a găsit unul dintre voluntarii voştri.

— Ce anume?

— Un cercel. Un cercel cu diamant.

îmi întorc atenţia spre altă cutie de carton şi încep să des- fac banda adezivă.

Fireşte că de aceea a venit. Nu să ajute, ci să vadă dacă nu , i-am găsit cercelul.

Cât de ciudat mi se pare că mă linişteşte gândul că n-a venit să ajute la curăţenie! Ştiu că n-ar trebui, dar încă sunt şocată de cât de drăguţă a fost cu Ari şi cu Jude, azi-dimi- neaţă. E dificil să împac asta cu amintirile mele înceţoşate de la focul de tabără.

— O, nasol! zice Quint.

Ştie, aşa cum ştim cu toţii, cât de improbabil este să fie găsit. Nisipul de pe plajă se schimbă zilnic. Ceva mic, cum e un cercel, poate dispărea în câteva ore, purtat în mare sau îngropat pentru totdeauna.

Dar... ceva-mi spune că nu asta s-a întâmplat cu cercelul Mayei Deşi nu pot fi sigură, am senzaţia că l-a găsit femeia aceea care căuta ieri pe plajă. Nu am văzut bine bijuteria găsită de ea, dar ştiu că sclipea în soare.

Fac ghem banda şi o arunc spre un coş de lângă

cort.

Ricoşează şi aterizează în nisip.

Pufnesc.

Măcar e o scuză bună să nu mă mai uit la Maya. Ştiu că am vinovăţia întipărită pe chip, chiar dacă... eu nu am făcut nimic. A fost universul. Care a împărţit pedepse şi recompense. *Karma.*

_ îmi paie răul spune Quint, dar nu cred c-a adus cineva aşa ceva. Prudence?

încremenesc exact când dădeam să ridic banda.

—A adus cineva vreun cercel?

— Ca ăsta, spune Maya, obligându-mă să o privesc.

Are în mână o cutiuţă şi înăuntru e un cercel în formă de lacrimă. Un filigran delicat, de aur, înconjoară un singur diamant. Mare. Mai mare decât piatra de pe verigheta mamei

însă ce mă uimeşte cel mai mult în legătură cu cercelul e spatele. E un model stil pârghie, care se prinde de cârlig şi închide bucla, împiedicându-l să cadă. Am şi eu o pereche de cercei aşa şi ştiu că, dacă nu se rupe pârghia, nu-i poţi pierde.

Decât dacă aşa vrea karma.

— Nu! mă bâlbâi, zâmbind cu părere de rău. N-am văzut

— Pot anunţa voluntarii să fie atenţi spune Quint Tind*» erai când l-ai pierdut?

Acolo, lângă stânci, spune Maya. Vă rog să-mi spun dacă îl găseşte cineva! Cerceii au fost ai bunicii Au fost..

Se opreşte şi mi se încordează umerii. Când continuă, are vocea plină de emoţie:

A munt anul trecut şi au fost ultimul lucru pe care mi l-a dat şi., am fost aici aproape zilnic, de la petrecere, şi am tot căutat...

Vina, fii forma ei cea mai brută, pare să-mi strângă cu putere gâtul.

Dar n-am făcut nimic. Şi-a pierdut cercelul din vina ei A rost răzbunarea universului!

— Mai am unul. Tot e ceva, spune Maya, zâmbind vag. Dar nu e la fel

— îmi pare foarte rău! spune Quint. Te anunţ dacă apare ceva.

— Mersi, Quint.

Se opreşte, privind de la mine la el.

— Şi., să vă văd pe amândoi aici cum lucraţi împreună fără să contemplaţi, cel puţin la prima vedere, posibilitatea de a vă ucide reciproc, e *foarte* **ciudat. Simt c-am intrat în Zona Crepusculară.**

Quint chicoteşte şi se uită la mine.

—Da. Şi noi gândim la fel.

— Ei bine, mă inspiră, spune Maya.

Apoi, spre surprinderea mea, ia o sacoşă.

— Atunci, presupun că o să mă duc să contribui şi eu, nu? L Se îndreaptă spre plajă, în direcţia stâncilor. Mă uit după B ea cât s-o văd aplecându-se după un pliant albastru pe care 2

tiT»

; **— Doamne! zice Quint. Trebuie să fie teribil să pierzi ceva**

cu o asemenea valoare sentimentală. Bunicul mi-a dat o F minge de baseball veche, semnată de toată echipa LA Dodgers

în 1965. Dacă aş pierde-o, aş fi distrus.

Inspir adânc, să-mi ridic piatra de pe inimă.

— Da. Groaznic.

— Scuze, eşti Prudence Bamett?

Pivotez şi dau de un tip în blugi şi într-un tricou albastru, cu Fortuna Beach. Are un aparat foto mare la gât,

— Da.

Salut! fason Nguyen, de la *Chrontcle.* Am

vorbit ieri la telefon.

„“O, aşa el Bună! Mersi că ai venit.

■ N-aş fi putut rata ocazia. E un mare weniment. Mi-ar plăcea foarte mult să scriu un articol care să apară mâine în

ziar. Poate şi unul mai lung despre centru, pentru ediţia de duminica viitoare. Pot să-ţi pun câteva întrebări?

— O, uau! E minunat! Da, sigur, dar...

Mă uit la Quint, care pare uluit că micul nostru eveniment a atras atenţia unui jurnalist adevărat.

— Probabil că are mai mult sens să discuţi cu Quint. Mama lui a fondat centrul şi el e voluntar acolo de mai multă vreme decât mine. Dacă ai nevoie de fotografii în plus, pentru materiale, îţi poate arăta unele extraordinare.

Uluirea lui Quint lasă loc stânjenelii.

— Ar fi perfect! zice jurnalistul.

El şi Quint pornesc pe plajă şi, deşi încerc să nu mă uit lung la ei, nu pot să nu strecor câte o privire când nu sunt prinsă cu întrebările voluntarilor. Quint vorbeşte cu pasiune şi are un limbaj corporal exuberant, trecând de la supărare (îmi închipui că povesteşte despre starea teribilă în care erau animalele când au fost găsite) la extaz, când conversaţia trece la lucruri mai frumoase. La personalităţile unice ale pacienţilor şi la sentimentele care ne năpădesc când îi redăm oceanului Jurnalistul ia o groază de notiţe şi, din când în când, face fotografii cu voluntarii şi cu gunoiul adunat.

La prânz, plaja e atât de curată, de parcă n-ar fi călcat-o picior de om. Quint şi cu mine ajutăm voluntarii să îşi golească sacoşele în coşuri, separând gunoiul de

reciclabile. Sunt surprinsă când unii dintre voluntari, care par luaţi de valul cu altruismul, sar să ne ajute.

în cele din urmă, Quint declară că toată lumea a făcut o treabă excelentă şi le mulţumeşte pentru implicare. Eu îmi rostesc discursul pregătit despre centru şi misiunea sa (care durează doar şase minute din viaţa mea, căci m-am cronometrat acum câteva zile), iar Quint o sună pe mama lui şi îi spune să aducă maşina.

® timpul ca animalele să se întoarcă acasă.

Capitolul 29

Aud un claxon şi mă întorc spre faleză. Dubiţa cu logoul centrului opreşte pe nisip. Voluntarii ovaţionează. Aud clicul de la aparatul lui Jason.

Quint o ghidează pe mama lui când întoarce, astfel încât partea din spate a dubiţei să fie spre apă. Pare o manevră simplă, Har să conduci pe nisipul instabil este mai dificil şi în fiecare vară apar poveşti cu oceanul care se întâmplă să înghită maşinile oamenilor, fiindcă au condus prea aproape şi li s-au împotmolit roţile în nisipul ud. însă Roşa este precaută şi probabil c-a făcut asta de sute de ori.

Când se opreşte dubiţa, oamenii se apropie, încântaţi, cu telefoanele şi aparatele foto pregătite. Quint şi cu mine trebuie să le amintim tuturor să rămână la distanţă, ca focile să aibă cale liberă spre ocean. Mi s-a spus că majoritatea animalelor eliberate nu pierd vremea, odată ce văd valurile înspumate. Sunt bucuroase să se îndrepte spre apă şi să dispară în golful primitor. Dar, când şi când, spune Quint, mai e câte unul mai curios cu privire la voluntari şi la orice alţi nameni care se întâmplă să fie în zonă. Vor câteodată să inspecteze prânzurile Ia pachet sau să se rostogolească în nisip, parcă încercând să distreze privitorii E o amintire adorabilă, dar poate face mai dificilă redarea în ocean, pentru că echipa trebuie să

convingă animalul să intre în apă.

—Uau! exclamă ea. N-au asistat niciodată, nici pe departe, atât de mulţi oameni la o eliberare. Lucrez în domeniu de

J/..-

aproape 20 de ani, dar e prima dată când am făcut public un i; . eveniment de întoarcere la ocean. Sunt bucuroasă că aţi venit

azi şi vă mulţumesc din suflet fiindcă ajutaţi la curăţarea plajei şi la transformarea ei într-un loc sigur pentru aceste ani- ■ male uimitoare! Cred că, după ce veţi vedea cât sunt de fericite să revină în mediul lor natural, veţi fi la fel de încântaţi ca mine că aţi participat.

Face semn spre mine şi spre Quint.

— Vreau să le mulţumesc în mod deosebit fiului meu, fo Quint, şi celei mai noi voluntare, Prudence, care au făcut totul posibil!

Fac cu mâna spre lume, jenată. Oamenii aplaudă politicos, deşisunt nerăbdători, îndrăznesc să mă uit la Quint şi împăr- j tăşim o privire plină de mândrie şi apoi... îmi face cu ochiul.

Inima mi-o ia la galop,

; — Voi răspunde cu drag oricăror întrebări despre centru,

după eliberare, spune Roşa, dar ştiu că n-aţi venit aici ca să mă vedeţi pe mine. Aţi venit să-i vedeţi pe Tyrion, Pepper, Chip şi Navy, patru foci-de-port care sunt tare nerăbdătoare să revină acasă.

Roşa şi Shauna deschid partea din spate a dubiţei, dând l a iveală patru cuşti. Feţişoare cu ochi negri, blănoase şi mus- tăcioase, privesc printre bare şi un *oooh* unanim răsună din partea celor prezenţi la eliberare.

i Descărcăm cuştile şi le aşezăm pe nisip. Roşa Ie reamin

teşte tuturor să nu se apropie de animale şi să nu le ofere mâncare.

— Dar faceţi câte poze doriţi, adaug eu, şi vă rugăm să ne v'fo, daţitagdacă le puneţi pe social media!

în spatele barelor, văd focile privind curioase

oceanul.

Senzaţia de anticipare e aproape copleşitoare. ■

> T[re]i dintre cele patru foci ţâşnesc ca la curse. îşi croiesc drum pe ţărm, laolaltă, lovind nisipul cu înotătoarele. Se **aruncă în apă cu faţa înainte şi, în câteva secunde, dispar în valuri.**

Chip[t] apatia focă-de-port. ezitSL Masculul scoate capul din cuşcă şi analizează împrejurimile* Inspectează oamenii şi iese timid* nesigur. Apoi rămâne acolo, privind înjur, confuz parcă. Roşa şi Quint trebuie să ia câteva scânduri din dubă şt să le folosească pentru a-l îndemna pe Chip spre apă* aşa cum convingi un porc încăpăţânat să intre în ţarc.

tn sfârşit. Chip pare să priceapă şi porneşte Spre plajă. O altă focă scoate capul din apă, de parcă şi^ar aştepta prietenul

Chip sare în ocean.

Lumea izbucneşte în urale.

Pentru următoarele zece minute, putem vedea focile pe coastă, jucându-se împreună şi bucurându-se de libertatea recăpătată. Privim cu toţii şi încercăm să surprindem cât mai multe momente cu telefoanele şi aparatele foto.

Apoi dispar.

Am inima cât un ananas. Inspir adânc, încercând să-mi imprim amintirea în minte. Mirosul oceanului, înţepătura vântului, sclipirile soarelui. Am lacrimi la colţurile ochilor şi o parte din mine ar vrea să pretindă că s-au iritat de ia briză, dar apoi văd că nu sunt singura care şi le şterge. De fapt privind în

jur, sunt uimită să o văd pe Maya încă prezentă, cu odúi lucioşl

Mă vede şi ne zâmbim, amândouă jenate că am fost surprinse cu emoţiile pe chipuri, dar şi legate, în mod straniu, de momentul special la care am asistat

Atenţia mi se îndreaptă spre altă silueta din mulţime, pe cate mi o remarcwrm

Tresar. E femeia care a găsit cercelul!

Se ţine departe, dar sunt convinsă c*a văzut eliberarea. Zâmbetul de pe chipul ei ridat serveşte drept dovadă.

înghit în sec. Mă uit spre Maya, dar a plecat. O văd pe plajă, îndreptându-se spre faleză, cu umerii lăsaţi şi mâinile vârâte în buzunarul din faţă al bluzei supradimensionate.

Mă uit din nou la femeie. Poartă aceeaşi centură, cu lopăţica şi sticla şi punguliţa în care pune lucrurile găsite.

îmi amintesc de lucrurile răutăcioase spuse de Maya despre Jude.

îmi amintesc că femeia asta drăguţă strângea gunoiul de pe plajă, nu fiindcă i s-ar fi promis ceva în schimb, ci doar pentru că e lucrul corect de făcut.

Dar apoi mă gândesc la cât de emoţionată a fost Maya când ne-a explicat că primise cadou cerceii de la bunica ei.

în inima mea se poartă un război scurt, dar intens.

Mulţimea de voluntari începe să se împrăştie, mulţi discutând despre posibilitatea de a bea o ceaşcă de cafea la Java Jive. Mă strecor printre ei şi ţâşnesc după femeie, care se îndepărtează la rândul ei.

Când o ajung, reglează ceva la detectorul de metale.

— Mă scuzaţi!

Ridică privirea şi-i ia o clipă să-şi amintească de mine. Dar apoi zâmbeşte.

— Ah, bună din nou!

— Bună! Ăăă... cum vi s-a părut eliberarea?

Nu ştiu de ce zic asta, doar că mi se pare mai potrivit să fac conversaţie înainte să trec direct la ce vreau de fapt să o întreb.

— Glorioasă, spune ea. Ador centrul şi ce se întâmplă acolo. Ştii, în toţi anii de când fac asta, am găsit trei foci şi o vidră de-mare eşuate pe plajă. îmi place să ştiu că avem un loc prin apropiere, care le poate ajuta.

■— Serios? Uau, e grozav! Sunteţi un fel de eroină.

Ea chicoteşte.

— Sunt doar o persoana care iubeşte oraşul şi plajele sale.

— E grozav ce faceţi. Cum ajutaţi la curăţenie. Cea de a# a fost nemaipomenita, dar... cred că aţi strâns mai multe gunoaie de-a lungul anilor decât noi toţi la un loc.

Femeia ridică din umeri.

— Asta mă ţine departe de probleme. îmi place să vânez comori îngropate. Ai fi surprinsă ce lucruri găsesc, spune, atingând detectorul.

E portiţa mea şi mă pregătesc, încercând să nu par grăbită.

— Că tot aţi adus vorba... o fată pe care o ştiu de la şcoală şi-a pierdut cercelul, în urmă cu câteva săptămâni. Un cercel cu diamant.

Femeia ridică din sprâncene.

— Are valoare sentimentală. Cerceii au fost ai bunicii ei, care a murit, şi... în fine. Aţi găsit ceva asemănător, din întâmplare?

Pentru o clipă, mă aştept să mintă. în fond, un cercel cu diamant veritabil ar putea fi cel mai valoros lucru pe care l-a găsit vreodată. Ce-am găsit al meu să fie, nu?

Dar apoi se apropie de mine, aproape înflăcărată.

— De fapt, da! Chiar am găsit un cercel cu diamant. Imediat după ce-am vorbit cu tine. Acolo, zice ea, apoi arată spre locul în care am văzut-o cu cercelul, ieri-seară.

— Minunat! zic, uşurată că nu pare deloc supărată să afle că, de fapt, comoara aparţine altcuiva. Grozav, va fi atât de bucuroasă!

— Dar nu-l mai am.

— Poftim?

— L-am vândut deja. Asta fac când găsesc ceva de valoare, îl duc la amanetul de pe Seventh. M-aş oferi să îl răscumpăr, dar... nici banii nu-i mai am.

— Serios? Dar... asta s-a întâmplat abia aseară.

Fac un calcul mintal. Dacă a vândut cercelul de dimineaţă şi apoi a venit aici., a avut doar vreo oră, două să cheltuie

banii. Ce sS fi făcut cu ei'? Mor de curioyiUMto, chiar dauA nu *» treaba mea,

— Da, ştiu. De obicei, banii numi acapă chiar atftt d« repede printre degete, spune ca. chicotind. Dar când dau peate ocauză atât de nobilă precum centrul de salvare, care mcritfl să fie susţinut, îmi e greu să spun *nu.*

Face semn spre cort.

îi urmăresc gestul. Roşa vorbeşte cu jurnalistul. Quint pune traistele rămase înapoi în cutii. Shauna...

Shauna strânge capacul borcanului marede sticlă, aproape doldora de bani.

— Ah, înţeleg.

Sunt uimită când o privesc din nou pe femeie. A găsit din întâmplare un cercel cu diamant şi l-a vândut. Ce a făcut cu hanii? I-a donat unui centru de salvare a animalelor!

Oare ar trebui s-o propun pentru sanctificare sau ceva de genul ăsta?

Văzându-mi privirea mirată, dă din cap.

— Nu mai am nevoie de alţi bani. Sunt pensionară şi am o pensie bună, copiii mei au crescut şi au familiile lor. Am primit mai mult decât pot cere de la viaţă. Când apare câte un noroc nesperat, ca acum, mi se pare că mi l-a trimis universul, ca să pot face o faptă bună. Când te-am văzut trecând cu pliantele, aseară, apoi am asistat la eliberarea animalelor... Mi-am zis că-s prea multe semne de la univers ca să le ignor.

încuviinţez.

— Da, ştiu ce ziceţi

— Dar tot rămânem cu o problemă nerezolvată. *Chiar* îmi pare rău pentru prietena ta!

— E... e OK. Găsesc eu o soluţie. Poate că vorbesc la amanet Şi fl... retumează. Sau aşa ceva. Ştiu că nu este

treaba mea, ezit eu, însă vă supăraţi dacă vă întreb câţi bani aţi primit? Ca să am idee pentru cât se aşteaptă să-l vândă?

JA-z' • •«.,.< * ' ' ' ’ , . ’ „... ’-v, •

— ciark. proprietarul, a zis că are valoare mai m$_{are\ f}$ pereche, fireşte. Nu-s mulţi interesaţi de un singur cerce] & d nu plăteşte preţul de pe piaţă, că doar trebuie săq răn^ şi lui ceva...

Simt că tărăgăneazăşi cred că e jenată, dar nu ştiu de ce Până când.,

— În fine, mi-a plătit 1200 pe el

Simt că am primit o lovitură în piept. Fac chiar şi un pag înapoi

Un val de emoţii mă copleşeşte.

Femeia asta tocmai ce a dat 1 200 de dolari de parcă n-ar fi fost nimic, iar acum sunt convinsă că din acest motiv apărut jenată. Fără îndoială, intenţiona să fie o donaţie anonimă.

Şi atunci.. îmi dau seama.

1 200. Strângerea noastră de fonduri a ajuns la 1 200 de dolari! Şi asta doar de la o singură persoană! Quint şi cu mine credeam c-a să avem noroc dacă ajungem măcar la jumătate din sumă.

însă., oare chiar sunt banii noştri? îi putem păstra?

Mi ae învârte capul. Cum de s-au complicat atât de repede lucrurile?

— Sper să iasă bine pentru prietena ta* spune femeia, părând sincer preocupată. Ar fi oribil să piardă o astfel de moştenire de familie. Dar Ciark e un tip rezonabil. Poate ajun – geţi la o înţelegere.

Capitolul 30

Cumpdnltorul primeşte *doar ce poate transfera* **vânzătorul Bunurile qparfta fa continuare** *proprietarului de drept.*

Asta am aflat după câteva căutări rapide pe Googte. O proprietate aparţine încă deţinătorului legal, indiferent cine a vândut-o sau a cumpărat-o de atunci. Cele mai multe articole pe care le-am găsit vorbeau despre bunurile furate şi vândute la amanet. Ştiu că nimeni n-ajurat cercelul Mayei, dar rezultatul a fost asemănător Este încă proprietara legală a cerce- lului. Dacă s-ar duce la amanet şi l-ar cere, vânzătorul ar fi obligat să i-l dea înapoi, mai ales dacă ar aduce dovezi că îi aparţine. Cred că ar fi suficient să-i arate perechea.

Asta am stabilit, lăsând la o parte intervenţiile universului

Ce a făcut Maya, spunând lucruri urâte despre fratele meu, nu merita pedeapsa pe care a primit-o. Sunt convinsă că nu facerea să fie răutăcioasă (deşi nu pot spune la fel despre prietenele ei). Acum a pierdut un obiect important pentru familia el Indiferent de valoarea lui materială, ştiu că acel cercel va fi mereu preţios în ochii Mayei şi poate că, intr-o zi, capiii sau nepoţii ei 11 vor preţui La rândul lor, mai mult decât oricine îl cumPără de la amanet. îndeosebi pentru că, oricine

ar cum- Păta un singur cercel plânuieşte, mai mult ca sigur, să scoată diamantul şi B&4 **remonteze într-o cu totul altă bijuterie»**

far fa acel moment moştenirea de familie s-ar pierde» Maya ar trebui aă capete înapoi cercelul.

WtA**W&UU**tA

Dar.

Niciuna dintre persoanele implicate în situaţia asta nu a greşit.

Femeia cave strânge lucruri de pe plaja n-a greşit când a găsit cercelul şi a decis să 1 vândă,

Clark, proprietarul amanetului, n-a greşit când a plătit l 200 de dolari pe el.

Centrul de salvare n-a greşit când a primit banii ca donaţie.

Dacă-i cer Rosei banii, ca să răscumpăr cercelul, afectez centrul.

Dacft-i zic lui Clark că Maya este proprietara de drept, 8 oblig să-i înapoieze cercelul şi să piardă banii, ceea ce-i afectează afacerea.

l-aş putea spune Mayei că am văzut cercelul la amanet şi s-o las pe ea să se ducă să-l recupereze, dar singurul lucru pe care-l rezolv aşa este să evit o interacţiune jenantă.

Deci ce fac?

Tot întorcând situaţia pe toate părţile, m-am ales cu o durere de cap; în plus, pentru prima dată de când mi-am dat seama că am o putere karmică, sunt supărată. De ce a ţesut universul o pânză atât de complicată şi m-a trântit pe în centrul ei? MTiT

Deliberez de dimineaţă, iar creierul meu se străduieşte să găsească o soluţie din care să nu aibă nimeni de suferit, chi- nuindu-mă şi învârtindu-mă în

cerc, în timp ce mâinile mele sortează şi clătesc găleată după găleată de peşte. Abia când am ajuns la centru mi-am dat seama că Quint nu e trecut pe program. Lucrează abia de miercuri, ziua *mea* liberă, şi sunt foarte tulburată de cât de mult mă dezamăgeşte asta.

Quint Erickson.

Care mi-a făcut pielea să se înfioare de dispreţ luni în şir. Care a fost sursa unei iritări inimaginabile. Care mi-a făcut **sângele să** fiarbă de furie. Pe care mi-am închipuit în repetate rânduri că-l strâng de gât.

Care nu e deloc cum credeam cu.

Să îmi dau seama că m-am înşelat. în privinţa lui e o problemă. Pentru că. dacă nu îl urăsc, atunci, dintr-odată, rămâne un spaţiu gol unde fusese cândva sentimentul acela şi., ei bine, spaţiul pare să se umple cu unul complet diferit.

Ceea ce, cumva, mă înspăimântă. în ciuda faptului că am ajuns să ne simţin în elementul nostru când suntem împreună şi că mai nou îmi zâmbeşte una-două (deşi trebuie să-mi reamintesc că tuturor le zâmbeşte la fel de uşor), în ciuda tuturor acestor lucruri, nu cred că Quint mă place în sensul *ăla.* Nu cred c-ar putea. Am devenit prieteni, într-un fel, şi asta mă bucură, într-un fel. Dar mă şi întristează.

Quint Erickson, băiatul iubitor de distracţie, relaxat şi enervant de fermecător, să o placă pe Prudence Mironosiţa?

Da, vezi să nu!

Aşa că poate că-i bine că am avut pe cap dilema morală a cercelului pierdut toată ziua, ca să-mi ţină mintea ocupată. Ca să o împiedice să aducă *prea* des în discuţie subiectul Quint. Pentru că drumul ăla e plin de pericole.

Am terminat de pregătit mâncarea, aşa că şterg repede suprafeţele din bucătărie şi-mi pun şorţul în cuier. Pornesc pe coridor, trăgând cu ochiul peste ziduri ca să văd ce fac paci-
enţii care n-au fost încă mutaţi în curte. Aproape jumătate din ţarcuri sunt neocupate. Perioada aglomerată s-a încheiat şi mi s-a spus că centrul aproape se va goli până la iarnă, înainte să înceapă sezonul în care se nasc puii, primăvara, şi care va genera un nou flux continuu. După eliberarea de pe plajă, Roşa m-a informat că este un moment foarte bun de a-şi reorienta cu toţii, din nou, eforturile pe campanii pentru strângeri

de fonduri şi activităţi de mobilizare a comunităţii, fiindcă angajaţii nu mai sunt atât de ocupaţi.

Teoretic, pentru c-am terminat, pot pleca acasă. Nu am fost Pregătită încă să ajut la îngrijirea animalelor, aşa că nu prea

pot face mare lucru. Dar nu mă grăbesc. Mă uit la o focă-de- port aţipită pe pătura ei. apoi la un voluntar care curăţă rana infectată a unei ţestoase. încerc să văd câţi pacienţi cunosc pe nume fără să mă uit la plăcuţe şi îmi dau seama că-i recunosc aproape pe toţi. Există indicii clare, cum ar fi răni sau cica- trici lăsate de tot felul de traume, precum şi însemnele geometrice pe care le facem în blană, ca să-i deosebim. Dar mai sunt şi altele. 0 colecţie unică de pete pe fruntea lui Junebug. Culoarea arămie a spatelui lui Clover. Sunetele puternice scoase de Galileo, care se aud ca nişte chicote.

Apoi ajung la un leu-de-mare şi încremenesc.

îl recunosc imediat. Da, ochii înceţoşaţi probabil că-l trădează, dar l-aş recunoaşte oricum.

Verific fişa şi iată numele pe care i l-am pus!

Lennon.

— Salut, prietene! zic, sprijinindu-mi braţele de peretele care ne desparte. Ce faci?

Lennon ridică privirea şi se împinge pe cele patru înotătoare, apropiindu-se de mine. Părea atât de mărunţel pe plajă şi ştiu că încă e mult mai slab decât un leu-de-mare sănătos, dar tot mi se pare mai mare azi. Capul lui, când se ridică aşa, îmi ajunge aproape de talie. împinge nasul înainte, direct spre mine, mustăţile negre îi tresar şi...

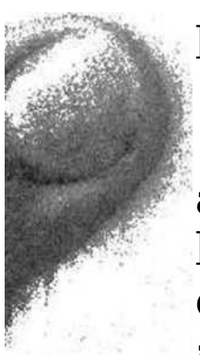

Ah, nu mă pot abţine! Mă aplec peste zid şi-l mângâi pe creştet. Se împinge în mâna mea.

Holy schnikeys , dar moale mai eşti! murmur.

E prima dată când ating unul dintre animalele de aici şi, chiar dacă ştiam că erau vânate pentru blana lor şi transformate în haine de lux, nu am înţeles de ce până acum. Cine n-ar vrea să se învăluie în ceva atât de moale şi mătăsos? Fireşte că gândul mă face să mă simt puţin precum Cruella de Vil, aşa că îl înlătur repede.

J ° e9o SdU 8UrpriM_ fără 8ft propriu-zis, făcută celebră de actorul şi comediantul Chria Farley fa filmul ***Un băiat de mi- tioane*** (1995) (n. rea.).

— Nu-ţi face griji! Nu te fac geacă. Oricum aici nu e niciodată atât de frig.

Lennon se dă înapoi şt spre uimirea mea. ridică o înotătoare şi o scutură iute.

— Nu se poate! expir eu. Tocmai mi-ai făcut cu lăbuţa?

Se împinge iar cu nasul spre mine. Râzând, ii mângâi, fără nicio rezervă. îmi dau lacrimile de emoţie.

— $i eu mă bucur să te văd! Pari mult mai bine decât ieri, îmi simt inima cât un balon care se umflă şi se măreşte, până ce mi se umple tot pieptul.

N-am iubit niciodată cu adevărat un animal. Nici măcar pe gerbilul ăla.

Dar, uau, acum sunt brusc şi-n mod inexplicabil îndrăgostită de micuţul piniped!

îl studiez, fiindcă pe plajă n-am avut timp. Partea din faţă are o nuanţă aproape aurie, iar capul şi spatele îi sunt mai închise la culoare – un soi de bronz învechit. Are mustăţile mai scurte decât ale majorităţii leilor-de-mare pe care i-am văzut şi o colecţie de pistrui albi între ochi. La fel ca toate celelalte animale marine, are marcaje în blană: două linii orizontale şi o săgeată îndreptată în sus. Nu ştiu ce număr este.

Rănile de pe corpul lui nu mai arată atât de rău, acum, că au fost curăţate. O fi el rănit, dar arată de sute de ori mai bine decât unele animale pe care le-am observat în fotografiile lui Quint

în plus, este superb. Cel mai arătos leu-de-mare din câţi am văzut.

Mă prefac că mă uit la foca din ţarcul alăturat, înainte să mă aplec spre Lennon şi să-i şoptesc:

— Să nu spui nimănui, dar eşti preferatul meu!

El dă din cap de câteva ori, de parcă nu l-ar surprinde. Apoi porneşte înapoi, inspectând pătura din colţ, sctfrgerea,

cada ndcă, umplută cu apă. Mi se pare precoce şi ştiu că nu va

rtmâne multă vreme aici în «curt timp va fi în unde ty

va face prieteni printre celelalte animale.

Oftez,

În primele zile ta centru, am fost sigură [04] partea cea mat grea a muncii de aici va fi •« mâ descurc cu putoare* de peşt* mort care impregna aerul, zidurile şi * pănâ la na u programului – hainele şi pirul tuturor. Dar m-am InŞ« [dt]

Sâ încerc «â nu m» .U»«< & »nlmelcle de la. ţwrtra .u mult, mult mal greu. Cel puţin«■>, «trâln e

pnrut deloc Îngrozitor când 1. oonalder« din ocean. Era ca ,1 ® „ Xul meu preferat,

glcâ. Poate cft m aş op • â

câteva minute, dar curând m a» plicW» ?> m u» un covrig.

Dar acum nu c deloc aşa. M am ataşat de Lennon.

Nu vorbiţi cu animalele, ni s-a spus. Nu vă jucaţi cu ele. . încercaţi să evitaţi contactul vizual, dacă puteţi. Nu trebuie să | ajungă să se bazeze pe oameni. Nu trebuie să ajungă depen- i dente de ei

Dar, în ciuda faptului că ştiu toate astea, în ciuda importanţei pe care o acordă toată lumea regulilor, simt o scânteie de sfidare în spatele sternului.

Mă îndepărtez de zid şi arunc o privire pe coridor. E ora prânzului Cei mai mulţi voluntari sunt în pauză. Roşa şi Shauna se află pe undeva prin centru, la fel şi dr. Jindal, mai mult ca sigur, însă nu le-am văzut deloc toată ziua.

Convinsă că tot etajul e pustiu – în ceea ce priveşte oamenii, fireşte mă aplec şi ridic zăvorul. Scârţâie uşor de îndată ce deschid poarta.

Lennon strigă încântat, când intru.

îi fac semn să tacă, ridicând palmele într-o mişcare prin care sper că ti transmit să rămână calm. El vine imediat spre mine şi încearcă să-mi ronţăie un deget.

— Hei, n-ai voie! zic, retrăgându-mi mâinile. N-am peşte. Deşi cu siguranţă îi simte mirosul pe degetele mele.

. îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ţi aduc o gustare. Data viitoare, bine?

închid uşa după mine şi pun zăvorul. Podeaua acoperită cu gresie are băltoace de la baia lui Lennon, de mai devreme. Le ignor. îmi lipesc spatele de perete şi alunec până jos. Mă aşez lângă eL

Mă imită, întorcându-se şi el cu spatele la zid. Râd iar. Acest leu-de-mare ar putea avea un spectacol la circ. Poate c-ar trebui să-l răpesc. Am putea face un număr împreună: eu aş cânta melodii de la Beatles, ca la karaoke, şi l-aş învăţa trucuri Am da lovitura!

—Dac-ai fi o morsă*, spun, mângâindu-i ceafa.

Amuzată de propria creativitate, şoptesc:

—Cu-cu-ca-ciuuu...

Cu mâna pe spatele lui, îmi sprijin capul de perete. Gândurile îmi revin imediat la cele două subiecte care mi le-au ocupat toată ziua.

Cercelul.

Şi Quint

Nu vreau să mă gândesc la niciunul dintre ele.

Decimă văd cu prietena mea, Ari, la restaurantul nostru preferat, mâine-seară, zic. Poate vine şi Jude. E fratele meu Lai cunoscut pe amândoi, mai ştii? Mergem într-un loc numit Encanto. Au o tocăniţă cu fructe de mare delicioasă. Hei, crezi că va fi acolo tipa cu karaoke?

capul în jos şi îmi împunge piciorul cu botul. .. . . ᵘ iâu cu mine la karaoke. îmi pare rău! Dar ?biceartiebuisăfac?

o scutură iute, ca

***Wabnx (Eu sunt morsa),* de la The Beadesta.tr.)**

— Exact! zic. Ar trebui să merg mai devreme şi să câteva ore îndreptând karmic răul. Recompensând oame pedepsind oamenii.. Poate că asta m-ar face să mă simt [1] bine. Adică, sigur, dreptatea pe care am împărţit-o până nu s-a dovedit a fi complicată, până la urmă. Majoritate^ merită ce primesc, nu?

Drept răspuns, Lennon se apropie de mine şi-şi lasă capul în poala mea.

Inspir scurt şi rămân nemişcată. Deja îmi plesnea inima când mi-a făcut cu lăbuţa, dar acum cred că acest lucru chiar ? s-a întâmplat, fiindcă simt că o pastă călduţă mi se scurge prin tot corpul.

— OK, renunţăm la ideea cu numărul împreună, mormăi eu. Poţi fi un leu-de-mare terapeutic. Al meu, ca să ne înţelegem. îţi fac eu rost de autorizaţie, bine?

încep să-i mângâi din nou creştetul, iar el se rostogoleşte pe o parte, ca şi cum s-ar ghemui.

— Doamne! E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Scutur din cap, întristată brusc.

— Dar sper că asta nu îţi distruge şansele de a supravieţui în ocean.

— Deci chiar îţi *pasă?*

Tresar şi numai capul lui Lennon pe picioarele mele mă împiedică să nu sar în sus.

Dr. Jindal stă lângă ţarcul lui Lennon, privindu-ne cu braţele încrucişate.

Capitolul 31

Intru în panică. Aş putea fi dată afară pentru asta? Concediază voluntari?

— îmi pare rău! mă bâlbâi. Ştiu că n-ar trebui să interacţi- onăm cu animalele. Dar...

Dar nu m-am putut abţine? Dar feţişoara asta simpatică era irezistibilă? Dar este leul *meu* de mare şi...

Cuvintele mi se sting pe buze. N-am nicio scuză.

Ar trebui probabil să mă ridic. Nu doar fiindcă mi se pare lipsit de respect să stau jos sau fiindcă să stau nemişcată poate sugera că nu îmi pare chiar atât de rău fiindcă am încălcat regulile – şi nici nu îmi pare, cred, deşi cred că ar trebui.

în plus, începe să mă doară fundul şi umezeala îmi pătrunde prin blugi Dar Lennon are capul încă în poala mea, aşa că rămân pe loc.

—E în regulă, Prudence, mă asigură dr. Jindal. Nu te spun. Ştiu cât de uşor e să te ataşezi de animale, mai ales de cele la salvarea cărora ai ajutat.

Iu ciuda blândeţii ei, tot mă simt mustrată.

•—în plus, continuă ea, pentru Lennon nu va conta, oricum,

Mă încrunt, mângâind iar spatele lui Lennon. îi simt muş- enii relaxându-se sub atingerea mea.

—Cum aşa?

~ Nu i-ai citit fişa?

— Nu, răspund, privind spro zid. deşi de undo sunt nu D vedea clipboardul cu informaţiile medicale despre Lenno de la cât cântăreşte până la tratamentul administrat. U'

Rapoartele sunt destul de seci, aşa că după primele câteva zile la centru nu le-am mai citit.

— De ce?

Dr, Jindal pune jos un teanc de corespondenţă, pe care nu remarcasem că îl avea. Desprinde fişa lui Lennon din cârlig, apoi deschide poarta şi intră.

Lennon ridică şi el capul, sperând poate la o gustare.

— Are o infecţie la ochi, spune dr. Jindal, lăsându-se pe vine lângă noi.

îl privesc în ochi. Sunt drăgăstoşi, blânzi, inteligenţi, încă sticloşi şi înceţoşaţi. Acum văd o urmă de pastă gălbuie într-un colţ.

— Nu vede cu ochiul stâng, iar infecţia i s-a întins şi la celălalt.

Mi se strânge inima.

— Doare?

— în faza asta nu. Dar nici nu putem face mare lucru. îşi va pierde complet vederea, într-un târziu.

— Dar, dacă-şi va pierde vederea, cum va vâna? Cum va supravieţui?

îmi aruncă o privire plină de milă.

— Nu va reuşi. Nu în ocean.

Acum înţeleg. Lennon nu se mai poate întoarce acasă.

Parcă plictisit de discuţia noastră, leul-de-mare se ridică brusc, se întoarce şi se duce iar la pătura lui.

Mă sprijin de perete şi mă ridic.

— Ce se va întâmpla cu el?

— Vom face tot ce ne stă în puteri să îi fie bine, la fel cum facem cu toţi pacienţii. Iar la momentul potrivit va fi trimis într-o casă nouă.

— La o grădină zoologică.

— poate. Sunt şi acvarii şi sanctuare. Roşa are **multe** cunoştinţe. Va găsi cel mai bun loc pentru el

îmi pune o mână pe umăr.

— I-ai salvat viaţa. Va fi insă o viaţă diferită de cea dinainte.

— Mulţumesc, dr. Jindal, dar a fost un efort de grop.

— Mereu este, spune ea, râzând. Eşti aici de o lună. Prudence. îmi poţi spune Opal.

Chiar sunt aici de o lună? Ce repede a trecut?

Acum pricep de ce nu e supărată. Dacă Lenncn ajunge la grădina zoologică, va fi mereu înconjurat de oameni de la îngrijitori la copii gălăgioşi Cu cât este mai obişnuit cu prezenta lor, cu atât mai bine îi va fi.

— Nu-ţi face griji pentru el! adaugă ea. E un luptător, îmi dau seama de asta.

Mă priveşte şi am impresia că aşa simte faţă de orice animal care ajunge aici indiferent cât de critică ii este starea.

— Şi, în plus, există un avantaj.

— Că e în regulă să-l vizitez, zic. Face o pauză, apoi râde.

Da, chiar aşa. Atunci, există două avantaje. Iese pe poartă şi mă duc după ea, derutată —- Care e celălalt?

«ni.

Prietenă care să rămână cu el, când părăseşte centrul

De ce nu s-ar înţelege?

la fel ca în cazul oamenilor, unele animale nu se suportă, spune, ridicând din umeri. Dar pot să ajungă să placă, în timp. Dacă nu se aprinde scânteia diseară, mai 'noercăm. Vedem ce se întâmplă.

M*S**><TKARM* 321

Pun zăvorul şi Lennon ridică privirea scurt, înainte să « ;. trântească pe o parte. -

- odihneşte-te. amicei îi şoptesc. Se pare că alo

întâlnire > fierbinte diseară.

Opal chicoteşte. ţ

—O, voi, voluntarii, ce vă mai place să o faceţi pe peţitorii .

—Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta! Lennon şi Luna...

sună frumos.

— Trebuie aă-ţi fac o mărturisire: când mi-au zis cum l-ai numit, la asta m-am gândit prima dată.

Zâmbeşte, apoi ridică teancul de facturi şl cataloage.

— Acum se pregăteşte piscina pe care sperăm să o împartă curând. Ştiu că ai ieşit din tură, dar, dacă vrei, poţi să rămâi să vezi întâlnirea.

— Nici nu mă gândesc să o ratez!

Dr. Jin... ăăă, Opal se îndreaptă spre scări Mă întorc spre ţarc şi îl privesc pe Lennon, câteva minute. Vreau să cred că pare mulţumit, chiar şi în spaţiul lui restrâns, care nu se compară cu piscina pe care o va primi oriunde ar ajunge. Ştiu că nu va fi niciodată la fel ca largul oceanului, dar trebuie să cred că el va fi bine.

Sper că Roşa va găsi un loc nu foarte departe, ca să-l pot vizita din când în când. Mă întreb dacă îşi va amfoti de mine.

— Eu îmi voi aminti de tine mereu, şoptesc.

Inotătoarea lui dorsală tremură de câteva ori şi sper că visează frumos.

Sunt pe cale să mă întorc, când îmi atrage atenţia o hârtie galbenă. Un plic a căzut în ţarc.

Deschid încet poarta, ca să nu-l deranjez pe Lennon, şi is“ plicul. Cred că a căzut din teancul de corespondenţă pe care-l avea Opal

tlrăsucesc.

Nu ne-a fost trimis nouă. Centrul este adresa expeditorului Trebuia să ajungă la...

inima în gât.

drace LiviAgstone
612 Bulevardul Carousel

Adresa a fost însă tăiată cu un marker roşu, subţire. Lingă ea, cineva de la poştă a pus ştampila: DECEDATĂ SE ÎNTOARCE LA EXPEDITOR.

Livingstone. Să fi fost bunica Mayei? Dar dacă e aşa, ce legătură are cu centrul?

Desfac plicul înainte să-mi dau seama ce fac. înăuntru este o vedere albă cu o acuarelă reprezentând o ţestoasă, pe care e imprimat cu un font înflorat un singur cuvânt: Mulţumim.

Recunosc scrisul de mână al Rosei, pe care l-am văzut de nenumărate ori pe programele săptămânale.

Dragă doamnă Livingstone,

Mi-am dat seama că, în toţi anii în care aţi fost o susţinătoare dedicată a centrului nostru, nu mi-am exprimat niciodată recunoştinţa personal. Am primit ultima dumneavoastră donaţie şi aş vrea să vă spun că aceste contribuţii lunare au avut un impact enorm asupra capacităţii noastre de a salva **şi** *de a îngriji pacienţi.*

Din biletul dumneavoastră recent am aflat, cu tristeţe, despre sănătatea dumneavoastră precară şi sunt incredibil de onorată să aflu că v-aţi gândit să ne includeţi în testament. Vă promit că dumneavoastră şi generozitatea dumneavoastră nu veţi fi ' citate **şi** *că* **noi,** *cei de la Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fdrtuna Beach, vom face tot posibilul să* **vd** *onorăm memoria cdministrănd* **cu** *mare grijă acest dar.*

Vă mulţumim, vă mulţumim]

Citesc scrisoarea de trei ori. Ultima donaţie. Contrjb lunare. Onorarea memoriei.

Decedată.

Pun vederea înapoi în plic, uluită. Deşi nu pot şti n-am nicio îndoiala că Grace Livingstone este – sau *a* /o$_{I(}$ * bunica Mayei. Şi dona bani centrului în fiecare lună...

E o coincidenţă prea mare.

Eun semn.

Un semn de la univers.

Dintr-odată. ştiu ce e de făcut.

Banii donaţi la curăţenie nu aparţin centrului. Trebuie să revină la amanet, iar cercelul, la Maya. Proprietara de drept.

Şi e OK – şi e corect – fiindcă aşa vom onora memoria lui Grace Livingstone. Contribuţiile ei generoase pentru centru vor continua.

Ştiu ce am de făcut.

Mă asigur întâi că Shauna şi Roşa sunt în curte. Aştept până când şi ultimul voluntar şi-a terminat prânzul şi a coborât.

Chiar dacă ştiu că fac ce trebuie şi că universul mă susţine în treaba asta, tot îmi bubuie inima când deschid uşa biroului Shaunei

Borcanul de sticlă stă pe un colţ de birou, încă plin de bancnote verzi şi mărunţiş. Am palmele lipicioase când închid uşa, lăsând-o doar crăpată, ca să pot auzi dacă vine cineva

Bun. Trebuie să mă mişc repede!

Mă strecor spre birou şi desfac capacul. Bag mâna înă-untru şi apuc un pumn de bani. îi pun pe birou şi încep să sortez bancnotele, dar merge încet. Mult mai încet decât

credeam. Oamenii nu aruncă banii în borcanele de donaţii Nu, în niciun caz! îi împăturesc sau îi rulează, ca pe origanri

Trebuie să desfac fiecare bancnotă, sâ o netezesc şi să o pun în teancul pc^^

La prima vedere, suma din borcan părea promiţătoare, dar. eu cât scot mai mulţi bani, cu atât devin mai sceptică Sunt aproape exclusiv bancnote de un 1 dolar Câteva de 5 dolari, o mânâ de 20 Dar mai alee de 1 dolar

Probabil că femeia care strânge gunoaie a lăsat banii de» dată, dar nu e nictun teanc de 100 sau de 50. Continui sâ scot Continui sft despăturesc Continui să sortez

Mi 8-a adunat transpiraţia la ceafă Anxietatea îmi încleştează gâtul De fiecare dată când animalele încep sA scheaune în curte, inima mai are puţin şi-mi sare din piept.

Nu trebuie să mă simt vinovată. Nu fac ceva greşit. Nu fur. Ajut la retumarea cercelului Mayei, fără să fac niciun rău. Şi fwpta mea nu va afecta centrul. îmi spun în gând. Cei de aici mei măcar nu vor şti că lipsesc bani şi ce nu ştiu nu le poate

Cei puţin, asta-mi tot repet, în timp ce promit în tăcere să **muncesc** din greu pentru următoarea strângere de fonduri

Aud bufnete. Paşi apăsaţi, inegali. Cineva a intrat în

Ascult. Oricine ar fi acolo, ia ceva din frigider.

Se aude apa curgând din robinet.

Alţi paşi Intră altcineva...

—O. salut* Te-ai întors!

Mi se taie respiraţia. *Quint.*

~~ Da, În sfârşit! spune o voce feminină. Dar tot târăsc ăsta

8e aude un bufnet.

— îmi place că aj ales rozul aprins. O alegere curajoasă

îndrlsHesc RA rldk* capul ţi NA *mi* ulf prin crlplfurs

Nu I vl<l pe Quint, dar o întrezăresc pr *fati* E Morga r>, fJh ghlp* rot fluorescent JM» pt< iot, plin <1* mâzgă leii 0 tmvtiM*, oare bea dinii o stklA de aluminiu, proptind dcniâ cârje 4* hiat,

Se uit A apre mine

Tresar ţi mA dau InapoL încerc *ai nu mu pir, d«r préahin^t* **de la atâtea** rAsuflări reţinute Imi apasă pieptul. **Fac tot poei-** bilul **al** expir lent, ailcnţioa. dar am senzaţia ci doar *Imfaiti* ţese lucrurile.

—• Ai ratat multe, spune Qufnt. Lucrurile au devenit interesante pe aici

— Da, am auzit câ o fată nouă agită spiritele.

— Prudence. Da Ea e...

Se opreşte, Mă chinui să aud cum îşi va continua ideea, dar orice-ar fi vrut să spună, se răzgândeşte.

— Ai cunoscut o. Când ne am dus la restaurantul ăla, în care se cânta karaoke? E fata care a alunecat şi s-a lovit la cap

— Ah, da. E bine?

— Aşa cred.

— Super! A fost o săptămână ciudată. Hei – tocmai mi-am amintit! Mai ştii că lucram la o petiţie în seara aia? Ca să închidem aşa-zisa fermă? Se pare că am reuşit să facem progrese Cei de la USDA* au declarat că vor începe o investigaţie.

— Bravo! spune Quint. Felicitări!

— Nu s-a schimbat încă nimic, dar mersi în fine, se pare că mâ ocup doar de fişe până ce îmi scot ăsta. Dar tot mă bucur d m-am întors. Mi-a fost dor de micuţi

*****• Şi lor de tine.**

Alte bufnete, când ea îşi la cârjele şl coboară scările Ascult până când pleacă şi Quint, înainte să expir. în sfârşit, şi aâ

• *United Statei DtpartmtrU of Agrwulturt,* Departamentul pentru

Afncuitur* al Statelor Unit* ale AmertcU ţn. r«d.).

inspir la fel de repede. Au fost cele mai lungi două minute din viaţa mea.

Mă întorc la teancurile de bani Mai e mărunţiş în borcan, dar fl ignor. Femeia de pe plajă nu ne-a dat 1 200 de dolari în monede.

Dar nu pare suficient.

Număr din nou, începând cu singura bancnotă de 50 şi trecprincelede20. Apoi prin cele de 10. De 5.

înainte să mă apuc de bancnotele de 1 dolar, ştiu că ceva nu e în regulă.

Suma nu va ajunge nici pe departe la 1 200 de dolari.

Iau teancul de 1 dolar, dar nu mă obosesc. Sunt cel mult 50 de bancnote.

Ce naiba? Să mă fi minţit femeia? A zis oare c-a donat banii centrului doar ca să nu o bat la cap să îi ducă înapoi la amanet?

Dar părea atât de drăguţă! Atât de sinceră!

N-are sens.

Sincer, chiar şi fără cei 1 200 de dolari, n-ar fi trebuit să fie *mai mult?* **Cred că au pus bani în borcan sute de oameni**

Dar poate că am calculat greşit. Sau poate că, naivă cum sunt, am crezut că majoritatea ar dona bancnote de 5 şi de 10, chiar şi mai mari, când, de fapt, au dat doar mărunţişul din buzunare.

Cineva bate la uşă.

Tresar şi-mi ridic privirea spre uşa care se deschide lent, cumplit de lent

în prag e Quint, cu mâna încă ridicată.

Se uită Ia mine, clipeşte de câteva ori, apoi îşi mută privirea de la faţa mea, care se înroşeşte deja, la teancul de bancnote din mâinile mele şi la borcanul aproape gol.

Capitolul 32

Quint mă priveşte nedumerit, cu sprâncenele încruntate.

— Prudence? Ce faci? întreabă el.

— îmi pare rău! izbucnesc, chiar dacă n-am făcut nimic, n-am luat nimic.

Chiar dacă n-am pentru *ce* să-mi pară rău.

încep să îndes banii înapoi.

— Eram doar nerăbdătoare să aflu cât am strâns! râd şi ştiu cât de neliniştită îmi e vocea, cât de incriminatoare.

îmi tremură mâinile.

— Mă omora suspansul!

Quint râde cam nesigur.

— Da, înţeleg. Am întrebat-o mai devreme pe Shauna şi mi-a zis că nici măcar nu a apucat să-i numere. Că ne spune mâine.

— *Pfffff,* mâine! Nu mai pot aştepta *atât'. îngraş* eu gluma, încerc să mă calmez, în timp ce pun capacul la loc.

— Ştiu. Deci?

Mă holbez la el.

— Deci?

Ridicându-şi sprâncenele, Quint arată spre borcan

— Cum ne-am descurcat?

— Păi.., încep, apoi dau din umeri, simţindu-mă neputincioasă. Doar am sortat banii N-am avut timp sâ socotesc.

— Ah!

Tot pare sceptic, chiar dacă încuviinţează.

— Cred că vom fi amândoi surprinşi, nu?

După o clipă de tăcere stânjenitoare, faţa i se luminează.

■— Indiferent ce sumă am strâns, ştiu că toată lumea e mulţumită. Mama a zis că au sunat-o câţiva oameni pentru voluntariat

— Serios? Asta-i minunaţi

— Da.

Strânge din buze şi-mi dau seama că vrea să spună ceva, dar sunt încă prea agitată să-mi imaginez ce. Prea speriată că mă va acuza de furt. Ceea ce... n-am făcut. Ceea ce... nu făceam.

Nu?

Nu. *Nu!* Nu-s o hoaţă. Hoţii sunt oameni răi. Eu nu sunt rea.

îmi dreg glasul şi-l întrerup, fără să-i dau posibilitatea să spună ce avea de gând.

— Ce faci aici?

Apoi, conştientăde tonul acuzator al întrebării, refonnulez:

—Credeam că nu lucrezi azi.

— Nu lucrez, confirmă Quint, care se sprijină de tocul uşii. Ţi-a spus cineva? Despre Lennon?

— O! Da. Că nu mai vede.

Dă din cap şi îmi dau seama că aşteaptă să vadă cum mă simt. Dacă sunt devastată în urma veştilor. Dar, când nu încep să plâng în hohote, continuă:

— Şi vor încerca să-l prezinte Lunei.

— Da, şi asta! Normal că pentru asta ai venit.

Hâde scurt Privirea nu-i mai pare acuzatoare, aşa că pulsul mi se linişteşte treptat.

— De asta te căutam. Sunt gata să-l transfere pe Lennon. O, grozav! Să mergem!

Vreau să trec pe lângă el, nerăbdătoare să ies odată din birou. Dar am făcut doar doi paşi în camera de

recreere, când Quint mă prinde de braţ.

— Hei, pot să te întreb ceva?

îmi întorc privirea spre eh îngrozită.

— Normal.

— Cum, ăâă...

Mâna îi cade şl atârnă pe lângă corp, pentru o secundă, Apoi se scarpină la ceafă.

— După ce numără Shauna banii, cum vrei Bă te anunţăm? Te pot suna. sau îţi dau un mesaj? Un e-mafl?

Mă uit lung la eh

— ÂfiA Adică mâine e marţi Aşa că... voi fi aici Poţi să-mi spui... direct?

— Da, numai că am numărat şi.. azi este a 16-a zi în care eşti voluntară aici Potrivit înţelegerii iniţiale, asta înseamnă că e şi ultima.

Mă las pe spate, uluită. Deschid gura şi un o surprins *ae* formează, dar nu iese niciun sunet.

Libertate, mă gândesc. Pot face tot ce vreau

restul verii. Dar de ce nu mă bucur deloc?

— ŞL în caz că te îndoiai cu siguranţă te voi ajuta la revizu- B*irea lucrării pentru domnul Chavez. Tu ţt-ai respectat partea t de înţelegere, aşa că eu...

? | — Nu plec.

Quint încremeneşte.

— Serios?

Vreau să rămân. Adică... Lennon are nevoie de mine, adaug şi fac un gest vag epre parter. Şi încă mai am atât de multe idei în legătură cu ce putem face r* »a şi
să căpătăm vizibilitate. Abia am început Nu-i aşa?

Ezitarea lui se transformă în lâmbet

— Da- Aşa e. Dw că... Nu eram sigur ce simţi

— Păi., asta simt

îl lovesc în umăr, într-un fel care poate fi

considerat o tentativă de flirt

— Hai, Quint' Mă ştii, doar. Ştii că nu pot lăsa o treabă Determinată.

Dinţii lui perfecţi sclipesc într-un zâmbet perfect.

— într-un fel, chiar contam pe asta.

îmi ţin respiraţia.

Lângă mine, simt că şi Quint s-ar putea să şi-o ţină pe a lut

Rosa deschide uşa de la cuşca Lunei.

Luna, mereu curioasă şi energică, nu pierde vremea şi iese din ţarc. Dar se opreşte când îl vede pe Lennon lenevind în soarele de după-amiază târzie, lângă piscina mică, săpată în pământ. Piscina pe care o vor împărţi, dacă se înţeleg.

Nu pot să cred cât sunt de stresată. Este important. Vreau să fie prieteni *Cei mai buni* **prieteni. Există o parte prostuţă din mine care speră să devină chiar mai mult. Dacă tot eşti trimis la o grădină zoologică, unde vei trăi tot restul zilelor înconjurat de pereţi de sticlă şi îngrijitori, n-ar fi drăguţ să te însoţească sufletul-pereche?**

Luna se ridică pe înotătoarele din faţă şi se apropie de Lennon, ezitând. Dintr-odată, el ridică privirea spre ea. Mă întreb cât de bine poate să vadă. Nu cred că încă şi-a pierdut vederea complet, dar e dar că deja începe să se bazeze pe alte simţuri. Se rostogoleşte şi se ridică şi el pe înotătoare.

Are loc o înfruntare, faţă în faţă, cu piscina între ei

Apoi Luna scoate un sunet de fericire şi avansează, alunecând în apă. Se roteşte de câteva ori, apoi urcă lângă Lennon.

îmi duc mâinile la gură, aşteptându-i reacţia. El lasă capul într-o parte. Pare confuz, poate

chiar iritat că acest străin i-a invadat sanctuarul

Dar apoi ridică o înotătoare şi o scutură, exact cum m a salutat şi pe mine mal devreme.

Apnj ₙₚ trânteşte pe **burtă, direct peste Luna.**

Scap un hohot do IAM ni ¡1 apuc pc Quint do braţ, CeM/dt# mână i) lui o Mcoprrft pc a mea şl o rttrfingc uşor. Ohit nl înlAlnrsc şi amândoi rAiiJIm, complet topiţi

întâlnirea devine repede dini rnrtlvfi, când l.uns şl l^nnon încep «A se fugărească unul pe nitul în Jurul piscinei, sărind în şi din apfl. Sunt momente cAnd încep sfl parii agresivi, *d&f* niciodată nu durează mult Se Joacă şl şi testează limitele reciproc Secunosc

Poate n or li suflelc pereche pinlpedc, dar par «A *fi* devenit prieteni (barle repede Si i nl ni Al de uşurat rt *nt>* ştiu cA *l£nnt)n* va fi bine. Pare mâna destinului.

— Bine, face Roşa. hfltAiiddin palme. A şnpu ne cAc un succes. Acum, hai săi lăsăm să se cunoască, da?

Voluntarii se împrăştie, dar Quint şi cu mine mai rămânem.

Abia când se mişcă îmi dau seama că mâna lui e încă peste a

vreodată
mea. Şi apoi nu mai e.

îmi retrag şi eu mâna, fiindcă... ar fi ciudat să nu o fac. Nu contează cât de mult îmi doresc să o las acolo.

— Eşti bine? mă întreabă.

încât mai că mă aştept să o văd pe Shauna într-un costum

— Da. Credc-a fost cel mal frumos lucru pe care ham văzut

— Mai frumos decât petrecerea de eliberare?

— Sunt o persoană naşpa dacă zic că da?

— Shauna! Ce porţi?

Quint şi cu mine ne mutăm atenţia spre piscina de alături Izbucnirea lui Morgan a fost atât de plină de consternare. mulat orbitor şi ciorapi de plasă. Dar nu... e îmbrăcată ca noi, restul. Poartă tricoul galben şl o pereche de blugi albaştri,

uzaţi.

Ah. şi cizme de cowboy.

Judecând după modul În care Morgan **se** holbează, **acestea** din urmă au provocat Izbucnirea.

Shauna pocneşte din limbă şi aruncă o găleată de peşte într-o piscină, fiind răsplătită cu un cor de strigăte fericite din partea focilor.

— Nici să nu îndrăzneşti să începi cu tâmpeniile tale, Morgan!

Uluită, fata îşi desface braţele, sprijinindu-ae în cârjele de sub subsuori.

— Par reale. Zi-mi că nu sunt.

Se clatină câţiva paşi în faţă, deşi ea şi Shauna au un gard de sârmă între ele.

— îţi zic eu ceva: ce aleg să port în picioare nu-i treaba ta, Shauna îşi agaţă găleata goală de îndoitura cotului şi-şi pune mâinile în şolduri.

— Ştiu că ai opinii solide despre asta, Morgan, dar trebuie să înveţi să respecţi şi alegerile altora. Cizmele astea au fost un cadou de la mine pentru mine şi se întâmplă să-mi placă.

— Lucrezi într-un centru de salvare a animalelor!

Morgan răsuceşte o cârjă, arătând spre curtea plină de sălbăticiuni Şi-a ridicat vocea, atrăgând atenţia altor voluntari Am senzaţia că ar trebui să părăsim locul dramei dar mi se pare imposibil. Apoi Morgan arată cu coada măturii spre una dintre foci

— Ai puita-o pe una din ele? Ce-ai spune de o haină frumoasă din blană de focă, dacă s-ar întâmpla să-ţi „placă”?

Shauna scoate un sunet scârbit. îmi dau seama că nici măcar nu consideră că acuzaţia merită un răspuns. Dar, pentru mine, conversaţia începe să aibă sens. Mă uit iar la cizme.

Sunt din piele de şarpe. Probabil n-au fost ieftine.

Shauna îi întoarce spatele lui Morgan şi porneşte spre clădire.

— Ori iubeşti animalele, ori nu! strigă Morgan după ea. Toate merită să trăiască! Nu poţi alege care!

La uşă, Shauna se întoarce, cu obrajii roşii.

Sunt vintage, spune ea. Le-am cumpărat de la T Consignment oni’*

Numără pe degete.

Asta înseamnă reciclare, susţinerea unei afaceri locale şi asigurarea că sacrificiul acestor animale are sens, în loc 34 ajungă la groapa de gunoi.

— Nu, înseamnă un aport la o cultură care pune mai mult preţ pe modă şi pe vanitate decât pe sacralitatea vieţii

Shauna ridică braţele, exasperată.

— Voi tinerii aveţi opinii foarte vehemente, dar când ajungeţi la vârsta mea. veţi fi învăţat nişte lucruri mai ales să nu-i judecaţi atât de repede pe alţii, spune ea, apoi scoate un puf- net frustrat şi strigă: La treabă!

Se răsuceşte pe călcâie şi intră cu paşi hotărâţi în clădire Uşa se trânteşte în urma ei.

— Ipocrita! mârâie Morgan.

înşfacă un clipboard de pe o masă din apropiere şi deşi îmi dan seama că vrea să-şi facă treaba, e atât de furioasă încât aud cum pixul zgârie hârtia, de parcă ar fi ofensat-o cumva. Sunt uimită că nu o găureşte.

După câteva clipe, fără să ridice privirea, Morgan îşi aruncă

o mână în aer.

— Ati auzit-o! La treabă!

Quint şi cu mine ne privim, cu umerii încordaţi în secunda următoare. Quint pare să se adune. Se duce spre Morgan, de parcă s-ar apropia de un animal sălbatic.

Acum îi văd mai bine ghipsul. Mâzgălelile sunt schiţe cu animale de fermă, intersectate cu slogane vegane. cu majuscule. PRIETENI, NU MÂNCARE. FACEŢI DRAGOSTE. NU CÂRNAŢI. Chestii de genul. Nu o cunosc, dar nu sunt surprinsă că a transformat un accesoriu medical într-un semn de protest purtabil.

— Ce-i drept, ştii mereu cum să-ţi faci intrarea, zice Quint

Ea se încrunt* şi **se** uita **ia** picioarele lut

Apoi la ale mele, înghit în sec.

Oare tenişii mei conţin şi piele? Poate. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să devin noua ţintă a lui Morgan.

Dar fie trec testul, fie nu îşi dă seama, fie nu crede că merită să o ia de la capăt. Arată cu mâna în direcţia în care a plecat Shauna.

— Urăsc argumentul ăla! O, e *vintage,* deci e OK. Tâmpenii Quint încuviinţează, dar nu sunt sigură dacă e de acord sau e doar o tactică să o îmbuneze.

Cred c-ar trebui să-i cânt în strună, dar... nu pot.

— într-un fel, Shauna are dreptate, zic, alunecând pe lângă Quint.

El îmi aruncă o privire, un avertisment tăcut, dar îl ignor.

— Ai prefera să fie aruncate la gunoi?

— Da! spune Morgan cu forţă, iar eu tresar. Fiindcă, dacă oamenii le cumpără şi le poartă, industria modei va considera că există o piaţă pentru ele, pentru că *există o* piaţă pentru ele! Ceea ce înseamnă că vor continua să le facă. Vor continua să măcelărească animale nevinovate, vor continua să le crească în condiţii inumane. Şi pentru

ce? Pentru o pereche de pantofi? Când există atâtea alte materiale din care-i putem face? E dezgustător! Vrei să spui că *tu* le-ai purta?

Mă strâmb.

— Nu prea îmi place pielea de şarpe.

Morgan îşi dă ochii peste cap.

— Ah, eşti o adevărată sfântă!

— Uite ce e, zice Quint, nu ştiu cine are sau nu dreptate, dar... oamenii au... principii diferite. Shauna e aici de multă vreme. A ajutat la salvarea multor animale. Poate totul se compensează.

— Bună încercare! i-o trânteşte Morgan. Dar adevăr^ ţ că. dacă şerpii erau adorabili ca ăştia – şi arată spre Leru^. şi Luna am avea altă discuţie. Dar mă rog. Să zicem, continuaţi să mâncaţi tacos cu came de porc şi să vă purt^ încălţările de piele.

Se uită la picioarele mele şi mă simt cam la fel de mareea un gândac.

— Fiindcă, dacă faceţi voluntariat la un centru de salvarea animalelor, e OK, nu?

îşi aruncă clipboardul înapoi pe masă şi iese valvârtej – sau cel puţin cât de repede poate şchiopătând în cârje şi în ghipsul ei roz fluorescent.

Odată plecată, Quint fluieră încetişor.

— îmi pare rău! Ai crede că a învăţat că le schimbi mai uşor părerea oamenilor dacă eşti amabil, dar...

Ridică din umeri.

Eu nu îl ascult.

— Ciudat, nu? mormăi, pentru mine, dar şi pentru Quint. Că o pereche de cizme vintage poate provoca reacţii atât de */diferite* în oameni Pentru Shauna înseamnă reciclare şi sus- * ....

ţinerea unei mici afaceri locale. Pentru Morgan, cruzime faţă fde animale.

Quint încuviinţează.

— Lumea e complicată.

îmi dau seama că la fel a fost şi în cazul panoului. Ceea ce eu am văzut drept un delict impardonabil, pentru Morgan a fost diferit. Pentru ea, a fost o încercare de a da o voce vacilor neajutorate din lumea asta, care probabil că nu vor să devină cheeseburgeri.

Dar universul a pedepsit-o. Universul a fost de

partea *mea. şi* cereph Să însemne ceva> d°ar că universul

a furat proastă Syei aCUln SUnt convinsă c-a fost o decizie

. r Uit»«** WrVTTtt

Mă încrunt spre cer. Spre nimic. Spre tot. Ce a fost în niin-

' tea ta, Universale? Care-i şpilul?

Apoi în minte îmi răsare o altă întrebare, una pe care, pro babil, ar fi trebuit să mi-o pun de la bun început...

»•*'' • ,'

De ce eu?

- t < - A.

— Hei, zice Quint, atingându-mi cotul, n-o lăsa să te afecteze! Are sentimente puternice faţă de lucrurile astea, atâta tot Dar încercăm cu toţii să

facem tot ce putem, nu?

Mă uit lung la el, însă mă îndoiesc că aşa e. Dacă am face toţi ce putem, atunci n-ar mai fi nevoie de dreptate karmică.

Capitolul 3 3

Shauna murmură pentru sine, tastând pe un calculator.

—Asta înseamnă că s-au donat...

Banii din borcan sunt împrăştiaţi pe masa din camera personalului. Teancuri de bancnote verzi şi monede cât să umple un seif bancar.

***Vreau,* să fie un număr spectaculos. Uluitor. Vreau să tresară şi să ţipe şi să bată cuba toată lumea.**

Dar ştiu ce număr va fi. Sau am o idee.

Am maxilarul încleştat şi mă pregătesc să par surprinsă

Suntem cu toţii aici, eu şi Roşa şi Shauna şi Morgan şi o mână de voluntari... şi Quint. Chiar dacă ar trebui să fie ziua lui liberă. A doua lui zi liberă la rând şi a doua zi în care şi-a făcut oricum apariţia. îmi tot spun să nu mai fac presupuneri A venit ieri să-l vadă pe Lennon făcând cunoştinţă cu Luna, iar acum e aici pentru că e curios să ştie cum a mers strângerea de fonduri. Cu toţii suntem curioşi

Nu-i ca *şi cum* a venit să mă vadă pe *mine.*

Roşa loveşte masa cu palmele, de parcă ar cânta la tobe. Quint şi alţi câţiva i se alătură.

— 364 de dolari şi 18 cenţi!

Urmează o clipă în care totul încremeneşte în cameră şi ştiu că e golul dintre aşteptări grandioase şi o realitate dezamăgitoare, E clipa în care expresiile devin triste sau confuza, dar apoi toată lumea încearcă să le ascundă.

• < <•

Mă uit pe furiş la Quint, care se încruntă la grămezile de bani Şi ştiu cum se simte. Ar trebui să fie mai mulţi Nu erau mai mulţi? îmi surprinde privirea şl mi-o susţine, iar colţurile gurii îi zvâcnesc, uşor coborâte.

Nu ştie nimic. Nu doar c-ar trebui să fie mai mulţi Ar trebui să fie *mult* mai mulţi

Vreau *s-o găsesc pe* femeia aia şi să-i cer o explicaţie. De oe să fi minţit că a vândut cercelul şi a donat banii cauzei noastre?

Atenţia mea se îndreaptă spre Roşa. Ea îmi zâmbeşte, dar în spatele zâmbetului îşi cere scuze. îi pare rău pentru mine. Mi se strânge stomacul.

— Nu e groaznic, spune ea. Cam aşa au mers strângerile noastre de fonduri, până acum. De fapt, asta a mers chiar mai bine decât altele.

Mă forţez să zâmbesc. Ştiu că nu mă pricep deloc să-mi ascund propria dezamăgire, în ciuda expresiilor de încurajare din jur.

— Sunt mai mulţi bani decât aveam săptămâna trecută, remarc.

— Asta aşa e, spune Roşa.

Dar zâmbim cu toţii, deşi suntem frustraţi. Mai ales Quint şi cu mine, care am investit ore peste ore în organizarea evenimentului Care ne-am străduit.

— Dar nu uitaţi spune Roşa mai departe, că scopul curăţeniei nu a fost să strângem bani Este

mult mai important că am umplut unsprezece saci imenşi de gunoi, gunoi care, altfel ar fi ajuns în ocean.

încuviinţez.

— în plus, una dintre priorităţile noastre acum este să creştem vizibilitatea centrului Iar mulţi oameni din comunitate abia acum au auzit de el. Şi îmi place să cred că am făcut o primă impresie excelentă.

— Absolut! zice Roşa. Ar trebui să fim mândri de ce ani reuşit în weekend.

Câţiva voluntari încep să aplaude, iar eu mă chinui să ¡mi înghit dezamăgirea şi să-mi cred propriile cuvinte. Tot simt că am eşuat. *364 de dolari.* Nici măcar nu ştiu dacă ajung plătim hrana pentru o zi cu ei.

Dar nu ajută la nimic să mă plâng.

— Că veni vorba.

Inspir adânc şi îmi împletesc degetele laolaltă.

— Curăţenia de pe plajă şi o parte din mobilizarea comunitară pe care am început s-o punem în practică, prin site-ul web şi paginile de social media create de Quint – arăt spre el, iar Quint răspunde cu o plecăciune elaborată sunt bazele pe care vom construi o organizaţie nonprofit de succes.

Bine. *Un* eveniment n-a salvat centrul, dar ştiam cu toţii că nu o va face.

încă nu am terminat.

— în plus, am început deja să pun la cale următoarea strângere de fonduri, continui. *Ştiu* că va avea un succes enorm.

Conştientă de privirea lui Quint aţintită asupra mea, simt un fior de vinovăţie. Probabil ar fi trebuit să vorbesc cu el înainte să pomenesc despre asta în faţa tuturor.

Roşa începe să strângă banii, legând elastice în jurul dolarilor, ca să-i ţină la un loc.

— îţi apreciez entuziasmul, Prudence, dar poate că ar fi bine să ne bucurăm de o realizare înainte să trecem la următoarea? Avem multe de făcut aici.

— Nu! spun eu, cu înflăcărare, apoi ezit. Desigur că să îngrijim animalele este prioritar. Mereu. Dar acum am făcut oamenii să vorbească despre noi şi nu putem rata momentul- Batem fierul cât e cald! Am deja ideea

perfectă.

Roşa oftează şi o văd pregătindu-se să pună pauză la ori” ce-aş avea de zis, aşa că mă grăbesc, rânjind încântată, cu

mâinile fluturând prin aer, în timp ce îi privesc pe ceilalţi voluntari.

— Vom organiza o gală caritabilă la sfârşitul verii!

Câteva sprâncene ridicate, câteva feţe încruntate şi confuze, multe zâmbete curioase.

Lângă mine, Quint murmură:

— Gală? Credeam că am decis că nu facem asta.

Mă uit la el.

— M-am răzgândit.

Ridică o sprânceană, iar asta-mi confirmă că ar fi trebuit să discut mai întâi cu el. Dar… e prea târziu acum.

Mi-a venit ideea imediat după curăţenia de pe plajă şi mi-am petrecut ultimele seri făcând planuri. Mi-aş dori să am o planşă de prezentare care să fure ochii, pe care s-o pot folosi ca să-mi explic toate ideile acumulate, dar deocamdată va trebui să obţin aprobarea tuturor prin exuberanţa mea persuasivă.

—Vom găsi un loc frumos care să ne găzduiască. Vom avea muzică live şi o oră de cocktail urmată de o cină cu trei feluri… Cea mai bună parte este că ocaziile de a strânge bani sunt infinite. Putem organiza o tragere la sorţi sau o licitaţie fără strigare sau chiar să le organizăm pe ambele! Şi vom vinde bilete la eveniment şi am citit despre o tactică de strângere de fonduri care se numeşte „Cursa pentru desert”, care-s sigură că va avea mare succes, şi..

— OK, OK! face Roşa, ridicând mâinile. Sună minunat. Dar şi scump. Poate ne gândim să organizăm gala anul viitor, când nu suntem atât de strâmtoraţi.

— Nu, nu, ne descurcăm! Asta e şi ideea, că dacă facem lucrurile ca la carte, nu va trebui să plătim mai nimic. Voi obţine donaţii de la firmele locale pentru obiectele de licitat şi sponsorizări de la liderii comunităţii şi diverse afaceri Pot să fac asta.

O văd pe Ros« ezitând.

— Aveţi încredere în mine! zic, cu mai mult curaj Pot *4 fac asta

Nu prea plftnuisem ca lucrurile să ae desfăşoare aţa. Sperasem ca banii de la curăţenie să ne asigure măcar un buget redus ca să punem gala la punct. Dar sunt prea implicată ca să las mărunţişuri precum banii să mă oprească. Voi găsi o soluţie!

Roşa oftează, cu privirea pe teancurile de bani de **pe masă.**

— Bine, cedează ea. Ştii ce? Curăţenia a fost ideea **ta, aşa** că... hai să-ţi spun cum facem! Vrei să ne organizezi o gală elegantă? Uite-ţi bugetul!

împinge banii spre mine. Nişte monede se răstoarnă şi **se** răspândesc pe masă, cu un clinchet magic.

— Eşti sigură? întreb. Banii sunt ai centrului acum. N-ai nevoie de ei pentru mâncare şi echipament nou?

— Sincer, nu prea ne ajută, spune Roşa, râzând încet. Dacă tu crezi că poţi lua banii şi-i poţi înmulţi, meriţi o şansă. Şi o gală *chiar* mi se pare că sună distractiv.

Am inima uşoară. Simt cum se acumulează hotărârea în interiorul meu când mă întind după bani. Nu ajung nici **pe** departe să organizezi o petrecere mai elegantă, dar sunt mai buni decât nimic.

Ştiu că pot transforma aceşti 364 de dolari într-o sumă mult mai mare. Acum e timpul s-o dovedesc.

Membrii personalului se împrăştie, înapoi la sarcinile zii* nice. Eu mă ocup din nou de prepararea hranei, iar Quint se oferă să mă ajute, deşi, teoretic, are liber. Sunt mai mult decât fenată să-i accept propunerea. Coborâm scările şi aproape că explodez de încântare, de idei, de potenţial.

— Deci o gală, ha?

empez. ru^tă, ţi 0 privl” [a

— Ar fi trebuit să fii prima persoană căreia să-i fi spus. Pur şi simplu am...

El flutură din mână.

— Hei, dacă tu crezi că o să reuşeşti, atunci te susţin şi mă implic sută la sută, spune eL apoi ezită înainte să adauge Dar *o să reuşeşti?*

— Cred, spun, strâmbându-mă.

El râde.

— Bine, atunci Ce faci diseară?

Mă împiedic şi aproape cad în nas de pe ultima treaptă. Abia reuşesc să îmi recapăt echilibrul, agăţându-mă de balustradă.

— Hei! exclamă Qumt şi mă ia de cot, o secundă prea târziu. Eşti bine?

— Da!

îmi dau părul la o parte de pe faţă.

— Doar că vara asta par să fiu ciudat de neîndemânatică.

— Măcar acum nu te-ai ales cu mcio contuzie.

— Din fericire Nu sunt sigură că mi ar rezista capul la încă un cucui.

Râde şi-mi eliberează cotul.

— Deci., diseară?

— Diseară! Ăăă. Diseară? O. de fapt, am planuri. Ari şi cu mine ne vedem la Encanto. Şi poate vine şi Jude, dacă nu lucrează. Dar lui Ari i-a plăcut mult la karaoke şi s-a gândit să mai încerce o dată. Cred că a exersat nişte piese.

— O! Sună mişto.

încuviinţez, simţind deja că am făcut *o* mare greşeală, chiar dacă am zis adevărul.

Ari ar înţelege dacă aş anula şi., oare el voia...

— Pot să vin şi eu?

Mă uit lung la el

— Vrei să vii la seara de karaoke?

WTAMT KAKMA

— Nu ca să cânt, zice el repede. Dar am putea începe B$ punem la cale gala asta a ta. Ai putea să-mi spui ce idei ai. Aş putea să încep să creez postere sau invitaţii sau ceva.

Ridică din umeri, într-un mod care nu sugerează absolut nimic. Nicio bănuială. Nicio nelinişte. Nicio stânjeneală

Ah, deci în mod clar nu e o întâlnire.

Bineînţeles că nu e o întâlnire.

Evident

— Sigur, zic. Aduc dosarul.

— Dosarul?

— Pentru gală.

—Ai deja un...

Se opreşte, apoi clatină din cap şi zâmbeşte strâmb.

— Bineînţeles că ai OK, atunci Ne vedem acolo.

Capitolul 34

Jude stă cu capul înclinat într-o parte, în timp ce scanează carneţelul dintre el şi Ari. pe a cărui primă pagină se află lista „De făcut pentru gală”.

— Deci, începe el, avem catering, publicitate, decoraţiuni, echipament AV, obiecte pentru licitaţie şi... orchestră?

Se uită la mine, cu ochii plini de nesiguranţă.

— Şi ce buget spuneai că ai pentru toate astea[9]

— 364 de dolari, zic, lovindu-mi buza de jos cu pixul. Şi 18 cenţi, adaug.

— Gata, m-am liniştit! spune fratele meu, umflându-şi exagerat obrajii. Aveam îndoieli, dar cei 18cenţi fac diferenţa.

— Cred că este o idee adorabilă, zice Ari. Atât de romantică! Va fi ca balul Cenuşăresei.

— Da, într-un fel, zic. Doar că trebuie să îţi cumperi bilet şi, la final, salvăm un grup de foci.

— Şi mai bine! exclamă ea, cu o privire visătoare, complet pierdută. Vreau să merg la o gală.

împarte absentă tacâmurile învelite în şerveţele de hârtie. Mie, lui Jude, el Al patrulea set îl aşază la marginea mesei, lângă mine.

~ Sigur îţi pot face rost de un bilet. în fond, *eu* sunt coordonatoarea, deci..

îmi arunc părul peste umăr.

— E o capcană, face Jude. Spune că-ţi face rost de bilet,

dar de fapt iţi va pune un şorţ şi te va obliga să serveşti aperitive.

Ari ridică din umeri.

— Te ajut bucuroasă dacă ai nevoie de mai mulţi oameni

îndrept pixul spre ea.

— Să ştii că nu uit ce ai zis! Acum încerc să-mi dau seama de câţi avem nevoie şi sper că mulţi dintre voluntarii devotaţi de la centru se vor implica.

— Care-i faza cu fetele şi galele? comentează Jude.

— Ciudat! Exact asta m-a întrebat şi Quint. Dar adevărata întrebare e ce au băieţii contra galelor?

— Fracurile, în primul rând.

— Ce-i rău la ele? se miră Ari. parcă ofensată. Sunt atât de sexy!

— Ai purtat vreodată unul?

— OK, mai întâi, spun, ridicând un deget, singurul „frac” pe care l-ai purtat vreodată a fost la nunta vărului Johnny şi nici măcar nu te-au pus să porţi sacoul. Apoi fracurile nu sunt nici pe departe la fel de incomode ca lenjeria modelatoare, aşa că nu vreau să te mai aud cum te plângi.

Jude deschide gura, ezită, ridică din umeri. Ştie c-am spus adevărul.

— Tot nu ne-ai explicat cum ai de gând să plăteşti pentru tot. Pare foarte scump.

— Asta-i frumuseţea când planifici un eveniment caritabil. Am făcut multă cercetare şl dacă-mi joc bine cărţile, nu va trebui să plătim aproape nimic. Nu dacă pot convinge firme locale să fie sponsori. De exemplu...

Arăt spre bar, unde Carlos agită un shaker pentru cocktailuri.

— Encanto! Ne oferă bani şi sunt răsplătiţi cu multe laude la eveniment. Publicitate gratuită! în plus, punem cupoane pentru tostones în pungile cu cadouri — mai multă publicitate! Ah!

Apuc carneţelul şi scriu, la capătul de jos al listei, *Pungi cu cadouri.*

— Şi ai discutat deja despre asta cu Carlos ? întreabă Ari

— Nu încă. Dar o voi face. Am o listă cu potenţiali parteneri comunitari.

Răsfoiesc câteva pagini şi le arăt.

— Voi cere şi donaţii pentru licitaţia fără strigare. Ne vom ocupa de ridicarea şi transportul produselor şi le vom pune chiar şi-n coşuleţe din acelea pretenţioase, dacă trebuie.

— Donează cineva coşuleţe? întreabă Ari.

Mă gândesc, apoi adaug „Sandy's Seaside Gifts" pe listă.

— Cred că Sandy vinde coşuleţe, nu? Vinde orice, în fond.

— Ventures e pe listă, zice Jude, incruntându-se.

Ridică ochii spre mine.

— Nu ştiu dacă...

— Da, ştiu, zic eu. Nu toate firmele vor putea dona. Dar trebuie măcar să-i întreb pe ai noştri, nu? Poate găsim o cale să ajute cu sponsorizarea muzicii.

Jude geme.

— Te rog, nu sugera ca tata să aducă un pick-up şi să o facă pe DJ-ul! Fiindcă îţi garantez că ar spune da.

— Ar fi grozav! intervine Ari, cu palmele lipite de obraji Jude şi cu mine gemem la unison.

— Deocamdată, voi rămâne la planul cu orchestra live.

— Hei, sunt micii mei cădeţi! spune Carlos, care se apropie de separeul nostru cu braţele deschise. Unde-aţi fost? Credeam că veţi veni zilnic, vara asta.

Ari pare plină de regret.

— Scuze, Carlos! Am fost ocupaţi.

— Serios? Ce v-a ţinut atât de ocupaţi de nici măcar n-aţi trecut să mă salutaţi?

— Jude şi cu mine lucrăm la Ventures Vinyl, iar Pru este voluntară la centrul de salvare a animalelor.

Carlos se luminează.

— Da. da, te-am văzut la curăţenia de pe plajă! Bravo! u bucur să văd tinerii de azi aducând o contribuţie societăţi[3] spune el, fâcându-ne cu ochiul. Nu că m-aş aştepta la altceva de la voi trei. Aţi venit pentru karaoke?

— Da. îi zic, împungând-o pe Ari cu degetul mare de u picior Ari a exersat.

— Ştiam eu! strigă Carlos, încântat. Karaoke a fost o idee bună. De fapt, să ştiţi că merge chiar bine de tot. Aduce turişti în serile astea amorţite de marţi. Şi Trish e minunată, nu?

Se uită spre Trish Roxby, care îşi instalează echipamentul de sunet. Poartă haine la fel de extravagante ca prima
dată: cizme solide, colanţi albaştri-neon şi un pulover negru, supradimensionat, care-i cade în franjuri în jurul cutiei toracice. Oare ştie câte grade sunt afară?

Sincer, n-am prea văzut-o suficient pe Trish ca să ştiu dacă e sau nu grozavă, dar Ari răspunde politicos că este fantastică, în timp ce pe mine mă distrage uşa de la intrare, care se deschide şi lasă să intre soarele.

Ridic capul ca să-l văd pe...

Nu. Doar nişte ţipi în bermude, cu părul încă ud de la
ocean.

Mă las înapoi pe bancă.

Carlos ne ia comanda şi se duce să discute cu nou-veniţii

— Chiar pare full pentru o zi de marţi, comentează Jude, privind în jur. Karaoke. Cine-ar fi crezut?

— Toată lumea îşi doreşte 15 minute de glorie, zic. Chiar dacă sunt de fapt 3 şi jumătate, iar gloria înseamnă să te fad de toată jena într-o speluncă de pe Main Street. w

— Nu-i o speluncă! protestează Ari, care se încruntă. Şi să cânţi nu -i jenant!

— Când o faci tu, nu, recunosc. Dar nu-i la fel pentru toţi

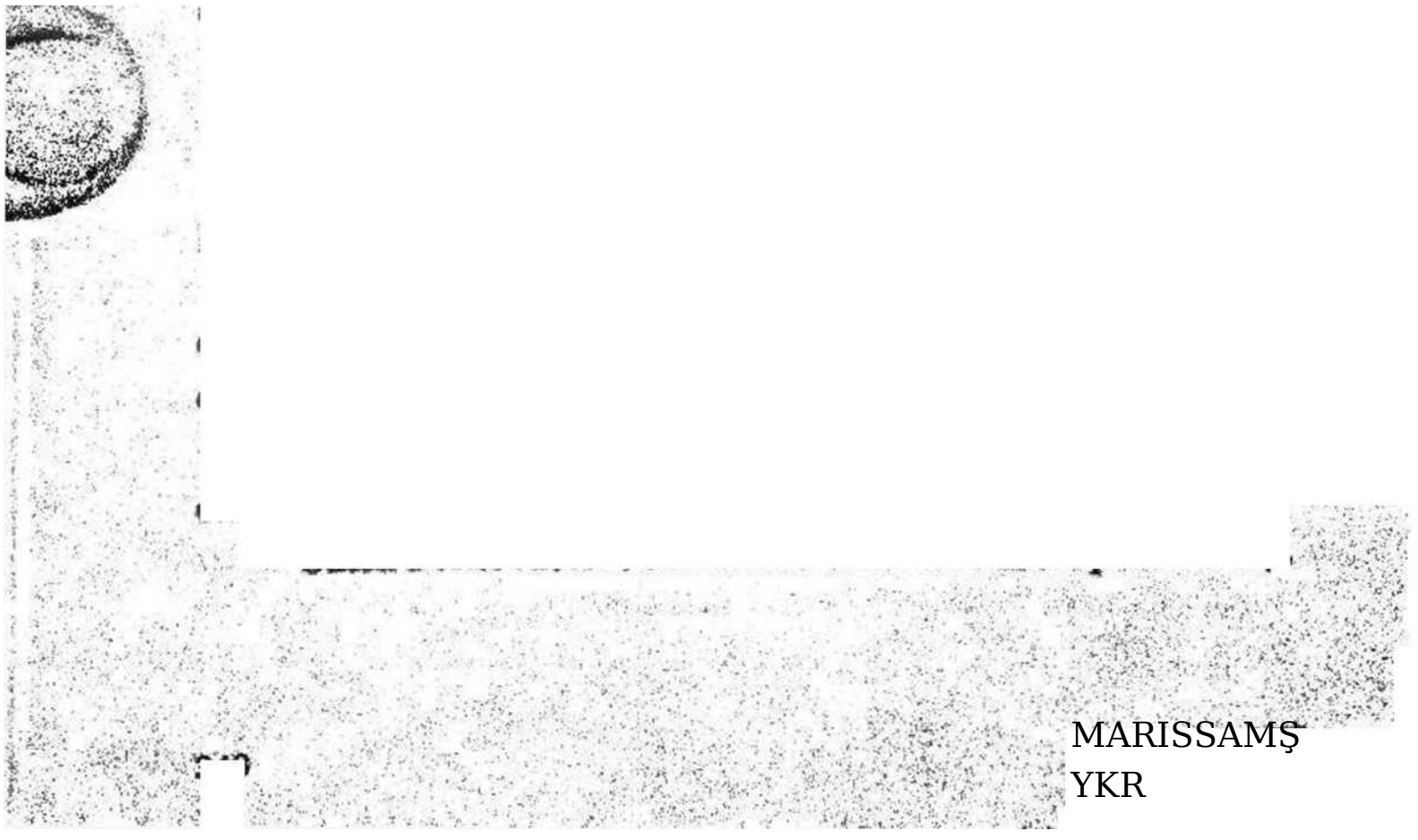

MARISSAMŞ
YKR

— Ce cânţi? întreabă Jude.

— M-am gândit la Oasis, Le-am ascultat hiturile toată săptămâna.

— Dă-mi voie să ghicesc! spune Jude. Au melodii obscure, stranii şi lirice.

Ari râde.

— Nu sunt *chiar* atât de obscure.

Apoi, cu o privire maliţioasă în ochi, se apleacă spre mine.

— Ştiai că unii cred că Oasis este cea mai bună trupă britanică?

îmi ia o secundă să înţeleg. *Unii* oameni cred că trupa Oasis e mai bună decât Beatles.

Tresar oripilată.

— Retrage-ţi cuvintele!

— N-am zis că eu cred asta, chicoteşte ea. Deşi le ador hiturile.

Uşa se deschide iar. Răsucesc capul.

Intră o femeie cu o pălărie mare, de plajă, şi ochelari de soare imenşi, care scanează încăperea de parcă ar căuta pe cineva.

Oftez.

— îţi faci griji că nu vine? întreabă Jude.

Mă întorc spre el. Atât de evident e?

— Nu, zic, uitându-mă la ceas. Am stabilit că ne vedem la **18. E** doar 17:52. Nici n-a întârziat. Aşa că nu sunt îngrijorată.

îmi dan seama că aşa e. Nu sunt. în trecut, eram mereu **şocată de rarele** ocazii când Quint nu mă dezamăgea. Acum, aş fi mai şocată dacă ar face-o.

Sunt convinsă că va fi aici.

De aici vine şi agitaţia mea. Quint şi cu mine, departe şcoală şi de voluntariat. La seara de karaoke. Da, ar trebui să facem planuri pentru gală, adică un motiv complet întemeia

să petrecem timp împreună.

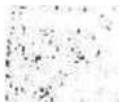

WfUWTjCAKMA

Ştiu că nu ar trebui să interpretez, pot dar nu mA interpretez lucrurile este *specialitatea* mea.

Lângă noi se opreşte un chelner care ne aduce bAuturilf, şi-mi dau seama că am devenit agitată.

Trish vine la masa noastră şi ne înmânează un dosar cu melodii şi un teanc de hârtiuţe, ca să ne notăm alegerile.

— Mă bucur să văd că v-aţi întors! spune ea, rânjind. Ce ţi face capul, dulceaţă?

— Binişor, zic, pipăindu-mi ceafa.

Cucuiul s-a retras acum câteva săptămâni.

— Bun! Sper să cânţi din nou. A fost minunată versiunea ta pentru „Instant Karma!”.

Se apleacă în faţă şi îi zâmbeşte lui Ari.

— Şi tu. Louis Armstrong mi s-a înfipt bine de tot în minte, toată luna, după ce ai cântat. O vei face din nou, da?

— Aşa plănuiesc, spune cu o voce ascuţită Ari.

— Mă bucur. Nu uitaţi că, dacă vreo piesă nu e în dosar, e posibil să o pot găsi şi online. Trebuie doar să-mi spuneţi de ce aveţi nevoie.

Ne face cu ochiul şi pleacă. Ari inspiră adânc şi apucă hâr- tiuţa de deasupra. îşi scrie repede numele şi notează cântecul pe care-l doreşte.

— OK, ar fi bine să i-l dau înainte să mă răzgândesc, spune ea şi iese repede din separeu.

— Ari va cânta iar?

Tresar şi întorc capul.

Quint, surprins de reacţia mea, face un pas înapoi Apoi râde.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

— Nu, doar că...

îmi privesc ceasul. 17:59.

— Nu mă aşteptam...

— Hei, pun preţ pe punctualitate! zice el.

■■′ . ‘ ‘ •• .<■ . ’ ... ■ •′ . ·î.

MAjaMAMEYSK

Ridic o sprânceană.

— Cel puţin încep să o fac.

Quint şi Jude se salută lovindu-şi pumnii şi mormăind nişte amabilităţi băieţeşti Ari a lăsat un loc liber lângă Jude, de cealaltă parte a separeului, dar Quint se strecoară lângă mine.

Mă dau mai încolo, să-i fac loc.

Ari se întoarce, agitată, şi încep toţi să vorbească despre karaoke şi melodia ei – nici Quint, nici Jude n-au auzit de ea iar Ari oftează dramatic.

— E *atât de bună'.* Nu pricep de ce n-a fost single.

— Abia aştept! spune Quint şi cred că vorbeşte serios.

— Cânţi? îl întreabă Ari.

Quint pufneşte.

— Exclus. Zero şanse să se întâmple aşa ceva.

— Haide, insistă ea, nu se poate să fie atât de rău!

— Chiar dacă e, zic eu, nu despre asta e vorba. E despre abandonarea inhibiţiilor pentru câteva minute.

Las braţele pe lângă corp şi le scutur, mimând cu ironie noţiunea de „relaxare”.

— OK, zice Quint, privindu-mă pieziş. Atunci, tu ce cânţi?

— Nimic, spun, strâmbând din nas.

— Aha.

— Oricum, e o întâlnire de lucru.

îmi împing carneţelul spre Quint.

— Ah, jurnalul de idei al lui Prudence! Ar fi trebuit să ştiu că voi revedea asta.

începe să dea paginile, dar apare Carios, să-i ia comanda.

— Ce aţi băut voi data trecută? Cu cireşe?

— Shirley Temple, spune Ari.

— Aşa! exclamă Quint, care pocneşte din degete. Vreau un Shirley Temple, vă rog!

— S-a făcut! spune Carios.

îmi aruncă o privire vicleană, pe jumătate curioasă, şi că se întreabă dacă este *iubitul* meu. Dar, din fericire, nu zice nimic. Altfel nu cred c-aş fi putut evita să intru în pământ de ruşine.

Carlos pleacă şi Quint se întoarce spre Jude.

— Ai zis că voi făceaţi karaoke în familie?

— Când eram noi mici, spune Jude. Dar a trecut ceva timp de-atunci.

Ochii lui Quint sclipesc.

— Poate c-ar trebui să cântaţi în duet sau aşa ceva, de dragul vremurilor apuse.

— Oh! spune Ari, bătând din palme. Ce ziceţi de „Stop Draggiri My Heart Around" de la Stevie Nicks şi Tom Petty? Ador melodia. Aţi fi atât de buni!

— Ewww, scârbos! spun şi, simultan, Jude mă arată cu degetul mare:

—Ai uitat că e soră-mea?

Ari se dezumflă.

— Bine...

Dar apoi i se luminează privirea.

— Poate că ar trebui să o cânte Pru şi Quint!

— Nu, nu, nu! Pe mine să nu contaţi! spune el, uitându-se la mine. Nu glumeam când am zis că e cel mai negru coşmar al meu să fac karaoke.

O cbelneriţă îi aduce băutura acidulată şi roz.

îmi trag propriul pahar spre mine, ud de condensaşi iau o gură de suc.

—Nu *e* nimic ce putem spune ca să te convingem? insistă Ari. S-ar putea să-ţi placă.

— Exclus, spune Quint, Am multe talente de invidiat, dar cântatul nu se numără printre ele.

— La fel şi-n cazul meu, zic.

. ••• ?: •
•* , * , . ’.eîv» •

- Poate că aşa e, spune Quint, care s-a întors spre mine

dar să ştii că ai fost foarte drăguţă pe scenă. ’

încremenesc. Toţi încremenim. Cu excepţia lui Quint care ia lingura şi începe să pescuiască cireşe din pahar. Deşi a rostit cuvintele pe un ton lejer, acum se uită la o cireaşă de parcă-! făcută din aur solid.

— Mersi! zic. A fost amabil să spui asta. Chiar dacă uşor condescendent.

Se întoarce spre mine, îngrozit.

—A fost un compliment!

— Şi ti-am mulţumit.

Rânjesc, ca să ştie că îl tachinez. Simt că s-a aprins o lumină înăuntrul meu. *Drăguţă.* **Crede că sunt drăguţă... cel puţin când cânt. Inima îmi bate în paşi de step. Până la urmă, poate c-ar trebui să cânt iar.**

—„Drăguţă” e un termen amabil. Nu înseamnă *grozav.* **Ai fi putut spune că am fost radiantă. Sau...**

Caut un alt adjectiv.

—Ravisantă. **Dar „drăguţă” e OK. Ar putea fi mai rău.**

— Ra-vi-san-tă? silabiseşte el. Sincer, Prudence, sunt momente când mă întreb dacă nu cumva ai călătorit aici din

alt secol

Râd.

— M-adat de gol numele demodat?

— Poate doar puţin, spune Quint.

Jude îşi drege glasul.

Qm'nt. şi cu mine tresărim şi ne uităm la Jude şi la An. Se uită şi ei la noi, iar Jude pare stânjenit. Ari a dus mâna la gură, dar nu-şi poate ascunde zâmbetul de drăcuşor.

Fratele meu face semn spre o masă care tocmai s-a eliberat, vizavi

— Să vă lăsăm singuri sau...?

Mă înroşesc. Quint râde, dar nu e râsul lui.

— Bine aţi venit la seara de karaoke de la Encanto!

Trish la microfon şt chiar dacă majoritatea dienţilor o ignoră şi continuă să discute între ei, noi patru suntem foarte bucuroşi să îi oferim toată atenţia noastră.

Ca data trecută, Trish explică regulile serii, apoi dă startul, cântând .Mani I Feel Like a Wornan" de la Shania Twain.

E bună. Foarte bună. Are o voce puternică şi brută, e o prezenţă hipnotizantă. La un moment dat mă uit spre bar şj-j văd pe Carios sprijinit de tejghea, cu o cârpă de vase uitată în mână. O urmăreşte pe Trish cu o privire care poate fi caracterizată drept visătoare.

Mă întind peste masă şi îi dau un ghiont lui Ari, apoi arăt spre Carios. Când îl vede, îşi duce o mână la inimă. E mereu • ; M bucuroasă când găseşte iubire, indiferent unde, când sau despre cine e vorba. Carios, deşi e mult mai în vârstă decât noi, a fost pasiunea *ei* luni în şir, dar sunt sigură c-ar fi fericită dacă el şi-ar găsi perechea.

Asta ador eu la Ari, printre altele. Se bucură atât de mult de fericirea altora.

Trish încheie cântecul în aplauzele entuziasmate ale publicului Chiar face treabă bună cu animarea mulţimii recunosc.

Urmează un tip care cântă o melodie hip-hop pe care nu o cunosc, apoi un bărbat şi o femeie care cântă un duet cu subînţeles. Se descurcă bine de tot. Nu-s grozavi, dar nici răi Cântecele sunt distractive şi toţi fac tot posibilul să implice

Apoi Trish o strigă pe Ari şi am emoţii pentru ea. Are o voce superbă, dar prezenţa ei scenică este... mai puţin impresionantă. Inima parcă mi se opreşte în piept şi îi ţin pumnii încurajând-o telepatic, când

ia microfonul.

Melodia se deschide cu acorduri melancolice de chitară

Ari începe să cânte.

E, într-adevăr. un cântec liric şi nostalgic, iar vocea lui Ari e captivantă. Mi se umple inima de mândrie sâ o vâd şi să o aud. Abia aştept «lua în care cântecele *ei* vor fi cele pe care le va urla lumea la microfon.

— E foarte buni, şopteşte Quint.

— Da, ştiu, «ic. întrebându-mA dacă mi-a tresărit stomacul de invidie.

Doar că, atunci când îmi analizez reacţia, îmi amintesc **cuvintele** lui Quint de mai devreme... cum c-aş fi *drâguţă.* Rânjind, mâ aplec spre el.

— Unii ar numi-o ravisantă!

Se uită la mine. împărtim un zâmbet. împărtim o glumă.

Nu vreau să mă uit în altă parte, dar vocea lui Ari vine şi pleacă intr-un ritm blând, dar puternic, când trece de la strofă la refren. îi acord toată atenţia mea şi mă cuprinde un sentiment bizar de mulţumire. Un sentiment copleşitor de apartenenţă, în acest moment şi în acest loc. Să fiu aici, cu fratele **meu** şi cu cea mai bună prietenă, cu cotul lui Quint lipit uşor **de al** meu, şi să las acest cântec necunoscut, dar superb, să-mi meargă drept la inimă.

Şi cred că înţeleg de ce doreşte Ari să creeze muzică. Are **acest dar** neobişnuit de a aduce claritate momentului. De a **face lumea să pară,** deodată, strălucitoare, magică, *aşa cum tnbuie.*

Nu **ştiu** dacă sunt singura care simte aşa. Dar ştiu că. ®tiinca când termină Ari, aplaudăm cu toţii până ne dor pal mele, cu inimile în gât.

Capitolul 35

A fost o vreme când vizitam regulat amanetul de pe

Seventh, deşi n-am ajuns să mă cunosc foarte bine cu proprietarul, Clark, aşa ca femeia de pe plajă. E genul de loc care acceptă diverse obiecte legate de muzică şi părinţii mei se opreau aici la fiecare câteva luni, târându-ne după ei pe noi, copiii, ca să vadă dacă proprietarul a primit postere sau alte lucruri noi cu Beatles ori dacă pot obţine viniluri ieftine pe care să le vândă cu un preţ mai mare la magazin. Acum câţiva ani, mama a găsit nişte farfurii pentru picnic cu Beatles, pe care le mai folosim şi azi

Magazinul este locul în care te duci şi dacă vrei să cumperi instrumente. De aici am cumpărat chitara lui Jude şi vioara lui Penny şi claviatura mea. Dar au trecut nişte am de când n-am mai intrat. Sunt surprinsă când deschid uşa şâ mă întâmpină imediat un val de mirosuri cunoscute: mosc şi ceară de mobilă cu aromă de lămâie şi fum de trabuc Sunt şi mai surprinsă când omul de la tejghea zâmbeşte larg când mă vede.

— Prudence Bamett? Doamne fereşte! Ai fugit şi te-ai transformat într-o adolescentă, ia te uită!

încremenesc la câţiva paşi de uşă şi zâmbesc,

stânjenită-

— Păi, da Bună!

— Haide, haide!

Flutură din mâini de parcă ar încerca să mă atragă înăuntru prin forţa gesturilor. E un tip uriaş. Cât Hagrid. îmi aminteam asta, dar am crezut că mintea mea de copil exagerează, fiindcă acum, când mă gândesc, cred că- mi era niţel teamă de el în copilărie, deşi a fost mereu amabil cu mine şi cu fraţii mei Dar e uşor tulburător să fii salutată de un tip de aproape doi metri, care probabil cântăreşte de două ori cât tata. Are o barbă încâlcită, cu fire cenuşii, şi poartă un basc de tweed, ca puştii care vând ziare. Şi asta-mi amintesc din copilărie.

— Mă aşteptam să apară părinţii tăi în una din zilele astea. Nu credeam că te vor trimite pe tine, dar mă bucur să te văd. Ai crescut. Nu pot să cred!

Pocneşte din limbă, apoi ridică un deget, indicându-mi să **aştept.**

— Mă duc să-ţi aduc banii! Mă întorc imediat.

Clipesc. Banii?

Dar, înainte să pot spune ceva, se strecoară în camera din **spate, un fel de** birou cu un geam la care-s trase storurile. Mă **apropii de tejghea,** unde ţine bijuteriile. Sunt atât de multe **cutiuţe de catifea** cu inele cu diamant, că mă ia ameţeala. **Mă apropii de** următoarea vitrină. Coliere, ceasuri, brăţări... **cercei**

îi inspectez, dar niciunul nu este al Mayei. Probabil că ori**cum nu ar păstra** un cercel desperecheat alături de seturi, nu?

Poate că are o secţiune pentru bijuterii cu piese lipsă.

Mă învârt repede prin încăpere. în alte vitrine observ cutii de trabucuri vechi figurine de porţelan, ceşcuţe pictate de mână, bricege de buzunar, monede de colecţie, cartonaşe de baseballL 0 vitrină întreagă e dedicată telefoanelor mobile la mâna a doua. Pereţii sunt plini de tablouri. Pe rafturi găseşti de toate, de la clarinete la laptopuri, de la bile de bowling la lămpi de masă.

un mit *bilut<rii falf* P** o dt* Sap pnnt/# . la , nUt' d** nU *nimic similar,* tar dacă Clariidai?** P *J W de dolari pe cercai,*

. * pune Clark, apărând *din* birou cu un *plic* alb. '

îmi întinde o chitanţă scrisă de *mAnA, apoi* deschide pijej fi «coste un teanc de bani. începe «44 numere, punând jo* fi« care bancnota, ca să pot verifica şi eu, dar ochii mei stau lini« da chitanţa,

Amplificator de chitará: 140$ Brăţară (diamante 1 ct);
365$ Bormaşinâ fără fir 20$
DVD playee 22$
Claviatură *electronică cu* stativ. 80$

Jos aunt semnătura tatei şi numărul lui de telefon.

Rămân la ultimul obiect. Claviatură. *Acea* claviatură, sunt convinsă, despre care i-am zis lui Ari că i-o voi da înainte să-mi dau seama că nu o mai avem.

înainte ca părinţii mei să-mi spună că au vândut-o.

— 637, termină de numărat Clark, apoi aşază din nou bancnotele în plic.

Mi-l înmânează, alături de chitanţă. închid palma în jurul lor, din instinct, şi simt greutatea banilor.

— S-au arătat interesaţi de setul de tacâmuri unii şi alţii, dar încă n-am avut cumpărător. Taică-tău a menţionat că ar putea aduce o chitară. Acustică, parcă. Se vând ca pâinea caldă, dacă vrei să-i spui.

Tacâmuri? Chitară?

— Ăăă. Sigur, îi zic. Ce set de tacâmuri, mai exact?

— Ah, ştii tu. Ăsta vintage. :

înconjoară tejgheaua şi mă conduce spre o altă vitrină, de unde scoate o cutie de lemn veche. Când o deschide, dau cu ochii de un set de argintărie, cu linguri şi furculiţe uşor 35«

învechit« ţi un şir [de] cnU[1]® pentru friptură prinse de capac. **Maişxistl** un polonic şi una dintre furculiţele acelea imense, folosite pentru tăierea cărnii. îmi trec degetele peste mânerul unei linguri, gravat cu un model cu struguri.

Recunosc argintăria.

Eşti bine?

Mă întorc spreClark.

— Da. Doar că... nu mi am dat seama că ai mei vând setul. **A fost al bunicii îl** foloseam la fiecare Zi a Recunoştinţei.

Nu-mi dau seama dacă felul în care se încruntă înseamnă **c* e îngrijorat** pentru mine sau pentru că sentimentalismul **meu l-ar putea** *împiedica* să facă o vânzare.

—Ai fi surprinsă câţi oameni scapă de genul ăsta de lucruri, **tice el,** şi cred că încearcă să mă liniştească. Argintăria ca asta **e aproape mai** valoroasă dacă o topeşti să faci altceva din ea. **Nu avem** o piaţă foarte mare pentru aşa ceva. E frumoasă, dar greu de întreţinut, faţă de inox. Oamenii nu mai ştiu să îngri-**jească** lucrurile aşa cum o făceau înainte, nu au timp sau nu **au chef. Nu** poţi da vina pe ei.

încuviinţez, dar nu prea îl mai ascult.

Părinţii mei îşi vând lucrurile.

Ştiu că avem probleme cu banii. Ştiu că sunt îngrijo**raţi pentru plata** chiriei magazinului. Dar nu ştiam că se va **ajunge aici, la** amanetarea lucrurilor, ca să se descurce.

De ce nu ne-au zis?

— Te mai pot ajuta cu ceva? întreabă Clark.

Mă uit la plicul din mâna mea. Mă gândesc dacă să i-l îna-**pcrtez. Chiar nu vreau** să mă plimb peste tot cu sute de dolari **în geantă. Dar nici nu vreau** să ştie că părinţii mei mi-au **ascuns asta. Mă** copleşeşte ruşinea când mă gândesc că n-am **nido idee despre situaţia propriei familii.**

Zâmbesc politicos şi bag plicul în geantă. Parcă ar cântări 20 de kilograme.

'-"r

— Da, mai e ceva, zic, dregându-mi glasul. Am întâi • femeie, acum câteva zile. Nu ştiu cum o cheamă, dar «J? ° multă vreme căutând metale pe plajă. ece

— Ah, cred că te referi la Lila. Sunt uluit de ce găseşte uneori. O dată, mi-a adus o insignă de şerif ve^ nu una adevărată, ci din cele care ar fi fost puse într-o cuţ^ de cereale poate prin anii 1930 sau 1940. Era atât de fainâţ Nu ştii niciodată ce se află acolo, aşteptând să fie găsit Deci care-i treaba cu bătrâna Lila?

— A găsit ceva pe plajă şi se pare că-i aparţine unei prietene. Un cercel cu diamant. Am întrebat-o şi a zis că l-a vândut aici.

Clark îşi aminteşte şi imediat pare să regrete.

— Pfff, a fost al prietenei tale?

— Bunica ei i-a dat cerceii, înainte să moară. Prietena mea încă are unul, dar l-a pierdut pe celălalt pe plajă, la începutul verii.

Clark oftează din greu şi îşi masează ceafa.

— Nasol, Prudence. Ştiu precis despre ce este vorba şi, da. Lila l-a vândut aici, dar... l-am vândut deja şi eu. N-a stat în vitrină nici câteva ore înainte să fie luat.

Mă cuprinde dezamăgirea.

— Şi eu am fost surprins, fiindcă nu avea pereche. Dar femeia care l-a cumpărat a zis că-l va folosi pentru un pandantiv, cred. Erao piesă frumoasă, de altfel. Vintage. Diamant de calitate.

— Mi-aţi putea spune cine l-a cumpărat?

Se încruntă şi îşi mângâie barba.

— Nu ştiu cum o cheamă. Vine aici când şi când, dar n-am prea vorbit cu ea. Aş putea verifica în registru, dar... nu, ştii } ce? Mi-am amintit acum, a plătit caah, aşa că oricum nu am numeleei,

— Cash?Darerâ scump, nu?

N-a fost ieftin. Dar clienţii noştri obişnuiesc să cumpere cu banii jos. îmi pare râu! Dacă vine iar, pot *să-i* obţin numele şi informaţiile de contact. Poate găseşte o soluţie prietena ta.

Sunt tentată să-i zic că, din punct de vedere legal, femeia ar fi obligată să i-l dea înapoi, dar... nu contează acum. S-ar putea să nu o găsesc niciodată şi nici să nu recuperez cercelul.

Simt c-am dezamăgit-o pe Maya şi, în ciuda justificărilor găsite pentru ce s-a întâmplat, am impresia că sunt parţial vinovată pentru pierdere. Mi se pare o nedreptate cosmică, opusul a ce-mi doream. Jude n-o fi meritat ce a zis Maya despre et pe la spate, dar nici Maya nu merita să îşi piardă moştenirea de familie preţioasă.

; Cel puţin, aşa simt.

Iar dacă universul simte diferit, ei bine, încep să mă întreb departeacuie.

Capitolul 36

Quint năvăleşte spre mine, cu o foaie de hârtie în mâini

— Victorie! urlă el.

Ne plimbăm prin Fortuna Bcach de la începutul după-amiezii de când şi-a încheiat Quint tura de dimineaţă la centru. îl aştept pe o bancă de lângă faleză, verificând firmele cu care am vorbit, de pe lista mea. A fost o zi pl ină, în care am mers din uşă în uşă pe Main Street, spunându-le oamenilor despre centrul de salvare şi despre gală şi cerând donaţii şi sponsorizări. Sau, dacă nici una, nici alta nu erau posibile, măcar să ne lase să punem un afiş în vitrina lor, după ce le printăm.

„ A în mare parte, proprietarii s-au arătat dornici să se alăture i cauzei Sigur că unii au declarat repede că nu îşi pot permite ţ să ofere donaţii, iar unii au fost chiar nepoliticoşi, dar majoritatea dintre ei au fost bucuroşi să ne dea o mână de ajutor. Oamenii vor să se implice, mai ales ţinând cont de publicitatea oferită de curăţenia de pe plajă şi eliberarea focilor. Sunt convinsă că este momentul perfect să organizăm gala şi să obţinem capital din progresele făcute.

E fix distragerea de care aveam nevoie după drumul la amanet. De fiecare dată când am un moment de linişte, de repaus, mintea îmi revine la plicul cu bani din geanta mea şi la argintăria familiei, care nu va mai sta niciodată pe masa noastră de Ziua Recunoştinţei

MARISSA MEYK»

36
3

Am ştiut mereu cA nu suntem bogaţi Ştiu câ magazinul are probleme financiare încă de când Jude şi cu mine eram mici Dar mi se pare un act disperat. Ce o să se întâmple când nu vor mai avea ce să vândă? Tot vor fi facturi de plătit, tot va **exista un** magazin de discuri care nu produce suficienţi bani **E doar** o peticeală şi cred câ-şi dau seama de acest lucru.

Dar atunci... care e soluţia?

Nu mă pot gândi acum la asta. Am centrul şi gala pe cap, care-mi ţin deja mintea ocupată.

Quint ajunge la mine şi, spre surprinderea mea, începe să danseze. E un dans al victoriei executat chiar pe faleză, cu hârtia foşnind şi sclipind în soare. Se poartă de parcă ar fi înscris un eseu câştigător.

—Blue's Burgers donează nu unul, nu două, ci *trei* coşuri-cadou pentru licitaţia fără strigare, care includ vouchere. tricouri imprimate şi căni portabile. în plus, vor oferi cupoane pentru pungile cu cadouri *şi...* stai aşa...

Se opreşte şi-mi arată foaia, deşi e acelaşi contract de sponsorizare pe care l-am folosit pentru toţi. Loveşte cu degetul un : rând de la final, unde a adăugat o notă de mână.

Ridic din umeri

— Nu-ţi înţeleg scrisul.

îmi smulge hârtia din faţa ochilor.

— Au fost de acord să furnizeze mâncarea! Cheeseburgeri i; scumpo! *BUM.*

începe să danseze, apoi mă apucă de mână şi mă trage în picioare. Strig când mă învârte o dată pe sub braţ.

Ne pricepem!

Râzând, mă las învârtită de câteva ori, înainte să-mi pun mâinile pe umerii lui şi sfi-l opresc.

—OK. calmează-te! Excelente veşti, dar încă mai avem de X:: /: -lucru. \ ; .

Fata lui realmente străluceşte de bucurie. Mâinile lu$_{t\ îlnj}$ dau seama brusc, sunt pe talia mea.

Ceva se întâmplă între noi. Un curent electric care ne fa», versează pe amândoi. O respiraţie întretăiată.

Mă retrag iute şi îi întorc spatele. îmi dau o şuviţă du$_{pâ}$ ureche şi mă duc iar la bancă. îmi adun notiţele şi mă prefe că momentul acela, indiferent ce a fost, nu s-a întâmplat.

Sunt convinsă c-a fost doar în imaginaţia mea.

Quint sare pe bancă, dintr-un salt graţios – *of,* ce uşor face să pară totul! – şi se aşază pe spătar, cu coatele pe genunchi

_Bine, care-i misiunea următoare? Sunt în formă.

E o zi frumoasă, însorită, cu o adiere sărată dinspre ocean şi nori pufoşi la orizont. Buletinele meteo anunţă că urmează o furtună masivă săptămâna asta, dar deocamdată nu văd niciun semn. Doar oameni care stau la plajă şi care se dau cu rolele pe faleză, îngheţate şi strigăte de pescăruşi şi tot ce transformă Fortuna Beach intr-un paradis în perioada asta.

Scanez din priviri lista de firme şi adaug o faţă zâmbitoare lângă Blue’s Burgers.

— Cu adevărat generos din partea lor. Nu ne cer nimic?

— Niciun cent. Cred că afacerea a fost destul de rău afectată recent, de la povestea aceea cu cruzimea faţă de animale, şi cei de la Blue’s cred că noi i-am putea ajuta să îşi recâştige reputaţia.

Adică zvonurile potrivit cărora îşi luau carnea de la o fennă industrială?

Mă urc pe bancă şi mă aşez lângă el, cu carneţelul în poală.

Se dovedeşte că nu erau doar zvonuri, spune el. Importau came de la o fermă de genul ăsta, în ciuda reclamelor despre vaci hrănite doar cu iarbă, libere pe păşuni etc. Dar mai mult decât atât, ferma aceea tocmai ce a primit o amendă pentru încălcări grave ale codului de sănătate publică.

Mă uit la Quint, dar tot ce văd e un panou şi un X pictat cu

spray.

MINCIUNI.

— Morgan a pus umărul la dezvăluirea adevărului, adaugă Quint. îţi aminteşti de petiţia aia? Cred că activiştii încearcă să facă acele ferme să se închidă, de ani buni, şi eforturile lor în sfârşit au dat roade. Destul de mişto, nu? Ca în studiile acelea sociale despre care ne vorbea doamna Brickel.

îmi lovesc buza cu pixul, privind oceanul.

— Deci să nu te superi. Apreciez cât de bine te-ai descurcat cu Blue’s şi este o donaţie grozavă. Dar... crezi că va da prost pentru noi să facem un parteneriat cu ei, atât de repede după ce au fost implicaţi în acest scandal imens? Cruzime împotriva animalelor, încălcarea regulilor sanitare... şi noi suntem un centru de salvare a animalelor.

— Da, ştiu, percep ironia, spune Quint.

îl privesc. Stă cu ochii aţintiţi pe pixul meu... pe gura mea. Dar îi îndreaptă imediat înspre ocean.

— însă nu plănuiam un meniu vegetarian decât pentru cei care-l solicită, iar cei de la Blue’s Burgers m-au asigurat că au stabilit deja relaţii noi cu ferme locale. Ferme autorizate, de data asta. Vor să treacă peste moment cât mai repede. în fond, sunt o afacere reprezentativă. Sunt aici din anii 1960. Merită a doua şansă, nu?

Se uită iar la mine şi îi zâmbesc.

—Toţi meritătm.

El se apropie puţin şi se uită la carneţel.

— Deci cum stăm?

— Grozav! Kwikee’s Prinţ Shop a fost de acord să ne printeze fluturaşi! şi posterele pro bono. Tone de oameni ne dau chestii pentru licitaţie, iar cei de la Main Street Bakery deja îşi imaginează prăjiturele în formă de delfin şi torturi cu stele-de-mare deasupra la desert.

~ Cât de dulce!

îmi dau ochii peste cap la gluma lui, deşi nu-s complet . sigură că dorea să fie o glumă.

— Asta acoperă licitaţia şi cateringul. doar muzica, decoraţiunile. echipamentul AV şt. important.

Ridic privirea.

— Locul. Ah! Şi trebuie să decidem cum ne ocupăm de zarea biletelor şi cât vor costa.

— Ştiu că există site-uri care se ocupă de vânzarea bilete] pentru asemenea evenimente şi cred că poţi stabili ca baJ să intre direct în contul tău. Vorbesc cu Shauna şi vedem cu^ facem să punem ceva şi pe site.

— Cât să cerem?

Se uită la mine. Mă uit la el. N-avem idee. Care este costul mediu pentru un bilet la o gală caritabilă? La una elegantă dar nu extrem de simandicoasă? La una organizată de doi adolescenţi care n-au mai făcut niciodată ceva asemănător?

— O să cercetez, zic, notând pe carneţel.

— Dacă punem un preţ mic, propune Quint, dar includem opţiunea ca oamenii să poată dona când cumpără? Ca un fel de sistem de onoare. Ne plăteşti cât consideri că valorează biletul

Mă gândesc. E puţin riscant – ce se întâmplă dacă nu plăteşte nimeni în plus? Dar s-ar putea să funcţioneze şi invers, şi oamenii să plătească mult peste cât le cerem noi

— îmi place, zic. Asta măcar ne scapă de presiunea de a calcula preţul unui bilet. Şi ce-avem de pierdut?

Dau pagina la „Bilete” în carneţel şi notez ideea lui Quint

— De asemenea, zic, dând înapoi la strângerea de fonduri, m-am gândit să facem şi o loterie, pe

lângă licitaţie. Pentru un premiu *mare.* **Ceva mişto. Oamenii pot cumpăra câte lozuri doresc, dar toată lumea ar primi o şansă, aşa că nu va fi d^{oar} pentru cea mai bogată persoană din încăpere.**

Quint îşi trece o mână prin păr, gânditor. O şuviţă îi cade înapoi pe frunte, iar mişcarea are un efect ciudat asupra m^{ea}- Mi se strânge stomacul.

— Un premiu mare. Ar trebui să fie ceva unic, pe care nu-l pot cumpăra. Un tur privat al centrului?

__Poate..., zic. Sau putem numi următorul animal salvat după persoana care-l câştigă?

Dăm din cap, dar nicio idee nu ni se pare chiar...

potrivită.

— Păi. hai să continuăm sesiunea de brainstorming, zic şi pun o steluţă în dreptul acelui subpunct.

— **Mă** gândeam, zice Quint, că dacă totul merge bine, gala **poate** deveni un eveniment anual.

— Da, şi eu m-am gândit. în fiecare an poate fi mai mare şi **mai** bine organizată decât în cel din urmă.

El îşi încrucişează gleznele.

— **Te** gândeşti vreodată că s-ar putea ca lucrurile să nu **meargă** conform planului tău măreţ?

— Păi, curăţenia de pe plajă n-a fost succesul financiar la **care** speram. Şi proiectul nostru la biologie a eşuat lamentabil.

— Da, însă de ambele dăţi ai crezut că vor fi grozave, nu? Şi **iată-te** aici, sigură că gala va fi grozavă. Nu renunţi.

Mâzgălesc o stea-de-mare în colţul foii, umplând spaţiul din jurul ei cu alge. Nu sunt cine ştie ce artistă, dar am citit **cândva** că să mâzgăleşti în timp ce iei notiţe te ajută să reţii informaţia, aşa că obiceiul a rămas.

— Care-ar fi sensul să renunţ? încerci în continuare cât mai multe idei şi, în cele din urmă, ceva va funcţiona.

— Nu cred că aşa văd lucrurile majoritatea oamenilor, dar mă bucur că tu o faci

Strâng din buze, dornică să le împiedic să îi ofere un zâmbet sfios.

— Ei bine, gala asta sigur nu va fi grozavă dacă nu găsim repede un loc.

— De ce să n-o organizăm la centru, aşa cum am mai făcut? Pentru că miroase a peşte mort.

Icneşte.

— Ştiai cĂ standardele tale sunt, uneori, aproape imposp bil de atins?

Mă uit urât la el, dar numai în glumă.

— OK, spune el, scanând cu privirea faleza. Aici, pe pl$_a$j^, Nu poţi concura cu priveliştea. Putem închiria un cort imens pentru nunţi.

— Nu e rău, dar cum rămâne cu toaletele? Folosim din acelea mobile?

Ne strâmbăm amândoi.

— Să punem asta pe lista cu posibilităţi, zic şi notez. Creţ] că avem nevoie de autorizaţii, dar... se *potriveşte* cu tema.

— Stai aşa! Avem o temă?

Mă încrunt la el.

— Salvarea vieţilor animalelor marine?

— E o misiune, nu o temă.

— Aproape tot aia.

Clatină din cap.

— Nu, nu! Ar *trebui* să avem o temă. Una adevărată. Cala bal. „Sub apele mării” sau aşa ceva.

Pocneşte din degete.

— Piraţi!

— Piraţi?

— Imaginează-ţi! Putem oferi acei bănuţi aurii de ciocolată. îi punem în pungile cu cadouri şi toţi cei din personal vor purta petice peste ochi.

Aştept până când sunt sigură că glumeşte ca să râd.

— Nu ştiu. Cu temă mi se pare cam siropos.

Quint se bosumflă.

— Te rooog. Oamenii adoră petrecerile tematice. Ştii că aşa sunt mereu aniversările copiilor, nu? Cu My Little Pony sau Batman sau...? O să fie aşa, dar versiunea pentru adulţi-

Argumentul nu e convingător.

Adică, spune el, mai încrezător, fiindcă vede că nu Pn cep, o temă leagă totul. Invitaţiile, posterele, decoraţiuiule-

chiar şi mâncarea. Poate simplifica luarea deciziilor. Să alegem prăjiturele stea-de-mare sau în formă de submarin? Ei, care se potrivesc mai bine cu tema?

— în formă de submarin? repet, cu glas subţire, şi-l lovesc pe Quint cu dosul palmei peste braţ. Asta e! Tema! „Yellow Submarine” de la Beatles. Părinţii mei au tone de obiecte pe care le putem folosi ca decor. Putem spune, în anunţuri, „Poftiţi la bordul celebrului Yellow Submarine şi aflaţi despre... tot ce nu se vede adesea... şi e marin?”

— îl faci gelos pe Shakespeare, pufneşte Quint.

— E doar o variantă brută.

Se gândeşte, înainte să încuviinţeze încet.

— Bine, îmi place ideea. Dar anul viitor... piraţi!

Râd şi notez „Yellow Submarine” în carneţel, înainte de a parcurge iar listele, pagini după pagini de liste. Am progresat enorm săptămâna asta, dar mi se pare că, de fiecare dată când tai ceva, îmi vin în minte alte două lucruri pe care să le adaug.

— După ce avem locul, putem implementa vânzarea biletelor, apoi ne apucăm serios de reclamă. Vorbesc şi cu presa locală. Sunt convinsă că pot aduce un jurnalist de la *Chromcle* să scrie despre asta, iar la Colegiul Pomona există un post de radio şi poate va fi cineva interesat să-i ia un interviu mamei tale. Crezi c-ar vrea?

— Nu văd de ce nu.

—Grozav.

Mai notez ceva. Gândurile îmi fug într-o mie de direcţii şi simt că nu pot să le prind suficient de repede. Trebuie să mă organizez. Să fac un plan.

— Ce zici de cinema?

— Ha?

— Ca loc. Dacă organizăm gala la Offshore Movie Theater?

> Quint îşi trage picioarele pe bancă. E neliniştit şi-şi mişcă

permanent genunchii. L-am mai văzut aşa, cuprins de

ener-

 gia asta entuziasmată. încep să cred că *mişcarea* e versiunea lui de făcut liste.

— Putem face prezentarea în sală, continuă el, apoi putem folosi lobbyul acela imens pentru mese. Ştiu că uneori se organizează nunţi acolo. Şi am avut şi noi balul de clasa a opta acolo, mai ştii?

— Nu am fost.

— Ah! A fost drăguţ. N-ar trebui să ne facem griji pentru echipamentul AV. Sigur au tot ce e nevoie.

p Mestec vârful pixului.

— Nu e o idee rea.

ş — Ceea ce ştiu că, în traducere, înseamnă: „Quint, eşti un

«eniur

S : Se apleacă spre mine.

— încep să vorbesc limba lui Prudence.

¡ţWirfp Râd, închid carneţelul şi prind pixul de copertă, mergem acum?

WF — La cinema? Nu, aşteptăm până diseară.

| — Diseară? E la două străzi distanţă. De ce să nu mergem

I acum?

— Pentru că am ajunge devreme. Filmul începe la şapte. Mă încrunt.

— Ce film?

— Proiecţia specială a filmului *Fălci.*

îngheţ. Mă uit la el cu gura căscată. îmi închipui o aripioară dorsală ascuţită şi sânge în apă şi muzica aceea emblematică bubuindu-mi în piept. *Ba-dam, ba-dam, ba-dam!*

— Nu, zic eu.

— Ba da, răspunde Quint.

— Nu mă uit.

— Ba da, te uiţi Am luat deja bilete.

— Păi..

. .EZÎt ' y
—Ai luat bilete?

; ■■■ • . ,<y. ■

• 7. ' ■■■- ï-A? ; .

Simt căldura care-mi cuprinde pieptul, gâtul, obrajii, şi cred că m-am înroşit atât de râu, încât va crede că m-a ars soarele.

— Da. Biletele pentru astfel de proiecţii speciale se scot la vânzare din timp şi dispar foarte repede. Nu voiam să ratăm ocazia. Haide! E un clasic. Şi trebuie să-mi cunoşti tizul.

— Te referi la căpitanul Quint? Vânătorul de rechini?

— Nimeni altul.

— Quint, deja îmi e teamă de rechini!

Pufneşte şi-mi înghiontеşte umărul cu al lui.

— Este un rechin animat din anii 1970. Cred că o să rezişti. Şi vom verifica dacă e locul potrivit pentru gală. Va fi productiv.

Scot un geamăt profund.

— O, nu! Ai descoperit cuvântul magic.

— Ţi-am zis că voi vorbi fluent în limba lui Prudence, cât de curând.

N-am nicio dorinţă să văd *Fălci.* Am trăit aici toată viaţa şi mi-am petrecut ani întregi cercetând valurile după aripioare de rechini, sigură că – în ciuda statisticilor care afirmă că rechinii nu-s atât de periculoşi pentru oameni şi că e mai probabil să mori într-un accident de avion sau lovit de fulger dacă un rechin va ataca vreodată plaja de la Fortuna Beach, eu voi fi devorată.

Mă cunosc îndeajuns încât să ştiu că a viziona cel mai cunoscut film făcut vreodată despre un atac al rechinilor e o idee groaznică. Ştiu că voi regreta asta.

Dar, cumva, aud cuvintele care-mi ies aproape şoptite din gură. încerc să par şi eu nonşalantă.

— Bine. Ai câştigat. Merg.

Quint îşi azvârle pumnii în aer.

— *Daaa.* Exact ce voiam să aud!

Coboară mâinile, bate din palme şi le freacă.

— Bun! Hai să considerăm c-am rezolvat problema locului Sunt plin de soluţii azi. Mai dă-mi de lucru!

Termin de planificat gala asta până să ajungem la popcom.

Capitolul *37*

In orice alte condiţii, aş fi avut emoţii. E prima dată când merg la film cu un băiat, cel puţin cu unul care nu e rudă cu mine. Dar nu mă gândesc la Quint sau la cum îmi stă inima când se uită la mine. Nici măcar nu mă gândesc la filmul pe care-l vom vedea, unul pe care rn-am străduit să-l evit până acum.

Trecem de ghişeu şi intrăm în lobby, iar eu mă gândesc doar la galĕ. Studiez pereţii lambrisaţi, tejgheaua pentru gustări, luminile. E un cinematograf vechi şi foarte mişto, de la sfârşitul anilor 1920, din epoca filmelor mute, alb-negru. Aşa cum a sugerat Quint, lobbyul ar fi suficient de încăpător pentru cină şi, potrivit site-ului, care include o pagină cu detalii despre închirierea spaţiului pentru evenimente speciale, încap până la 300 de oameni Candelabrele şi cornişele dau un vibe art deco. Parchetul este vechi, pereţii-s cam scorojiţi şi mirosul de popcom cu unt e copleşitor, dar putem trece peste amănuntele astea.

— Ar funcţiona, şoptesc eu, apropiindu-mă de Quint, care stă la coadă pentru gustări. Am putea aşeza masa pentru licitaţie la peretele ăla şi folosi tejgheaua asta pentru deserturi

îmi ating buza de jos cu degetul, încuviinţă r>d

— îmi place.

Quint murmură pentru sine.

—Unt, da sau nu?

Mă uit la el şi-mi ia o secunda să-mi dau seama că i-a venit rândul să comande.

— Da. normal.

— Bun Dacft ziceai nu. te puneam să ţi iei separat

Suntem printre primii care au ajuns, aşa că. după ce intrăm în sală, putem lua locurile din centru. Dar rămân tn picioare. Ml învârt tn cerc, privind balconul mic. **de** sus. **unde am putea aşeza** foştii donatori, un fel de opţiune ViP **Cercetez scena din faţă,** unde Roşa poate ţine un discurs Din moment ***cee*** **un cinematograf, putem** realiza chiar şi un filmuleţ **despre centru** şi animalele de acolo, arătând câteva din acţiunile **noastre recente** de salvare şi cele mai noi eliberări.

Zâmbind larg, mă aşez.

— Am o treabă pentru tine.

Quint pare curios, dar rezervat, însă, după ce-i explic că **avem** nevoie de un filmuleţ de prezentat la gală, e sută la **sută** de acord. în timp ce sala de cinema se umple încet şi ace**leaşi** reclame locale plătite apar pentru a o mia o suta oară **pe ecran.** Quint şi cu mine discutăm dacă ar trebui sau nu să **avem** muzică live (n-am avut succes cu găsirea unei orchestre **care să** cânte pe gratis) sau dacă întocmirea unui playlist ar fi o **idee** suficient de bună. Trecem prin lista de obiecte de lici**tat. deja** oferite de firme, şi ne gândim pe cine am mai putea **aborda. Eu** îmi parcurg planurile de vânzare a biletelor **la loterie,** chiar dacă încă nu ştim ce premiu să oferim.

Sunt uimită de câţi oameni au umplut cinematograful, **când se sting** luminile E o atmosferă diferită de a oricărui **film la care am** fost şi **e** limpede că mul ţi vin **la această proiecţie specială an** după an. în momentul în care Începe filmul, **energia din aer este** palpabilă. Muzica mă înfioară E clasicul **ba-dam,** ***ba-dam, badam*** **care a** devenit sinonim **cu atacurile rechinilor. înghit În sec şi**

mă apropii de Quint; simt câ se uită la mine, dar nud întorc privirea. Deja mâ gândesc, din nou. câ

IN8TANTKARMA

e o idee oribilă. De ce trebuia să fie *Fălci?* Dar acum sunt blocată aici şl., simt căldura umărului lui Quint, lipit de al şi nu mi se mai pare atât de rău.

Şiii... acum sunt agitată.

Toate întrebările pe care le-am ignorat apar neinvitat* fa mintea mea. E o întâlnire? De ce n-a mai invitat pe nimeni altcineva? *De ce* nu m-a lăsat să-mi cumpăr popcom separat? Găleata enormă care stă în echilibru între noi pare grăitoare.

Dar o privire rapidă la Quint mă convinge că sunt singura care se gândeşte la asta. El e concentrat la film şi îşi aruncă absent popcom în gură.

Mă las pe scaun şi încerc să nu analizez excesiv. Măcar o dată, Prudence, nu *mai analiza excesiv.*

Publicul, se pare, e absorbit de film. La modul *serios.* Din primele câteva minute, oamenii încep să strige la ecran. *Nu fă asta, Chrissie! Stai departe de apă!* înghit în sec şi îmi simt pielea de găină, când devine clar ce se va întâmpla cu fata care face baie dezbrăcată pe ecran. întorc capul, gata să-l ascund după umărul lui Quint, dacă trebuie, şi el se dă mai aproape, încurajându-mă parcă să-l folosesc drept paravan dacă e necesar.

Asta şi fac.

Filmul e înspăimântător... şi nu prea. Ideea este cea mai nasoală, suspansul de a şti că rechinul e aproape ori de câte ori începe muzica rău-prevestitoare. Curând, £1 apuc pe Quint de braţ, cu degetele înfipte în mâneca lui. Nu se retrage

Pe ecran, au prins un rechin-tigru. Oamenii din oraş fi .târnă de un cârlig la docuri. iar primarul de pe Amity Iskmd spune presei că prădătorul responsabil de atacurile recente este mort Publicul strigă: *Nu e rechinul care trebuie' Hu '*

— Săracul rechin, mă trezesc mormăind.

Quint

— Groaznic,

Groaznic, fiindcă aşa se întâmplă.

Filmul continuă. Turiştii aglomerează plajele. Fiii lui Brody intră în apă...

Un mic ecran albastru mă distrage. Mă încrunt Cineva din rândul din faţă se uită la telefon.

Mă aplec înainte. Se uită pe Instagram? Ce naiba?

Un spectator din spate remarcă şi strigă:

— Hei, închide telefonul!

Şi telefonul e oprit cu un clic.

Atenţia îmi revine la ecran. Ritmul muzicii se înteţeşte din nou. Brody aleargă. Copiii n-au idee...

Ecranul albastru se trezeşte iar la viaţă. Deşi nu văd chipul persoanei, îi văd perfect telefonul. Scrie un mesaj cuiva pe nume Courtney. *Ce faci mâine? Au reduceri mari la Surim Source.*

Nu-s singura care se enervează. Oamenii încep să strige la cine foloseşte acel telefon, nu la ecranul mare.

— Cât de nepoliticos!

— Care-i faza?

— Uită-te la film!

Quint datină din cap şi ştiu asta fiindcă-şi sprijină fruntea de părul meu, în timp ce eu mă agăţ de braţul lui

— Oamenii ăştia!

— Da, mormăi, cu o mână în poală. Oamenii ăştia.

Strâng pumnul.

Din telefon începe să urle brusc o melodie. Fata sare de pe scaun şi scapă telefonul. Melodia continuă – un bit pop pe care mi-l amintesc de când eram copil

Quint pufneşte.

— Cred că se cheamă „Rude*„ cântecul ăsta, zice el, privin- du-mă amuzat Ce potrivealã!

Cât timp fata îşi caută telefonul pe podea, mai

---

* **Nesimfit (ta limba englezi ta original) (n. tr.).**

mulţi

oameni urlă la ea.

— închide-1!

— Ce faci?

— Linişte!

Reuşeşte să ridice telefonul şi trebuie să-mi acopăr gura cu mâna ca să nu râd, căci loveşte fiecare tastă, apasă în dreapta şi-n stânga, încearcă butonul lateral. Nimic nu merge. Muzica e tot mai tare. *Why you gotta be so rude?*

în cele din urmă, apare un angajat al cinematografului rarp insistă ca fata să părăsească sala. E condusă afară, cu capul plecat de ruşine, iar lumea aplaudă.

Rechinul a murit. Soarele apune. începe genericul Luminile se aprind şi publicul aplaudă cu entuziasm.

Expir lung, traumatizată. Mă agăţ de Quint ca o ciripedă. Cred că i-am lăsat amprente permanente pe braţ, dar, dacă-1

deranjează, nu spune nimic.

întorc încet capul şi-l văd rânjind.

— Deci? Cum ţi s-a părut?

Nu sunt sigură cum să răspund. în ciuda faptului că-s complet oripilată, mi-a plăcut filmul. Scenariul a fost bun, personajele au fost bune. Rechinul a fost... o animaţie din anii 1970, dar ideea, înspăimântătoare.

— Am o întrebare.

îmi iau mâinile de pe braţul lui şi mă întorc spre el. îmi oglindeşte mişcarea şi aşteaptă.

— Quint? zic.

— Da.

— Nu, aia-i întrebarea. *Quint?* Mama ta, care iubeşte animalele marine, te-a botezat după tipul ăla? Nu doar că-i un j vânător de rechini, dar mai e şi morocănos, retras şi tăios?

Quint râde.

— E erou de război!

E un ticălos. Nu face decât să-l hărţuiască sau să-l ia la

mişto pe săracul... cum îl chema?

— Hooper.

— Pe săracul Hooper, tot filmul, care apoi mai e şi devorat de un rechin! Sincer, părinţii tăi încercau să te traumatizeze? De ce nu ţi-au pus numele după tipul ăla din rolul principal, şeriful..

— Brody

—Brody! Ar fi trebuit să-ţi spună Brody. Nu-i un nume rău.

— E un nume frumos. Din păcate, era deja luat.

— De cine?

— De câinele nostru.

—Ai un câine?

— A murit când eram mic. Brody, un golden retriever. Părinţii mei şi-au făcut griji că, dacă-mi spuneau şi mie Brody, oamenii nu vor pricepe şi vor crede că mi-au zis precum câinelui Aşa că... am rămas Quint.

Aproape că nu pot să cred. Clătinând din cap, arăt spre ecranul pe care se derulează genericul.

—Vânează. Rechini. E întruchiparea a tot ce urăşte mama ta!

— Ştiu, ştiu. Dar, crede-mă, chiar îi place filmul ăsta. A fost mare fan Peter Benchley, tipul care a scris cartea, pentru că el a ajuna să facă lobby pentru protejarea rechinilor.

îşi coboară vocea.

— Cred că trebuia să scape de multă vinovăţie. Ah, şi prima întâlnire a părinţilor mei a fost la film. Au văzut *Fălci. O* proiecţie aniversară chiar aici, la Offshore Theater. Aşa că... aia e.

Ridică din umeri.

— M-am împăcat cu situaţia.

îi sclipesc ochii Cinematograful se goleşte rapid. Angajaţii au început să-şi facă drum printre rândurile din faţă, măturând popcomul şi ambalajele de dulciuri. Ar trebui să plecăm, dar nu vreau.

— **Ce a păţit Brody? întreb, sperând să nu fie un subiect** sensibil. Câinele.

A rămas la tata, după divorţ, zice Quint, molfăînd din

popcorn.

Abia dacă am ajuns la jumătatea găleţii.

— A murit acum câţiva ani, iar mama mea vitregă ba î$_n$]$_0$. cuit cu – se opreşte, pentru efect ■ un *mops.*

— Ah!

Ridic sprâncenele din cauza tonului dramatic, deşi nu şthi

de ce.

E de rău?

— E caraghios, zice el. Tata urăşte căţeluşii. Adică îi ura. Acum sunt convins că, dacă-l întrebi, va spune că sunt adorabili. N-are de ales. Ea iubeşte câinele! A fost salvat din Guadalajara şi pomeneşte asta ori de câte ori merg la ei. Cred că aşa înţelege ea să îşi creeze o relaţie cu mine. Hei, salvezi animale? Şi eu!

Dă din umeri.

— Se străduieşte.

— îţi place de ea?

— Nu e rea.

. Mai ronţăie o mână de popcorn.

— îmi dau seama că se iubesc, ea şi tata, aşa că mă bucur *I* P^tru ei. încă vrei de la mine o poveste cu trauma din copiii^/ lărie, nu?

închid un ochi M-a prins.

— Ai fost atât de vehement când ai zis că eşti OK cu noua viaţă a tatălui tău, cu faptul că el locuieşte la San Francisco- Mi s-a părut că poate ascunzi ceva.

—Ei bine, poate că o să-i cunoşti cândva, iar atunci poţi decide singură dacă ascund ceva.

îmi sare inima în piept, iar Quint, parcă dându-şi seama ce a zis, se uită imediat în altă parte.

— De fapt, tata e foarte nemulţumit de mine acum.

Serios? De ce?

~ De obicei, îmi petrec ultimele două săptămâni din vacanţa de vară cu el Dar l-am sunat ieri şi i-am zis că nu cred că se poate, anul ăsta.

îmi ia o secundă să-mi dau seama de ce.

— Din cauza galei?

încuviinţează.

— Vreau să fiu aici, ca să te ajut. Nu mi s-a părut corect să plec.

— Ah, Quint, nu am ştiut! Nu e încă nimic bătut în cuie. Putem amâna gala...

— Nu. E în regulă, serios. Tata va trece peste asta. Plănuim deja nişte weekenduri prelungite în timpul şcolii şi va avea parte de mine toată vacanţa de iarnă.

Chipul i se îmblânzeşte şi pare aproape ruşinat când zice:

— Nu vreau să merg la Sau Francisco acum.

La cum o spune, mai e ceva la mijloc. **T**

Nu analiza excesiv, Prudence!

îşi drege glasul şi priveşte înjur.

Ar trebui să plecăm, zice şi abia atunci observ că doar noi am mai rămas în sală

Ne luăm lucrurile *şi* ne ridicăm.

— Deci, dincolo de faptul că nu ţi-a plăcut tizul meu, ce părere ai despre film? întreabă el, în timp ce ne strecurăm printre rânduri.

— Ha, că veni vorba de traumă! glumesc eu. Mă bucur că m-ai luat lâ snorkeling deja, fiindcă probabil nu voi mai intra niciodată în apă.

: Mţq vnrhirp peste câteva săptămâni. Trece şi teama.

— Nu, Niciodată. Ştii, chiar arăt ca o focă. Sub apă aş fi prima atacată.

Zâmbetul îi păleşte uşor când mă priveşte intens.

Cu toţii arătăm ca focile sub apă. Cei puţin

pentru –

WSTANT KARMA ; .' . . '

rechini.

— Mersi că mi-ai confirmat motivul pentru care nu voi mai înota în ocean.

— Mai vedem. Pot fi foarte convingător.

Mormăi, deloc convinsă, deşi o parte din mine nu se poate împiedica să-şi imagineze ce ar putea face ca să mă ademenească din nou în valuri. Mă înfior când îmi trec prin minte câteva posibilităţi. Involuntar, fireşte.

— Că veni vorba de snorkeling, zice Quint, când părăsim sala. Am ceva pentru tine.

Bagă mâna în buzunarul de la spate şi scoate o fotografie lucioasă. E uşor îndoită fiindcă i-a stat toată ziua în buzunar, iar calitatea nu-i cea mai bună, dar inima îmi sare din piept când recunosc ţestoasa.

Ţestoasa *mea.* Cea pe care am văzut-o când am făcut snorkeling. A prins-o cu capul ridicat, privind direct în obiectiv, cu valuri de lumină tremurând deasupra nisipului de sub ea. Este superbă.

— Scuze c-am îndoit-o, zice Quint, netezind un colţ. Pot imprima alta, dacă vrei.

— O voi preţui toată viaţa, zic, cu poza în mâini.

Vreau să sune a glumă, dar nu ştiu dacă asta e.

0 să ţin minte ce ai spus. Când mori, vreau să te îngroape cu poza.

Râd şi o pun în carneţel.

Mulţumesc! Sincer. O ador. ŞL., fie, *poate* într-o zi voi merge din nou la snorkeling. Poate. Vedem.

Zâmbeşte larg.

— Vezi? Sunt convingător.

Porneşte spre uşi, dar eu fl opresc şi mă duc direct la tei- gheaua pentru gustări.

— Ce faci? întreabă el.

— Vreau să vorbesc cu directorul. Să văd dacă putem

rezerva locul pentru gală.

— Acum? Nu se poate mâine?

— Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi! ciripesc eu.

Dar, când vorbesc despre spaţii de închiriat şi evenimente comunitare, băiatul de la tejghea mă priveşte perplex şi îmi spune că directorul nu e aici şi că poate ar trebui să încerc să sun sau aşa ceva.

— Ţi-am zis, comentează Quint, când ieşim.

— Pfffl A meritat să încerc.

Deşi era lumină când am ajuns, acum soarele a apus şi Main Street străluceşte de la luminiţele care au fost agăţate în copaci şi fixate pe acoperişurile clădirilor emblematice, vechi de sute de ani. S-a pornit vântul, iar frunzele de palmier flutură deasupra noastră. Nori pufoşi ascund stelele. Se pare că totuşi vine furtuna.

îmi încrucişez braţele la piept. Nu m-am gândit să-mi iau o jachetă.

Quint se încruntă.

— Ai venit pe bicicletă?

— Da. E pe-aici.

— Şi a mea.

Ne grăbim pe trotuar, căci primii stropi de ploaie ne lovesc deja creştetele.

— Deci când este următoarea noastră – o pauză – şedinţă de planificare?

Mă întreb dacă a vrut să zică *întâlnire.*

— Mâine? propun. Aş suna la cinema de dimineaţă, iar dacă îl putem rezerva, ar trebui să începem să lucrăm la planul de publicitate.

—■ Sună bine.

Abia dacă rosteşte cuvintele înainte ca ploaia să înceapă de-a binelea. E atât de bruscă trecerea de la stropi imenşi, dar rari, la un adevărat potop. Strig, complet luată prin sur-

prindere, şi mă adăpostesc sub cea mai apropiată streaşină Quint se înghesuie lângă mine şi rămânem aşa, în tăcere, privind cum ploaia umple şanţurile, cum formează bălţi pe trotuare, cum inundă scurgerile. Puţinele maşini de pe stradă încetinesc, iar farurile abia răzbat prin furtună.

Sunt atât de uimită de forţa ploii, încât nu-mi dau seama că am braţele în jurul corpului, ca să mă încălzesc, decât atunci când Quint mă înconjoară cu braţul şi începe să îmi fiece umărul. Mă încordez. Aproape că-mi face scurtcircuit creierul

— Hei! spune el şi-mi atrage privirea în sus.

Mi se taie respiraţia. N-am mai fost niciodată atât de aproape de el. De niciun băiat. Dar ştiu imediat că nu se gândeşte la acelaşi lucru ca mine. E îngrijorat, cu sprâncenele încruntate.

— Mă duc la centru.

— Ce?

Chiar şi stând atât de aproape, tot trebuie să urlăm ca să ne auzim prin potop.

— Suntem mai aproape decât orice voluntar şi... vreau să văd ce fac animalele. Am mai avut probleme cu inundaţiile înainte, în timpul furtunilor urâte, ca asta. Simt convins că totul e OK, dar cred că trebuie să merg. însă vreau mai întâi să mă asigur că ajungi acasă. Să ne încercăm norocul şi să fugim la biciclete?

Fac ochii mari când mă gândesc la piscinele exterioare, îmi imaginez curtea inundată şi toate animalele blocate, speriate.

— Da! urlu. Dar vin cu tine.

Capitolul 38

Am mai mers cu bicicleta prin ploaie, dar nu pe furtună.

Potopuri ca acesta sunt rare în Fortuna Beach. şi nu sunt sigură că am văzut unul atât de rău până acum. Ne ferim de bălţi ca de mine, iar roţile mai că-mi alunecă de câteva ori, din cauza apei care curge din jgheaburi. Din fericire, e o călătorie scurtă. Chiar şi pe furtună, ne ia doar 15 minute să ajungem la centru, ajutaţi de vremea care a eliberat aproape complet străzile de maşini.

Ne lăsăm bicicletele în parcare şi alergăm la uşă. Quint are cheia şi, curând, suntem înăuntru, abia respirând, smulgân- du-ne căştile.

Suntem uzi până la piele. Nici când am fost să înotăm nu w-am simţit aşa. încep să tremur, fiindcă aerul condiţionat e pornit.

N-are «eps să ne uscăm acum. Mergem direct în curte, tind animalele stau unele peste altele în ţarcuri. Din cauza poziţiei centrului, cu dealuri în pantă în spate, îmi dau seama imediat de ce se stresa Quint să ajungă cât mai repede. Deja colţul din spate al curţii este plin de apă, care nu are unde să se scurgă. .**

Cit despre animale. unele sunt Înghesuite laolaltă în ceea ce seamănă cu nişte mormane vil,

înspăimântate. aupo că dorm – e imposibil de spus.

Altele însă consideră că potopu i cel mai tare lucru din lume. Un grup de lei de-mare se joacă în apă, împroşcând-o împrejur, de parcă tocmai ar fi făcut rost de bilete la cel mai mişto parc acvatic.

—• Ce facem? întreb. Trebuie să le ducem înăuntru?

— Luna şi Lennon trebuie să stea la adăpost, zice Quint. Nu cred că au un strat suficient de gros de grăsime ca să le ţină de cald. Restul o să fie bine, mai mult ca sigur, dar trebuie să curăţăm piscinele.

Presupun că nu despre apă vorbeşte – până la urmă, sunt animale marine ci despre crengile din ea, aduse de furtună, care pot să le rănească.

încuviinţez şi trecem la treabă.

Pregătesc un ţarc interior şi mă duc după Luna şi Lennon. Par bucuroşi să mă urmeze la adăpost de furtună şi îi îndrum spre uşă, folosind o bandă mare de plastic ca să-i îndrept în direcţia bună. Quint rămâne afară, unde mută animalele din piscinele inundate în ţarcurile mai apropiate de clădire.

Aduc pături pentru Lennon şi Luna, ca să-i ajut să se

încălzească. Ploaia nu a fost atât de rece, însă acum, înăuntru, vreau să-i usuc cât de repede. Găsesc câteva jucării şi mă gândesc că i-ar ajuta să se simtă mai confortabil, însă cele pe

care le arunc spre ei sunt ignorate. Luna se trânteşte peste Lennon, cu capul lipit de gâtul lui. Nu-mi dau seama dacă e speriată sau doar obosită.

Măcar sunt în siguranţă. Le încui poarta şi aproape c-am

ajuns la uşa din spate, când disting un zgomot ca un bolborosit ciudat. Mă întorc într-un cerc complet, încercând să-mi dau seama de unde şi de la ce provine, şi mă uit peste cel mai apropiat perete, într-un ţarc în prezent gol.

Scurgerea din mijlocul podelei dă pe dinafară

Apa iese din pământ.
Fac ochii mari

— Quint! strig.

Mă întorc şi o iau la fugă pe hol, ţâşnind în curte chiar când Quint pune zăvorul la ţarcul cu ultimele animale mutate.

— Quint, scurgerile! Sunt... iese apa şi... ce facem?

Se încruntă scurt, apoi trece pe lângă mine în goană, să vadă ce şi cum, O secundă mai târziu, o sună pe mama lui. îi explică, abia respirând, că suntem la centru şi am mutat animalele, dar că scurgerile se revarsă. Aud vocea ei calmă, la celălalt capăt, când îi dă instrucţiuni.

Găsim nişte porţi de inundaţie pentru uşi şi nişte dopuri pentru scurgeri fix unde ne-a zis Roşa că o să fie. Următoarele câteva minute sunt haotice. Quint şi cu mine alergăm prin dădire, punând dopuri. Găsesc unul dintre noii pacienţi, nn elefant-de-mare, dormind deasupra unei scurgeri, şi mă gândesc dacă să-l las acolo, ca să ţină apa la distanţă, dar în cele din urmă Quint şi cu mine hotărâm să îl trezim şi să-l mutăm, ca să punem dopul.

Când centrul este în regulă şi animalele sunt în siguranţă, mă simt epuizată. Parcă am alergat un maraton. Un maraton ud.

— O sun iar pe mama, spune Quint, părând şi el la capătul puterilor. Să văd ce mai trebuie să facem.

Mai verific o dată că toate animalele sunt bine.

Tenişii îmi alunecă şi scot un *pleosc* răsunător ori de câte Ori ating podeaua de linoleum. Verific ţarcurile. Majoritatea animalelor dorm, ignorând furtuna, dar Lennon şi Luna, nu. Luna e încă pe

Lennon, ca o păpuşă de cârpă, cu înotătoarele peste ochi

Deschid poarta. Tresar amândoi. Lennon îşi împinge înotătoarele în podea, încercând să se îndepărteze, dar nu se poate mişca, pentru că n apasă greutatea Lunei. E prima dată când văd că le este frică. De obicei, se animă când apare un voluntar, aşteptând mâncare. Regret că n-am luat nişte peşte.

— Salut! murmur eu şi mfi apropii.

Duc o luptă permanent ă să-mi amintesc că sunt nişte ani male sălbatice. Pot fi periculoase, mai ales dacă le este fricã

Dar nu se mişcă. Alunec şi mă aşez pe podea. Apuc o minge puţin dezumflată şi o rostogolesc spre ei. *Se* loveşte de nanul lui Lennon. El scutură din cap, uimit. E întuneric aici, dar ny într-atât încât să nu o fi văzut. Mă întreb dacă i s-a înrăutăţit vederea în ultimele zile.

Luna se dă jos de pe el şi vin amândoi spre mine. Capul Lunei mi se lipeşte de coapsă şi petrec câteva minute mân- gâindu-le blana.

— Ce mai ploaie! le zic. Dar să ştiţi că aici sunteţi în siguranţă. Mă bucur că aveţi grijă unul de altul.

Ploaia continuă să izbească acoperişul, dar pare să se fi calmat.

— Prudence? răsună vocea lui Quint pe coridorul lung.

— Aici.

Mă ridic, iar leii-de-mare se înghesuie iar unul în altul

Când ajunge Quint la noi, pare preocupat, dar faţa i se luminează când vede animalele.

— Aş vrea să fie mai multă lumină, spune el. Ar fi o poză grozavă.

— Destul de potrivită pentru o postare pe social media, nu? Oamenii s-or întreba cum ne descurcăm pe furtună.

El îşi scoate telefonul. Când se aprinde bliţul, Luna îşi acoperă iar capul cu înotătoarele, dar Lennon doar îl priveşte confuz pe Quint.

— Ce a zis mama ta? , .

—Ar trebui să fie în regulă. Nu mai putem face mare lucru până nu se opreşte furtuna. Se bucură că suntem aici. Ar fi venit şi ea, însă cred că sunt inundaţii spontane peste tot şi nu a considerat că e sigur să conducă A zis că ar fi mai bine să rămânem

aici până trece.

.

3g6

MARISS A MEYER

Ies din ţarcul Lunei fi al Iul Lennon

— Credc-ar trebui sA mi sun părinţii, zic, îndreptându-mă spre holul unde miarn lAsat telefonul *şi* rucsacul

Telefonul sună de două ort până când răspunde mama, cu un glas disperat. Presupun cA şi a făcut griji pentru mine, dar **nu** *e* **aşa.** **E^tc>** P® care 101 Încearcă «o adoarmă pânA în ora opt, e încă treză fi se împotriveşte rutinei de culcare, cu mult aplomb, O aud urlând pe fundal. Cât despre mine, mama a presupus că aş fi încă pe Main Strect, probabil adăpostin* du-mă la Encanto, îi spun că arn venit la centru, cu Quint, ca să ne asigurăm că animalele sunt bine, iar după o clipă de ezitare se oferă să vină să mă ia cu maşina.

E tentant, dar îi simt extenuarea din glas

— Nu, zic eu. Suntem bine. Rămân până se opreşte furtuna.

— Bine, draga mea. E cel mai bine aşa. Să ai gnjă.

— OK, mamă. Te sun dacă se schimbă ceva.

închid, mă întorc şi-l văd pe...

Quint.

Quint stă în prag, la doar câţiva paşi de rnine.

Quint e la bustul gol.

Quint poartă doar un prosop de un albastru spălăcit în jurul taliei şi foloseşte altul ca să-şi usuce părul.

Scot un sunet ascuţit.

— Sfinte...! Ce...! De ce eşti..?

Mă întorc, cu chipul roşu ca racul. Lovesc rucsacul cu cotul şi cade de pe biroul de la recepţie pe podea, iar pixurile şi câteva carneţele uşor umede se împrăştie peste tot. Chiar dacă nu mă mai uit la Quint, închid ochii.

— Unde ţi-au dispărut hainele?

Urmează o clipă de tăcere, apoi Quint nu se mai abţine. Râsul curge puternic şi nu se mai opreşte. Mă încrunt, ascul- tându-i hohotele şi icnetele.

După o vreme, surprinderea şi jena sunt înlocuite de iritare.

îmi adun curajul şi mă întorc cât să mă uit urât la el pe_sţ. umăr. Quint nu pare să observe. A căzut lângă perete încearcă să respire. Are lacrimi pe faţă. Lacrimi pe bune

— Scuze! zice întretăiat, după ce reuşeşte să-şi controleze criza de isterie. Dar... fata ta! Doamne. Pru!

îşi şterge lacrimile.

— Scuze! N-am vrut să te sperii. Dar... ai mai văzut ţipi fără tricou, nu? Ai fost la plajă?

— E altceva! Ceva complet diferit, spun, bătând din picior.

Sunt imatură şi copilăroasă, dar nu-mi pasă. *De ce e aproape gol?*

Quint e încă uşor amuzat, dar măcar nu mai râde de mine.

— în ce sens e diferit? spune el. tachinându-mă.

Pentru că e. purşi simplu, vreau să zic.

Pentru că ei nu sunt *tu.*

îmi dreg glasul.

— M-ai surprins. E OK. Sunt OK.

— Nu eşti marcată pe viaţă[7]

— Rămâne de văzut.

Mă întorc iar spre el, dar nu îl pot privi în ochi. Mă trezesc

¿ţ privind afişul care satirizează *Fălci.*

* —Deci ce-ai făcut cu hainele?

*■ — Le-am pus în uscător. Tocmai mă duceam la etaj să iau

nişte tricouri de voluntari pentru noi

Ooooo! Uscătorul. Sunt uşurată să aud o explicaţie atât de pragmatică. Folosim zilnic maşina de spălat şi uscătorul, pentru păturile animalelor, dar nu mi-a trecut prin cap să le folosesc şi pentru hainele *noastre,*

— Da. în regulă. Bună idee! *

Quint îmi întinde un prosop şi eu încep să-mi usuc pârul.

— Mă duc după tricouri, zice.

încă mai aud câte un chicotit. în timp ce urcă scările.

Mă duc în camera în care se află maşina de spălat şi uacf- torul fi închid uşa în urma mea. îmi »cot tricoul şi blugii

uzi de parcă mi-aş smulge un strat de piele. Lenjeria mi-e udă, fireşte, dar voi supravieţui îmi arunc hainele în uscător. Aterizează deasupra tricoului şi pantalonilor lui Quint. Doamne, cât e de ciudatl Iar încep să mă înroşesc.

Apuc un alt prosop de pe un raft şi mi-l înfăşor în jurul corpului, ca pe un sarong. Apoi pornesc uscătorul şi rămân pe loc, ascultând cum duduie şi întrebându-mă ce să fac acum. Nu am de gând să fac paradă în prosop de faţă cu Quint, dar va dura vreo jumătate de oră să ni se usuce lucrurile.

în secunda în care îmi trece asta prin cap, luminile încep
să pâlpâie.

Ridic privirea.

Pâlpâie iar şi se sting.

Simt într-o beznă atât de profundă, că mi se pare c-am ajuns într-o gaură neagră. Uscătorul geme şi se opreşte. Hainele noastre grele şi ude se mai învârt o singură dată. Se lasă o tăcere stranie peste centru, întreruptă doar de ploaia torenţială care continuă să cadă *pe o* latură a clădirii, şi de câte un strigăt nemulţumit de animal.

— Prudence?

Apuc strâns prosopul şi deschid uşa. Scot capul pe coridor Quint vine spre mine, folosindu-se de lanterna telefonului Din fericire, poartă tricou, dar are încă prosopul în jurul şoldurilor.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Da. Curentul...

—Ştiu. Uite’
îmi dă un tricou galben.

— Avem un generator?

— Nu cred.

Intru iar în cameră şi pornesc la rândul meu lanterna telefonului Scaldă spaţiul îngust într-o strălucire slabă. Mă îmbrac în tricou şi-mi leg prosopul, ca pe o fustă, în jurul

iN8T*NTKAHMA

taliei. Mă strâmb. Pot sâ mi-l fixez pe şolduri, dar lasă un gol de-a curmezişul coapsei. Nu pot ieşi aşa.

îmi amintesc că lângă uscător e un teanc de pături. îmi scot prosopul şi iau una. Mă simt imediat mai bine, cu materialul care-mi acoperă şoldurile şi îmi cade mai jos de glezne. Miroase a peşte şi apă de mare, pentru că, de obicei, stă în ţarcurile cu animale. Nu demult mi s-ar fi părut scârbos, dar acum sunt recunoscătoare. în plus, eu sunt adesea cea care se ocupă de spălat la finalul zilei, aşa că ştiu că prosoapele şi păturile se spală permanent.

Iau telefonul şi deschid uşa.

— Ce facem acum? întreb, înainte să-mi dau seama că

Quint are rucsacul meu.

Mi-l întinde, tinându-l de bretele.

— Ţi-a căzut ăsta în hol, spune. Nu ştiam dacă ai nevoie

— Mersi!

1-l iau, dar pare tulburat.

— Cee?

îşi drege glasul şi mai întinde ceva. Două lucruri. Un plic galben pal, care a fost rupt, şi un plic alb, plin de bancnote.

— Au căzut astea.

— Ah, înghit eu în sec. Banii sunt pentru părinţii met..

Simt că ar trebui să zic mai multe. E ciudat să am după mine atâţia bani Dar... nu vreau să-l zic despre amanet Nu vreau să ştie că părinţii mei au ajuns să ne vândă lucrurile. Am făcut treabă bună când am evitat să mă gândesc la asta azi dar ori de

MARISaAMrîWt

câte ori îmi amintesc mi se strânge stomacul. De grijă. De vinovăţie, Mi-am petrecut vara concentrându-mă să ajut centrul. Să fi încercat mai bine să-mi ajut familia?

în cele din urmă, nu îi zic nimic lui Quint Pun banii în rucsac, într-un buzunar lateral căruia fitrag fermoarul, Ar fi

MARISaAMrîWt

trebuit oft fac asta de la începui Oricum, chiar nu 1 priveşte.

Ţin încă plicul galben, iar ochii lui sunt lipiţi de el. Se încruntă.

— Mama a scris câteva note de mulţumire către unii donatori, luna trecută, zice el, aşa cum ai sugerat Am ajutat o cu timbrele...

Ştiu că-mi spune asta ca să înţeleg că ştie ce e Aproape că încearcă să-mi smulgă o mărturisire. Poate că are dreptate. Nu aveam dreptul să deschid plicul şi cu siguranţă nu să-l păstrez.

— Dr. Jindal a scăpat plicul zilele trecute, când aducea corespondenţa. L-am luat eu şt când am văzut cui ii era adresat...

îl întorc, ca să vadă şi Quint numele lui Grace Livingstone şi ştampila poştei: DECEDATĂ.

înţelege.

— Bunica Mayet

— Ştiu că n-ar fi trebuit să îl deschid, dar..

Ezit. Dar ce? Mi s-a părut că *uni versul* încearcă să-mi spună ceva? Clatin din cap.

— N-ar fi trebuit să-l deschid. îmi pare rău!

Quint ia plicul şi pare să aibă o clipă de îndoială, dar apoi umbra unui zâmbet îi joacă pe buze.

— Şi eu aş fi fost curios. îi zic mamei că l-am deschis eu, că-s coleg de şcoală cu nepoata ei Va înţelege.

îmi creşte inima. Nu mă aşteptam.

— **Mersi! şoptesc.**

Trece o clipă de tăcere, apoi energia se schimbă iar. Quint zâmbeşte, relaxat.

— **Ţi-e foame?**

Arată cu degetul mare spre scări.

— **Am monede pentru tonomat. Am putea mânca Pringles la lumina lumânării**

— Cât de romantic! zic. Doar că nu cred că automatele funcţionează în timpul unei pene de curent electric.

— Ai dreptate, se strâmbă el. Nici lumânări nu ştiu dacă avem.

Ridic din umeri.

— Hai să aflăm!

Capitolul 39

In camera pentru personal, scotocim o vreme prin sertarele pline de tacâmuri, accesorii de birotică şi meniuri pentru comenzi ordine, care-s probabil îngropate aici de *zece* **ani Găsim două cutii de lumânări aniversare şi o cutie de chibrituri. Quint aşază lumânările într-un bol decorativ, plin cu nisip şi scoici, şi le aprinde. Nu cred că le-am văzut vreodată arzând mai mult decât durează să cânţi „La mulţi ani!' şi mă îndoiesc că în seara asta vor face o excepţie, dar deocamdată lumina lor e liniştitoare şi ciudat de veselă, în timp ce vântul şi ploaia urlă afară. Telefoanele noastre cam rămân fără baterie, aşa că ne gândim că e mai bine să le menajăm.**

După ce mai scotocim o tură, aproape încropim un picnic. Avem o pungă deschisă de chipsuri stătute, nişte grisine cu sare, unt de arahide, o cutie de Cheerios şi nişte bezele moi.

Chiar dacă glumeam înainte, când ne aşezăm la masa lungă de şedinţă, *chiar mi* **se pare romantic. Furtuna de afară. Lumânările aprinse.**

Suntem blocaţi aici.. împreună.

— Crezi că vom sta aici toată noaptea? întreb, încercând să nu par plină de speranţă.

Pentru că ar fi groaznic, nu? Cine ar vrea să doarmă pe o podea rece, incomodă, când ar putea fi

acasă, într-un pat cald?

Şi totuşi nu mă grăbesc să plec.

Nu ştiu.

Priveşte spre geam.

— N-arată deloc bine. Părinţii tăi erau îngrijoraţi?

— Cred că nu. Au zis să rămân aici până trece furtuna. Aprobâ din cap.

—Cred căputem folosi păturile de jos ca să încropim untó de pat. N-o fi cel mai comod din lume, dar,.,

— Se poate şi mai rău.

Aşa este. Avem adăpost şi mâncare. E cald. Deocamdatl avem lumină, deşi lumânările ard extrem de repede,

— Măcar avem cereale.

îmi îndes un pumn din ele în gură.

Prima lumânare se stinge, lăsând o dâră de fum negru care se înalţă printre umbre. Ne uităm la mica noastră colecţie de lumânări, înfipte în nisip. Aproape c-au ars complet

— Poate că trebuia să ie aprindem pe rând, zice Quint

— Există vreo lanternă pe aici?

—Ar trebui, spuneel după ce iaîn considerareposibilitatea.

Pornim iar la vânătoare, riscând să consumăm bateria telefoanelor cât scotocim prin fiecare dulap, sertar sau bufet pe care-l găsim. în cele din urmă... victorie! Avem cinci lanterne depozitate alături de nişte năvoade de salvare şi alte provizii, deşi doar trei au baterii funcţionale. Apoi ne umplem braţele cu toate păturile pe care le putem căra şi urcăm înapoi, împingem masa lângă un dulap şi facem un spaţiu destul de mare cât aă întindem păturile, formând un soi de saltea. îmi dau seama că poate ar trebui să facem două paturi

separate, dar.nu zic nimic, şi nici el nu zice.

—Ce-ai face acum dacă n-ai fi aici? întreabă Quint.

—Aş dormi

—Serios? Nuc nici miezul nopţii

—Sunt o persoană matinală.

— Nu mă surprinde.

Quint se aşază pe patul improvizat şi rulează nişte prosoape, pe care le foloseşte ca pe un sol de pernă la spate. Ezit câteva secunde, apoi mă aşez în cealaltă parte, cu faţa la el. Stăm suficient de aproape încât să pară intim, mai ales Ia ; lumina difuză a lanternelor îndreptate spre tavan, dar şi sufi cient de departe astfel încât să pot pretinde că nu e complet stânjenitor.

— Bine, spune el, dacă n-ai dormi, ce ai face?

— Nu ştiu. Aş plănui gala? M-aş asigura că totul va fi perfect?

. Quint pocneşte din limbă, parcă mustrându-mă.

— Te gândeşti vreodată că eşti prea ambiţioasă? Strâmb din nas.

/ — Jude are grijă să nu uit, da. însă nu mă pot abţine. Mereu sunt multe de făcut şi nu vreau să mă mulţumesc cu ceva care nu e perfect, înţelegi? De ce să fiu mediocră? Dar poate fi dificil să îmi dau seama când ce-i prea mult strică sau cum să-mi împart eficient timpul. Cum s-a întâmplat vara asta. M-am gândit atât de mult la centru, că abia dacă am lucrat la proiec- „ • tul pentru biologie.

~ M-am tot întrebat de ce nu-l mai pomeneşti, spune Quint, cu ochii sclipind. Speram să fi uitat de el

—Clar nu am uitat! Vreau să iasă extraordinar. M-am gândit că putem folosi gala ca un exemplu real

despre cum poate ; V ■ ecoturismul să ajute mediul. Dar am nevoie de un aport şti» ; inţific mai mare, iar aici m-am lolocat. Aşa că l-am lăsat deoparte şi m-am concentrat pe centru şi pe strângerea de

/g Jdurl.. deşi ştiu că, amânând, nu foc decât să mă stres«? mai /■ÎC'>-’tare. j --- V.- .

Stai aşa! ■

V H ' Quint âş apleacă spre mine, conspirativ

A —Adică tu, PrudenceBamett... ai.. . amânai ceva

nwl de parcă ar fi unul urât. cu

T^ere. . a» dramatismul iui exagerat.

de,t jj

ne' «* decât să râd de toi 8eama ci ptth
NU ^unui j««W T uata în câteva săptămâni.
IiaŞteie Icul «eW'eS&6eg!.falâ Doar că... am făcut
cer» rectul refăcut emfaxa.
-înniciuncar-

- Aham, siguuuur! zice şi îmi face cu ochiul, iar bâtâii^ inimii mele o iau din nou razna. Ca fapt divers, să ştii ca „ când eu amân ceva, e tot din cauza cercetării.

— Eu nu amân. Cuvântul ăsta nu există în vocabularul meu. Dar admit că e greu să-mi petrec timpul scriind un referat despre salvarea faunei marine când aş putea... ştii tu. Să ajut chiar la salvarea faunei marine.

Rânjeşte cu gura până la urechi.

— Perfect de acord.

în timp ce zice asta, mă loveşte un gând. Unul despre care nu pot să cred că nu mi-a trecut prin minte până acum.

Am încercat de câteva ori să-l pedepsesc pe Quint prin karma, la începutul verii. Când a refuzat să mă ajute cu proiectul la biologie, fiindcă „avea alte lucruri de făcut”, sau când a întârziat la şedinţa de pe Main Street. Eram atât de supărată pe el! Atât de sigură că e leneş şi egoist. Dar nu era. Chiar avea lucruri de făcut. Foci de hrănit. Vidre marine de salvat.

De asta eşuau încercările mele. în loc să-l pedepsească, universul îl răsplătea. Punctele bonus de la domnul Chavez.

Bancnota de 20.

În tot acest timp, nu am văzut ceea ce se afla chiar în faţa ochilor mei Dar universul a ştiut.

— Ce-i? mă întreabă Quint.

îmi dau seama că mă holbez la el. Roşesc şi clatin din cap.

— Nimic. Eram cu mintea în altă parte, îmi ia o clipă să-mi amintesc despre ce discutam.

- Să nu-ţi faci idei greşite. Tot cred că să revizuim refe ratul şi să luăm o notă mai bună e important. Dacă vreau să intru la colegiul dorit, am nevoie de o medie generală mare.

— Unde vrei să mergi?

— La Stanford, spun, fără ezitare. Sau la Berkeley. Ambele au nişte programe de business excelente.

Se strâmbă.

Business? Ai căutat cumva cele mai plicticoase specializări şi asta s-a situat chiar deasupra ştiinţelor politice?

— Hei! Tot ce ţine de business mi se pare fascinant. De ce şi cum îşi cheltuie oamenii banii, motivele pentru care unele afaceri eşuează şi altele înfloresc... Şi mă gândesc că o diplomă în domeniu se potriveşte aproape oricărui job, aşa că indiferent de ce aş fi atrasă apoi, nu îmi poate strica. Uneori mă gândesc că, dacă oricare dintre părinţii mei avea pregătire în domeniu, vieţile lor ar fi mult mai simple. Nu vreau să-mi fac griji pentru bani, aşa ca ei.

Mă gândesc iar la teancul de bancnote din rucsac. La setul de argintărie de la amanet.

— Asta înţeleg, zice Quint. Ştiu că mama nu vrea să-mi fac griji, dar nu am cum altfel. Centrul e pasiunea ei, dar din el trăieşte. Dacă eşuează...

Nu îşi încheie gândul. Mă întreb ce ar face Roşa dacă n-ar mai putea administra centrul.

— Dar banii nu sunt totul. Ea munceşte din greu aici şi e mereu dificil să ţină lucrurile pe linia de plutire, dar nu cred că şi-ar dori altceva.

• Nu răspund. Sigur că banii nu sunt totul... dar ceva înseamnă. Nu-mi pot imagina cum aş putea lucra din greu† ca Roşa sau ca părinţii mei, şi să îmi iasă atât de puţin, indiferent cât de mult aş adora ce fac.

— Să vedem dacă ghicesc! zic. Nu teai gândit nici măcar o clipă unde vrei să mergi la colegiu sau ce vrei să studiezi.

---

†•...■..

/ ■/ < • – .• •’ ‘ 3»7 INSTANTKAP.MA
■■■<..

— Nu chiar, spune el, defensiv. N-oi fi lucrând eu la un p’$_{4;j}$ cincinal, ca *alţii...*

— Pe zece ani, de fapt.

— Mă scuzi!

Quint îşi dă ochii peste cap.

— Dar acum sunt sigur că îmi voi lua un an sabatic.

Scot un sunet atât de oripilat, încât pare realmente îngrijorat preţ de o secundă.

— Un an *sabatic?* Serios! E doar o cale elegantă de a spune că ori eşti prea leneş, ori nu ştii ce colegiu să alegi.

— Uau! Stai puţin! intervine el, întinzând un deget spre mine. Doar fiindcă nu-i planul *tău* nu înseamnă că e rău.

— Doar amâni inevitabilul! Dacă ai de gând să te duci la colegiu, atunci du-te la colegiu! De ce să pierzi un an întreg... mergând cu rucsacul prin Europa sau făcând orice alt clişeu care crezi că te-ar „educa”.

Mimez ghilimelele.

Quint îşi încrucişează braţele la piept.

— Ca să ştii, studiile au arătat că oamenii care-şi iau ani sabatici regulat se descurcă mai bine la colegiu, după ce ajung acolo.

Mijesc ochii, încă neîncrezătoare.

— Verifică informaţia! zice el.

— Nu vreau să-mi irosesc bateria.

Nu vrei să recunoşti că e posibil să am dreptate. Din nou.

— Mai vedem noi Deci ce ai de gând să faci în anul tău de lene? Te rog, nu-mi spune că vrei într-adevăr să mergi cu rucsacul prin Europa!

— De fapt, prin Australia. Vreau să merg să fac scufundări în Marea Barieră de Corali, înainte să fie

prea târziu.

Fac ochii mari, surprinsă, întorcând ideea pe toate părţile.

— OK, ăsta-i chiar un obiectiv mişto.

— Traducere din limba lui Prudence în engleză: Genială idee, Quint! Clar ar trebui s-o pui în aplicarel

Clatin din cap.

— Nu atât de repede! N-ai nevoie de un an pentru asta. De ce nu o faci în vacanţa de vară?

începe să se foiască, aranjându-şi prosopul la spate.

— Nu vreau doar să închiriez echipament, să petrec o zi în recif şi să bifez ceva pe o listă. Vreau...

Ezită, iar expresia îi devine aproape serioasă.

— Planul meu, dacă vrei să ştii, este să-mi iau permisul de scufundător şi să-mi petrec un an creându-mi portofoliul. Portofoliul meu de... fotograf.

Culege nişte scame de pe pătură.

— Când chiar am să merg la colegiu, vreau să studiez artă şi design. Poate cu specializare secundară în fotografie. Mi-aş dori să fac fotografie subacvatică, dar echipamentul e scump şi cea mai bună şansă pe care o am e să obţin o bursă foarte mare. Pentru asta...

Nu termină ce are de zis, dar m-am prins.

— Ai nevoie de un portofoliu beton.

— E altceva să fac poze cu animalele de la centru, dar, dacă pot să dobândesc mai multă experienţă subacvatică, cred c-ar ajuta.

Mă uit lung la el, chiar dacă, dintr-un motiv necunoscut, Quint evită să mă mai privească în ochi. Părerea mea despre el se schimbă iar.

— Ai putea apărea în *Naţional Geographic* cândva.

Zâmbeşte şi cute îi apar în colţurile ochilor când în sfârşit se uită iar la mine.

— Aş vrea eu, dar... fotografii lor sunt de primă clasă. Nu **cred c-aş putea...**

— Ai putea. Vei putea, zic, cu o convingere surprinzătoare. Eşti atât de talentat!

Quint îşi trece mâna prin păr.

— Nu. Sunt mediocru, cel mult. Dar îmi place la nebunie ce fac, aşa că... vedem.

— Nu pat să cred că tu mă tachinai cu planul meu pe ani, când tu ţii totul secret.

încă nu pare în largul lui şi îşi roteşte de câteva ori umerii

— Mi se pare ciudat să vorbesc despre asta. Dacă le spui oamenilor că vrei să faci scufundări la Marea Barieră de Corali şi că vrei să devii fotograf subacvatic, pare tras de păr.

— Deloc. Adică… trebuie s-o facă şi pe asta cineva, altfel n-am avea toate documentarele alea uluitoare despre ciudăţeniile vieţii marine, pe care ni le pune domnul Chavez.

— Aşa e. Un argument bun.

Ochii îi sclipesc, aproape cu recunoştinţă.

—Ăsta-i un lucru care-mi place la tine, Prudence. Nimeni nu poate spune că nu eşti o optimistă.

— îmi place să cred că sunt o persoană realistă dornică să muncească din greu.

Rânjeşte.

— Sună şi mai bine.

Mi se aprind obrajii E rândul meu să privesc în altă parte, cu degetele înfipte în păturile de pluş. îmi ridic genunchii la piept şi mi-i înconjor cu braţele.

— Trebuie să cred că, dacă depun suficient efort, pot face să se întâmple orice. înţeleg că sunt o perfecţionistă ridicolă şi, da, probabil prea ambiţioasă. Dar asta e tot ce am, aşa că… m-am gândit că e mai bine să profit la maximum de aceste calităţi

— Cum adică asta e tot ce ai?

Tresar. Nu ar fi trebuit să zic nimic, O parte din mine vrea să dea timpul înapoi, să spună nu *contează, băteam câmpii,* **dar… e ceva în atmosferă,**

legat de lumina difuză, de ploaia torenţială care s-a transformat într-un răpăit melodios, de felul în care mi-a mărturisit Quint visul lui intim, care îmi dă curaj. Sau, dacă nu curaj, măcar ideea că e în regulă să fiu şi puţin vulnerabilă.

— Să-l luăm pe Jude drept exemplu, zic încet, alegându-mi cu grijă cuvintele. E atât de plăcut. Toată lumea îl adoră. Se înţelege uşor cu oamenii oriunde s-ar duce. Eu nu sunt *aţa.* Ari e talentată şi atât de pasionată de muzică. Pe mine nu mă pasionează nimic, doar să reuşesc. Să dau tot ce pot. Dar pot să planific şi să fiu organizată, iar dacă un profesor îmi dă ca temă un referat, îl voi scrie pe cel mai bun. Dacă organizez o gală, va fi de neuitat. Pot s-o fac. Dacă impresionez oamenii poate că nu vor observa că nu sunt isteaţă sau frumoasă sau... *amuzantă.*

Nu mai vorbesc şi îmi ascund partea inferioară a feţei în spatele braţelor. Nu pot să cred ce am zis. Dar mă simt bme pentru că am recunoscut că toată încrederea servită lumii este o tactică de diversiune. Un camuflaj pentru frica aflată dincolo de ea.

— Să ştii, spune Quint în cele din urmă, de parcă el ar fi dezvăluit prea multe, că nu eşti... nefrumoasă.

Scot un sunet în parte râset, în parte tuse. îndrăznesc să mă uit la el, dar privesc repede în jos. din nou.

— Mai întâi, nu cred că ăla e un cuvânt.

— Nu pot să câştig împotriva ta, se vaită Quint.

— Apoi, continui, ignorându-l, nu cerşeam complimente. Dar... mersi, cred.

— Ştiu că nu cerşeai.

îşi drege glasul şi simt că e la fel de jenat de discuţia noastră ca mine.

— Dar trebuia să zic ceva. Nu te-am mai văzut niciodată nesigură de tine. Şi vorbesc serios. Eşti...

Nu-şi încheie gândul.

Scutur cu putere din cap. . .

— Nu trebuie s-o spui Nu mă înţelege greşit, nu c hidoasă sau ceva... Dar să fiu înconjurată de fete car Wugi scurţi şi bikini toată vara? Ştiu că nu arăt *aţa.*

^NSTANTKARMA

Quint scoate un sunet Jos şi adânc, însă nu ştiu daca **e «au** nu de acord cu mine. Când vorbeşte iar, mă aştept să **repete** „semicomplimentuT: Nu *eşti nefrumoasă.* Şi, da, corpul meu încă arde după ce a zis asta, de parcă m-am înroşit peste tot, Dar el spune ceva de o sută de ori mai bun. Ceva pe care nu cred că mi l-a mai zis cineva, *vreodată.*

— Dacă are importanţă, cred că eşti amuzantă. Când nu critici tot ce zic sau fac, adaugă, moment în care îi apar gropiţe în obraji. De fapt, m-am distrat foarte mult vara asta. Cu tine.

Ne uităm intens unul la altul, la lumina lanternelor, cu

ploaia care răpăie molcom în geamuri. Am un nod în gât. Sunt surprinsă când mi se umezesc ochii şi sper că întunericul îmi ascunde reacţia. Nu poate şti, nu are voie să ştie, cât de bine mă simt când aud aşa ceva. Când ştiu că vorbeşte serios.

-Şi..

Quint îşi drege glasul şi-şi schimbă poziţia picioarelor, încrucişându-şi gleznele.

— Am sprâncene enorme.

Pufnesc şi îmi plesnesc o mână peste gură.

— Poftim?

— Da. în caz că n-ai observat.

Se apleacă spre mine şi arată o sprânceană.

— Poţi veni mai aproape dacă vrei să verifici

— Ăăă. Le-am văzut, mersi pentru propunere!

— Da, exact. Toată lumea le-a văzut. Şi extratereştrii de pe Marte le pot vedea.

Râd

— Quint...

— Nu, nu încerca să-mi spui că nu-s chiar aşa. Am şi eu oglindă. Ştiu adevărul.

Oftează dramatic şi se sprijină de dulap.

— Când eram mic, am rugat-o o dată pe mama să mă penseze.

MARISSA MEYER

— Nu te cred*

— Ba da. A refuzat. Mi-a servit nişte absurdităţi materne, gen .eşti perfect aşa cum eşti' Aşa că m-am strecurat în baia ei şi i-am luat penseta şi mi-am smuls un fir. Unul. A durut atât de rău. că am început să *plâng.* Serios, de ce trec fetele prin chinurile astea?

— Mă întreb adesea acelaşi lucru.

— Nu m-am putut convinge să mai smulg şi altele, iar asta m-a făcut să plâng mai tare, apoi m-a găsit mama şi m-a întrebat ce naiba e cu mine. Sunt doar nişte sprâncene! Dar ideea e că... mă fac să arăt ca o persoană foarte răutăcioasă. Mi-a fost teamă că toată lumea o să creadă că-s vreun hărţui- tor şi nimeni nu o să vrea să-mi fie prieten.

Simt un ghem de simpatie în piept.

— Când i-am zis asta mamei, a spus... că tot ce trebuie să fac e să zâmbesc. Pentru că. în general, nu arăţi deloc răutăcios când zâmbeşti.

Colţurile buzelor i se ridică, dar percep o anumită tristeţe pe care o simte când îşi aminteşte povestea.

— Am reţinut ce mi-a zis. De atunci am încercat să fiu tipul zâmbăreţ E mai bine decât să fiu tipul cu sprâncene răutăcioase.

Râde, cam ironic, la adresa lui

Eu stau acolo şi mă simt ca ultima ticăloasă, fiindcă ştiu că am râs de sprâncenele lui când a venit la karaoke. cu atâtea săptămâni în urmă.

Iar acum nici măcar nu-mi pot aminti ce mă îndemna să spun asemenea răutăţi îmi *plac* sprâncenele lui îmi place că sunt atât de expresive. Cum se ridică brusc când mă tachinează Cum se unesc într-o încruntă tură când e supărat Deşi îmi plâc mai puţin când e supărat pe mine.

Vreau să-i spun asta, dar cuvintele îmi rămân blocate în ■■ gâtul uscat

— Oricum, spune Quint, cred că toţi suntem complexaţi dintr-un anumit motiv.

— Aşa zic şi eu.

Cuvintele mele sunt mai mult o şoaptă.

Ochii ni se întâlnesc şi, pentru o secundă – o oră – o viaţă- niciunul dintre noi nu-şi fereşte privirea. Pe buze îi joacă acel zâmbet strâmb, abia schiţat. îmi pierd şirul gândurilor, iar raţiunea mă părăseşte şi mă lasă suspendată, cu respiraţia tăiată, captivă.

Apoi privirea îi coboară, scurt, spre gura mea. Simt un gol în stomac. Distanţa dintre noi pare uriaşă.

Quint inspiră, iar eu nu mă pot mişca. Aştept să vorbească, să îmi rostească numele, să spună *ceva...*

Dar când vorbe şte, are un ton abrupt şi rigid.

Gâtuit.

— Să vorbim despre altceva? Despre gală? Sau biologie? Sau... excursii cu şcoala, orice?

<u>îmi</u> umezesc buzele. Toate *par* subiecte mai sigure şi e dar di nu adormim noi prea curând.

— Trebuie să ne dăm seama care va fi premiul cel mare al loteriei, sugerez.

— Bine. Aşa. Ceva nepreţuit, dar pe care să ni-l permitem.

Petrecem câteva minute cumpănind. Quint aruncă idei: Ari le poate compune o melodie sau cine câştigă îşi poate invita prietenii apropiaţi la următorul eveniment de redare a animalelor oceanului, ca la o petrecere privată? Idei bune, posibilităţi, dar nu sunt ce trebuie...

Mă uit în jur, sperând să mă lovească inspiraţia, când atenţia mi se opreşte la fotografia ţestoasei încurcate în aţa depescuit.

7 —Quint! ••

, Sar în picioare, cu pătura strânsă în jurul taliei, şi traven *sezcamera.*

Astea! Fotografiile tale!

fíe ridică *şi el, dar mai puţin entuziasmat.*

— Fotografiile?

— Da! Să facem o serie de printuri în ediţie limitată, cu nişte pacienţi de la centru. Le poţi semna pe fiecare şi numerota, Sunt atât de frumoase şi surprind perfect esenţa centrului Oamenii vor fi înnebuniţi după ele!

—Ah. Pru, cât de amabil din partea ta să spui aşa ceva!

Glumeşte, dar îmi dau seama că lauda 2 stinghereşte.

— Dar, fii serioasă! Sunt prea triste. Nu le-ar vrea nimeni

—Da, sunt triste, ÎI aprob după o clipă de gândire. Dar arta adevărată e adesea aşa. Fotografiile te fac să simţi, ştii?
Surprinzi momente, emoţii...

îmi duc mâna la inimă, amintindu-mi cum am simţit un nod în gât prima dată când am văzut animalele din fotografii.

— Pozele îţi frâng inima, dar sunt sincere şi explică în modul cel mai visceral posibil de ce e important centrul de salvare. Ştiu că nu ai făcut pozele ca să le vinzi, dar pentru o loterie.«. Ce zici?

Se încruntă la fotografiile de pe perete.

— Nu ştiu. Mă bucur că tu crezi că sunt atât de bune, dar... sunt,, deprimante. în plus, nu-s un artist cunoscut. Nu va plăti nimeni pentru astea.

—Cred că te înşeli. *Ştiu că* **te înşeli**

îl apuc de braţ, rugătoare. El se încordează.

—Au o amprentă personală perfectă. Sunt perfecte!

îşi trage buzele întro parte. Cred că încep să4

conving, *dar* DO **în totalitate.**

—Cred cft putem adăuga asta pe lista de poate.

Măboeumflu.

Mă rogi Sunt creaţiile tale, Nu-ţi zic eu ce să faci eu ele. ™ pun mâinile pe şolduri şi mă uit la fotografiile îmă' ln*te, clătinând din cap, dezamăgită.

— Fă ce vrei!

Quint nu răspunde.

Aştept, convinsă că va ceda. Că va ridica braţele în aer. proclamând: „Bine, Prudence. *ai câştigat! Foloseşte* nenorocitele alea de poze, dacă asta-i atât de important pentru tine!”

Dar tăcerea lui se prelungeşte la nesfârşit.

În cele din urmă, ridic privirea spre el.

Mă urmăreşte îndeaproape, cu ochii sclipind în lumina slabă a lanternei.

— Ce s-a întâmplat?

Deschide gura, dar ezită. Două secunde. Cinci Înainte să mă întrebe:

— Pot să fac orice vreau?

Devin imediat precaută. Mijesc ochii

— În limite rezonabile.

Expiră scurt.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru asta.

Sunt pe cale să întreb despre ce tot vorbeşte, când îşi coboară capul şi-şi lipeşte buzele de ale mele.

I încremenesc.

’ Toate gândurile mă părăsesc deodată, lăsând un gol în

Mă furnică buzele. E o atingere scurtă. Şovăitoare. Nesigură. Şi apoi sărutul se sfârşeşte. Quint are pleoapele lăsate, ascunzându-i parţial ochii şi îmi aşteaptă reacţia.

Iar eu... eu nu pot reacţiona. Abia mai pot respira.

Quint Erickson tocmai m-a sărutat.

începe să pară preocupat înghite în sec, atât de tare, încât îl aud.

— îmi., doream să fac asta de ceva vreme..., zice.

Poate că-i o explicaţie? O scuză? Şi apoi se îndepărtează şi mai mult de mine, iar sprâncenele lui, acele sprâncene superbe, «euneac şt mi dau Mama cA este ruşinat. şi rănit şi... de o? NU *pot* sâ md mişc?

— Dar dacă n-ar fi trebuit... dacă am înţeles greşit... AAA.

Ridică din umeri, defensiv.

— SA xic că-mi pare rău?

-Nu'

Atâta pot un singur cuvânt. Orice care l-ar convinge să tacă, sA nu mai dea înapoi, sâ nu mai arate ca şi cum ar fi flbcut o greşeală

— Doar că... m-ai luat prin surprindere. Atâta tot.

Ridică lent capul, apoi îl coboară la fel de lent, ca o încuvi- — Bine. Te-am surprins într-un mod plăcut sau...?

Râd. pentru că nu mă mai pot stăpâni Quint. Quint m-a sărutat.

—Pru...

Nu4 las să termine. îl prind de umeri şi-l sărut la rândul •'•¿»eu.

Capitolul 40

Stăm pe un morman de pături.

— Din penultima zi de şcoală.

— Penultima zi de şcoală? repet, uluită, încercând să-mi amintesc dacă a existat ceva atât de special la ziua aceea. Dar apoi clatin din cap.

— Exclus. Ştiu că minţi, pentru că-n *ultima* zi de şcoală am primit notele de la domnul Chavez şi ai sugerat că doar o persoană masochistă ar lucra de bunăvoie cu mine la proiectul pentru biologie, peste vară.

— Da! N-am zis că a fost prima dată când mi-am dat seama că îmi *placi.* Tot eram convins că eşti o persoană groaznică. Zic doar că în penultima zi de şcoală ai devenit o persoană groaznică, dar cu care voiam să-mi fac de cap.

Mă blochez.

— Quint!

îmi ascund faţa în palme.

— Zău aşa!

—Tu ai întrebat

Râd scurt, deşi obrajii îmi ard de ruşine. Curentul încă n-a revenit, deşi furtuna s-a potolit şi a devenit o ploaie molcomă. Braţul lui Quint îmi înconjoară umerii nonşalant de parcă am face asta tot timpul. , J

Nu ştiu de câte ore stăm aici. Am trecut peste momentul j acela de delir nocturn, când totul devine isteric de amuzant, I

• : • . • . .. 3 :
• ... . . ^ .4
MAKI88AMKYM
41K»
V . . ' V .. .

peste momentul fn cer* tntul par» imposibil d* profund. t*$_r$ *cum suntem amândoi mort» de wmn 91 câacâm 9* r*fu*4m •I închidem ochii Nu vreau ni ne termine noepfea ax fa

de cv$^?$ Datorit A machetei mele incredibil de amâ minţite, reprezentând Main Street, MU

— Karaokc evident

—Oh' A fost seara de karaokc' Când am tmi «Ung ceafa, amintind« mi căzătura Apoi îl privesc cu **Îndoială**

— îţi plac fetele cu contuzii[7]

— Sincer, habar n-am ce mi place

Degetele lui trasează absent cercun pe braţul meu

— **Dar a** fost ceva .. Nu ştiu ce. La un moment dat. ţi-ai **unduit** umărul.

Imită mişcarea.

— $1 rujul ăla al tău...

ttî duce mâna liberă la faţa mea şi imi apasă uşor buzele **cu degetul** mare, chiar dacă e imposibil să mai am ruj după **noaptea asta. Mă** infior

— **De** obicei, nu pricep toată nebunia cu machiajul, dar **ruţjul ăla... Recent,** am avut vise în exact nuanţa asta de roşu.

— Glumeşti

— De ce, e ciudat?

îi apar cute în colţurile ochilor şi vreau să-i spun că toate **cuvintele pe care le-a** scos pe gură în ultimele nu-ştiu-câte-**ore au fost ciudate**

—* Doar puţin, *zic. Dar* nu mă plâng

Zâmbeşte, iar ochii li coboară la gura mea. încep să recu **e privirea asta, cea pe *care* o are chiar înainte *să* mă sărute. Mâna tui tmi cuprinde faţa. Se apleacă, iar eu îmi înclin capul. Am buzele umflate. în urmă cu *24 de* ora nu mai fusesem •iertată niciodată. Acum am uitat deja de câte ori.

ft T ® *Andul tău, zice Quint, retrăgându-se şi lipindu-şi tTunte«dea mea. Când ai vrut să mă săruţi prima dată?

închid ochii şi încerc să-mi amintesc, Mi-e greu să-ny

imaginez momente când *nu* am vrut

— La snorkeling.

-Da!

Quint face un gest victorios.

— Ştiam eu că erai înnebunită după mine în ziua aia. Am simtit-o!

Pocneşte din degete.

— N-a fost şi ziua în care am ajutat la salvarea vidrei-de- mare? A fost, nu? Frate, ce zi bună pentru mine!

Oftează, de parc-ar fi mai degrabă un bătrân nostalgic după prima tinereţe decât după ceva care s-a întâmplat în urmă cu câteva săptămâni

— Mi s-a părut magic să te privesc cum faci prima dată snorkeling. Nu cred că te-am mai văzut atât de fericită.

Mă gândesc.

— Nu eram atât fericită, cât uimită,

— Nu. Erai fericită. îmi dau seama.

— Serios? Cum?

— îţi vedeam gropiţele.

îi sclipesc ochii, aproape tachinându-mă, deşi încearcă să-şi păstreze expresia înţeleaptă.

— Nu apar prea mult când zâmbeşti sardonic.

îmi sare inima şi nu pot să nu zâmbesc. Sunt ruşinata, dar fericită.

—Vezi? spune el lovindu-şi umărul de al meu. Aşa. îl lovesc şi eu. Apoi ochii mi se întorc spre geam şi clipesc.

— Hei Quint! Vezi ce văd şi eu?

întoarce capul şi-i ia un minut să-şi dea seama despre ce vorbesc. *Lumina zilei.* Doar o rază, care face ferestrele să strălucească uşor. Nu e soarele, ci promisiunea unui răsărit O lumină slabă, de-un cenuşiu-verzul care străbate burniţa.

—Câte ceasul?

îşi ia telefonul, din instinct, dar bateriile noastre au murit demult

jjă uitla ceasul de mână.

—Aproape şase.

Ne privim şi ne dăm seama că nu am dormit toată noaptea. Furtuna pare să fi trecut.

Suntem liberi să plecăm.

_Aş sugera să mergem să luăm nişte clătite, zice Quint, dar aed că minoritatea locurilor vor clienţi cu pantalonii pe ei

Încep să chicotesc şi mă las pe el, îngropându-nri faţa în umărul lui Dacă ne gândeam aseară, am fi putut să ne agăţăm hainele. Probabil ar fi deja aproape uscate. Dar sunt în uscător formând o grămadă leoarcă.

—O porţie de clătite sună *atât de bine*[1] zic.

Mă ia în braţe. îşi apasă buzele pe gâtul meu, chiar sub ureche.

Uităm de clătite şi de orice altceva. Câteva secunde, până când se trânteşte o uşă la parter.

Tresărim amândoi

Zgomotul a trezit o parte din animale, pentru că urmează o rundă scurtă de strigăte de la foci şi chiţăieli ale vidrelor

Apoi o auzim pe Roşa, care strigă:

“Quint?

Quint şi cu mine schimbăm o privire, scurtă, dar intensă ne străbate pe amândoi Ne desprindem din îmbrăţişare.

—Aici, sus, mamă! strigă Quint, apoi ne ridicăm în picioare şi ne aranjăm tricourile.

Verificăm apoi nodurile Idltului-prosop şi rochiei-pă- tură, aşa cum ne-am numit hainele improvizate, pe la trei dimineaţa.

O auzim pe Roşa urcând scările în goană. E precedată de o luminiţă albă, săltăreaţă, şl când ajunge, !şi îndreaptă tele-

WSTAJfTKARWk

4X

fonul spre noi atât de repede, că ne orbeşte, Quir ridicăm braţele şi ţipăm. Parcă suntem vampiri cu un potop de lumină.

r CU mir^e

Roşa îşi lasă jos telefonul.

— Un copac a doborât nişte cabluri electrice de pe drum Am văzut echipaje la lucru, încercând să repare. N-a fogţ curent toată noaptea?

— Nu, n-am avut curent, zice Quint. S-a luat la scurtă vreme după ce-am ajuns noi aici.

Roşa scoate un zgomot scurt din gât, în semn de simpatie.

— Săracii copii! Dacă ştiam...

Ce putea să facă însă? Să trimită o echipă să ne caute?

— Suntem bine.

Quint se freacă la ochi.

— Deşi n-am prea dormit.

— Deloc, îl corectez. Am dormit fix zero minute.

Quint pufneşte şi eu chicotesc. Minţile noastre somno- roase găsesc ceva ilar în orice spunem.

Roşa ne priveşte îngrijorată.

— Suntem bine, spune Quint răspicat.

— Suntem super, adaug eu.

Apoi mă înroşesc, întrebându-mă ce spune *super* despre W* noaptea petrecută împreună. *Super* sugerează automat **şapte** ore de mărturisiri şi adevăruri şi săruturi? Atât. De multe. Săruturi.

Şi totuşi..

Deloc.

Suficiente.

y/; Săruturi.

— Ai fost să vezi ce fac animalele? întreabă Quint, chiar dacă am auzit-o amândoi intrând.

—Nu. M-am gândit să mă asigur că sunteţi bine.

— Aveţi cumva un încărcător? întreb, ridicând telefonul ^iV^Sdesdfc’Cât. Ar trebui să-mi sun părinţii

Mă tem că nu. Dar poţi folosi telefonul de jos.

yifticrunt

Nu e curent.

gosa pan să încerce să nu râdă de mina d Dâf draga mea. Telefoanele fixe funcţionează şi dacă nu

e curent

—CtfCum?

Casc gura şi m& întorc spre Quint.

—Ştiai asta?

El datină din cap, părând la fel de uluit.

— Nu aveam idee. Pare...

-Vrăjitorie!

El işj azvârle braţele în aer şi urlă:

— Vrăjitorie!

Încep iar să chicotesc.

Roşa Işi drege glasul.

— Da. Prudence, cred că ar trebui să-ţi suni părinţii Quint,, de ce porţi un prosop?

— Hainele noastre s-au făcut leoarcă în furtună. Sunt în urcător, dar nu merge.

— Doar dacă nu cumva, strig, uscătoarele merg şi ele fără curent?

— Nu, mă asigură Roşa.

Pocnesc din degete.

. Cobor kt lobby şi-mi sun părinţii ca să-i anunţ că sunt bine

şi că vin curând acasă şi că telefonul meu nu mai are baterie. Mama îmi aminteşte să am grijă pe bicicletă, fiindcă toate drumurile sunt alunecoase în urma furtunii dar dincolo de asta nu pare foarte preocupată. Uneori, cred că este corvoada copilului întâi născut sau, în cazul meu şl al lui Jude, al geme- nHot Fără dădăceli fără părinţi

ultraprotectorţ fără crize isterie dacă depăşim om de venit acasă. Suntem cei care ¸ putem avea ringuri grijă de noi. Amim. sunt recunoscătoare

pentru autonomie. Dacă mama ar fi insistat să vină să mă ia noaptea trecută, în plină furtună, aş fi ratat cea mai uimitoare noapte din viaţa mea.

închid şi aud pe cineva coborând cu stângăcie scările Quint cară maldărul nostru imens de pături înapoi în spălătorie. Se opreşte când mă vede. Are părul ciufulit şi faţa uşor umflată din cauza lipsei de somn.

îi zâmbesc, dintr-odată ruşinată. îmi zâmbeşte şi el, la fel de timid

Am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu apuc o pătură, să nu o arunc peste capetele noastre şi...

Ochii i se întunecă, de parcă ar şti la ce mă gândesc. De parcă i-ar plăcea ideea.

Dar apoi o aud pe Roşa coborând scările în spatele lui şi ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Ai nevoie de ajutor? întreb.

— Mai erau câteva pături sus.

Trec pe lângă Roşa pe scări, când luminile încep brusc să clipească deasupra noastră şi mârâitul perpetuu al tehnologiei revine în pereţi, în aerul condiţionat, în frigider.

— Ah! spune Roşa, zâmbind, mai bine.

Nu, vreau să-i spun. *Nu e deloc mai bine.*

Dar îi întorc zâmbetul şi mă duc să iau păturile. Când dau de Quint în spălătorie, uscătorul funcţionează, iar el împătureşte păturile folosite de noi. Nu sunt murdara, aşa că nu e cazul să fie spălate. Las şi eu păturile pe podea şi mă apuc să-l ajut, în timp ce ochii noştri execută un tango complicat, pe care nu credeam că-l cunosc. Ridic privirea, el se uită în altă parte. El ridică privirea. Ochii ni se întâlnesc. Ne uităm amândoi în alte părţi

— Deci înghite el în sec. Ai planuri pentru azi?

Vreau să zic: *O să-mi petrec restul zilei parcurgând noaptea trecută cu o lupă fină,*

analizând fiecare cuvânt pe care l-ai

MARISSA MEYER

spus, amintindu-mifiecare atingere, suspinând la fiecare sărut, pQnă ce mă transform fntr-o grămadă de pruden gelatină în formă de

Ce zic de fapt:

— Mă duc acasă şi fac un duş, apoi încerc să dorm câteva ore.

— Bun plan! răspunde el, deşi mă priveşte de parcă ar şti adevărul.

Nu vreau să dorm. Nu mai vreau să dorm niciodată. Dacă somnul face să dispară tot ce s-a întâmplat între noi?

După ce aranjăm păturile, ieşim în curte să vedem cum au trecut animalele peste noaptea trecută. E încă devreme şi niciun voluntar n-a ajuns pentru tură, aşa că suntem doar noi şi Roşa. Deja s-a apucat de lucru, folosind un mop să împingă bălţile în piscinele săpate în pământ.

Curtea e un haos, mai ales în zonele inundate. Focile ar putea da ture în apa asta, dacă n-ar fi plină de mizerie. Beţe şi crengi şi frunze de palmier, chiar şi gunoaie dintr-un coş suflat de vânt. O porţiune a gardului a fost strivită de o ramură uriaşă.

— Va dura câteva zile curăţenia, spune Roşa, sprijinin- du-se în mâner. Gardul ăla... sper ca repararea lui să fie plătită de asigurare.

— Mai sunt alte daune? întreabă Quint.

— Nu din câte ştiu. Niciun animal nu pare rănit, asta e cel ®ai important

Se întoarce spre noi, privindu-ne ca o mamă îngrijorată.

: “ Sunteţi extenuaţi Sun voluntarii să văd cine poate veni

Ar trebui să mergeţi acasă şi să vă odihniţi

Eu sunt bine, zice Quint, rotind braţele de parcă

abili- taîea de a-şi mişca membrele îi demonstrează capacitatea de »uncă.

„^^»^pund. copiindu-i mişcarea.

• • l ’ •

Rosa nu e deloc impresionată.

- Acasă eu voi! spune ea sever, apoi, coborând privir

Dar puneţi-vă întâi nişte pantaloni. ea;

Izbucnim amândoi în râs, incapabili să ne controla

Roşa îşi dă ochii peste cap şi ne face semn să plecăm.

Dăm să intrăm în clădire, când Quint mă ia de mână

— Uite!

îi urmăresc privirea. Mai mulţi lei-de-mare au descope rit un nou joc. Aleargă cât pot de repede pe înotătoare, spre o baltă enormă, alunecă peste ea pe burtă şi aterizează în piscina lor, cu un *pleosc* masiv. Şi-au creat propriul tobogan.

începem cu toţii să râdem. E un joc atât de *uman,* că mă ia prin surprindere.

— Păi, face Quint, măcar se distrează. Cred c-a fost bună şi furtuna la ceva.

Mă uit la el, uimită să descopăr că-mi zâmbeşte larg. Am un gol în stomac.

— Şi eu cred, zic, strângându-l de mână.

Ne împleticim înapoi în spălătorie. Pantalonii noştri încă simt umezi, dar cred că pot să îi suport cât durează cursa cu bicicleta. Quint îşi ia hainele la baie, să se schimbe.

Până mă îmbrac şi-mi prind casca, soarele priveşte de peste linia orizontului. Rămân o vreme în parcare. Nu pot să plec fără să-mi iau rămas-bun. Poate şi cu *un sărut.*

O clipă mai târziu, Quint apare alergând, cu rucsacul meu în mână.

— Aproape c-ai uitat ăsta.

Fac ochii mari când îmi amintesc că el conţine nu doar carneţelul Foarte Important despre Gală, ci şi.. banii de la amanet pentru părinţii mei Mi-e ruşine că am fost atât de neglijentă cu el, dar, cu tot ce s-a întâmplat, nu ştiu cât este vina mea.

— Mersi! spun, luând rucsacul şi punându-mi-l în spate.

Bicicletele noastre sunt ude şi stropite cu noroi pentru

c-au fost pur şi simplu aruncate, cu o seară înainte. Quint se

foloseşte de tivul tricoului sA mi usuce ŞAH«. în ciuda foptu lui că am pantalonii uri.

— Ce gentleman!

El toţi Întinde ghidonul. Sprijin bicicleta în pământ

Face **la** fel

Mergem în direcţii opuse, prin urmare... niciunul dintre noi nu se mişcă.

—. Deci spune Quint.

— Deci.

Momentul se prelungeşte şi zâmbim amândoi, somnoroşi. Degetele mi se strâng în jurul ghidonului.

— Mersi pentru film. Şi... pentru tot

Zâmbetul lui se adânceşte la auzul acestui *tot*

— Ar trebui să repetăm povestea.

Murmur, gânditoare.

— Ar trebui să rămânem blocaţi intr-un centru de salvare **a** animalelor. în mijlocul celei mai nasoale furtuni din an. fără mâncare sau curent electric?

— Exact.

Mă aplec spre el.

— Voi fi prezentă.

Mâna lui îmi cuprinde părul de la ceafă când mă sărută. Pentru câteva secunde scurte, nu suntem decât buze şi degete şi bătăi de inimă...

Apoi îmi pierd echilibrul. Bicicleta mea se răstoarnă, lovin- **du-se de a** lui Quint. Aproape cad odată cu ea, dar mă prinde **de umeri** Nici **n-am** apucat să ne revenim, că deja râdem.

—OK, ar trebui să mergem, zice el.

Mă mai sărută o dată, repede, cast, dar cu promisiunea unei continuări. Curând. Aşa sper. Apoi, mă ridică iar şi îşi încalecă bicicleta, înainte să se răzgândească.

Fac şi eu la fel.
~ Ne vedem mâine?

— Măine.

îi fac cu ochiul.

—Vise plăcutei

Apoi pornesc ţi încep aă pedalez, cu inima plină, cu mintea înceţoşaţi, dar cu trupul bubulnd de energie. Delir««, dar sunt fericită. Rid tot drumul pini acasă.

« »

Capitolul *4i*

A dorm aproape imediat, abia având timp să-mi salut XaAmilia şi să-mi arunc hainele ude *şi* scârboase la spălat. Mă îmbrac în pijama şi mă prăbuşesc pe pat. Mă *trezesc când* mă scutură Jude de umăr,

— Pru, a zis mama să te trezesc.

Icnesc şi îmi duc braţul la ochi

— De ce?

— Pentru că, dacă dormi în continuare, nu te vei mai culca în noaptea asta, iar programul tău de somn va fi distrus pe vecie!

Strâmb din nas.

— Sau cel puţin pentru o săptămână. Haide, dormi de patru ore!

— Dar încă mi-e somn,

— Supravieţuieşti tu. Vrei să mănânci ceva de prânz? *Aaaah*$_t$ *mâncare.* Stomacul răspunde înlocui meu. Jude dă din cap, înţelegător.

— Mă duc să pregătesc chestii pentru sandviciuri.

Porneşte spre uşă, apoi face un gest care sugerează că mă urmăreşte, cu degetele îndreptate către ochi, apoi spre min^ —Să nu adormi la loc!

— Nu adorm. Sunt trează. Mă ridic. Bine?!

Tot îmi ia câteva minute să mă despart de

păturile confor- tabile. Iau telefonul, pe care l-am aruncat pe birou <u>când</u> am niSTANTKASMA ; '

ajuns acasă. E tot mort. Ups! îl pun la încărcat *şi* mă uit l$_a$ ceas. E aproape ora prânzului.

îmi întind spatele. Mă frec la ochi. îmi arunc halatul peste pijama. îmi leg cordonul, când noaptea trecută mă izbeşte ca un buldozer.

Quint.

Şi săruturile lui Quint.

Şi cuvintele lui Quint.

Şi zâmbetele lui Quint.

Şi braţele lui Quint.

ŞL., oare mă văd cu Quint Erickson?

N-am vorbit despre *întâlniri* sau *iubit-iubită* sau alte asemenea lucruri oficiale. Dar cum să nu fie ceva oficial? Am fost chiar şi la prima întâlnire. Pentru că, în retrospectivă, *Fălci* sigur a fost o întâlnire.

Mă întreb ce face acum. Doarme şi visează? La mine şi la rujul meu roşu? îmi tresare inima când mă gândesc la asta.

Abia aştept să-l văd iar. Vreau să-l sun, dar nu am făcut schimb de numere şi nu am de gând să sun la centru ca să i-l cer Rosei

Lucrăm amândoi mâine. Va trebui să sufăr până atunci

i Când cobor, Jude a pregătit nişte mezeluri şi condimente. Şi-a făcut timp inclusiv să taie o roşie *şi* un avocado, pentru că e o persoană minunată.

— Mersi! spun, turnând muştar pe o felie de pâine. Abia dacă am reuşit să mănânc ieri.

Ellie vine alergând în sufragerie.

— Pru s-a trezit! spune, apoi mă apucă şi-şi lipeşte faţa de şoldul meu. Ai fost plecată toată noaptea! Şi a plouat atât de mult!

— Da, ştiu! zic, mângâindu-i creştetul. A fost cea mai mare furtună pe care ai văzut-o?

Mă priveşte cu ochi imenşi

—Credeam nl te Inert'

— **Nu tn-am înecat. în plus, ştiu să hxrt**

— **Nu prea bine.**

— **Hei. de unde ştii?**

îi desfac braţul din jurul taliei mele

— **Ţi < foame'**

— **Nu.**

Se feteşte

—Te joci cu mine?

— **Nu chiar** acum, bine' Trebuie să mănânc ceva

Sebosumflă. dezamăgită

— **Hai să ne jucăm** table, după prânz! propune Jude. Du **te să pregăteşti tabla!**

Kllie dă din cap bucuroasă şi o ia la goană.

Jude işi termină de făcut sandviciul şi se aşazâ la masă.

—Cum a fost să petreci noaptea la centru? Au pa tun'

— **Nu.** pur şi simplu am luat noi nişte pături şi le-am **întins pe podea**

-Noi?

Mă uit la el. A crezut c-am fost singură toată noaptea' Aşa **au crezut şi ai mei?**

— **Quint era** şi **el** acolo.

Jude ridică o sprânceană, amuzat.

— **Altcineva?**

înghit *şi* mă concentrez pe alternarea feliilor de curcan şi şuncă, asigurându mă că se suprapun în cantităţi perfecte. Cu alte cuvinte, evit privirea lui Jude.

«r Sigur. Toate animalele. Unele s au speriat rău. S-a luat şi curentul.

■— Sună traumatizant.

***Traumatizant* nu e cuvântul pe care l-aş folosi. 81-l**

***ic lui Jude? în mod normal, 11 povestesc totul dar...**

nu prea am mal avut chestii despre *băieţi de* zis şi

dintr-odat* mă simt ciudat. wsrAwrxuua ui

O fi el unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, dar fratele meu. Şi îl cunoaşte pe Quint. A fost martor la di«preţuj nostru reciproc. Cum sfi-i explic cât de repede şi de profund s-au schimbat lucrurile?

—A fost o aventura, zic.

Din fericire, în acel moment intră mama, cu o cutie *sprijinită* de şold, salvăndumă din situaţia de a oferi mai multe detalii

—• Nu VĂ interesează golful, nu?

Ne uităm la ea.

— Golful? repet, neştiind dacă am auzit bine.

— Adică sportul? adaugă Jude, la fel de uimit.

— Să înţeleg că nu. Avem nişte crose vechi de golf care i-au aparţinut bunicului vostru, dar... cred că vreau *sâ* scap de ele. Tatăl vostru şi cu mine încercăm să mai curăţăm casa, aşa că, dacă mai aveţi lucruri pe care nu le mai folosim...

s Atinge cutia, ne zâmbeşte şi pleacă.

\ înghit, amintindu-mi de chitanţa pentru lucrurile noas- *J* de la amanet.

— Mă întorc imediat! îi zic lui Jude şi îmi las sandviciul pe jumătate mâncat pe blat.

Plicul cu bani e încă în rucsacul pe care l-am aruncat pe banca de la intrare când am ajuns. Să-l văd îmi aminteşte de vizita la amanet şi de tot ce a precedat-o. Cercelul pierdut, femeia care strângea gunoaie de pe plajă, banii care lipseau din borcanul pentru donaţii.

Strâng plicul cu ambele mâini şi mă duc s-o caut pe mama. E în garaj şi şterge o geantă cu crose vechi de golf, folosind un prosop umed.

— Mamă? Pentru tine.

Ea ridică privirea, surprinsă.

— Ce e? întreabă, apoi ia plicul.

Face ochii mari când vede banii

M-am oprit la amanet ieri-dimineaţă, căutând

ceva pentru o prietenă..., dar Clark a crezut că am venit să iau bnrm pentru voi Mi i-a dat. E şi chitanţa acolo, ca să ştii ce s-a vândut şl cu cât..

Ezit, apoi spun:

— Nu s-a vândut încă argintăria, dar cineva a cumpărat claviatura până la urmă.

Mama închide plicul şi mă priveşte, cu chipul îngrijorat pentru o clipă, apoi trăsăturile i se îmblânzesc.

— Sunt doar lucruri vechi, pe care nu le folosim. Nu mai avem nevoie de ele. Ştii, nu?

— Da, ştiu.

îmi strâng cordonul.

— Dar avem nevoie de bani nu?

Oftează şi atârnă prosopul de o crosă.

— Nu suntem disperaţi dacă asta te întrebi Magazinul merge ceva mai bine, datorită sezonului Ne plătim facturile. Suntem bine.

— Dar?

Ea strânge din buze.

— Ştii, devine tot mai greu să vă ascund lucruri, acum, că sunteţi mari.

— Mamă!

îşi şterge palmele de blugi

— Lucy vrea să se înscrie la fotbal şi la baschet anul ăsta, dar va avea nevoie de tricouri şi de încălţări noi Bicicleta lui Penny nu va mai ţine o vară şi fireşte că mai ia şi lecţii de muzică. Educatoarele lui Ellie au pomenit de o tabără de vară cu tematir-ă ştiinţifică, luna viitoare, pe care fireşte că abia o aşteaptă...

Priveşte în altă parte.

— Tatăl vostru şi cu mine am vrut mereu să vă oferim cele mai bune şanse, toate experienţele posibile. Dar viaţa e

scumpă. Familiile sunt scumpe. Oricât am iubi noi maga^-nul... nu ne va îmbogăţi

îmi muşc buza. Ştiu că n-ar trebui să întreb, dar...

— Mamă, vă doriţi vreodată să...

Nu mă pot convinge să rostesc cuvintele.

— Să ce? Să nu vă avem pe voi?

— Să nu aveţi atât de mulţi

Râde

— Uşor de zis când eşti cea mai mare, nu?

Pune plicul cu bani în buzunar, apoi îmi ia faţa în mâini

— Niciodată, Prudence! Tu şi Jude şi surorile voastre ne aduceţi mai multă bucurie decât orice sumă de bani Şi..

îmi dă drumul şi se uită la crose.

— Dacă pot da lucruri vechi pentru a vă face copilăria mai fericită, o fac fără să ezit. Sunt doar lucruri Dar voi trăiti o singură dată.

Mă priveşte lung, să vadă dacă o cred.

Şi cred că o fac.

— Mă uit azi prin cameră, îi spun. Sunt convinsă că am câteva lucruri cu care pot contribui la cauză.

— Doar dacă vrei. Nu mă aştept să începeţi să vă daţi toate posesiunile materiale.

— Chiar vreau să o fac. Ai dreptate. Sunt doar lucruri Şi mamă? Cred c-ar trebui să-ţi spun că pun la cale o gală pentru centru. E un eveniment elegant, ca să strângem bani Am întrebat toate afacerile locale dacă doresc să contribuie cu

coşuri de cadouri la licitaţia fără strigare. Ar fi super să avem ceva de la Ventures Vinyl, mai ales fiindcă tema aleasă de noi este Yellow Submarine. Dar înţeleg dacă nu puteţi

Mama zâmbeşte larg.

— Ia te uită! Ştiam eu că vei deveni mica mea antreprenoare.

îmi dau ochii peste cap.

— Mamă!

r

— Nu pot[a^^n' draga mea! Să văd cum creşteţi... poate vei pricepe cândva. Nu ştiu ce să zic despre coş. Va tre-tjdii gă discut cu tatăl tău. Poate fi o şansă de a le spune oamenilor despre magazin. Dar ai dreptate. Stăm prost cu banii şi nu ştiu dacă suntem în poziţia de a oferi contribuţii caritabile.

— Da, ştiu. Fără presiune. Dar...

Ridic un deget.

— Dacă tot suntem la subiect, am nişte idei pentru magazia. Şi Ari are. Chestii pe care le putem face pentru ca magazinul să fie mai actual. Poate că vrei să stăm de vorbă despre asta?

Mă fixează cu o privire gânditoare, cu colţurile gurii abia ridicate.

— Cred că tatălui tău şi mie ne-ar plăcea mult asta.

—Atunci, încep să pun cap la cap o propunere.

Mama râde şi se întoarce la curăţarea croselor de golf.

— Să faci asta!

Ochii mi se opresc asupra unui raft, unde se află vechiul set de porţelan pentru ceai, al bunicii, pe nişte ambalaje de alune.

—Vrei să scapi de ceşcuţe?

Mama îmi urmăreşte privirea.

—Aşa mă gândeam.

— OK... Dar nu azi

Iau cutia. Nu mă opreşte şi nici nu întreabă ce fac cu setul, îl duc în casă.

Eleanor e în sufragerie, construind un turn din piese albe şî roşii de la jocul de table.

— Hei, Ellie! Cât eu şi Jude luăm prânzul... vrei să vii să ni te alături la o petrecere de ceai?

Zâmbetul pe care ţni-I oferă e singura răsplată de care am nevoie.

Capitolul 42

Ajung cu 20 de minute mai devreme a doua zi, parţial fiindcă programul meu de somn e intr-adevăr dat peste cap. După siesta lungă de ieri şi mersul la culcare devreme, m-am trezit la patru dimineaţa – ridicol de devreme chiar şi pentru mine.

Nu contează. Am avut suficiente amintiri plăcute care să-mi ocupe mintea, înainte să reuşesc să mă extrag din pat. Mi-am folosit orele dimineţii cât de cât productiv… asta când nu eram prinsă în fantezii inutile. îmi las bicicleta în parcare, nerăbdătoare să le povestesc lui Quint şi Rosei şi celorlalţi voluntari despre noile mele idei pentru gală.

în plus, abia aştept să-l revăd pe Quint. A trecut o zi întreagă, iar o mică parte din mine crede c-a fost doar o întâm-**plare.** Poate că ne-a molipsit romantismul furtunii. Poate că se va uita azi la mine şi va regreta totul.

Dar, de fiecare dată când mă simt cuprinsă de îndoială, mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a spus după ce m-a sărutat prima dată. *îmi doream să fac asta de ceva vreme.*

N-a fost o întâmplare. N-a fost o greşeală. Şi nu mai pot îndura niciun minut fără să-l văd şi să-l sărut şi să îmi confirm că totul a fost real. Că încă mă place la fel de mult cât îl plac eu.

în parcare e o singură maşină. Cred că a Rosei N-a

ajuns niciun alt voluntar. îmi smulg casca şi practic salt spre uşă.

Nu e nimeni în lobby, aşa că trec repede prin curte şi cercetez nivelurile inferioare. Nu e nimeni în bucătărie, în spălătorie sau cu animalele. Mă opresc eă-i salut pe Lennon şi pe Luna, dar îmi dau seama că sunt interesaţi doar fiindra e aproape ora micului-dejun.

— Mă întorc repede! şoptesc. Mai întâi, trebuie să-l văd pe Quint, înainte să explodez.

Chiţăi cum face Penny când vede o poză cu Sadashiv într-una din revistele cu celebrităţi care se găsesc în dreptul casei de marcat la supermarket. Mă simt uşor jenată, dar ruşinea nu mă împiedică să străbat holul în pas alert.

— Hei? E cineva pe aici? strig, în timp ce urc scările.

Trec pe lângă camera de recreere, când Roşa scoate capul din biroul ei şi se uită la mine. Pare uimită.

— Prudence.

— Bună!

Zâmbesc larg.

— Ştiu că am ajuns mai devreme. Quint e aici? ;

Nu spune nimic un minut. Nu se mişcă. Apoi îşi drege glasul şi priveşte peste umăr, în birou.

— Da, spune încet.

Are maxilarul încleştat când mă priveşte iar.

-— De fapt, mă bucur că ai venit înaintea celorlalţi Pot... putem vorbi cu tine?

—* Sigur! Şi eu vreau să vorbesc cu voi!

Bat din palme, încântată.

— Am făcut rost de locaţie pentru gală! Adică a fost ideea lui Quint, aşa că nu-mi pot asuma tot meritul, dar este perfectă!

O urmez pe Roşa în birou.

Şi iată-l pe Quint, cu mâinii p strângând marginea

unui raft scund şi cu gleznele încrucişate.

îmi stă inima când îl văd.

Are capul plecat, «ar ochii ii ţâşnesc apre mine şt o clipă, doar o clipft. îmi amintesc povestea lui despre sprâncene şj despre cum îi era teamă că 1 vor face aă pară răutăcios şi leg de ce a crezut asta. Dar clipa aceea trece şt nu, nu mi **se** pare răutăcios, ci *agitat.*

Nu cred că i-a zis mamei sale despre noi.

Nu-i problemă! Nici eu n-am spus cuiva, nici măcar lui Jude sau lui Ari.

îi zâmbesc.

El se uită în altă parte.

OOO-KAY. Nu-i tocmai primirea la care visam, dar... poate că mama lui nu vrea ca el să se vadă cu cineva? Nu că neam vedea. Oficial. Dar *mai mult ca sigur* că ne îndrep-**tăm** într-acolo. Nu săruţi pe cineva şapte ore, fără să vrei să devină ceva la ordinea zilet

Eu sigur îmi doresc asta.

— Deci, spun cu bucurie în glas, încercând să detensionez atmosfera. I-am sunat ieri pe cei de la Offshore Theater şi **le-am spus despre** centru şi despre ce plănuim pentru gală. Şi vor să ne ajute. Ne vor lăsa să folosim spaţiul gratuit, câtă **vreme** gala nu-i în weekend, aşa că am profitat şi am rezervat **data** de 18, care pică într-o marţt Va fi perfect! Au bucătărie, **care poate fi** folosită de cei care servesc mâncarea, multe mese **şi scaune pe care** le putem dispune cum dorim şi, exact aşa **cum te-ai** gândit, Quint, ar trebui să aibă şi tot ce este nevoie pentru echipamentul AV. Directorul părea foarte încântat. I-am zis că sperăm să devină un eveniment anual şi...

înghit în sec. Roşa îşi masează ceafa, preocupată.

— Adoră tema „Yellow Submarine”. Organizează un maraton de filme cu trupa Beatles la fiecare câţiva ani, aşa că pot să pună câteva dintre postere,

Quint îşi încleştează maxilarul, cu ochii încă înfipţi în podea. Simt un gol tot mai mare în piept, care ameninţă să

mă frângă, iar singura modalitate de a-l împiedica să reuşească e să vorbesc în continuare.

—în plus, cei de la cinematograf vor oferi şi un coş de cadouri tematic, pentru întâlniri romantice, la licitaţie, alături de bilete la film şi o găleată de popcom gratuită! Aşa-i... că e... generos?

îmi cad umerii Nu mai pot continua. Nicio cantitate de gnttip.ia.qm n-ar putea ascunde faptul că simt că vorbesc cu un zid de cărămidă. Cu două ziduri. De ce nu mă priveşte Quint? De ce nu zâmbeşte Roşa, spunând cât de minunat e totul?

— OK, *care~ifaza?* **spun. E vorba despre animale? Lennon? Luna?**

— Animalele sunt bine, răspunde Roşa.

Se uită la Quint, încruntată. El are încheieturile albe, de la cât de tare strânge raftul

— Atunci, ce se întâmplă? Asigurarea nu va acoperi daunele produse de furtună?

— Nu-i asta, Prudence...

—Atunci de ce păreţi atât de nefericiţi?

Roşa inspiră adânc. îl priveşte iar pe Quint şi cred că poate aşteaptă să vadă dacă fiul ei va spune ceva, dar el îşi ţine gura atât de strâns închisă, încât îi pulsează un muşchi din obraz.

— Prudence, începe iar Roşa, cu degetele împletite în faţa ei. Poate că tu ai ceva să ne spui?

Mă holbez la ea. Apoi ochii îmi săgetează spre Quint, care îşi mişcă umerii trăgându-i în faţă. Tot nu-şi ridică privirea, âşa că mă uit iar la Roşa.

— în afară de faptul că gala prinde tot mai mult contur?

Quint scoate un zgomot scârbit din fundul gâtului — primul semn de viaţă, de când am ajuns, încep să mă înfurii. Cunosc sunetul ăla. îl auzeam mereu.

Roşa îşi masează fruntea.

— Cred că ştii că nu la asta mă refer.

— Habar n-am Ia ce vă referiţi. Quint, ce se petrece?

Quint dă drumul raftului, dar numai pentru a-şi tncrucj braţele la piept Cel puţin reuşeşte să mă privească ţn ochii* retrag tot ce am crezut până atunci. Chiar *pare* răutăcios.

Simt cum mă strânge panica de gât. Să fi ajuns într~un univers alternativ, în care vara asta nu s-a întâmplat şi Quint încă mă dispreţuieşte? Ce a zis seara trecută? Că avea impresia că sunt o persoană groaznică? L-am iertat pentru comentariu, pentru că a spus clar că nu mai simte aşa. Şi nici nu-l puteam învinui, după cum m-am purtat cu el tot anul.

Dar asta a fost atunci. Deci de ce mă priveşte aşa *acum?*

—A venit ieri o femeie la centru, spune Rosa. Cu o poveste interesantă, despre un cercel pierdut şi o donaţie mare în cash, făcută la curăţenia de pe plajă.

Se opreşte, aşteptându-mi reacţia. Nu ştiu ce crede că vede pe faţa mea, dar pare dezamăgită.

— Văd că nu-i nevoie să-ţi spun toată povestea. Pe scurt, s-a simţit prost fiindcă a vândut cercelul care nu-i aparţinea « J deşi, fireşte, n-avea cum să ştie atunci al cui era. A venit aid *3^* să-şi recupereze banii donaţi, ca să răscumpere cercelul şi să-l înapoieze proprietarei de drept. Dar, aşa cum tu şi eu bine ştim, banii nu sunt acolo. Deci spune-mi, Prudence... unde-ar fi putut să dispară 1200 de dolari?

Asta e. Despre asta e vorba.

Ei cred c-am furat banii

—Nu ştiu.

Am vocea încordată şi cumva simt că deja m-am incriminat Pentru că ştiam despre cercel şi despre bani Ştiam că lipseau bani

— E şansa ta de a ne spune adevărul, continuă Rosa, îmi dau seama că încearcă să fie blinda, dar simt furia care clocoteşte sub exteriorul calm.

— Femeia a zis c-a discutat cu tine, aşa că eu cred că eşti singura care a ştiut că s-a făcut o donaţie atât de mare.

Scutur din cap,

— Ml-a spus despre bani, dar nu ştiu ce s-a î ntâmplat cu el Nu l-am luat eu!

— Te-am văzut! se răsteşte Quint.

Are vocea atât de puternică, de aspră, că tresar. Spre deosebire de mama lui, el nici măcar nu se străduieşte să îşi ascundă furia.

— Te-am văzut în biroul Shaunei, cu mâna în borcan! Şi aveai banii ăia în rucsac! Chiar încerci să ne spui că n-ai fost tu?

-N-am fost eu!

Acum ţip la rândul meu. Disperarea îmi fierbe în sânge. Doar nu crede c-am făcut asta... lucrul ăsta pe care în mod clar nu l-am făcut!

***Deşi,* îmi şopteşte o voce mică, iritantă.** *Deşi* **intenţionasem sd-i iau în acea zi...**

înghit în sec. Nu asta e ideea. Sunt nevinovată.

Quint se îndepărtează de raft şi micşorează distanţa dintre noi cu câţiva paşi, dând agresiv din mâini

— Ai stat în faţa mea, cu un teanc de bani în mână, şi m-ai minţit hi faţă! Cum ai putut?

— N-am făcut nimic! Da... am ştiut despre donaţie şi am vrut să număr banii, ca să aflu totalul, dar, când am făcut asta, nu era nici pe departe o sumă atât de mare. Erau doar... trei sute şi ceva de dolari Cât ne-a zis Shauna a doua ZL

Privirea dispreţuitoare a lui Quint devine tăioasă. Cuvintele îi sunt şi mai tăioase.

— Mi-ai zis că n-ai avut timp să numeri banii.

Mi se strânge stomacul.

-Păi..

Ridică o sprânceană, aşteptând. Dar nu-l pot privi, nu când se uită aşa la mine. închid ochii

— Tam numărat Dar... nu erau acolo banii aceia. Cei 1200 de dolari dispăruseră. Nu i-am luat eu!

— Sigur, spune Quint. Şi ce alte minciuni ai mai zis?

— Niciuna!

Deschid ochii, hotărâtă să-l înfrunt, să-l fac să vadă că greşeşte.

— Şi corespondenţa deschisă? Ce căutai, mai precis? Alte donaţii? Alţi bani? Alte lucruri pe care să le poţi lua fără să-şi dea nimeni seama?

— Nu mai ţipa la mine!

— Nu mă mai minţi!

— Quint, cred că ajunge, spune Roşa, cu o mână pe umărul lui

El o dă la o parte şi se îndepărtează de mine, aproape ajungând să se urce pe biroul mamei sale, cu braţele şi mai strâns încrucişate peste piept.

— înţeleg că familia ta are probleme financiare. Ştiu că vrei să-ţi ajuţi părinţii. Dar... serios, Prudence? Să furi de la un centru de salvare a animalelor? De la mama şi de la mine?

î

Primele lacrimi îmi alunecă pe obraji. Le şterg în grabă, dar curg mai departe.

— Nu. Am. Luat. Banii.

— Atunci, cine i-a luat?

— Nu ştiu! Poate că nimeni nu i-a luat. Poate s-au pierdut. Pufneşte, un zgomot atât de ironic şi de neîncrezător, încât sunt tentată să-l calc în picioare.

— Te rog! Ai avut ocazia, ai avut motivul. Infracţiune de bază.

Mă uit urât.

— Nevinovată până la proba contrarie. Justiţie de bază.

îşi dă ochii peste cap.

— Ştii, ai putea pur şi simplu să recunoşti. Ai putea da banii înapoi

— N-am fost eu! strig, aruncându-mi braţele spre tavan.

Nările îi freamătă şi zăresc o fisură mică în armura lui. poate o urmă de îndoială. O dorinţă să mă creadă, dacă nu altceva.

Apoi priveşte în altă parte şi chipul i se înăspreşte iar.

— Eşti în multe feluri, dar nu credeam că vei cobori la acest nivel.

— Ah, zic, provocându-l, şi cum sunt, mai exact?

întrebarea e o greşeală. Ştiu că va muşca momeala şi ştiu că niciodată nu voi putea să uit cuvintele pe care urmează să le rostească şi ştiu că voi regreta tot restul vieţii c-am cerut să aflu. Dar nu renunţ. Poate că vreau să mă rănească. Poate, cumva, aşa îmi va fi mai uşor să cred că n-ar fi mers oricum între noi.

Mă priveşte în ochi, dar ezită. Bunătatea din el se luptă cu furia. Fac un pas în faţă, provocându-1. Nici măcar nu-mi pasă că mama lui e aici. Să audă totul – tot ce-i mai rău din el. Tot ce-i mai rău din mine. Ce contează?

— Haide! îl sfidez, printre dinţi. Acum nici două zile, eram drăguţă şi încrezătoare şi amuzantă. Dar ce crezi cu adevărat?

— Ei bine, e clar că eşti o mincinoasă, spune el, cu ochi arzători. Eşti egocentrică. Te grăbeşti să critici şi să judeci. Eşti ipocrită şi egoistă. Sincer, să am încredere în tine a fost greşeala vieţii mele!

— *Quint!* strigă Roşa.

O avertizare, dar e prea târziu.

A terminat.

Am *terminat-o.*

Fierb pe dinăuntru. Vreau să ţip la ea, la amândoi. Vreau să iasă karma din eterurile universului şi să-l pedepsească fiindcă a îndrăznit să mă judece aşa.

Strâng pumnii Cât de tare pot. N-a funcţionat niciodată cu Quint. Această putere oribilă m-a trădat mereu când am încercat să-i fac ceva. Dar de data asta e crud.

De data asta îmi frânge inima
De data asta o merita din plin
Unghiile mi ae înfig în palme
Lacrimile îmi înceţoşează ochii.

Spre surprinderea mea, Quint tresare deodatâ de durere Se întoarce, cu maxilarul încleştat, cu chipul contorsionat. Duce mâna scurt la piept. de parcă I ar durea ceva acolo, dar o lasâ repede jos Nu mă mai priveşte.

Şi poate că i trivial, poate că i naiv, dar sper – o. sper cu toată fiinţa mea – că şi inima lui sa făcut ţăndări!

— Prudence. zice Roşa, păşind între noi, temându-se poate **11** nu încep să arunc chestii. Ar trebui să pleci.

Mi se taie respiraţia. Asta a fost. Sunt concediată. Nid măcar nu sunt plătită şi totuşi sunt concediată.

Cu maxilarul încleştat, vâr mâna în geantă şi scot carneţelele şi dosarele la care lucram pentru gală. Le arunc pe biroul Rosei şi mă răsucesc pe călcâie.

Plec, practic alergând în jos pe scări şi prin lobbyul mic.

Dau peste o femeie, exact la ieşire. E Shauna, care mâ prinde de umeri, surprinsă.

— Hei, calmează-te, dulceaţă! Eşti bine?

Îmi şterg lacrimile din ochi. Nu o pot privi Vreau să plec. Apoi observ ce poartă la gât: un lănţişor cu pandantiv. **Mi se taie** respiraţia

E cercelul Mayei.

Shauna îşi înclină uşor gâtul şi mă priveşte cu îngrijorare.

— Prudence?

Scuturând din cap. **mi** dau înapoi. Mi împleticesc **afară** şi-mi iau bicicleta Pedalez cât de repede pot. încercând **a*** înec amintirea cuvintelor dure rostite de Quint.

Sunt o persoană bună.

Te *grăbeşti iă critici şi »d judeci.*

Sunt o persoană bună.

Eşti ipocrită şi egoistă.

Sunt O. Persoană. Bună.

Eşti o mincinoasă. Sincer, să am încredere în tine a fost greşeala vieţii mele!

Am vederea înceţoşată. Nu mai pot continua. Mă opresc pe trotuar şi îmi las bicicleta lângă un palmier, înainte să mă prăbuşesc şi eu lângă ea. Suspinele mă copleşesc.

— Sunt o persoană bună! strig plângând.

Către mine, către nimeni anume.

Poate către univers, dacă ascultă.

Dar mă roade o întrebare. Mă gândesc la cuvintele lui Quint, pline de ură. La acuzaţiile lui. La nesiguranţele mele.

Cred că sunt o persoană bună.
Dar dacă nu sunt?

Capitolul 43

ata îmi aruncă o privire plină de simpatie, în timp ce bagă un card-cadou pentru Ventures Vinyl intr-un plic.

— Donaţi un coş. repet eu. cu gura căscată. Cred că glumiţi

— înţeleg că nu s-a terminat cu bine intre tine şi centru.

dar chiar nu e vina animalelor.

—Am fost acuzată de furt!

Pune caidul în coş, alături de o păpuşă John Lennon care

dă din cap şi un ornament de Crăciun în formă de chitară.

printre alte tinichele muzicale.

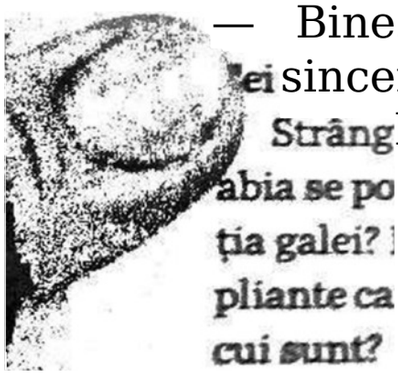

— Bine. Răspunde-mi la o întrebare. Cu toată sinceritatea, de la centru fac treabă bună acolo? Merită sau nu donaţii?

Dar nu-i pot spune că acest centru n-ar avea nevoie de bani sau că oamenii care lucrează acolo nu vor face lucruri bune

cu donaţiile. Mă gândesc la Lennon, la leul meu de mare, pe care nu l-am văzut de aproape trei săptămâni, şi sper din tot sufletul că e bine. Ştiu că tata are dreptate. Doar fiindcă Roşa şi Quint m au acuzat că am furat banii, nu înseamnă că ani-

malele trebuie pedepsite. Au suferit destul.

Mârâi

_ Da. în fine. Fă ce vrei!

— De obicei, chiar aşa fac.

Tata fredonează la unison cu pick-upul, în timp ce finalizează coşul.

__Fug până acasă să mănânc ceva. Ai nevoie de ceva?

—Nu, mersi Sunt bine.

Bine, bine, bine. Sunt mereu bine zilele astea.

Mă duc din nou la tejghea. Jude stă în faţa unei cutii cu discuri aduse ieri. Tata a început să-l lase să pună preţuri pe marfa nouă, învăţându-l cum să evalueze starea vinilurilor şi cum să caute valoarea lor pe piaţă. Ţine un disc Motown în mâini, dar mă priveşte cu îngrijorare.

De la Incident, e îngrijorat mereu. Ştie mai bine decât oricine cât am fost de distrusă. Nu am spus nimănui despre mine şi despre Quint, căci n-ar avea rost. Dar, în timp ce părinţii mei cred că-s supărată pentru c-am fost acuzată pe nedrept de ceva ce nu am făcut şi apoi am fost concediată, Jude îşi dă seama că-i mai mult decât atât. De câteva ori am dat peste el şi Ari vorbind pe un ton scăzut, preocupat, în camera din spate, şi ştiu că despre mine vorbeau. Am făcut tot posibilul să-i ignor.

Cel puţin m-au crezut când le-am zis că nu am furat banii Ari a zis-o cel mai bine: „Oi fi tu ambiţioasă, Pru, dar nu eşti genul care să fure bani de la □ organizaţie nonprofît în dificultate. Oricine îşi poate da seama de asta”.

Cuvintele ei m-au făcut să mă simt puţin, puţin mai bine. Dar m-au şi pus pe gânduri. Dacă-şi putea da seama oricine, de ce nu şi Quint?

Quint, care fusese mereu acolo. La festivalul de pe plajă, la curăţenie, la planificarea galei, la centrul de salvare, în noaptea cu furtuna... El, mai mult decât oricine, ar fi trebuit să vadă cât de mult am muncit

pentru animale. El, dintre toţi, trebuia să ştie că n-am furat banii Că nu i-aş fura.

Dar nu mi-a ţinut partea. Nu m-a crezut. Şi nu doar dar a fost şi răutăcios, nemilos.

încă mă înţeapă ochii când îmi amintesc ce a apu

Cuvintele lui au fost menite să taie adânc. Şi

în mai puţin de două zile, am trecut prin cele mai bune şi cele mai rele momente din viaţa mea. Amintirile sunt întrepătrunse şi nu le pot retrăi pe unele fără să le retrăiesc şi pţ celelalte.

— Vrei să te ocupi de stickere? întreabă Jude, arătând aplicatorul.

— Nu.

Mă aşez pe scaunul de la casa de marcat. Au fost puţini cli- enţi chiar şi pentru o zi de marţi, aşa că nu-s prea îngrijorată că-mi va cere cineva să-i încasez banii. Tata tot încearcă să mă înveţe să folosesc casa, dar nu-s interesată. Număr zilele până la sfârşitul verii, când pot să scap de aici Când pot să mă afund în teme şi planuri pentru colegiu şi oricâte proiecte pentru puncte bonus pot face. îmi voi distrage încontinuu atenţia, de parcă însăşi viaţa mi-ar fi pusă la bătaie.

Până atunci, zilele se scurg anevoie.

înainte să plece, tata îi aminteşte lui Jude de o sută de chestii despre organizare, chiar dacă va lipsi doar o jumătate de oră. îi ignor şi deschid laptopul. Referatul e deschis şi mă aşteaptă. Citesc ce am scris ultima dată. Sau ce am încercat să scriu.

Ecoturismul poate aduce multe beneficii habitatelor oceanice, prin

Prin... ce? Am creierul terci, aşa cum a fost şi ultima dată când am încercat să lucrez la referatul ăsta oribil. Gândul de a cerceta, de a lua notiţe, de a trage concluzii şi de a implementa rezultatele îmi dă ameţeli Mi se pare o cantitate de muncă insurmontabilă. Termenul pentru retrimiterea

proiectelor e în câteva zile, dar am progresat dureros de puţin. De fiecare
dată când mă împotmolesc, îmi imaginez că discut despre asta cu Quint şi că venim cu o soluţie strălucită împreună şi totul e amuzant şi uşor şi...

Apoi îmi amintesc unde mă aflu şi cobor cu picioarele pe pământ.

Nici măcar nu ştiu de ce-mi pierd vremea. Fără participarea lui Quint, domnul Chavez nu va accepta referatul revizuit. Cea mai rea parte e că nici nu ştiu dacă-mi pasă. De biologie. De referat. De note. De tot.

Amân referatul – din nou – luând telefonul ca să verific pagina de Facebook a centrului de salvare. E o formă de autotortură la care mă pricep binişor. Quint se descurcă minunat: actualizează constant pagina şi încorporează multe dintre strategiile despre care am discutat. Clipuri cu lei-de- mare care se joacă. Fotografii ale foştilor pacienţi, cu descrieri în care sunt prezentate personalităţile lor unice sau poveşti interesante despre ei. Interviuri cu voluntari, care explică de ce sunt pasionaţi să lucreze cu animalele marine.

Majoritatea fotografiilor de pe pagină sunt făcute de Quint – cel puţin aşa presupun fiindcă nu prea apare şi el. Dar, când şi când, mai e una în care-l văd pe fundal. Spală cu furtunul o piscină sau hrăneşte focile cu o găleată cu peşte. Dorul care mă loveşte când văd pozele acelea pixelate este copleşitor.

Ştiu c-ar trebui să mă opresc, dar nu pot. Indiferent cât de tare doare.

Şi doare.

Şi apoi durerea mă înfurie.

Şi furia mă întristează.

Spală. Clătеşte. Repetă.

Cum poate universul să permită aşa ceva? Cum pot să stau aici, trădată şi distrusă, în timp ce viaţa lui Quint merge mai departe? Karma m-a abandonat. Nu există

dreptate. Nu există răzbunare universală.

O actualizare despre Lennon şi Luna îmi atrage atenţia. Zâmbesc când privesc un clip scurt cu ei doi jucându-se cu o minge, pe care şi o pasează cu nasurile. Numele lui Lennon este scris .Lemn”, ca al dictatorului, şi aşa ştiu că postarea a fost sensă de Quint. Am o strângere de inimă.

Actualizare: Lerun şi *Luna au primit o ofertă de la o grădină zoologică respectată! Suntem bucuroşi că vor ajunge acolo împreună şi se vor putea bucura de mulţi ani de prietenie (sau mai mult?). Vom posta mai multe informaţii când nise confirmă data plecării şi alte detalii.*

Nu ştiu dacă mă bucură sau nu vestea. Dacă nu-l mai văd pe Lennon niciodată?

Se aude clopoţelul de la uşa din faţă.

— Salut, Ari! zice Jude.

— Salut, Jude. Pru.

închid telefonul şi privesc cum avansează Ari printre discuri, trecându-şi degetele peste ele.

— Ce faci aici? întreb. Azi ai liber.

— Da, însă mi-am zis să văd ce faci. Să văd dacă ai nevoie de susţinere morală.

Ah, da, fiindcă azi e gala. Mă străduiesc să uit, deşi universul mi-o tot aruncă în faţă.

Am fost şocată, la început, că plănuiesc să meargă mai departe cu gala. Cum s-o facă fără mine? A fost ideea mea. Au fost planurile mele. Practic, era gala mea!

Dar continuă şi, spre nesfârşita mea iritare, se şi descurcă foarte bine cu promovarea. Văd posterele peste tot, nu doar în vitrina noastră. Şi, *ah,* urăsc că trebuie să recunosc asta, dar sunt grozave, cu o grafică şi cu un font care amintesc de posterul pentru filmul *Yellow Submarine.* Şi fărănicio greşeală de ortografie.

Au vorbit şi cu presa. Nu doar cu cei de la *Chronicle,* ci şi cu reprezentanţi ai revistelor şi posturilor de radio locale. Roşa a

apărut chiar la o emisiune TV regională, promovând centrul *şi* misiunea sa.

Partea mea răzbunătoare vrea să-i vadă dând greş. Vrea ca gala să fie un dezastru. Vreau să vină Quint târâş înapoi, implorându-mă să-l ajut.

Dar, din câte văd, asta nu se va întâmpla. Poate că nu-s de neînlocuit, aşa cum credeam.

— Deci, spune Ari, bătând cu degetele în tejghea. E marţi. Cine are chef de tacos şi karaoke?

Jude scoate un sunet prin care ne dă de înţeles că ar fi *foarte interesat,* dar ştiu c-o face doar să mă încurajeze. Altă încercare să mă scoată din letargie.

— Frumoasă încercare, zic, dar în seara asta nu e karaoke.

Ari se încruntă.

— Carlos nu mai vrea să organizeze?

— Ba da. însă Trish Roxby îşi va monta echipamentul de karaoke la Offshore Theater în seara asta, ca formă de divertisment la prima gală anuală a centrului de salvare, adaug, mârâind. Am văzut pe pagina lor de Facebook.

— Karaoke la o gală? zice Jude, scuturând din cap. Va fi un mare eşec.

Mă forţez să-i zâmbesc, fiindcă-mi dau seama că se străduieşte.

— Mersi, Jude! Dar cred că-i genial.

Jude loveşte tejgheaua cu pumnul.

Ştiu! Şi eu cred asta, dar speram să nu fiu nevoit s-o recunosc. Karaoke va fi mult mai bine decât vreo simfonie plicticoasă.

Tresar, dar nu cred că remarcă. Am senzaţia că a fost ideea lui Quint E o idee bună. Va transforma cu uşurinţă ceea ce ar putea fi un eveniment scorţos şi

obositor într-unul distractiv, memorabil, unic.

Detest că el s-a gândit la asta, iar eu nu.

Detest că nu merg.

Jude îşi drege glasul,

— Vreţi să jucăm D& D? Pot chema gaşca, facem popcom, în sfârşit vă creaţi şi voi personaje...

Ari şi cu mine schimbăm o privire,

— E doar o idee. Nu vreau să stai bosumflată toată **seara,** Pru.

— Nu stau.

Ari se strâmbă.

— Exceptând ultimele câteva săptămâni.

— Şi pe bună dreptate, spune Ari. Dar nu în seara asta. Să mergem la film... ah! Lăsaţi.

Offshore Movie Theater e singurul cinema din oraş, iar Ari detestă să conducă până la cel imens, de pe autostradă. Mai ales fiindcă detestă să conducă în afara orăşelului Fortuna Beach.

—Ce-aţi zice să mergem să îmbrăcăm centrul de salvare în **hârtie** igienică, dacă tot sunt angajaţii şi voluntarii plecaţi la gală? propune Jude.

Zâmbesc uşor.

— Mersi Apreciez cum încercaţi să mă înveseliţi Dar nu **vreau să** merg la centru şi nici prin apropiere de Main Street **în seara asta.**

—Deci vei jeli şi îţi vei plânge de milă? întreabă Ari Fiindcă eu nu permit asta. Ştiu! Ce aţi zice de un maraton de filme pentru gagici?

Iude şi cu mine gemem la unison,

în mod normal, nu m-aş opune, dar acum ideea de a privi oameni frumoşi care se îndrăgostesc irevocabil mă face să vomit

—Of, *haide...* **Te va ajuta să-ţi mai iei mintea de la,.. lucruri Sunt salvată de clopoţel.**

Jude îşi asumă mutra de întâmpinat clienţii

— Bun venit la Ventures Vi... o!

Mă uit la uşă şi nu mă pot abţine. Scot un geamăt adânc. Ştiam eu că ziua asta va deveni şi mai nasoală.

Capitolul 44

Morgan aruncă o privire cunoasă rafturilor cu albume, în timp ce avansează spre tejghea. Fără ghips şi fără

Apoi mă vede şi încremeneşte.

Mijeşte ochii.

încleştez maxilarul.

Ari se mută stingher într-o parte, ca să nu stea în mijlocul gheţii din privirile noastre.

— Ăăă... pot să te ajut? întreabă Jude.

Inspirând scurt, Morgan se întoarce spre el. Poartă tricoul galben al centrului şi nu pot să nu simt că-şi bate joc de mine.

— Am venit să iau un coş-cadou, spune ea.

— Da. E aici

Jude înconjoară tejgheaua, indicând locul unde a lăsat tata coşul. Morgan îl priveşte, apoi încuviinţează şi fi ia.

— Mulţumim pentru generozitate!

Privirea i se întoarce la mine.

— Dar cred că ne sunteti datori.

Mi se usucă gura. Speram că, poate, Quint şi Roşa nu vor spune mai departe despre mine şi banii lipsă, dar se pare că aş fi cerut prea mult din partea lor.

— Ia mai scuteşte- ne tu pe noi! spune Ari Prudence a mun

cit pe brânci încercând să ajute centrul! Voi îi sunteţi datoriei

Morgan pufneşte.

— Da. Sigur. Sfat? Fiţi cu ochii pe casa de mamat

Mârâind, Jude înşfacă din mâinile ei coşul. Ea scoate un sunet uimit.

—Ştii ce? spune el. Neam răzgândit. Mult noroc la licitaţie! Morgan îşi mută privirea de la el la coş, înainte să ridice **din umeri**

— Bine. Nu-i cine ştie ce premiu, oricum.

— Nu, staţi aşa! zic eu. Jude, dă-i-l înapoi! Aşa cum a spus şi tata, animalele n-ar trebui pedepsite pentru că am fost eu **acuzată de** ceva ce n-am făcut.

Morgan se întoarce spre mine, cu mâinile în şolduri.

— Da, am auzit că ai încercat să negi totul. Ce frumos, mai **ales când** ai fost prinsă *cu mâna în borcan.*

— Nu am luat nimic, zic, străduindu-mă să îmi păstrez un ton calm. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu banii, dar nu îi am.

— Aha! Ştii ce e trist, de fapt?

Morgan se apropie de tejgheaua care ne desparte.

— Toate lucrurile pe care le făceai funcţionau. Dacă nu furai hanii, curăţenia de pe plajă ar fi fost cea mai de succes strângem de fonduri pe care am avut-o. Chiar făceai treabă bună pentru animale. Păcat c-a trebuit să intri în modul egoist şi să strici totul.

Trebuie să-mi înghit cuvintele. Ştiu că nimic din ce zic nu o va convinge că sunt nevinovată.

Văzând că nu am replică, Morgan înşfacă coşul de la Jude şi porneşte spre uşă.

— Stai! zic.

Se Opreşte. Oftează. Se întoarce, încruntată.

Dar nu-mi pasă ce crede ea. A zis ceva care a rezonat cu mine, amintindu-mi de un lucru spus de Roşa, cu luni în urmă Au mai organizat

strângeri de fonduri, dar fără succes.

, • să aducă suficienţi bani încât să conteze,

—De ce? întreb tare. .

. ^organ 88 irită şi mai urât.

~~Decese?. > ■■ ,

- Centrul a mai organizat strângeri de fonduri. încearcă să strângă bani de ani buni. Dar... apar eu, planific un eveniment de curăţenie pe plajă şi deodată e cel mai de succes eveniment?

— N-a fost, zice râzând. Pentru că banii dispărut.

— Asta zic!

Dintr-odată agitată, sar de pe scaun şi înconjor tejgheaua.

— Poate că s-a mai întâmplat şi înainte. De fapt... pun pariu că s-a întâmplat des. Dacă, de fiecare dată când centrul a organizat o strângere de fonduri, o parte din bani a dispărut? De aceea campaniile nu au avut niciodată succes.

îmi trec mâinile prin păr.

— Asta e! Aşa pot dovedi că n-am fost eu. S-a întâmplat şi înainte, iar şi iar... cu mult înainte să devin eu voluntară!

Morgan mă priveşte de parcă mi-ar fi crescut o coadă.

— Chiar încerci să mă convingi că...

— Nu încerc să te conving de nimic! Ştiu că n-am fost eu. M-am gândit că poate banii s-au pierdut sau au fost puşi în altă parte sau femeia aceea de pe plajă a greşit şi nu i-a donat Fiindcă ce om fură de la un centru de salvare a animalelor?

Morgan îmi aruncă o privire înverşunată, dar o ignor, întrebarea îmi răsună în minte, aşa cum ar fi trebuit să o facă toată luna. Semnele. Indiciile.

S-a mai întâmplat şi înainte?

E imposibil ca toate strângerile de fonduri să fi fost atât de mari dezamăgiri, în trecut. N-are sens! Cu siguranţă, oamenii vor să ajute centrul. Le pasă de munca prestată acolo.

Dar, cum intrau, aşa şi ieşeau banii.

Cine ar face-o?

Şi *de ce?*

Mă gândesc la ce a zis Quint. Infracţiune de bază. Ocazie şi motiv.

Trebuie ai fie cineva caic e de o vreme acolo *De atât de* mult timp» încât Roşa sA fi renunţat să mai organizeze «trân gen de fonduri. Cineva care avea aceea la bani.

Nu-mi dau seama că am început să mă plimb de colo colo prin magazin, pAnA ce nu mA opresc brusc.

— Shauna. şoptesc.

Morgan râde.

— Shauna? Bunicuţa aceea dulce, care şi oferă voluntar timpul animalelor?

— Nu e voluntară. E plătită.

— O! Atunci sigur trebuie să fie o infractoare.

— Uite care i faza, nu ştiu dacă a fost ea. Dar ştiu că n-am fost eu. Şi este acolo de atâţia ani! În plus, ea se ocupă de toţi banii şi de contabilitate. Ar putea ciupi cu uşurinţă ceva de ici şi de colo. Şi...

Mă opresc brusc, strigând:

— Pe plajă. Am văzut-o ţinând borcanul. Ea l-a dus la centru. Putea lua bani oricând şi n-ar fi ştiut nimeni.

Morgan îşi dă ochii peste cap.

— Am auzit destule. Cred că nu te pot învinovăţi că vrei să scapi basma curată, dar n-ar fi mai uşor să mărturiseşti, decât să încerci să arunci vina pe altcineva? Şi mai ales pe *Shauna,* dintre toţi oamenii?

—Şi cizmele! A purtat cizmele acelea noi-nouţe la nici două zile după curăţenie. Mă rog, cizme noi-nouţe... vintage. N-au cum să fie ieftine. După ce am fost concediată, am văzut-o cu cercelul, cel care a fost pierdut. Şi e un diamant adevărat.

Morgan hohoteşte.

— Deci acum încerci să-mi spui că a furat şi cercelul?

— Nu! Cred că l-a cumpărat de la amanet şi ştiu că n-a fost ieftin. Mereu m-am gândit că poartă bijuterii false, dar dacă nu... atunci cum plăteşte pentru ele? Roşa nu îi dă

atâţia bani

— Asigurare? Pensie? A ieşit la pensie acum 20 de ani Probabil că are din ce să se întreţină.

Mft încrunt. Morman are dreptate. Shauna putea lft pensie înstărită. Poate că lucrează la centru nu pentru bani, ci ca să aibă ocupaţie, HA simtă cft face şi ea ceva.

Înghit În sec, ştiind că e poaibil *n&* fi înţeles totul greşit. Poate că mă agăţ de orice detaliu ca să-mi reabilitez numele, dar. evident, fără nicio dovadă concretă, nu ştiu dacă Shauna a făcut ceva. Şi nici nu pot să o acuz de furt.

Ştiu cum e şi refuz să fac asta altcuiva.

— Cum o mai cheamă? Întreabă Jude.

Mă întorc spre fratele meu. Am uitat că el şi Ari sunt de faţă, dar amândoi se uită la mine şi la Morgan de parcă am fi la *CSI,* varianta Fortuna Beach.

N-am idee cum o cheamă pe Shauna, dar Morgan zice:

— Crandon, cred.

Jude scrie ceva pe telefon.

Morgan îşi încrucişează braţele, privind de la el la mine şi la Ari.

— Da! strigă Jude şi ne sperie.

Are un zâmbet larg, dar când ridică privirea devine un surâs forţat, care îi trădează neliniştea.

— Adică, de fapt, asta e destul de naşpa. Dar... Pru, ar trebui să fie îndeajuns cât să fie supusă unor cercetări Măcar atât.

îmi întinde telefonul. A găsit un articol dintr-un ziar din Los Angeles, cu o poză cu Shauna în antet. Poartă un costum business elegant. E mult mai tânără şi părul abia a început să-l încărunţească.

Titlu este: ORGANIZAŢIE NONPROFIT DIN ORANGE COUNTY RENUNŢĂ LA PLÂNGEREA ÎMPOTRIVA CONTABILEI ACUZATE DE FRAUDA DE PESTE 200 000$.

— Imposibil! zice Morgan, luându-mi telefonul.

— Heì!

încerc să-l recuperez, dar ea se întoarce cu spatele

la ml”e şi începe să citească pe sărite articolul. Pufnesc, apoi fac ace laşi lucru, peste umărul ei.

Potrivit articolului, Shauna a lucrat şase ani la altă organizaţie nonprofit care ajuta persoanele fără adăpost, înainte să fie suspectată că ar fi delapidat bani în vederea unor achiziţii personale şi ca să-şi plătească facturile. A fost concediată, dar s-a renunţat la acuzaţii, în final.

De ce ar fi renunţat? întreabă Ari, înghesuindu-se lângă noi

— Nu specifică.

Morgan îmi întinde telefonul, uluită.

— Luptele în instanţă sunt scumpe şi durează. Poate că nu au vrut să se deranjeze.

— Sau poate că n-au avut suficiente dovezi? sugerez.

Morgan clătină din cap.

— Ai spune că, dacă ştiau, dovezile s-ar fi găsit uşor. Probabil că folosea bani din contul organizaţiei ca să cumpere lucruri online şi să scrie… cecuri… pentru…

îşi pierde concentrarea. îi pică faţa.

— *Nu!* Donaţiile pentru gală!

îi înapoiez telefonul lui Jude, care se mândreşte de parcă ar fi rezolvat misterul anului.

— Ce donaţii? întreb.

—Am stabilit un preţ foarte mic pentru bilete, dar când le cumpără, oamenii pot să facă o donaţie în plus, opţional.

— Şi n-a donat nimeni bani în plus. A fost un mare eşec. Tone de vânzări de bilete – e posibil să vindem tot până diseară dar nicio donaţie în plus. Asta-l ucide pe Quint Ar / trebuisă-lauziplângându-sedesprecâtdeproastăafosti eea de a păstra un preţ scăzut şi despre câţi bani am pie ut aşa

Pun panu că lumea donează! intervine An, dintr-odată încântată Dar banii merg la ea.

Morgan incuvnntează

— Ea este cea care s-a ocupat de vânzarea ordine. Pun panu că donaţiile suplimentare merg direct în contul ei, fără să mai treacă pe la centru.

Mă lovesc cu palma peste gură, scârbită

— Cine ar face asa ceva’

Morgan arată spre telefonul lui Jude.

—- Ea, evident. A mai făcut-o.

Apoi pe chipul lui Morgan se aşterne o umbră Se uită la mine, nu cu dispreţ, ci cu., vinovăţie? înjură încet, pentru sine, clătinând din cap.

— Cred că-ţi datorez scuze.

— Nu tu m-ai dat afară, zic. luând un pliant de pe tejghea.

M -am uitat la el de o mie de ori. La submarinul galben, **ilustrat** La textul retro, strălucitor.

Petreceţi o seară la bordul celebrului Yellow Submarine şi susţineţi Centrul de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach.

Mâncare bună, prieteni şi karma pozitivă!

Ari, poţi să-mi ţii locul la magazin? împăturesc pliantul şi-l vâr în buzunar. —Trebuie să mă pregătesc pentru o gală.

Capitolul 45

Morgan e de acord să ne vedem în faţa cinematografului

Nu poartă nimic elegant, în sensul tradiţional. Invitaţii trec pe lângă noi în rochii de cocktail *şi* costume, dar Morgan poartă pantaloni negri, moderni, şi o bluză cu o vacă din paiete. Singurele indicii că ar

merge la un eveniment aproape formal ar fi liniile negre, groase şi strălucitoare lăsate de eye- liner şi felul în care şi-a împletit părul într-o coroană elaborată care îi încadrează faţa.

Eu am ales o rochie roşie cu buline albe, pe care am mai purtat-o la a doua nuntă a unui unchi toamna trecută, cu **un** cardigan roşu şi balerini asortaţi. A fost tot ce s-a putut într-un timp atât de scurt şi... ei bine, mă simt încrezătoare, fiindcă ţinuta îmi scoate în evidenţă rujul roşu.

la visează la *asta,* Quint Erickson!

Moigan îmi aruncă o privire când mă apropii, apoi dă din cap. Nu sunt sigură ce anume aprobă. Poate faptul că nu se vede nici urmă de piele.

— îmi place rujul, spune ea. Sper că n-a fost testat pe animale.

Râd, bucuroasă că a spart gheaţa.

— Şi eu, zic, pentru că începe să-mi pese şi aş fi distrusă dacă ar trebui să renunţ la marca mea favorită din cauza acestui nou set de principii care şi-a croit drum în viaţa mea.

—Gata?

M organ nu aşteaptă un răspuns şi, înainte să apuc să-mi trag sufletul, ne alăturăm fluxului constant de invitaţi care zâmbesc încântaţi şi ne îndreptăm spre intrare,

— Bilet? întreabă o voluntară, când trecem prin uşi.

— E cu mine, spune Morgan, atrăgând atenţia asupra el

— Ah, bună, Morgan! spune fata. Voluntarii se întâlnesc în bucătărie, ca să-şi afle îndatoririle.

Apoi se încruntă spre mine şi văd că mă recunoaşte,

— Pmdence?

Am mai văzut-o la centru, dar nu am fost niciodată prezentate. Mă enervează că nu-i ştiu numele, dar ea îl ştie pe ăl meu.

Am deja o reputaţie proastă?

Morgan mă apucă de cot şi mă trage în lobby.

Arată,.* drăguţ* Foarte drăguţ, de fapt* Mese rotunde, drapate cu feţe de masă albe, cu şervete de un galben aprins. În mijlocul fiecăreia tronează câte o jucărie de baie tematică, alături de o fotografie înrămată cu unui dintre animalele îngrijite acum la centru.

Nu sunt multe decoraţiuni dar în cinematograf domneşte o atmosferă festivă* Când Quint şi cu mine începuserăm să plănuim. sugerasem baloane galbene şi primisem, un nu hotărât. Evident, baloanele de latex sunt extrem de nocive pentru animalele marine, iar acum sunt sigură că nu mă voi mai putea bucura vreodată de plăcerea simplă a urnii balon aniversar* Dar, în loc de baloane, pe tavan şi în jurul uşilor atârnă ghirlande din hârtie galbeni Mai există şl tot soiul de animale marine decupate din cartoane, care atârnă de bârnele de sus, şi o caracatiţă pictată, care ocupă un întreg perete. Fiecare dintre braţele sale ţine un semn care mulţumeşte diverşilor sponsori ai evenimentului

Apoi mai sunt fotografiile. Făcute de Quint înrămate pn> fesionist şi aşezate pe şevalete, prin

încăpere. Ştiu imediat

MAMISSâlOYEB

că sunt ale lui. doar că nu sunt cele pe care le-am mai văzut. Mi se umple inima de bucurie când realizez că Quint nu mi-a ytnptat sugestia întocmai Premiile de la loterie nu sunt poze cu foci strangulate de aţă de pescuit şi cu lei-de-mare străpunşi de zeci de cârlige.

În **schimb, sunt poze cu** animalele după ce au fost recupe**rate Când** sunt sănătoase şi se joacă în piscinele exterioare **sau** Ii **se dă drumul înapoi** în ocean. înotătoarele lor lovesc **nisipuL în** timp **ce** gonesc stângaci spre apă.

Simt un junghi în inimă când văd o fotografie a unei ţes**toase care** înoată leneş în mare.

E ţestoasa *mea.*

Invitaţii s-au adunat deja în jurul fotografiilor, discutând despre ele, zâmbind larg, arătând diverse detalii. Ochii animalelor mă urmăresc în timp ce trec prin sală.

O văd pe Trish Roxby, care-şi reglează echipamentul de .sunet pe o platformă mică, dar evit să o privesc în ochi Ultimul lucru de care am nevoie este să mă angajez într-o dis

cuţie despre karaoke şi traume craniene. De fapt, evit privirile

ti ror. Îi recunosc pe majoritatea invitaţilor. Sindromul ora-

şuhii mic, ştiţi cum e.

Am parcurs deja de câteva ori, în minte, ce o să-i spun lui **Quint** când fl văd, dar tot nu ştiu dacă aştept momentul cu

Alti voluntari întind pungi cu popcom invitaţilor, iar apoi

aceştia sunt conduşi în auditoriu, pentru prezentarea de la **începutul serii Chiar** dacă Morgan ar trebui să ajute, ia două **pongi *de* popcom şi ne** mişcăm împreună cu invitaţii.

De îndată ce păşesc în auditoriu, îl văd. Stă pe scenă, în faţa

Poarta blugi închişi la culoare, o cămaşă apretată şj cravatA

Şl vai de mine, arată...

Nu mi termin gândul.

Morgan mă trage intr o parte, ca aă nu blocăm culoarul. Locurile se umplu repede. Sunt o groază de oameni aici. îmi dau scama, uluită, că totul a funcţionat. Ideea mea, planurile mele Totul a *funcţionat.*

Pe ecran rulează o prezentare, arătând fotografii cu animale marine de când au fost aduse la centru prima dată, rănite, subnutrite, apoi de când erau hrănite şi spălate sau se jucau în piscine. Sunt multe imagini cu foci întinse pe beton şi cu mici capete de lei de-mare apărând din apă. Mormane de vidre de mare, unele peste celelalte. De fiecare dată când apare câte o imagine pe ecran, toţi cei din public se topesc într-un *oooh* la unison.

Văd şi reclame care promovează afacerile celor ale căror contribuţii au făcut posibilă gala şi, din când în când, un slide prin care centrul le mulţumeşte voluntarilor care au ajutat la organizare. Numele lui Quint este în capul listei, în timp ce al meu nu e nicăieri. Altă trădare.

Simt o privire asupra mea, iar ochii mei îl găsesc din nou pe Quint. Se uită intens la mine, surprins, cu buzele întredeschise.

Ridic bărbia şi refuz să privesc în altă parte. Fie că-mi împărtăşeşte sau nu părerea, merit să fiu aici la fel de mult ca el.

închide gura şi-şi încleştează maxilarul, apoi o umbră îi întunecă ochii şi se întoarce.

Mi-au transpirat palmele şi încerc să-mi distrag atenţia vârându-mi câteva mâini de popcom în gură, dar, în ciuda untului şi a sării de pe degetele mele, nu simt nimic. Am nevoie de un mijloc mai bun prin care să-mi distrag atenţia.

Rosa ia microfonul de la un angajat al cinematografului. Probabil că urmează să înceapă următoarea parte a evenimentului.

Quint părăsește scena, urcă scările de pe culoar și se îndreaptă spre mine. Dar nu mă privește când trece mai departe.

înghit în sec. Shauna coboară şi ea de pe scenă. Ochii mei o urmăresc îndeaproape. Mă încrunt şt din instinct, strâng pumnul.

Aştept

Trei secunde. Cinci.

Nu se întâmplă nimic.

Proiectorul se închide cu un clic şi lasă ecranul negru, f «mi nil e se micşorează şi doar scena rămâne în prim-plan. Roşa se apropie de centru şi începe discursul mulţumind tuturor pentru prezenţă. Sponsorilor, donatorilor, voluntari- lor. Apoi continuă să vorbească despre centru şi despre scopul său, oferind statistici despre animalele ajutate peste ani, adăugând că au nevoie în continuare de susţinere.

Mă întorc şi iea pe uşi, înapoi în lobby. Vocea Rosei se atinge, în urma mea.

Quint stă lângă tejgheaua cu gustări, ajutând un voluntar să aranjeze şerveţele în faţa unui teanc de pahare pentru şampanie.

—Quint?

tşi îndreaptă spinarea. Aşazăun teanc de şerveţele, expiră zgomotos ţi se întoarce lent spre mine,

— Dacă n-ai venit să dai banii înapoi, atunci sper că te-ai deranjat măcar să cumperi un bilet

Strâng din dinţi Chiar are de gând să fac* o scenă aici în faţaunui străin? Darapoimăuitlacelălaltvoluntarşlv&dcâ esteEzra.

Acesta îmi aruncă un zâmbet nonşalant şi mă salută jucăuş.

— Arăţi bine. Prudence!

Comentariul lui aproape că nu trece de iritarea mea faţâtU Quint, dar . Ezra Kent chiar ae pricepe la disiparea emoţiile negative Simt că mi se relaxează puţin umerii.

— Quint. trebuie să vorbim!

— Ah. da? De ce am senzaţia că n ai venit să ţi ceri

Umerii mi se încordează iar.

— Poate fiindcă nu am de ce să-mi cer scuze?

1 şi dă ochii peste cap

— Ascult-o! zice o voce din spatele meu.

Morgan apare lângă mine, cu mâinile în şolduri

— Au apărut informaţii noi.

Quint o priveşte surprins.

-Ce...

Nu termină, iar privirea ii fuge de la una la alta. Devine tot

mai curios cu fiecare secundă.

—Ce se petrece?

Mă uit în jur. Voluntarii încep să aranjeze mesele **penii tru ană. E** prea multă lume şi nu vreau să tragă cineva cu

urechea.

— Putem **să** vorbim în altă parte? Cred că ştiu cine **a hiat**

banii, dar. dacă greşesc... Ştiu cât de urât **e** să fii acuzată pe

nedrept

— Dar suntem sigure că avem dreptate» completează

Mnrjir

Quint ae încruntă mai tare. îmi dau seama că se gândeşte tatona Nu mă crede, dar... *ar vrea.*

je **—OK, ace, în cele din urmă. Muşc momeala.**

— Slavă cerului! exclamă Ezra. Suspansul ml omora
Quint ae uită la et apoi la şirul de pahare pentru şampanie.

£*Siguri spune* Ezra, luând şerveţelele. Doar să-mi povesteşti detaliile picante când te Întorci.

Quint ne conduce pe mine şi pe Morgan spre o uşă pe care scrie „Doar pentru personal”, apoi trecem de o cameră în care nişte bucătari de la Blue’s Burgers pun cheeseburgeri pe platouri; Morgan se strâmbă, dar nu comentează. Ajungem în oele din urmă pe coridorul îngust de lângă ieşirea din «pate a cinematografului în colţ se află un sac de gunoi, aşteptând să fie scos pe alee. O planşă de plută are prinse de ea tot felul de materiale obligatorii prin lege, referitoare la di sorinii nare şi la hărţuire sexuală. Se pare că informaţiile n-au mai fost

actualizate de 30 de ani

— Deci? face Quint, cu braţele încrucişate la piept. Dacă n-ai furat tu banii, atunci cine a făcut-o?

Capitolul 46

Qumt e palid când termină de citit articolul găsit ordine de Jude.

— Cum de nu am ştiut?

— Mă indoiesc ca pomenit despre asta în CV. zic eu. **Dacă** mama ta nu a făcut prea multe săpături în trecutul et n **avea** de unde să ştie.

— Şi cine s-ar obosi să urmărească pe intemet o bătrânică simpatică, aşa cum pare Shauna? adaugă Morgan. în plus.

mama ta se pricepe la multe, dar nu-i cu adevărat o femeie de afaceri. Vrea să salveze animale, nu să-şi facă griji pentru contabilitate. Probabil c-a fost atât de fericită că **avea pe** cineva care să se ocupe de treburile astea, încât mei nu a mai stat să-i verifice recomandările.

Quint încuviinţează lent, de parcă ar avea sens. îi dă telefonul înapoi lui Morgan, apoi îşi lasă braţele să cadă **pe lângă corp Pare tulburat.**

— E aici de când eram mic. Ar fi putut fura...

Nu termină gândul. Cine ştie câţi bani a delapidat de-a lungul anilor?

— însă nu ştim sigur că fură, spun eu. Trebuie să găsim o cale de a dovedi asta.

— Dar, adaugă Morgan. dacă ea e hoaţa, sunt şanse mari să ia bani şi de la strângerea de fonduri din seara asta.

Quint se uită la noi.

MARISSAMEYÎ®

— Cum aşa? >

— Ştii că oamenii puteau opta aA doneze Jn plus, când cumpărau bilete? »ic.

— Da. însă... ideea n-a funcţionat. Nimeni..., se opreşte brusc, face ochii mari şi se desprinde de perete. Nu. Ea e cea oare ne-a zis asta. Ea e cea care a urmărit vânzările. Ea e cea care a conectat vânzările la contul nostru bancar.

— Ar fi putut conecta donaţiile la contul *ei,* spun.

Quint scoate un zgomot scurt, evident frustrat, trecân- du-şi mâinile prin păr.

— Nu pot să cred! Cum a putut? Am avut încredere în ea!

— Sunt doar speculaţii, spune Morgan. Dar par corecte.

Quint ignoră comentariul şi nu-l pot acuza. Dar vreau dovezi. Vreau ca reputaţia mea să redevină fără pată.

— Există o cale prin care putem să vedem cum sunt conectate vânzările? Dacă într-adevăr sifonează banii în contul ei personal...

Dă din cap, masându-şi maxilarul.

— Da. Poate. Cred. Ăăă. Lasă-mă un minut!

îşi ia telefonul şi pleacă, dar nu dispare din vedere, ci doar se îndepărtează sufícient cât să nu-mi dau seama ce face. Morgan şi cu mine schimbăm o privire. Coridorul are un perete comun cu cinematograful şi, deşi izolarea fonică este bunicică, din când în când disting frânturi din discursul Rosei Nu ce spune, ci pasiunea din ton.

Quint are telefonul la ureche. Mă încrunt. Oare sună la poliţie?

Lumea din auditoriu izbucneşte în urale. Morgan inspiră adânc.

~E ora cinei.

Aşa este. Nu vom rezolva nimic în seara asta. Ar

trebui s-o lăsăm pe Roşa să se bucure de gală. Nu e nevoie să facem o scenă.

™& bucur de gali. Vreau alta alei, 8ă

Dar şi eu M vrea s s& m& pnveascS şi 8i vad» fata participip- Nu vreau *ca** *nev01* egoista, care aluatJraţu^ pu TO9U sS mal «ap, Mcto

dirăbasmacurat». de Quint dureatS 0 vlatl dte pa- c» — de eâtevaori ,i aud

Vorbeşte în« raciun „ena. multe numere

în cele din urmă, închide. Apoi rămâne acolo, cu întoarsă, cu umărul sprijinit de perete şi cu capul plecat îndrăznesc să mă apropii.

— Quint, ce ai aflat?

Se întoarce mai mult şi ridică pumnul la gură. Expiră întretăiat.

—Âăă... da.

Are capul încă plecat când se răsuceşte şi-şi lipeşte spatele de perete. îşi scarpină o sprânceană.

— Am discutat cu cei de la firma terţă care se ocupă de vânzările de bilete pentru noi Au verificat şi sunt intr-adevăr două conturi bancare conectate cu vânzările din seara asta. Cel al Centrului de Salvare a Animalelor Marine Fortuna Beach... şi cel al Shaunei Crandon.

închid ochii. Emoţiile mă copleşesc. Uşurare. Uşurare şi satisfacţie. Nu pot dovedi că Shauna a furat banii de la curăţenia de pe plajă, dar sunt aproape.

însă toate gândurile dispar când îmi ridic uşor pleoapele şi mă trezesc cu Quint privindu-mă fix, cu ochii plini de mai multe emoţii decât pot numi Pare distrus.

— Prudence, şopteşte el.

Abia atunci recunosc remuşcarea, cea mai intensă dintre

¡¡ “Eu ”'

W — Mai târziu, îl întrerup.

Deşi mi 1 am imaginat pe Quint implorandu-mă să-l iert de mai multe ori în ultimele câteva săptămâni, acum, că am ajuns în acest punct, nu ştiu ce să fac cu sentimentele dureroase din piept. *Eşti egocentrică. Te grăbeşti să critici şi să judeci. Eşti ipocrită.*

Când tresare, ştiu că tonul meu a fost dur. dar la fel a fost şi al lui când mi-a zis lucrurile acelea oribile.

•— Aşa! exclamă Morgan, bătând din palme. Acum ce facem?

— Trebuie să-i spunem mamei, zice Quint. Apoi nu ştiu. Cred că trebuie să chemăm poliţia.

Ne învăluie tăcerea, în timp ce luăm în considerare opţiunea. Cât de gravă pare. Dar *este* o situaţie gravă. Credeam că lipsa unei sume de 1 200 de dolari, dintr-un borcan mare de sticlă, reprezenta o problemă serioasă, dar, dacă asta într-adevăr se întâmplă de ani întregi, vorbim de zeci de mii de dolari lipsă, poate chiar de o sumă mult mai mare. Nu e doar un furtişag.

— Credeţi că poate ajunge la închisoare? întreb.

De îndată ce spun asta, îmi dau seama că şi ei se gândesc la acelaşi lucru. Ne este greu să ne-o imaginăm pe Shauna într-o salopetă, în spatele gratiilor.

— Probabil, spune Morgan. Dacă Roşa decide să facă plângere.

— Cred că asta depinde de ea.

Quint îşi revine şi se îndreaptă.

— Aşa. Hai s-o găsim pe mama!

Lobbyul freamătă de discuţii încântate. Trish face pe DJ-ul şi tocmai a pus „With a Little Help from My Friends” de la Beatles. Ne oprim toţi trei şi scanăm din priviri mulţimea. Deşi destui invitaţi s-au aşezat şi au început să mănânce cheeseburgeri, cei mai mulţi stau lângă masa dedicată licitaţiei şi în jurul

fotografiilor lui Quint. Câţiva discută cu Trish

şi răsfoiesc albumul de melodii pentru karaoke, poate pregă- tindu-se să cânte după cină.

Din moment ce angajarea unui personal calificat ar fi costat o sumă exorbitantă, mâncarea este servită de alţi voluntari, inclusiv de un număr destul de mare de elevi pe care îi recunosc de la liceul nostru, cu toţii purtând tricouri galbene asortate în timp ce cară platouri cu cheeseburgeri, debarasează mese şi reumplu paharele cu apă. Ceva îmi spune că şi asta e reuşita lui Quint. A popularului Quint, care atrage oamenii în sfera sa, le cere ajutorul şi chiar îl primeşte.

Acesta ar fi fost punctul culminant al galei, cel puţin pentru mine. Mâncarea miroase delicios. Premiile arată fantastic. Se deschid portofelele şi se aud multe frânturi de conversaţie care sugerează ca prezentarea Rosei a fost bine primită. Toată lumea se simte bine. Din toate punctele de vedere, gala inaugurală a centrului e un real succes.

Simt mândria de a fi făcut parte din catalizatorul pentru toate astea, dar este umbrită de resentimentul că nu am putut duce lucrurile la capăt.

— Omule, face Ezra, care se apropie de noi cu jumătate de cheeseburger intr-o mână.

Poartă tricoul galben, de voluntar, însă ceva îmi spune că nu şi-a luat foarte în serios îndatoririle.

— Sunt cei mai buni cheeseburgeri din câţi am gustat. Ai încercat unul?

— Nu, mersi! spune Quint, fluturând din mână. EZ, ai văzut-o pe mama?

— Era aici, acum un minut, spune Ezra, arătând cu bur- geruL Deci e sau nu o poveste poliţistă? Staţl! Nu-mi spuneţi! încerc să ghicesc.

Ridică o sprânceană.

— **A** fost salvamarul, în piscină, cu un cârlig de undiţă! Quint îl priveşte sec.

Ce, nici măcar un zâmbet? spune Ezra. scuturând capul nemulţumit Halde! Lucrez la gluma asta de zece minute.

— Serios? spune Morgan. Şi asta-i tot ce ai putut scoate[7]

— Uite ce. iţi zic mai încolo, da? îl asigură Quint.

Vrea **să** treacă pe lângă el, dar Ezra îl opreşte, cu o mână pe braţ

— Stai aşa, omule!

Se întinde şi apucă un pahar cu vin de pe bar.

— Ceva îmi spune că ţi-ar prinde bine ceva de băut, continuă Ezra, şoptind apoi: Nu-ţi face griji, nu cer documentele nim&nul

— Ââă. Nu, n am nevoie, zice Quint, ignorându-şi prietenul cât îşi caută mama.

— Prudence? Fată sarcastică, pe care nu ştiu cum o cheamă? întreabă Ezra, întinzându-mi paharul.

— Sunt bine. zic.

Morgan doar îi aruncă o privire scârbită.

— Cum doriţi!

Ezra înclină paharul şi-l goleşte pe jumătate.

— 0 văd, spune Quint.

li urmez gestul şi o zăresc pe Roşa lângă un şevalet. Are un pahar cu vin în mână şi gesticulează spre o fotografie, vorbind cu un invitat,

Shauna e cu ea. Complet relaxată, cu părul ei cărunt ondulat cu grijă şi o eşarfă în culori vii în jurul gâtului. Poartă cercei mari, cu pietre care-mi iau ochii din cealaltă parte a sălii

Încerc să strâng iar pumnul. Haide, Universule! Dacă te-ai putea, ocupa de asta pentru noi seara asta ar decurge mult mai bine,,.

Dar, la fel ca tn auditoriu, nu se întâmplă nimic.

Quint inspiră lent şi străbate încăperea. Morgan şi cu mine u urmăm. Facem front comun.

o to'reabă d EOSa»

IH8TANTKARMA

Ea tresare şi se întoarce atât de repede, că se loveşte de br$_{a}$ţul lui Quint Vinul ti sare din pahar şi se varsă de-a hinguj parchetului

— Doamne, îmi pare rău! spune ea, căutând un şerveţel

— E OK, spune Quint. Mamă...

— Mâ întrebam eu unde-ai dispărut.

Roşa încă zâmbeşte larg.

— Tocmai îi povesteam acestui domn despre interesul tău pentru fotografie şi despre cum ai dori să-ţi iei permisul de scufundător, după..,

Privirea i se opreşte la mine, iar zâmbetul îi dispare numaidecât. Surprinderea şi confuzia duc o luptă cruntă pe chipul ei

— Ah, bună. Prudence! spune ea, cu o politeţe glacială Nu mă aşteptam să te văd azi

— Eu mă bucur că e aici, zice Quint, cu tărie. De fapt, mamă, aş dori să vorbesc cu tine şi cu Shauna. în privat

Uimită, Roşa ne priveşte pe toţi Omul cu care discuta îşi **drege** glasul şi se duce să-şi mai ia o băutură.

Shauna e derutată, dar o clipă mai târziu văd că i se învârt rotiţele, când priveşte de la mine la Quint.

— Mi se pare un moment nepotrivit, spune Shauna, chico- **tmd, deşi** zâmbetul ei e tăios. Suntem în mijlocul petrecerii De **oe** nu luaţi voi trei copii nişte mâncare şi nu vă relaxaţi **puţin?** Quint, ştiu că ai muncit din greu pentru gală. Şi presu**pun că şi tu la fel** Prudence. în ciuda... lucrurilor.

Batjocura fi îmbracă vorbele. Mă uit urât la ea.

— **Shauna are dreptate, spune Roşa. Eu trebuie să mă ocup de invitaţi ..**

— **Durează doar un minut, insistă Quint. Şi nu poate aştepta.**

— **Va trebui să aştepte, fi contrazice Shauna. Roşa, văd familia lui Grace Livingstone acolo, la**

masa nouă. Cred c-ar trebui să mergi să le transmiţi condoleanţe.

Mă întorc şi-i văd nu doar pe părinţii Mayei, ci şi pe Maya însăşi, care poartă o rochie bleumarin şi pare inuman de plictisită.

— O, da. **ai** dreptate!

Roşa îşi duce mâna la inimă.

— Grace a fost o susţinătoare minunată, spune ea, apoi se opreşte şi tonul îi redevine rece. Dar cred că deja ştiai asta, nu?

îmi aruncă o privire şi mă crispez.

Trece pe lângă noi, cu Shauna în urma ei, dar Quint le bl o chează calea.

— Nu vreau să creez o scenă, spune el. Dar e important. Te rogi

Shauna se înroşeşte, iar ochii îi sclipesc. Dintr-odată, pare altă persoană. 0 persoană furioasă. O persoană defensivă. O persoană care s-a trezit brusc încolţită.

— Nu vrei să creezi o scenă? zice ea şi, spre deosebire de vocea lui Quint, a ei se ridică.

începem să atragem atenţia şi cred că exact asta vrea. Arată spre mine.

—Atunci, ea ce caută aici, Quint? De ce eşti cu ea? E o mincinoasă şi o hoaţă. N-are ce căuta aici şi cred c-ar trebui să plece.

— Shauna! sâsâie Roşa, chiar dacă încearcă să le zâmbească invitaţii or din apropiere. Quint, fie. Să mergem înapoi în auditoriu şi poţi să ne spui ce vrei.

Nu! se împotriveşte Shauna. E presiune tipic adolescentină, Roşa. Ştiu că *e* fiul tău, dar nu e cazul să tolerezi un astfel de comportament. Şi să creeze asemenea dramă în seara noastră cea mare, în seara cea mare a centrului! Ar fi trebuit

să fii mai înţelept, Quint.

Pocneşte din limbă, într-un mod care-mi aminteşte vag de propria bunica..

. . Acum, vă rog să mă scuzaţi!

/” W: J,': 'A/ *i't-?* ' ■/

încearcă să treacă pe lângă Quint. dar de data asta un pas în faţă, cu braţele încrucişate. Tremur de adre ** şi furie. Spre deosebire de Quint, nu mă îngrijorează dacă f[1]* o scenă.

în fond, sunt reporteri aici, care plănuiesc un articol im tant despre eveniment. Quint n-o fi de acord, dar din punctul meu de vedere niciun fel de publicitate nu e negativă. Dacă facem tămbălău, ajungem pe prima pagină.

— Nu eu sunt cea care face o scenă, zic, suficient de tare încât să mă audă toţi oamenii care pretind că nu trag cu urechea. Ci tu, Shauna. Tu ai furat banii, la fel cum ai furat şl de la jobul tău anterior, cum ai furat şi donaţiile de la vânzările de bilete din seara asta.

Roşa pare îngrozită şi jenată, dar şi vag curioasă.

— De aceea nu sunt niciodată bani suficienţi în conturi Shauna delapidează bani. A mai făcut-o.

Roşa clatină din cap.

— Ce tot... bine. Ajunge! Să mergem. în cinematograf. Haideţi!

— Eu nu plec nicăieri, zice Shauna. Şi n-am de gând să ascult acuzaţii nefondate!

— Am verificat vânzările pentru gală, spune Quint. Ştiu că fondurile se duc în contul tău!

Se aude un icnet colectiv şi îmi dau seama că am devenit centrul atenţiei Toţi tac. Toţi privesc. Chiar şi muzica s-a

— Dar... Shauna este cu noi de peste un deceniu, spune Roşa. Aş fi...

Se opreşte şi ştiu că se întreabă dacă ar fi remarcat că Shauna fura. E mereu ocupată, dar rolurile ei de la centru sunt coordonarea oamenilor şi îngrijirea

animalelor, nu finanţele Când vine vorba despre bani, semnează unde i se spune şi atât.

Unde i spune Shauna să semneze.

Roşa o priveşte pe cea care ia fost alături atâţia ani, realmente consternată.

— E adevărat?

— Bineînţeles că nu! protestează Shauna, aproape scuipând cuvintele, şi e cea mai proastă minciună pe care a spus-o vreodată.

S-a înroşit, respiră întretăiat, îi lucesc ochii.

— Fata asta – îndreaptă un deget acuzator spre mine – ne-a adus numai necazuri din prima zi!

Se apropie. Eu rămân pe loc, sigură că nu ar încerca să mă lovească, nu în prezenţa atâtor oameni. Chiar şi aşa, îl văd pe Quint cum se încordează şi mă pregătesc de ce va spune mai departe, ştiind că de data asta, cel puţin, am dreptate. N-am făcut nimic rău, dar *ea,* da, iar minciunile i se adună şi numărul creşte clipă de clipă. Merită să fie pedepsită.

— Iar cum împrăştie zvonurile astea cumplite, încercând să te întoarcă împotriva mea, ca să-şi salveze propria...

Strâng pumnul.

Tocul i se afundă în balta de vin vărsat şi strigă. Dă din braţe. Una dintre mâinile ei mă apucă de braţ, trăgându-mă înainte.

Apoi cădem amândouă.

Shauna nu-mi dă drumul.

Nu pot atenua căderea.

Mă lovesc cu capul de colţul mesei de licitaţie şi, pentru a doua oară vara asta, lumea se întunecă.

Capitolul 47

Deschid ochii şi văd luminiţe şi ghirlande galbene. Quint e aplecat deasupra mea. îmi ţine capul cu o mână Zâmbeşte de uşurare când îl privesc.

— Déjà-vu, mormăie el.

Răspund cu un geamăt. Capul îmi pulsează la fel de rău ca după căderea din Encan to, iar discuţiile îngrijorate din jur nu ajută.

— Lăsaţi-o să respire! spune Quint, care le face semn tuturor să se dea înapoi.

Mă ridic încet în capul oaselor şi-mi apăs degetele pe tâmplă, încercând să opresc bubuitul.

— Vedeţi? spune o voce ascuţită.

Shauna şade pe un scaun, cu o sticlă de apă rece lipită de umăr.

— E bine. Şi, ca să ştiţi, nu eu am atacat-o. A fost un accident. Aţi văzut doar.

—Ajunge, Shauna! spune Roşa, severă. în plus, nu pentru procesul ăsta ar trebui să-ţi faci griji.

Shauna o priveşte cu gura căscată.

— Doar nu ai face aşa ceva… după tot ce am făcut pentru f organizaţie?

Pieptul Rosei se umflă şi ştiu că apelează la toată stăpânirea ei de sine să nu strige cuvinte grele către Shauna, dar reuşeşte să se abţină în faţa invitaţilor.

— Nu iau nicio decizie astă-seară, dar mă voi vedea cu un avocat. între timp, dacă mai exista vreun dubiu... eşti concediată.

Shauna o priveşte un moment, apoi pufneşte. Lasă sticla de apă pe tejghea şi apucă un pahar de şampanie care a fost lăsat acolo, golit pe jumătate.

— Bine. Să vedem cât rezistă preţiosul tău proiect caritabil fără mine.

— O, cred că ne vom descurca! spune Roşa. E posibil să ne meargă în sfârşit bine, dacă nu ne goleşti tu conturile cu fiecare ocazie.

Shauna o ignoră, dă şampania pe gât, apoi se ridică şi pleacă.

Mai încerc o dată, strângând pumnul.

Nimic.

Nu doar că nu se întâmplă nimic, dar strânsoarea mea pare vlăguită. îmi simt pieptul nefiresc de gol.

îmi privesc mâna, îngrozită. Oare...?

— Uite! spune Morgan, aruncând un şervet alb, de în, peste vinul vărsat, şi ştergându-1. Să nu se mai rănească şi altcineva.

E un gest simplu, dar altruist. O faptă bună.

Te rog, o, te rog...

Pocnesc din degete şi îmi ţin respiraţia.

— Ori eşti foarte stângace, spune Morgan, ridicând şervetul, ori teribil de ghinionistă.

Lasă şervetul într-o tavă plină de farfurii goale şi pahare de vin abandonate.

ŞL., astae.

Nu intră în acţiune niciun fel de soartă. Nu există niciun câştig neaşteptat. Nicio recompensă pentru ea.

Poate că să ştergi vin vărsat nu e o acţiune suficient de importantă cât să atragă atenţia universului Mă uit prin sală Şi văd un bărbat care lasă bani în cutia de donaţii de pe scenă.

încerc iar Poc Poc. *Poc*

Bărbatul se întoarce la masă Dacă a avut parte de karma pozitivă pentru donaţia oferită, nu se vede niclun semn.

— Nu. şoptesc. Te rog'

— Pru?

Quint se încruntă la mine încă mă susţine, cu o mână între omoplaţii mei.

— Ce este?

Mă bosumflu. Nu mă pot abţine.

— S a dus.

— Ce s-a dus?

Îmi trag nasul, chiar dacă ştiu că sunt melodramatică. Nu-mi pasă. Au fost momente când am crezut că forţa mea karmică e un blestem, dar... în mare parte, a fost un blestem amuzant.

— Universul, mormăi eu.

Quint se încruntă mai tare. Mă priveşte lung, apoi se întoarce spre mama lui.

— Poate ar trebui să chemăm o ambulanţă.

— Nu, zic, simt bine. Mă ajuţi să mă ridic?

— Nu sunt sigur c-ar trebui...

Ignorându-l, îl apuc pe Quint de braţ şi mă folosesc de el ca **să** mă pun pe picioare. El se împleticeşte o dată, dar reuşim să **ne** păstrăm echilibrul fără să mă prăbuşesc înapoi.

— Prudence? mă strigă Roşa şi mă apucă de cot. Ar trebui **să te** vadă un doctor, mai ales dacă este a doua lovitură la cap **în aceeaşi vară.**

— Of, bine! zic.

N-am forţa necesară ca să mă mai cert. Cu nimeni în seara asta.

— Mă duc mâine. Doar... vă rog, nu chemaţi ambulanţa! Seara asta a fost deja suficient de bizară.

Roşa se încruntă, O văd că ezită şi ca să-i arăt că simt bine, îi zâmbesc.

— Sunt bine. Jur.

Ea oftează adânc.

— Quint, nu vrei să-i aduci nişte apă?

El priveşte în jur.

— Ezra. spune Quint, arătând spre prietenul lui în mulţime. Apă?

— Gin tonic, vine băiatu'! spune Ezra şi fuge spre bar.

— Glumeşte, îi spune Quint mamei sale. Cred.

Roşa îmi ia mâinile intr-ale ei.

— Ai fost foarte curajoasă când ai venit aici, în seara asta, mai ales după tot ce s-a întâmplat. îmi pare foarte rău că te-am făcut să treci prin toate astea şi pentru cum ne-am purtat cu tine. Nu sunt sigură dacă vei dori să te întorci, dar să ştii că eşti mereu binevenită la centru.

Mă prefac că mă gândesc.

— Aveţi nevoie de o coordonatoare de evenimente?

Roşa oftează.

— Nu cred că sunt în postura de a angaja personal acum, dar vei fi prima pe care o contactez, dacă se schimbă ceva.

— Prudence ar fi, probabil, un manager de birou excepţional, spune Quint. Şi am auzit că postul tocmai s-a eliberat.

Roşa geme.

— Va trebui s-o înlocuiesc pe Shauna. lartă-mă dacă încerc să găsesc pe cineva cu mai multă experienţă!

—Câtă vreme îi cauţi mai întâi pe Google pe toţi candidaţii, zic. Poate verifici şi dacă au cazier?

— Mi-am învăţat lecţia.

— Cât despre mine..., încep, apoi zâmbesc. Sigur că mă întorc! Vreau să petrec cât mai mult timp cu Lennon înainte să plece spre noua casă.

Rosei îi apar cute în colţurile ochilor şi, înainte să-mi dau seama ce se petrece, mă trage la pieptul ei.

Mulţumesc, Prudence!
Oftează şi priveşte în jur, la lume. Râde.

— S-a dovedit o scară memorabilă, nu?

Apoi flutură o mână spre invit aţi

Vă rog să vă aşezaţi şi să vă bucuraţi de masă!

După aceea seara devine înceţoşată şi nu sunt sigură dacă de vină e bubuitul surd din cap sau toate lucrurile care se întâmplă. Cina e urmată de un desert. Sunt anunţaţi câştigătorii licitaţiei fără strigare şi sunt foarte încântată să aflu că s-au donat mult mai mulţi bani decât mă aşteptam pentru coşul de la magazinul de discuri. Apoi sunt extrase biletele de loterie pentru fotografiile lui Quint. Nu sunt deloc surprinsă de câte s-au cumpărat, iar cei care le câştigă par în extaz să poată duce acasă câte o capodoperă. Când se strigă numărul de pe biletul unei femei, aceasta strigă de bucurie.

Mă uit la Quint. Are o expresie nepreţuită. E uluit şi totodată mândru.

Scaunele şi farfuriile sunt îndepărtate şi începe partea de karaoke dm program. Trish şi câţiva voluntari cântă „Yellow Submarine”, ca să introducă oamenii în dispoziţia potrivită, iar toti cei din sală li se alătură la refren.

♦

Ambianţa se schimbă: de la serioasă şi caritabilă la ener- A gică şi distractivă. Lumea va vorbi şi va glumi despre eveni- ment şi peste câteva săptămâni.

Nu doar că a avut Quint o idee genială, invitând-o pe Trish .¿ŞW să găzduiască o sesiune de karaoke, dar chiar s-a gândit să mai

încorporeze o strângere de fonduri în cadrul galei. Invitaţii * plătesc 5 dolari ca să cânte, iar toate încasările merg la centru. N-aş fi crezut că va funcţiona. Şi aş fi greşit. Oamenii se **pun la** rând ca să-şi scrie numele şi alegerile pe bileţele.

ti Dinspre mesele vecine răsună voci, invitaţii apelând la

mită şi ironie pentru a se convinge unii pe alţii să urce pe Ş scenă. Aud dezbateri despre ce cântece să fie alese şi ale cui ' voci sunt cu adevărat oribile. în loc să-i descurajeze, solicitarea de a contribui cu o donaţie pare să-i fi motivat.

Când o doamnă adorabilă, cu părul alb, care merge cu ajutorul unui baston, se ridică să interpreteze „Stardust”, unul dintre cântecele mele vechi preferate, simt un ghiont de invidie. Ştiu cft, aşa cum sunt, cu capul încă pulsând, nu mă pot încumeta să urc pe scenă şi să cânt. Nu aş putea da totul şi, fără să dau totul, care ar mai fi rostul?

Parcurg din nou mulţimea din priviri, aşa cum fac la fiecare câteva minute. Parcă aş avea un radar conectat la Quint şi tot sper că, poate, mă va căuta *el.* Deşi am făcut ceea ce am venit să fac, seara mi se pare neterminată. Ştiu că au rămas multe lucruri nespuse între mine şi Quint, dar, de fiecare dată când îl văd, e prins cu altcineva, zâmbeşte şi arată spre una dintre fotografiile lui. Se află în elementul său şi vreau să fiu fericită pentru el, dar… Nu mă pot abţine să mă întreb dacă nu cumva mă evită.

în ciuda suferinţei pe care mi-a provocat-o, în toate fantezziile din ultimele săptămâni a rămas constant un lucru. Da, vreau să-şi ceară scuze. Da, vreau să mă implore să îl iert. Da, vreau să-l aud spunând cât de rău a greşit când n-a avut încredere în mine.

Dar, mai mult decât orice, vreau să mă *placă* în continuare.

Aşa cum îl plac eu pe el.

Dar dacă nu e aşa? Dacă, în aceste ultime săptămâni, şi-a dat seama că, de fapt, nu m-a vrut? Că totul a fost o mare greşeală, aşa cum mi-a şi spus?

Trebuie să plec de-aici.

Mă ridic. Mă voi strecura afară, cât nu se uită nimeni. Nu trebuie să-mi iau rămas-bun de la Morgan, de la Roşa, de la nimeni îmi croiesc drum spre ieşire fără să privesc în urmă, **spre** Quint, în caz că mă observă încercând să plec. Fiindcă, dacă m-ar vedea şi n-ar încerca să mă oprească, n-aş putea suporta.

Va trebui să dau şi ochii cu el, într-un târziu. Dacă voi continua să fiu voluntară la centru, va trebui să-i cer

socotează

pentru cum m-a rănit. Şcoala începe iar, curând.
şanse mari să fim din nou colegi la vreo oră. Va trebui u accept că orice s a întâmplat între noi sa terminat.

Când trec pe lângă masa de licitaţie, acum goală, ceva îmt atrage privirea

Aproape că mă împiedic. Ceva sclipeşte spre mine din spatele unui picior de masă, aproape ascuns de faţă.

Mă las pe vine şi-l iau.

E un cercel vintage, cu diamant, prins de un lănţişor Probabil că s-a rupt închizâtoarea. când Shauna şi cu mine am căzut.

Diamantul sclipeşte, de parcă mi ar face cu ochiul.

Chicotesc.

— Bine lucrat. Universale!

Mă întorc şi o văd pe Maya la aceeaşi masă unde o remarcasem, cu ochii lipiţi de telefon. Aş putea să i-l dau. dar nu vreau niciun merit pentru c-am găsit cercelul, cum n-am vrut nici să fiu acuzată că s-a pierdut.

— Scuze, ii zic unui voluntar în trecere, dar ai putea să i dai ăsta fetei de acolo? Cred că l-a pierdut.

— Da, sigur.

Voluntarul ia cercelul, ezită, dar nu pune întrebări.

Rămân cât să urmăresc cum se desfăşoară lucrurile. SI **văd şocul,** neîncrederea – bucuria explozivă a **Mayet Chiar începe** sâ plângă şi strânge cercelul la piept, apoi **se** ridică îmbrăţişează strâns pe voluntarul nedumerit.

Pârât *că nu e Jude,* mă gândesc. Aş fi făcut seara mai <■ moaşă pentru amândoi.

Pe scenă, doamna aceea drăguţă Işi încheie melodia aplaud cu tot entuziasmul de care sunt capabilă, însă flbt tragere de inimă. Cinematograful este plin de vibraţii pu^r tiv«, de muzică bună şi de generozitate cât cuprinde, dar i inima mea tot frântă».

•/■•.

Mătotorc,

—. Urmează, spune Trish la microfon, unul dintre cei mai îndrăgiţi voluntari de cursă lungă ai centrului. Vă rugămsă-l întâmpinaţi cum se cuvine pe.,. Quint Erickson!

Mă răsucesc atât de repede, încât aproape mă dezechilibrez.

Cu siguranţă nu a zis...

***Şi* iată-l urcând pe scenă! Când ia microfonul de la Trish, zâmbeşte neliniştit. Pare îngrozit.**

îşi drege glasul şi înclină capul recunoscător, spre public, pentru aplauzele care l-au urmărit cât a urcat.

— Scuze! spune el, cu un gest stânjenit. Nu meritaţi tortura la care vă voi supune, dar... este pentru o cauză nobilă, nu? Aşa că... să vedem ce iese!

Râsete uşoare. Urale de încurajare.

începe muzica.

Mi se strânge stomacul.

—DearPrudence... won't you come out toplay?

Aud câteva suspine şi simt că toţi cei prezenţi la gală mă caută. Când mă găsesc, arată spre mine şi şuşotesc.

Quint cercetează şi el sala din priviri şi, când mă găseşte, DU-şi mai desprinde ochii din ai mei

Mi se usucă gura în timp ce-l ascult, iar o părticică din mine crede c-ar trebui să fiu îngrozită, din moment ce mă aflu fix centrul atenţiei, dar nu mă simt aşa.

Sunt uluită.

Sunt în delir

Sunt... îngrijorată că nu înseamnă ce aş vrea să însemne.

— The sun isup.the sky isblue. It's beautiful,* ond *so are you, <tear Prudence...

Inima îmi bate atât de tare, că s-ar putea să-mi sară din piept : .
■.£ Vocea lui nu e," grozavă, recunosc. Dar felul în care ■

se uită la mine şi roşeşte şi cum greşeşte a doua strofă şi trebuie să verifice versurile de pe monitor şi cum pare atât de speriat şi de neliniştit şi totuşi reuşeşte să mă găsească iar în mulţime...

Sunt. Complet. Fermecată.

Melodia se încheie, iar eu îndrăznesc să respir, parcă pentru prima dată de când a urcat pe scenă.

Quint îşi drege glasul şi pune microfonul pe suport. Se dă înapoi, de parcă n-ar putea scăpa de el suficient de repede.

Sala se umple de aplauze, la fel ca după fiecare melodie. Quint flutură din mână nonşalant, un fel de „ah, uau, dar vă rog, opriţi-vă", fermecător ca de obicei, şi coboară de pe scenă.

Mă mişc înainte să-mi dau seama, croindu-mi drum printre mese.

Buzele i se curbează într-un zâmbet când mă vede. Pare teribil de nesigur, dar şi plin de speranţă.

— Am încercat trucul tău, spune el, când suntem suficient de aproape. M-am gândit că-s doar patru minute din viaţă. Că pot să trec prin asta. Dar cântecul pare să fi durat două ore.

— Cântecele par mereu mai lungi când eşti pe scenă. Fizică cuantică de karaoke, zic eu.

— Acum îmi spui!

Genele lui coboară scurt. îi coboară şi glasul.

— Cum m-am descurcat?

Nu ştiu ce să zic. Abia gândesc, darămite să pot formula cuvinte coerente.

Aşa că încep să râd. Jenată, îmi acopăr gura cu mâna.

Quint se strâmbă.

— Atât de rău?

— Nu, zic eu, îndrăznind să mai fac un pas.

îşi bagă mâinile în buzunare şi face şi el un pas spre mine.

— Nu eşti John Lennon. Dar am auzit şi voci mai rele.

— Pot să accept asta. Putem vorbi? Altundeva?

Inspir adânc şi încuviinţez.

Auditoriul *e gol şi ciudat de tăcut, după* ce Qu$_{iBt}$)$_{n(•hirtf}$, • ■ uşa. Fac câţiva paşi *pe* culoar, pentru că am nevoie de spaţiu de distanţă, ca să mă calmez, înainte să mă întorc spre el ’ Se sprijină de uşă. Are o expresie chinuită.

— Am fost groaznic, începe el, înainte să apuc să deschid gura. Am fost crud. încercam să te rănesc şi am spus toate acele lucruri şi...

Inspiră adânc.

— îmi pare foarte rău, Prudence! N-am vorbit serios.

Mă uit în altă parte. Scuzele sunt atât de bruşte, vin atât de repede după cântec, că emoţiile mele sunt încâlcite laolaltă. De fapt, m-am transformat într-un ghem de emoţii Vreau scuzele astea, cu adevărat, dar nu mi se pare că acum e momentul lor.

— Eşti sigur? întreb.

— Prudence...

— Nu, serios. Nu-mi poţi spune că nu ai *gândit* acele lucruri despre mine, probabil de o mie de ori, înainte să mi le spui. Mă grăbesc să critic şi să judec şi sunt egoistă...

El tresare şi lasă capul în jos.

— Da... cândva..., dar acum nu...

— Treaba e, Quint, adaug repede, căutându-mi curajul, că nu sunt sigură că ai zis ceva care să nu fie adevărat.

Clatină din cap.

—Cu excepţia părţii despre hoţie. N-am luat eu banii Dan., mi-a trecut prin minte.

Mă priveşte iar, surprins.

— Nu pentru mine sau pentru ai mei M-am gândit să-i folosesc ca să-i răscumpăr cercelul Mayei Sincer, dar tot. nu ştiu dacă ar fi fost sau nu decizia corectă.

îşi uneşte sprâncenele într-o încruntătură, gânditor. Un

?est familiar,

— Decizia corectă ar fi fost să discuţi cu mama despre asta.

■«i

Te ar fi ajutat la redobândii»« cercelului

MA uit lung 1« »1. uluita Cum reuţsşte? Dilema morali care ml a ridicat atfttca probleme... cum o poate rezolva atât, de almplu, alftt de uşor?

Ha! zic Cred c ar fi trebuit nA o primeşti tu

(Julnt ac încrunta

Cc anume? Suma de bani?

Nu contează

închid ochii strâns. Nu contcazA dacă puterea justiţiei cosmice mi a fost dată mie şi nici dacă am fost persoana nepotrivita sA o mânuiesc. Sunt convinsa că nu mai funcţionează.

Mă gândeam doar că busola ta morală ar putea fi mai precisă decât a mea.

Qumt aşteaptă să 1 privesc iar, apoi spune:

— Ce lucru straniu de zis!

— Da, ştiu.

— Mersi oricum Cred?

— Ideea e că lucrurile acelea pe care le-ai zis despre mine... nu vreau să fie adevărate.

Mi se subţiază vocea şi ştiu că acum pot începe să plâng din clipă în clipă.

— Vreau să fiu o persoană bună şi iertătoare. Genul care vede binele din ceilalţi şi nu... îi judecă mereu.

Zâmbesc cu tristeţe.

— Şi când sunt în preajma ta mi se pare că devin acea persoană, că încep să semăn din ce în ce mai mult cu ea.

îmi şterg ochii înainte să cadă lacrimile. Inspir adânc. Apoi flutur o mână spre el.

— OK. Acum, c-am zis toate astea... poţi să revii la cât de rău îţi pare. N-ar fi trebuit să te întrerup.

Expresia lui începe să se destindă.

— Ştii că a-ţi face complimente e foarte dificil, dar numai din cauza ta?

îmi ridic ochii tn tavan.

— Deci mai sunt şi dificilă?

—Da, zice el. cu atâta patos, că intru niţel În defensivă. Da, Prudence. Eşti una dintre cele mai dificile persoane pe care le cunosc. Şi totuşi.,, vreau în continuare să te sărut!

Pufnesc, apoi îmi acopăr faţa cu ambele mâini.

— Quint!

Râde când îndrăznesc să mă uit printre degete la el. Nu s-a mişcat de lângă uşă, aproape ca *şi* cum ar păzi ieşirea, în caz că decid să fug. Dar nu aş vrea să fiu altundeva, îmbujorată, Stânjenită, plină de speranţă.

Las mâinile jos, încet. încă zâmbeşte, dar glasul lui e serios.

— Sincer? spune. îmi placi, Prudence. îmi placi mult. Şi ştiu că te-am rănit şi-mi pare rău.

încuviinţez încet.

— Te iert.

Ezită.

— Nu cred c-ar trebui să fie atât de uşor.

Fac semn spre lobbyul de dincolo de uşă.

—Tocmai ce mi-ai cântat o serenadă în faţa tuturor. Cât de greu ai vrea să fac să fie?

Pare gânditor, de parcă aproape ar fi uitat.

— Ai dreptate. A fost partea cea mai grea. Şi foarte romantică.

Chicotesc.

— în plus, şi mie-mi pare rău pentru toate momentele în care am fost dificilă.

Ne uităm unul la altul. Culoarul se întinde între noi, cât oceanul Vreau să fac un pas spre el, dar picioarele mele par lipite de covorul roşu şi nici el nu se mişcă. Suntem blocaţL Simt că suntem aici, despărţiţi fără speranţă, de un an.

Ştii ce, Prudence? întreabă el Dacă ai de gând să îţi ceri

scuze pentru ceva... ar trebui să fie pentru acel ruj.

Tresar şi duc degetele la buze.

El clatină din cap, pierdut.

— Adică, fii serioasă, e tortură pură!

îmi muşc buza de jos, iar el geme încet. Mă înroşesc şi nu pot să nu zâmbesc.

— Morgan crede că e testat pe animale, deci..

— Cred c-a fost testat deja pe mine, suficient.

Pulsul îmi dansează.

— Quint?

— Prudence?

Fac un pas spre el, în acelaşi timp în care el se desprinde, în sfârşit, de uşă.

Ne întâlnim la mijloc.

Capitolul 48

Prudence: 10
Quint: 10
Total: 10+

O prezentare sensibilă, o lucrare concisă şi câteva argumente convingătoare, toate bine documentate şi bine executate. Sunt impresionat! Mi a plăcut mai ales să aud cum aţi lucrat împreună la implementarea ideilor voastre la centrul de salvare a animalelor. Aţi propus un plan cu adevărat ingenios pentru aducerea ecoturismului în zonă, în beneficiul comunităţii, al faunei sălbatice şi al habitatelor. Acest referat este un exemplu uimitor de ce se poate realiza când două persoane trec peste divergenţe şi lucrează împreună.

Sunt excepţional de mândru de amândoi. Bravo!

—*Acum* eşti mulţumită? întreabă Quint.

Suntem la Eneanto şi citim e-mailul domnului Chavez pe telefonul lut

Mă strâmb şi mă gândesc

— Cum de am luat un 10+per total, însă eu am luat doar 10? Care-i fam?

est?” î3Sen1lu 8Pune el, cuprinzându-mi umerii cu braţul, eşti grozavă pe cont propriu, dar eşti şi mai bună cu mine.

Mormăi, chiar dacă... nu pot nega.

Se întinde şi închide e-mailul. Ecranul trece în modul Home. O poză cu mine, poza făcută pe plajă la Festivalul Libertăţii. Când mi-a arătat-o, a zis că i se pare cea mai frumoasă pe care a făcut-o vreodată. Lumina era perfectă, dar mi se văd şi gropiţele în toată splendoarea.

l-am zis că mi s-ar părea absolut flatant, dacă n-aş concura, în mare parte, cu pinipede rănite şi subnutrite.

— Voi doi mă faceţi să mă simt inconfortabil, zice Jude, făcut sandvici între mine şi Ari.

Are carnetul de schiţe în poală şi încearcă să inventeze o creatură înspăimântătoare pentru nona lui campanie D&D. Singura parte din ea de care pare mulţumit este o pereche de coame cu aspect înfiorător, de pe capul fiarei. Tot restul a fost şters şi redesenat de o sută de ori.

Mă întind şi-l lovesc în umăr.

— Recunoaşte! Crezi că suntem megadrăguţi.

Jude ridică o sprânceană.

— Ursuleţii Ewok sunt megadrăguţi. Voi doi sunteţi făcuţi pentru filmele Hallmark.

— *Eu* cred că filmele Hallmark sunt megadrăguţe, zice Ari.

— Gata! urlă Ezra, arătând cu degetul albumul de melodii. „Too Sexy” este cântecul meu.

— Adică J'mToo Sexy”? întreabă Morgan.

—Nu, spune el, despre *mine* e vorba. *I’m Too Sexy.* Deşi nici tu n-arăţi rău.

Morgan pare scârbită pentru scurtă vreme, apoi însă capătă o privire maliţioasă şi se apleacă spre el.

— Ştii ce e *supersexy?*

Ezra se apleacă spre ea.

—Maturitatea.

Un rânjet se întinde pe faţa lut

— Ah, ai dreptate! De exemplu, mama lui Quint e

o guperbunăciune.

Quint geme şi îşi ascunde faţa în mâini

Ari îmi aruncă o privire. Nu pot decât să ridic din umeri Nici eu nu sunt foarte sigură ce să fac în privinţa lui EZ, dar el şi Quint sunt cei mai buni prieteni din şcoala primară, aşa că vin la pachet.

— Dă-mi un bileţel, te rog, Jude! Jude the Dude, adaugă Ezra.

Fratele meu ridică privirea din carneţel, dar Ari i-a luat-o înainte. îi întinde bileţelul lui Ezra, resemnată, apoi ia albumul.

— Am o idee pentru noi două, Pru, zice ea, dând paginile. Aici Ce crezi?

Ridică albumul.

— Un duet Of Monsters and Men?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu trupa.

— Prudence! Nu ştiu câtă vreme mai putem fi prietene, dacă nu începi să-ţi extinzi cunoştinţele muzicale.

Jude încuviinţează.

—Chiar şi eu ştiu de Of Monsters and Men.

Mă uit la Quint.

— Da, E o trupă bunicică.

Morgan şi Ezra dau şi ei din cap.

Mă întorc spre Ari

— Scuze?

Ea oftează şi începe să răsfoiască iar albumul.

~ Găsesc eu ceva ce nu poţi refuza. *Nu* John Lennon şi Yoko Ono. Trebuie să mai fie ceva aici

—Hei, zic, revenind la Quint, ai primit orarul?

— Nu încă. De ce?

— Mă întrebam dacă vom fi la aceeaşi oră de chimie Mă gândeam că poate putem fi parteneri de laborator, dacă sunt stabiliţi în avans.

Quint ridică o sprânceană.

— Doar un masochist ar fi de acord să-ţi fie *ţie* partener laborator.

— Pot să fiu eu! propune Ezra.

Mă uit implorator la Quint. Mormăie, de parcă ar fi o decizie importantă şi o amână pentru mai târziu.

îl sărut. El se topeşte, braţul i se încordează şi mă trage mai aproape.

Lângă mine, Jude mormăie:

— Aş prefera să fiu aruncat în focurile din Mount Doom. decât să stau acum în separeul ăsta.

Mă trag înapoi şi-i dau fratelui meu un şut pe sub masă, dar el chicoteşte. Ştiu că trebuie să joace rolul de frate-com- plet-scârbit, dar mai ştiu şi că-i place de Quint şi se bucură pentru noi.

Cândva, sper să-l văd şi pe el fericit. Şi sper să o văd şi pe Ari la fel de fericită.

— Deci? întreb, din nou atentă la Quint. Ce zici, *partenere?*

— Hei, chiar n-ai văzut prezentarea mea genială despre supa din aripioară de rechin? Evident, e delicioasă.

Morgan icneşte.

— Eşti un barbar.

Mă uit în ochii lui Quint.

— Te rog, salvează-mă!

El rânjeşte.

— Cred că trebuie să fie cineva partenerul tău, aşa că o să încasez eu asta, de dragul echipei.

— Câtă generozitate din partea ta!

— încerc să-mi câştig puncte karmice. Sunt convinsă că universul te va răsplăti din belşug.

—Ştii ce? Cred că deja a făcut-o, spune Quint.

Ne sărutăm iar şi nu-mi pot reţine

zâmbetul. Suntfericită U nivel cosmic.
Jur că simt universul zâmbind înapoi.

Cred că sunt *o persoana buna*
Dar daca nu sunt?

Euforică, Pru își folosește p
vandalii publici la bârfit
asupra căreia noul
se așteaptă: Quint Eri
un pierde-vară enervant
mai ales când vi
Centrul de Salvare a A
Când se resemnează să lu
plus la școală, Pru inc
leii-de-mare, problemel
neclare – nu n

în care Marjitai Meyer, autoarea romanelor

yvs

n«< dezvăluie cu ajutorul intuiţiei karmice cât de mică este
diferenţa dintre virtute şi vanitate, generozitate şi lăcomie,
dragoste şt ură... şi destin.

l'-bh 97B 650-6525- 1? <

786306 525126

• **HbfeaoL compui chtaUc aflat ta componenţa unor recipiente fi ambaby* ăta ptaatk. cum ar fi itide da apA da lapte iau caaohfta. 0 care poate fi noctt pemru a&nJUatea bebeluşilor tn. trl**

* ’ ■ * . ‘ .

*** William Shakespeare, *Opere alese, Regele Lear,* traducere de Mihnea Gheor- ghiu. Editura Univers Enciclopedia, Bucureşti, 1997 (n. tr.).**

♦* William Shakespeare, *Opere ales», Macbeth,* voi. II, traducere de Adolphe Stern, Editura Univers, Bucureşti, 1922 (n. tr.).